Portefeuillen

Et literairt-artistisk Skrivt. Udgivet af Georg Carstensen, 1839-41.

Mere om tidsskriftet på:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0087/sknr87538.htm

med link til liste over indekseret skønlitterært indhold.

Tospaltetede sider med indskudte tavler.

Bag i bindet findes omslagene til hæfterne, der udkom hver søndag.

Udarbejdet 2024 af Niels Jensen

Portefeuillen

for

1840.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret
af
Carl Borgaard.

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn.
Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

Literairt Indhold.

I. Poesie.

II. Fortællinger.

III. Afhandlinger, Skizzer og humoristiske Artikler.

Artistiske Bilag.

Artistiske Extrablade.

Modekobbere for October, November og December.

Flyveblad til Hjemmet fra Leopoldsberg. *)

(Til en Dames Fødselsdag.)

„Doss is halt de scheenste Aussicht in Eestreich!"
Frants.

Skjøn var Gangen! over Sletter, gjennem Skove steg jeg op;
Nu jeg staaer blandt Fortidsminder høit paa Bjergets Top,
Blandt de sjunkne Borgruiner, hvor en Kæmpe from og bold,
Christenhedens Støtte, boede, — Hertug Leopold. —

Secler svandt. — Da hærjed Tyrken Donaus Kyst med Ild og Sværd.
Sobieski her en Morgen knælte med sin lille Hær;
Ydmygt Drotten Røgekarret svinged for den gamle Præst,
Greb saa Sværdet, fløi mod Fienden, slog paa Flugt ubudne Gjæst. —

Tidens skarpe Tand har gnavet mægtigt paa den brustne Muur;
Dynger Gruus kun svagt betegne Riddersal og Jomfrubuur;
Dog, saameget er tilbage, at mig Phantasien blid
Dysse kan i skjønne Drømme om en svunden Heltetid. —

Her ved Muren vil jeg dvæle, hvor sig Klippen sænker ned,
Stirre vidt ud over Egnen ved den stolte Donaus Bred.
— See, hvor svulmende den favner Eng og Landsby med sin Arm!
Gamle Flodgud trykker kjælent Skovdryaden til sin Barm. —

Klosterneuburgs gyldne Tinde luer stærkt i Aftenglød;
Munken sidder luunt derinde, tænker meer paa Liv end Død. —
Men paa Sletten hist, den vide, hvilke Minder straale der!
Aspern! Wagram! stolte Vidner til Napoleons Heltefærd!

Fjernt mod Østen følger Øiet Floden til Karpathen blaa,
Hvor som Oldtidsminder Theben og det sjunkne Hainburg staae. —
Presburg kneiser paa sin Bjergryg i det skjønne Ungerland,
Hvor Velsignelsen fra Jorden spirer op om frie Mand. —

Med Palladser og med Taarne pranger Wien, den stolte By;
Over alle gamle Stephan rager kæmpehøi mod Sky. —
Vidt den store Stad sig strækker i den grønne friske Vang;
Der er Rigdom, Pragt og Tummel, der er Strengeleeg og Sang! —

Tættere sig Scenen slutter; overalt kun Field og Bjerg.
Mozarts Tryllefløite skabtes hist paa nære Kahlenberg.
See, hvor frodigt opad Skrænten Bacchi fulde Ranker staae!
Svulmende bag grønne Blade titte Druerne de blaae. —

Ja, et Paradiis paa Jorden er det skjønne Østerrig!
Hvorhen Blikket end sig vender, trylle hulde Syner mig. —
— Ak, men midt i Glædens Fylde dæmrer Vemod for mit Bryst;
Hjemvees bittersøde Længsel drager mig mod Danmarks Kyst.

Danmarks høie Bøgeskove, Danmarks Hav, det dunkelblaa,
Og de varme danske Hjerter, som saa trofast, ærligt slaae,
Dem jeg savner allevegne, dem jeg kjender jo saa grant,
Thi hos dem min Glædes Dage og min Kummers Timer svandt. —

*) En halv Miil fra Wien ved Donauen.

Derfor svæver, hvor jeg færdes, Fødelandet for min Hu;
Derfor drømmende fra Bjerget stirrer jeg mod Dalen nu; —
— Derfor, lette Blad, Du flaggre lystigt op mod kjære Nord!
Tolk, saagodt Du kan, derhjemme, hvad der i mit Hjerte boer!

Snelt afsted! hvis Du Dig skynder, kommer Du endnu som Gjæst
I den hyggelige Stue til en stille Glædesfest. —
Stands ved Døren ei undseelig, bank kun paa med trøstigt Sind;
Siig blot, fra en Ven Du kommer, — og man vist Dig lukker ind. —

Og mens Fader, Moder, trykke Datteren til kjærligt Bryst,
Siig at ogsaa jeg for hende ønsker Livets bedste Lyst. —
Beed at hun vil stundom mindes Vandreren paa fjerne Vei!
Sydens Trylleland ham vinker, men han glemmer Norden ei! —

C. H.

Colomba.

Af Pr. Mérimée.

1.

I de første Dage af Octbr. 181. ankom Irlænderen, Oberst Thomas Nevil med sin Datter til Marseille, efterat have gjort en Reise gjennem Italien. — Miss Lydia, Oberstens eneste Datter, havde slaaet sig til det Parti af misfornøiede Reisende, der som en Modsætning til den almindelige Reiseenthusiasme, have i de senere Tider gjort sig Horatses: „Nil admirari" til Valgsprog. Raphaels „Transfiguration" havde syntes hende middelmaadigt, og et Udbrud af Vesuv var neppe forekommet hende mere imponerende end Røgen og Gnisterne af Skorstenene i Birminghams Værksteder. I Begyndelsen havde hun smigret sig med, hiinsides Alperne at skulle finde Ting, som Ingen havde seet før hende, og om hvilke hun kunde tale i Hjemmet; men da hun snart saae, at hendes Landsmænd overalt havde været hendes Forløbere, og mistvivlede om at møde noget Ubekjendt, gik hun over til Oppositionen. — Det er virkelig ubehageligt, ikke at kunne tale om Italiens Mærkværdigheder, uden at En eller Anden siger os: „De kjender uden tvivl denne Raphael i Palazzo***? Det er en af de skjønneste i Italien!" — naar man just har været saa uheldig, ikke at see den. Og da det er altfor vidtløftigt at see Alt, saa er det det beqvemmeste, uden videre at fordømme Alt.

Lord Nevil, som siden sin Kones Død kun saae Tingene med Miss Lydias Øine, deelte ganske hendes Anskuelser. For ham havde Italien den store Feil, at have kjedet hans Datter, og følgelig var det det kjedsomste Land i hele Verden. Det forstaaer sig at han havde intet at sige mod Billederne og Statuerne, men hvad han med Vished kunde forsikkre, var, at Jagten er elendig i dette Land, og at man kan trave fem Miil om i den brændende Solhede i Roms Campagne, forend man kan faae Sigte paa nogle usle Agerhøns.

Dagen efter sin Ankomst til Marseille indbød han til Middag sin forrige Adjutant, Capitain Elliot, som havde nyligt tilbragt sex Uger paa Corsica. Captainen fortalte Miss Lydia en Bandithistorie, som havde den Fortjeneste, aldeles ikke at ligne dem, hvormed man saa ofte havde underholdt hende paa Veien fra Rom til Neapel. Ved Desserten talte de to Mænd, der vare blevne ene ved deres Bordeauxviin, om Jagt, og Obersten erfarede, at denne i intet Land i Verden er skjønnere og rigere end paa Corsica, og at Øen er opfyldt med talløse Skarer af Vildsviin, Hjorte, Daadyr, Fasaner, Agerhøns, og mangfoldigt andet, tildeels sjeldent Vildt. Dersom De har Lyst

til at skyde, Hr. Oberst, sagde Capitainen, saa gaa til Corsica; De vil der, som en af mine Værter sagde, kunne faae Skud paa alt muligt Vildt, ligefra Kramsfuglen indtil Mennesket.

Ved Theebordet henrykkede Capitainen atter Miss Lydia med en Fortælling om Blodhævn, der var endnu mere bizar end den første, og han vakte i fuldeste Maal hendes Begeistring for Corsica ved at beskrive hende det vilde Skue af dette Land, der ikke ligner noget andet, dets Indbyggeres originale Characteer, deres Gjæstfrihed og gamle Sæder og Skikke. Endelig lagde han for hendes Fødder en smuk lille Dolk, mindre mærkværdig ved dens Form og Kobberskede, end ved dens Historie. En berygtet Bandit havde overladt den til Capt. Elliot, med den høitidelige Forsikkring, at den havde boret sig ind i fire menneskelige Legemer. Miss Lydia stak den i sit Belte, lagde den paa sit Natbord, og trak den to Gange ud af Skeden inden hun lagde sig til at sove. Hvad Obersten angaaer, saa drømte han kun om Vildsviin, Hjorte og Fasaner.

Elliot fortæller, at der er en fortræffelig Jagt paa Corsica, sagde Obersten ved Frokosten til sin Datter. Dersom der ikke var saa langt dertil, kunde jeg have Lyst til at tilbringe en fjorten Dage der.

Nu vel, — svarede Miss Lydia, — hvorfor skulde vi ikke gaae til Corsica? Medens Du jagede, vilde jeg tegne, og jeg vilde være henrykt over at eie i mit Album den Grotte, hvorom Capt. Elliot fortalte, og hvori Bonaparte som Barn lærte sine Lectier.

Det var maaskee første Gang at et Ønske, yttret af Obersten, havde fundet hans Datters Bifald. Saa glad han var over denne uventede Samstemning, var han dog saa fornuftig at gjøre nogle Indvendinger, for endnu mere at vække hendes Lyst. Han talte forgjæves om Landets vilde Tilstand, og Umuligheden for en Dame, at reise der; hun frygtede for Intet; hun holdt desuden meget af at reise tilhest; kort sagt, hun vidste at møde alle Indvendinger, thi aldrig havde nogen Englænderinde været paa Corsica, og følgelig maatte hun derhen. Og hvilken Lykke var det ikke, efter Hjemkomsten til St. James-Place at forevise sit Album! — Hvorfor lægger de denne fortræffelige Tegning tilside, min Kjære? — O det er Intet. Det er en Croquis, som jeg har gjort efter en berygtet corsikansk Bandit, som var vor Veiviser. — Hvorledes! De har været paa Corsika?

Dampskibene gik dengang endnu ikke mellem Frankrig og Corsika, men det lykkedes snart at slutte Accord med Føreren af en Goletta, der laa seilfærdig til den Ø, som Miss Nevil havde foresat sig at opdage. Skipperen forsikkrede, at en af hans gamle Matroser var en fortrinlig Kok, og lovede at Miss Lydia skulde faae det beqvemt, have god Vind og roligt Hav. Desuden betingede Obersten sig efter sin Datters Villie, at Skipperen ikke maatte medtage nogen anden Passageer, og at han skulde paa Farten holde sig nær inde under Øens Kyster, for at man ret kunde nyde Udsigten til Bjergene.

2.

Paa den til Afreisen bestemte Dag kom Skipperen til Obersten og udbad hans sig Tilladelse til at tage en af sine Slægtninge, — det vil sige, en Neveu til hans ældste Søns Gudfader — med sig ombord. Det unge Menneske, sagde Skipper Mateo, maa i al Iil vende tilbage til sit Fædreland Corsika, hvor han har vigtige Forretninger, og han kan ikke finde nogen anden Leilighed. Iøvrigt er han en fortræffelig Karl, Officeer i Gardens Jægercorps, og han vilde vist nu allerede været Oberst, hvis den Anden endnu havde været Keiser.

Siden det er en Militair, sagde Obersten, — og han vilde tilføiet: saa samtykker jeg gjerne i at han gaaer med os. Men Miss Lydia raabte paa Engelsk:

En Infanteriofficeer! (hendes Fader havde tjent i Cavalleriet, og hun foragtede alle andre Arter af Soldater) rimeligviis et Menneske uden Opdragelse, som faaer Sosyge, og vil fordærve os hele Nydelsen af vor Overfart!

Skipperen forstod ikke et engelsk Ord, men syntes dog af den Bevægelse, Miss Lydia gjorde med sin smukke Mund, at fatte hvad hun meente, og han begyndte nu en vidtløftig Lovtale over sin Slægtning, som endte med, at han var en ægte Cavaleer af en Corporalsfamilie, og at han aldeles ikke vilde kunne genere Hr. Obersten, thi han, Skipperen, forbandt sig til at anbringe ham i en Krog, hvor man ikke skulde bemærke hans Tilstedeværelse.

Obersten og Miss Lydia undredes over, at der paa Corsika fandtes Familier, hvor man saaledes var Corporal fra Fader til Søn; men da de troede at Talen var her om en Infanteri-Corporal, saa sluttede de, at det var en fattig Djævel, som Skipperen vilde tage med af Medlidenhed. Dersom det havde været en Officeer, var man jo nødt til at tale med ham og leve med ham; men for en Corporal behøver man ikke at genere sig, thi han er et Væsen uden Betydning, naar han ikke med Bajonetten paa Geværet staaer ligeoverfor os, for at føre os derhen, hvor vi ikke have Lyst at komme.

— Plages Deres Slægtning af Søsyge? — spurgte Miss Nevil i en tør Tone. —

— Aldrig, Frøken. — Han er haard som en Steen, baade tillands og tilvands. —

— Nuvel, saa kan De tage ham med, sagde hun.

Henimod Klokken fem hentede Skipper Mateo dem, for at føre dem ombord paa Goletten. I Havnen, tæt ved Skipperens Baad, saae de ung Mand, klædt i en blaa Frakke, der var knappet op til Halsen, med en mørk Ansigtsfarve, sorte, levende Øine, og et frit og livligt Udtryk. Paa hans Holdning og den lille Knebelsbart erkjendte man letteligt, at han hørte til Militairstanden.

Den unge Mand hilste Obersten og takkede ham, uden Forlegenhed og i velvalgte Udtryk, for den Tjeneste, han viste ham.

— Det glæder mig at kunne være Dem til Tjeneste, min Ven, sagde Obersten med et venligt Nik, og steg ned i Jollen.

— Den Engelskmand er noget ligefrem, hviskede Officeren til Skipperen, idet han satte sig ved hans Side, og med megen Opmærksomhed, men uden Uforskammenhed betragtede sin smukke Reisefælle.

— De har en god Tournure, disse franske Soldater, sagde Obersten paa Engelsk til sin Datter; derfor skaber man ogsaa saa let Officerer af dem.

Derpaa henvendte han sig paa Fransk til den unge Mand:

— Siig mig, min tappre Ven, i hvilket Regiment har De tjent?

Denne gav sin Onkels Gudsøns Fader et lille Puf med Albuen, og svarede, idet han undertrykkede et ironisk Smiil, at han havde tjent i Gardens Jægercorps, og at han nu var traadt ud af det 7de Infanteriregiment.

— Har De været med ved Waterloo? — De seer mig meget ung ud.

— Om Forladelse, Hr. Oberst; det er mit eneste Feldttog.

— Men det tæller dobbelt, sagde Obersten.

Den unge Corsikaner beed sig i Læberne.

— Papa, sagde Miss Lydia paa Engelsk, spørg ham dog, om Corsikanerne holde meget af deres Bonaparte.

Førend Obersten havde faaet dette Spørgsmaal oversat paa Fransk, svarede den unge Mand paa godt Engelsk, skjøndt med en fremmed Udtale: De veed, min Frøken, at ingen Prophet gjælder i sit Fædreland. Vi Landsmænd af Napoleon holde maaskee mindre af ham end de Franske. Men hvad mig angaaer, da elsker og beundrer jeg ham, uagtet min Familie fordum har været Fiende med hans.

— De taler Engelsk? raabte Obersten.

— Meget slet, som De hører, svarede Corsikaneren; jeg har lært det i Frankrig af en Krigsfange af Deres Nation.

Omendskjøndt Miss Lydia var noget stødt over hans utvungne Tone, kunde hun dog ikke undlade at smile ved at tænke paa et personligt Fiendskab mellem en Corporal og en Keiser. Dette var hende en Forsmag paa Corsikas Eiendommeligheder, og hun foresatte sig at antegne dette Træk i sin Dagbog.

— Og De reiser nu til Deres Hjem med Permission? spurgte Obersten.

— Nei, Hr. Oberst. De have sat mig paa halv Sold, rimeligviis fordi jeg har været med ved Waterloo, og fordi jeg er Napoleons Landsmand. Jeg vender tilbage til mit Hjem, let paa Haab og let paa Penge, som der staaer i Visen.

Og han sukkede, og saae op mod Himlen.

Obersten stak Haanden i Lommen, og medens han dreiede en Guldmynt mellem Fingrene, søgte han efter en Phrase, med hvilken han høfligt kunde lade den glide i sin ulykkelige Fiendes Haand.

— Og mig har man ogsaa sat paa halv Sold, sagde han lystig. Med Deres halve Sold har De neppe noget at kjøbe Dem Tobak for. Tag dette, Corporal!

Og han forsøgte at bore Guldstykket ind i den lukkede Haand, som den unge Mand støttede mod Relingen af Jollen. Denne rødmede, vendte sig, bed sig i Læberne, og syntes beredt til at svare med Heftighed, men pludseligt verlede han Mine, og udbrød i en Latter. Obersten sad forlegen med Guldstykket i Haanden.

— Hr. Oberst, sagde den unge Mand, idet han atter antog sin alvorlige Mine, tillad mig at give Dem tvende Raad. — Det første er, aldrig at byde en Corsikaner Penge, thi der er dem blandt mine Landsmænd, der vilde være uartige nok til at kaste Dem dem i Ansigtet. — Det andet er: ikke at give Folk Titler, som ikke tilhøre dem. — De kalder mig Corporal, og jeg er Lieutenant. — Forskjellen er vel ikke stor, — men imidlertid —

— Lieutenant! raabte Sir Thomas, — Lieutenant! men Skipperen har sagt mig, at De var Corporal, ligesom Deres Fader, og Deres øvrige mandlige Familie.

Ved disse Ord lod Lieutenanten sig falde tilbage, og udbrød i en saa kraftig og hjertelig Latter, at Skipperen og hans to Matroser ikke kunde holde sig fra at falde ind med i Chor.

— Tilgiv mig, Hr. Oberst, sagde han endelig, men denne Misforstaaelse er altfor kostelig. — Min Familie gjør sig virkelig til af at tælle Corporaler blandt sine Forfædre, men vore corsikanske Corporaler have aldrig havt Galoner paa deres Klæder. I det 11te Aarhundrede valgte nogle Districter, der havde gjort Opror mod Bjergtyrannerne, sig Forstandere, som de kaldte Corporaler, og vi holde det paa vor Ø for en Ære at nedstamme fra dette Slags Folketribuner.

Jeg beder Dem tusende Gange om Forladelse, sagde Obersten. Siden De kjender Aarsagen til min Feiltagelse, haaber jeg at De vil undskylde den. — Og han rakte ham Haanden.

— Det er en retfærdig Straf for min Smule Hovmod, Hr. Oberst, svarede den unge Mand leende, idet han hjerteligt trykkede Englænderens Haand, — og jeg kan aldeles ikke være vred paa Dem derfor. Siden min Ven Mateo har saa slet forestillet mig for Dem, saa tillade De mig at gjøre det selv. Jeg kalder mig Orso della Rebbia, Lieutenant paa halv Sold, og dersom De, hvilket jeg maa slutte af de to smukke Hunde, De har med Dem, gaaer til Corsika for at jage, saa vil det glæde mig meget at gjøre Dem bekjendt med vore Heder og vore Bjerge, — hvis jeg ikke selv har glemt dem, — lagde han sukkende til.

I dette Øieblik naaede Jollen til Goletten. Lieutenanten rakte Haanden til Miss Lydia, og hjalp derpaa Obersten ombord. — Obersten, som endnu var meget forlegen over

sin Feiltagelse, og ikke vidste hvorledes han skulde afbøde sin Uforskammenhed mod en Mand, som stammede fra det 11te Aarhundrede, bad ham at spise til Aften med sig, uden at indhente sin Datters Samtykke. — Miss Lydia rynkede Øienbrynene lidet, men imidlertid havde hun nok Lyst til at erfare, hvad en Corporal var for en Person; hendes Gjæst havde ikke mishaget hende, og hun begyndte endog at finde noget vist Aristokratiskt i hans Væsen; kun var han hende noget for aaben og for munter af en Romanhelt at være.

Lieutenant della Rebbia, sagde Obersten, idet han paa engelsk Viis drak ham til i et Glas Madera, jeg har seet mange af Deres Landsmænd i Spanien.

Ja, Mange have lagt Deres Been i Spanien, sagde den unge Lieutenant alvorlig.

Jeg glemmer aldrig en corsikansk Bataillon, som jeg stødte paa i Slaget ved Vittoria, — vedblev Obersten. De havde tilbragt hele Dagen som Tiralleurs i Haverne og bag Hækkerne, og havde dræbt os en Mængde Mennesker og Heste. Da der blev slaaet Retraite, samlede de sig og ordnede sig til Marsch. Paa aaben Mark haabede vi at tage os Revanche, men de Satans Karle, — undskyld, Hr. Lieutenant, — havde stillet sig i Carré, og det var os ikke muligt at bryde den. Jeg synes endnu at see for mig en Officeer, som holdt paa en lille sort Hest midt i Carréen; han holdt sig ved Siden af Ørnen, og smøgede paa en Cigar, som om han havde været paa et Kaffehuus. Jeg sendte mine to første Escadroner mod dem, men forgjæves; de kom tilbage i Uorden, og mere end een Hest uden Rytter. Da Røgen, som indhyllede Bataillonen, fordeelte sig, saae jeg atter Officeren ved Siden af Ørnen, endnu roligt rygende sin Cigar. Rasende satte jeg mig selv i Spidsen for et nyt Angreb. Deres Geværer kunde ikke mere gaae af, men Soldaterne vare stillede i sex Rækker, med Bajonetten imod Hestenes Snuder; det var som en Muur. Jeg skreg, jeg opmuntrede mine Soldater, jeg trykkede Sporen i min Hests Sider for at tvinge den frem, da den omtalte Officeer endelig tog sin Cigar ud af Munden, og pegede paa mig til en af sine Soldater. Jeg hørte noget, der lød som: „Al capello bianco!" — jeg havde nemlig en hvid Fjer, — og i det samme Øieblik traf en Kugle mig i Siden. Det var en herlig Bataillon, Hr. della Rebbia, den første i det 18de Regiment, og lutter Corsikanere, som man siden sagde mig.

Ja, sagde Orso, hvis Øine tindrede under denne Fortælling, — de frelste deres Ørn, men to Trediedele af disse brave Folk sove nu paa Vittorias Sletter.

— Og skulde De hændelsesviis vide Navnet paa den Officeer, som commanderede dem?

— Det var min Fader. Han var dengang Major i det 18de Regiment, og blev gjort til Oberst for sin Tapperhed paa denne sørgelige Dag.

— Deres Fader! Paa min Ære, det var en brav Soldat! Det skulde glæde mig at see ham igjen, og jeg er vis paa at jeg vilde kjende ham. Lever han endnu?

— Nei, Hr. Oberst, sagde den unge Mand, og blegnede.

— Var han med ved Waterloo?

— Ja, men han har ikke nydt den Ære at falde paa nogen Valplads. Han er død paa Corsika — for to Aar siden. — Min Gud, hvor dette Hav dog er smukt! Det er ti Aar siden jeg har seet det middellandske Hav. — Finder De ikke dette langt smukkere end Oceanet, min Frøken?

— Jeg finder det altfor blaat, — og Bølgerne mangle Storhed. —

— De ynder den vilde Naturskjønhed, Frøken? — i saa Fald haaber jeg at Corsika vil behage Dem.

Miss Lydia klagede over Hovedpine, kyssede sin Fader paa Panden, nikkede fornemt til Orso, og gik ned i sin Kahyt. — De to Mænd fortsatte deres Samtale om Krig og

Jagt. De erfarede, at de ved Waterloo havde været hinanden saa nær, at de havde kunnet verlet Kugler, og dette fordoblede deres Interesse for hinanden. Da det endelig var langt ude paa Natten, og den sidste Flaske var tømt, rystede Obersten paany Lieutenantens Haand, og ønskede ham Godnat, idet han yttrede det Haab, at fortsætte et Bekjendtskab, der var begyndt paa en saa latterlig Maade. — De skiltes ad og Obersten gik til Hvile.

3.

Natten var smuk, Maaneskinnet legede med Bølgerne, og Skibet vuggedes blidt fremad. Miss Lydia havde ikke Lyst til at sove, og det var kun en Profans Nærværelse, der havde hindret hende i at nyde den Henrykkelse, som ethvert Menneske maa føle paa Havet i en maaneklar Nat, naar der blot er to Gran af Poesie i hans Hjerte. Da hun formodede, at et saa prosaiskt Væsen som den unge Lieutenant, nu maatte sove som en Steen, stod hun op, kastede en Kaabe over sig, vækkede sin Kammerpige, og gik op paa Dækket. Her var Ingen uden en Matros, der stod ved Roret, og han sang et Slags Klagesang i corsikansk Dialect, og til en raa og monoton Melodi. I Nattens Rolighed havde denne besynderlige Musik noget tiltrækkende, men uheldigviis forstod Miss Lydia ikke ganske hvad Matrosen sang. Midt iblandt en Mængde almindelige Phraser vakte et kraftigt Vers i høi Grad hendes Opmærksomhed, men hvert Øieblik indblandede der sig nogle Ord af Dialecten, hvis Betydning hun ikke kjendte. Hun begreb imidlertid, at der handledes om et Mord. Forbandelser over Morderne, Hævntrudsler, og Lovtaler over den Døde, vare sælsomt sammenblandede i Sangen. Hun beholdt nogle Vers i Hukommelsen, hvilke jeg vil forsøge at oversætte. —

„Ei Kanoner og ei Bajonetter — have bragt hans Aasyn til at blegne, — det var roligt i Slagets Hede — som Himlen paa en Sommerdag. — Han var en Falk, der var Løvens Ven, — Honning for sine Venner, — for sine Fiender et oprørt Hav. — Han var stærkere end Solen — mildere end Maanen. — Ham, hvem Frankrigs Fiender — aldrig ramte, — en Morder i Hjemmet dræbte ham bagfra, — thi ei havde de vovet at see ham i Ansigtet. — Ophæng paa Væggen ved min Seng — mit velfortjente Æreskors! — Dets Baand er rødt, — end rødere er min Skjorte! — For min Søn, min Søn i fremmede Lande — gjemme I mit Kors og min blodige Skjorte! — To Huller vil han see deri. — For hvert Hul, et Hul i en anden Skjorte! — Men er Hævnen dermed fuldbragt? — Nei, jeg fordrer den Haand som har trykket af — det Øie som har sigtet — det Hjerte som har tænkt —"

Matrosen holdt pludseligt inde. Hvorfor bliver Du ikke ved, min Ven? spurgte Miss Nevil.

Matrosen viste hende med en Hovedbevægelse en Skikkelse, som steg op af Storlugen. — Det var Orso.

— Fuldend din Klagesang, sagde Miss Nevil, — den har moret mig meget.

Matrosen bøiede sig ned mod hende og sagde sagte: Jeg giver ikke Rimbecca til Nogen.

— Hvorledes? — Rim —?

Matrosen svarede ikke, men gav sig til at fløite.

— Jeg griber Dem i at beundre vort Hav, Miss Nevil, sagde Orso, idet han nærmede sig til hende. De tilstaaer mig dog, at et saadant Maaneskin finder man kun her.

— Jeg saae slet ikke derpaa, thi jeg er beskjæftiget med at lære Corsikansk. Matrosen der, som sang en overordentlig tragisk Klagesang, holdt inde paa det meest spændende Sted.

Matrosen bukkede sig, som for at see paa Compasset, og trak heftigt i Miss Nevils Kaabe. Det var tydeligt, at hans Klagesang ikke turde synges i Orsos Nærværelse.

— Hvad sang Du der, Paolo? spurgte Orso; var det en ballata? en vocero?*) Signora forstaaer Dig, og ønsker at høre Slutningen.

— Jeg har glemt den, Os'Anton, svarede han, og gav sig strax til at synge en Hymne til den hellige Jomfru.

Miss Lydia lyttede adspredt til Sangen, og foresatte sig senere at faae Opløsning paa Gaaden. Men hendes Kammerpige, der heller ikke forstod den corsikanske Dialect, var ogsaa bleven nysgjerrig, og før Lydia kunde komme til at forhindre det, spurgte hun Orso: Hr. Capitain, hvad betyder det Ord Rimbecco?

— Rimbecco, sagde Orso, er den dødeligste Fornærmelse man kan gjøre en Corsikaner: det er at bebreide ham, at han ikke har hævnet sig. Hvem har nævnet dette Ord for Dem?

— Det var igaar i Marseille, faldt Lydia hurtigt ind, at Skipperen betjente sig af dette Ord.

— Og om hvem talte han? spurgte Orso heftigt.

— O det var en gammel Historie, han fortalte os, sagde Miss Lydia med paatagen Ligegyldighed, og vendte sig til Matrosen med det Spørgsmaal, naar man kunde vente at naae Corsica.

— Imorgen, svarede han, hvis Vinden vedbliver at være gunstig.

— Jeg vilde ønske at vi allerede kunde see Ajaccio, thi dette Skib er mig utaaleligt.

Hun reiste sig, tog sin Kammerpiges Arm, og gjorde nogle Skridt henad Dækket; Orso blev staaende ved Roret, tvivlraadig om han skulde følge hende eller lade hende være ene.

— En deilig Glut, ved Madonna! sagde Matrosen; dersom alle Lopperne i min Køie lignede hende, saa vilde jeg ikke beklage mig over at blive stukken af dem.

*) Vocero, en Liigsang, der improviseres af Qvinder for en stor Forsamling i den Afdødes Bolig.

Miss Lydia hørte maaskee denne naive Lovtale over sin Skjønhed, og blev fortørnet derover, thi hun steg strax derpaa ned i sin Kahyt. Orso forlod ogsaa Dækket, og saasnart han var borte, kom Kammerpigen op igjen, og holdt et Forhør over Matrosen, efter hvilket hun meddeelte Miss Lydia følgende: den ved Orsos Nærværelse afbrudte Ballata var forfattet i Anledning af hans Faders, Oberst della Rebbias Død, efterat han for to Aar siden var bleven myrdet. Matrosen tvivlede ikke om, at Orso kom tilbage til Corsika for at tage Blodhævn, som han kaldte det, og forsikkrede, at man inden kort Tid vilde see ferskt Kjød i Byen Pietranera. Han forklarede selv dette Udtryk saaledes, at Signor Orso vilde dræbe to eller tre Personer, der vare mistænkte for at have myrdet hans Fader, og som virkelig havde været sigtede for Retten i denne Anledning, men havde trukket sig ud af Sagen saa hvide som Snee, da de havde baade Dommere, Advocater, Præfect og Gendarmer i deres Lomme. Der er ingen Lov og Ret paa Corsika, sagde Matrosen, og jeg sætter mere Priis paa et godt Gevær end paa en kongelig Domstol. Naar man har en Fiende, maa man vælge mellem Bøssen, Dolken eller Flugten.

Disse interessante Meddelelser forandrede paa en mærkelig Maade Miss Lydias Opførsel og Stemning mod Lieutenant della Rebbia. Fra dette Øieblik var han bleven en Person af Betydning i den romantiske Englænderindes Øine. Nu var den ligegyldige, fri og muntre Tone, der før havde stødt hende, bleven en Fortjeneste hos ham, thi det var en kraftig Sjæls dybe Forstillelse, som ikke lader en eneste af de Følelser undslippe, der boe i den. Nu først bemærkede hun, at den unge Lieutenant havde store, sjælfulde Øine, hvide Tænder, en smuk Vext, Opdragelse og Verden. Hun talede ofte til ham den følgende Dag, og hans Conversation interesserede hende. Hun udspurgte ham vidtløftigt angaaende hans

Fædreland, og den unge Mand, som havde forladt det meget ung, for først at gaae til Universitetet og derpaa til Militairskolen, skildrede hende det med de poetiske Farver, det havde ladet tilbage i hans Sjel. Det er naturligt at det Ord, Hævn, ofte forekom i hans Fortællinger, og det forundrede Miss Lydia meget, at han saa aldeles fordømte sine Landsmænds uforsonlige og evigvarende Hevngjærrighed. Hos Bønderne søgte han vel at undskylde det, idet han sagde, at Vendettaen er den Fattiges Duel. Og dette er saa sandt, sagde han, at man aldrig myrder hinanden førend efter en formelig Udfordring. „Vogt Du Dig, — jeg vogter mig!" — disse Ord verle altid to Fjender før de strække Geværpiben mod hinanden. Der begaaes flere Mord hos os end andetsteds, men aldrig vil De finde en uædel Bevæggrund til disse Forbrydelser. Vi have mange Mordere, men ikke en eneste Ransmand.

Naar han nævnede de Ord Hævn og Mord, betragtede Miss Lydia ham opmærksomt, men uden at opdage den mindste Bevægelse i hans Træk. Men da hun engang havde tillagt ham Sjælsstyrke nok til at kunne gjøre sig ugjennemskuelig for ethvert Øie, — naturligviis hendes undtaget, — saa forblev hun dog i den faste Tro, at Oberst Rebbias Maner ikke længe ville komme til at vente paa den Hævn, de fordrede.

Efter tre Dages Seilads udfoldede det prægtige Panorama af Ajaccios Bugt sig for vore Reisendes Øine. Man har Ret i at sammenligne denne med Golfen i Neapel, og i det Øieblik, da Skibet løb ind i Havnen, mindede en brændende Hede, der med sin Røg bedækkede la Punta di Girata, om Vesuv, og forøgede Ligheden. Men for at denne kunde være fuldkommen, var det nødvendigt, at en Attila med sin Hær hærjede Neapels Omegn; thi omkring Ajaccio er Alting dødt og øde. Istedet for de elegante Bygninger, som man seer langs alle Kyster ligefra Castellamare til Cap Misene, finder man kun omkring Ajaccios Golf skumle Heder og skaldede Bjerge. Her er ikke en Villa, ikke en menneskelig Bolig; kun hist og her, paa Høiderne omkring Staden, sprede nogle hvide Bygninger sig paa Grønsværet; det er Gravcapeller, Familiebegravelser. Alt i dette Landskab er af en alvorsfuld og sørgelig Skjønhed.

Synet af Staden selv forhøiede paa dette Tidspunkt endnu mere Indtrykket af dens øde Omegn. Her var ingen livlig Folkemængde paa Gaderne. Man talte ikke høit, man loe ikke, som i de italienske Stæder. Corsikaneren er af Naturen alvorlig og taus. Om Aftenen viste nogle faa Mennesker sig paa Gaden for at trække frisk Luft, men de Spadserende paa Corsoen vare næsten alle Fremmede. Øboerne bleve udenfor deres Huusdørre, og Enhver syntes at vogte paa sin Bolig som Falken paa sin Rede.

(Fortsættes).

En Idees Fødsel, Reiser og Eventyr.

Hvad Ideer angaaer, da have Lægfolk nogle ganske besynderlige om Skribenterne. De ville gjerne tilstaae dem Aand, undertiden endog Talent, men de tillægge dem sjeldent Forstand, og nægte dem næsten altid Prædicatet af skikkelige Mennesker. Det Ry for Uskikkelighed, hvori Literatorerne ere komne hos Lægfolk, hidrører fra flere Aarsager, som det er unødvendigt at opregne her. Vi ville indskrænke os til at sige, at naar man har beskyldt eller kan beskylde nogle Forfattere for Tyveri, saa er det snarere for Tyveri af en Idee end af et Lommetørklæde. Næsten alle Skribenter have Lommetørklæder, men de have ikke Alle Ideer. Hr. X... hører blandt disse Sidste.

Hr. Scribe hører derimod til den Classe af Skribenter, som paa engang have mange Ideer og mange Lommetørklæder. Han har begge Dele i Forhold til 80,000 Francs i aarlige Indkomster. Imidlertid gjentager stedse Misundelsen, der bringer de Afmægtige og Dovne til at rive ned paa de Mægtige og Flittige, at Scribe ikke er Forfatter til de tre eller fire hundrede Stykker, hvilke han skylder sin Hæder og sin Formue; at unge Mennesker have bragt ham dem „ganske færdige," og at han for sin Part kun har nøiedes med at sætte sit Navn paa dem, at kaste et Dusin Couplets ind imellem Scenerne, tilligemed nogle Vittighedsglimt a la Scribe, for at trykke sit Segl paa Værket.

Jeg kjender ikke Hr. Scribe, men jeg staaer i Forhold til mange Forfattere, som have nydt Hæder ved at have ham til Medarbeider; og Alle ere de enige om at betragte ham, ikke som Medarbeider, men som Forfatter af de Stykker, som de have skrevet med ham. En iblandt dem, C..., sagde engang til mig: „Jeg har for min Part skrevet idetmindste tolv Stykker med Scribe, men Fanden tage mig, om der eet Ord af mig i dem!"

Jeg har allevegne gratis uddeelt en Anecdot, som mine Kammerater, Avisskriverne have glemt at sælge til deres Læsere, og maaskee gjør jeg ikke ilde i at bøde paa denne deres Forglemmelse. „Scripta manent." Om Forladelse! Sandhedskjærligheden driver mig til at tale Latin. Dog kan dette jo her skaffe mig en passende Overgang.

Scribe og X... havde begge lært Latin i Sainte-Barbe. Neppe var Scribe traadt ud af Collegiet, før han blev hvad vi vide; X... blev ingenting.

En Nat, da X... med en Blindlygte søgte et Melodrama i sin Hjerne, sprang der pludseligt en Idee frem i den, og oplyste den.

Denne Idee var stor; den gik igjennem fem Acter og legede velbehageligt med Gift og Dolke. — X... gyste af Glæde derover; men lidt efter lidt gav hans Glæde Plads for Modløshed. — Ved at undersøge sin Idee fra alle Sider, bemærkede han, at han havde bragt et Monstrum til Verden. — Han troede at see en lodden Bjørn for sig. — Han blev forfærdet over sit frygtelige Foster, omformede det med sin Pen, førte det tilbage til nogenlunde menneskelige Proportioner, og — Uhyret forvandlede sig! — Fra Melodrama som det var, blev det til Vaudeville, og endnu mere, en Vaudeville, der havde en vis Duft af Gymnase. Idetmindste troede X... at lugte noget saadant deri.

Men hvorledes skulde han faae en Vaudeville antaget i Gymnase? det har aldrig været nogen let Sag. — Tillykke erindrede X... sig sin Universitetskammerat, Scribe, og gik hen til ham.

Jeg springer over Gjenkjendelsesscenerne.

X... trak sin Idee op af Lommen, og læste den for den tilkommende Academiker, thi dengang var Scribe endnu ikke udødelig ved Andet end sine Værker. Den tilkommende Academiker hørte meget opmærksom paa Vaudeville-Dramaturgen, og sagde, da denne endelig var færdig: medens Du læste dit Stykke for mig, har jeg ret overtænkt og grundet. Ja, der er vistnok en Idee i det Du der har bragt mig — og det endog en virkelig Vaudeville-Idee. — Men hør nu engang, hvorledes jeg troer at man burde arrangere dens Opløsning.

Og nu tog Scribe X..s Idee ved Halen, og vendte op og ned paa den, som man gjør ved en Nathue. — Og efter derpaa at have svunget sig op paa Dyret, gav han sig til at reise med det i Lande, der vare aldeles ubekjendte for den gode X..., der forstenedes, og havde den største Møie med at følge Rytteren og Kreaturet.

— Du har fuldkomment fulgt mig, ikke sandt?

— Fuldkommen nøiagtigt, svarede den Anden, ganske fortumlet.

— Nu vel, saa gaa nu hjem, og sæt paa Papiret alt hvad vi have sagt, (X havde ikke sagt et Ord) og bring mig det tilbage om nogle Dage i Form af Plan og detailleret Scenefølge.

Efter nogle Dages Forløb kom X tilbage med en saare nøiagtig detailleret Plan. Scribe lod Planen undergaae en total Forandring, og da nu Scenegangen var ufraviegeligt bestemt, sagde han til sin Medarbeider: gaa nu hjem med vor Plan, og skriv alle Scenerne.

— Alle Scenerne! og ogsaa Coupleterne?

— Nei — uden Couplets. — Dem vil jeg skrive, lagde han smilende til, — det er min Andeel af Værket.

— Den Skjælm! tænkte X...; han tager Æren og lader mig have Arbeidet. — Men saadan gaaer det nu engang i Verden! — X... gjorde endnu flere philosophiske Reflectioner af denne Art, og da han var kommen hjem i det han kaldte sit Arbeidsværelse, gav han sig ifærd med Værket, veiede sine Ord, polerede sine Phraser, udkrammede den Smule Geist, der var i ham, — og alt dette gjorde han til Hæder for Scribe, der skulde stemple det med sit Navn. Vi ville lade ham svede uforstyrret tilende, og derpaa begive os med ham til Scribe, en Maaned efter det andet Besøg.

Naa, er Du der? er Du færdig?

— Ja, min Ven, og jeg haaber at Du vil blive tilfreds. — Jeg har tilbragt en heel lang Maaned dermed. — Men nu er der ogsaa kommet noget ud af det. — Dersom Du vidste, hvordan det har taget paa Kræfterne! — Skal jeg læse det for Dig?

— Nei, nei, det behøves ikke. — Jeg vil selv læse det siden, naar jeg strækker mig paa min Sopha. — Lad mig beholde dit Manuscript, og bryd Dig ikke om Resten. — Jeg skal besøge Poirson, vi skulle tale med hinanden om Stykket, og jeg skal tilmelde Dig den Dag, da vi ville læse det for Skuespillerne, — thi Du maa være med naar det oplæses for Skuespillerne.

— Om jeg maa være med! — ja det troer jeg!

— Altsaa det er en Aftale, — jeg skriver til Dig.

Virkelig modtog X... nogen Tid derpaa følgende lille Billet fra Scribe: „Vi læse vort Stykke for Skuespillerne Klokken halv tolv; vær hos mig Klokken elleve, thi jeg maa tale med Dig før Oplæsningen."

— Hvad Djævlen kan han have at sige mig? tænkte X...; vil han have at jeg skal gjøre nogen Forandring? — Det forekommer mig dog, at jeg har allerede gjort mere end min Part. — Det er ret en doven Karl, den Scribe!

Just som X... kom ind til Scribe, fuldendte denne en Comedie i fem Acter for Theatre français; han skrev den sidste Scene medens X... hørte Klokken slaae elleve.

— Saa, sagde Scribe, nu er jeg færdig med Theatre français; lad os nugaae til Gymnase. — Men først, min kjære X..., maa jeg underrette Dig om en Ting; jeg har gjort nogle Forandringer i dit Stykke.

— Du har gjort nogle Forandringer? Ah! godt! — det er, — det er godt. Imidlertid haaber jeg at Du ikke har rørt ved den store Scene, hvor Elskeren —

— Jo, just ved den. — Seer Du, min Ven, Du havde skrevet den ganske fortræffeligt; Du havde opfattet Situationen, — o ypperligt! — Og din Dialog! hvor fuld af Natur, Kraft og Aand! — Det gjør mig inderlig ondt —

Hvilket?

— At jeg kunde være saa dum at ville føie et Ord til denne Scene. — Du veed hvorledes det gaaer; det ene Ord griber det andet, og saa filer man, saa skjærer man væk, saa vender man omkring paa det. — Enfin, — jeg har slaaet Dig ihjel, min Kjære! og det er et ganske andet Stykke, Du vil faae at høre.

— Hvad siger Du? Du har slet intet beholdt?

— Jo! — adskillige Smaating — og saa Grundvolden af din første Idee; thi det maa man ikke nægte, — Ideen tilhører Dig; og det er en glimrende Idee; men jeg frygter for at den ganske er forsvunden under de mangfoldige Details. — Du veed jo nok at jeg er lutter Detail. — Du derimod, — Du er den solide Mand, den grundige Mand, den besindige Mand. — Stakkels Ven! hvor Du har slidt med den Vaudeville! — Først bragte Du mig Ideen, saa lagde Du Planen, saa skrev Du Stykket fra Begyndelsen til Enden! — Jo, Du kan rigtignok rose Dig af at have gjort Din Part!

Med saamegen Delicatesse lindrede Scribe det Saar, som han havde bibragt sin Medarbeiders Forfængelighed. — Alt hvad denne havde leveret, var til ingen Nytte; Scribe havde forudseet det, og indseet, at hele Vægten vilde komme til at trykke paa ham. — Men han vilde ikke, at hans Medarbeider skulde kunne sige til ham, det være sig af Retsfølelse eller af krænket Forfængelighed: Jeg har intet gjort af dette Værk; behold Du Æren og Pengene for Dig selv.

Det er unødvendigt at tilføie, at af hele X..s Arbeide havde Scribe kun beholdt Stykkets Titel. Det Stykke, som X... saae opføres under Scribes og sit Navn, var ham aldeles ubekjendt, og derfor gjorde det en betydelig Lykke.

Blandinger.

Den berømte Skuespillerinde Mademoiselle Rachel gjorde under sit Ophold i Rouen glimrende Lykke paa Scenen. Ved hver af sine Forestillinger høstede hun stormende Bifald, og en Regn af Bouqvetter, Blomsterkrandse og Laurbærkroner nedfaldt for hendes Fødder. Da hun reiste derfra havde hun gjerne villet medtage alle disse Vidnesbyrd om den Beundring, hun havde vakt, men saae sig nødt til at efterlade i det Hotel, hvor hun havde boet, en Kasse, fuldpakket med Krandse. Skuespillerinden sagde, idet hun tog Afsked med Værtinden, at hun vilde afhente denne Kasse, naar hun engang kom tilbage til Rouen for at give en Forestilling til Fordeel for de Fattige. Neppe var Mademoiselle Rachel steget ind i Reisevognen, før der hos Værtinden opstod en glimrende Idee, der vidner om, hvorledes Speculationen forstaaer at drage Nytte af Alt. Hun aabnede Kassen, udtog Krandsene en efter den anden, hængte dem op i Værelset, hvor den unge Datter af Melpomene havde boet, og dannede derved et Slags historisk Cabinet, hvilket hun strax døbte med Navnet: Rachels Kammer. Naar for Eftertiden Reisende stige af i Hotel de Rouen, tilbyder man dem Rachels Kammer, men det forstaaer sig, at de just ikke for nogen billig Betaling opnaae den Ære at sove der, hvor den moderne tragiske Muse har sovet.

HERTUG MAXIMILIAN AF LEUCHTENBERG

OG

STORFYRSTINDE MARIA NIKOLAIEWNA.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

Was seyn mir, Knoden? Dreck sinn mer, wer des sagt, der ist ein Esel! – und das sag ich!

Sang

ved Deres Majestæters

Kongens og Dronningens

Besøg paa Gisselfeldt, den 3die Octbr. 1840.

Mel. Danmark deilig Vang og Vænge.

Dybt fra Hjertets Grund fremspringer
Sangen, som en Blomst;
Konge, Dig vi Sangen bringer,
Ved din Atterkomst!
Hurtigt visner Sangens Lillie,
Men vort Hjertes rene Villie
Rigt et Blomster=Flor dig sender,
Det ei Løvfald kjender.

Dronning, Borgens lave Stuer
Hjemmet her Du veed,
Uforandret Alt Du skuer,
Selv vor Kjærlighed!
Meer end før den ei kan flamme,
Som Naturen er den samme,
Maatte det herinde blive,
Meer vi ei kan give!

Konge, som Du trygt kan blunde
Her hvor Du kom hen,
I hver Hytte Du det kunde,
Tryg, som Hyttens Ven!
Gid i Drømme kun Du skue
Sorger Dig og Danmark true,
Men at vaagen Lykken trives,
Som dit Danmark gives!

Hvad en lille Kreds her beder,
Beder Folket med:
Konge=Par! Gud følge Eder!
Gud, hver Tid, hvert Sted!
Hver Gang Skoven her er grønnest,
Denne Dag blandt alle skjønnest
Blev os, da vi her vor Dronning
Saae med Danmarks Konning!

H. C. Andersen.

Sang

ved Deres Majestæters

Kongens og Dronningens

Besøg paa Nysø, den 4de Octbr. 1840.

Mel. Hr. Peder kasted' Runer over Spange.

Fra gammel Tid stod her i Nysø Have
En Hyldebusk, tæt ved de dybe Grave;
Ved Maanskin Alfers Konning
Der Alfedandsen saae,
Han talte til sin Dronning:
„Vi Stedet hædre maa!
„Denne Plads et Storheds Navn skal vinde,
„Og i Tiden Fyrste og Fyrstinde
Gjæste den!"

Hvad sjælden Blomst skal der paa Stedet trives?
Det døde Leer og Stenen vil oplives!
— See, Snillets Værker skjønne
Hvor før kun Hylden var;
Og under Hækkens Grønne
Staaer Landets Fyrste=Par!
Kunstens Ven med Hjerte og med Snille,
Mildt Du gjæsted' denne Plads, den lille,
Havens Pryd!

O Dronning! som Du smiler ved hans Side,
Staaer Kunstens Musa! hendes Ord Du vide:
„En Funke fra Guds Øie,
„Er Kunsten her paa Jord,
„Den luttrer for det Høie,
Som Skriftens rene Ord!"
Konge Par! som skatte kan hvert Snille,
Eders Navne Secler nævne ville
Kunsten kjær!

H. C. Andersen.

Colomba.

(Fortsat.)

4.

Efterat have besøgt det Huus, hvori Napoleon er født, og at have ved meer eller mindre catholske Midler skaffet sig en Stump Papir af Tapetet, fandt Miss Lydia sig allerede anden Dagen efter sin Ankomst til Corsika betaget af et overordentlig slet Lune, hvilket vel hændes enhver Reisende, der befinder sig i et Land, hvis originale og uvante Sæder synes at fordømme ham til en fuldstændig Isolering. — Hun fortrød sit Indfald med denne Reise; men at forlade Øen strax, vilde jo være at miste sin Berømmelse som uforfærdet Reisende, og Miss Lydia besluttede derfor at slaae sig tiltaals, og at dræbe Tiden saa godt hun kunde. Med denne heltemodige Beslutning tog hun Blyant og Farver frem, tegnede Prospecter af Golfen, og udkastede Portraitet af en bruunguul Bonde, som solgte Meloner, og som havde et hvidt Skjæg og den værste Røverphysionomi, man kunde see. Men da alt dette ikke var nok til at underholde hende, besluttede hun at sætte Fluer i Hovedet paa Korporalens Ætling, og dette blev hende ikke vanskeligt, thi langtfra at ile med at gjensee sit Hjem, syntes Orso med Velbehag at dvæle i Ajaccio, uagtet han der ikke havde Omgang med Nogen. Forresten havde Miss Lydia foresat sig et ædelt Maal, idet hun vilde civilisere denne Fjeldbjørn og bringe ham til at give Slip paa de mørke Planer, der førte ham tilbage paa hans Ø. Det forekom hende uforsvarligt at lade den unge Mand løbe sin Undergang imøde, og ansaae det som en Hæder for sig at omvende en Corsikaner.

Dagen forløb for vore Reisende paa følgende Maade: om Morgenen gik Obersten og Orso paa Jagt, og Miss Lydia tegnede, eller skrev til sine Veninder, for at kunne datere sine Breve fra Ajaccio. Henimod Klokken sex kom Mændene hjem, belæssede med Vildt; man spiste til Middag, Miss Lydia sang, Obersten faldt i Søvn, og de unge Folk sladdrede med hinanden til sildigt paa Aftnen.

En eller anden Formalitet, Pasvæsenet angaaende, havde nødt Oberst Nevil til at gjøre Præfecten et Besøg; denne havde modtaget den rige Englænder meget artigt, og gjorde ham faa Dage efter et Gjenbesøg. — Obersten, som nylig var staaet fra Bordet, laa mageligt udstrakt i sin Sofa, nær ved at slumre ind; Hans Datter sang ved Pianofortet, og Orso vendte Nodebladene, og betragtede Virtuosindens hvide Skuldre og blonde Lokker. Man meldte Hr. Præfecten; Pianoet taug, Obersten sprang op, gned sine Øine og forestillede Præfecten for sin Datter. Jeg forestiller Dem ikke Hr. della Rebbia, sagde han, thi ham kjender De udentvivl.

— Herren er en Søn af Oberst della Rebbia? spurgte Præfecten lidt forlegen,

— Ja, min Herre, svarede Orso.

— Jeg har havt den Ære at kjende Deres Hr. Fader.

Det sædvanlige Conversationsstof var snart udtømt. Mod sin Villie gabede Obersten temmelig hyppigt; som Liberal vilde Orso ikke tale til en af Magtens Haandhævere; Miss Lydia holdt ene Samtalen i Gang. Præfecten fandt paa sin Side stor Fornøielse i at tale om Paris og den store Verden med en Dame, som kjendte alle Notabiliteter i det europæiske Selskabsliv. Fra Tid til anden betragtede han under Samtalen Orso med en særdeles Nysgjerrighed.

— Det er paa Fastlandet at De har lært at kjende Hr. della Rebbia? spurgte han.

Miss Lydia svarede noget forvirret, at hun havde gjort hans Bekjendtskab paa Skibet, der førte dem til Corsika.

— Det er en meget dannet ung Mand, sagde Præfecten halvsagte. Og han har sagt Dem, føiede han endnu sagtere til, i hvilken Hensigt han kommer til Corsika?

Miss Lydia antog sin majestætiske Mine. Jeg har ikke spurgt ham derom, — ønsker De at vide det, kan De jo spørge ham.

Præfecten taug, men da han et Øieblik derpaa hørte Orso henvende nogle Ord til Obersten paa Engelsk, sagde han: Det lader til at De har reist meget, min Herre. De har vel glemt Corsika, — og dets Sæder og Skikke?

— Jeg var vistnok meget ung da jeg forlod det.

— De staaer endnu bestandigt i Armeen?

— Jeg er sat paa halv Sold, min Herre.

— Jeg tvivler ikke om at De, i den lange Tid, De har tjent i den franske Armee, er bleven en complet Franskmand.

Han fremsagde disse sidste Ord med megen Vægt.

Man smigrer just ikke Corsikanerne ved at erindre dem om, at de høre til den store Nation. Orso svarede noget stødt: troer De, Hr. Oberst, at en Corsikaner, for at være en Mand af Ære, behøver at tjene i den franske Armee?

— Nei tilvisse, svarede Præfecten, det er ingenlunde min Mening. Jeg taler blot om visse Skikke i dette Land, af hvilke nogle ikke ere saaledes som en Administrateur kunde ønske dem. Han betonede Ordet Skikke meget skarpt, og antog det myndigste Udtryk, hans Ansigt tillod ham. Snart efter reiste han sig og gik, efter at have modtaget Miss Lydias Løfte om at besøge hans Kone.

Da han var borte, sagde Lydia: af en Præfect at være, er denne dog ret elskværdig.

— Jeg derimod, sagde Orso, finder ham meget besynderlig med hans hemmelighedsfulde Mine.

Obersten var atter falden i Søvn; Miss Lydia kastede et Blik hen til ham, og sagde sagtere: og jeg finder, at han ikke er saa hemmelighedsfuld som De paastaaer, thi jeg troer at have forstaaet ham.

— De har vistnok et meget skarpt Blik, Miss Lydia; men dersom De seer nogen Betydning i hvad han har sagt, saa maa De vistnok selv have lagt den deri.

— Nu vel, vil De at jeg skal give Dem en Prøve paa min Skarpsindighed? — Jeg har lidt af en Troldqvindes Gaver, og jeg veed hvad Folk tænke, naar jeg har seet dem to Gange.

— Min Gud! De forfærder mig. Dersom De kan læse i min Tanke, saa veed jeg ikke om jeg skal være glad eller bedrøvet derover.

— Hr. della Rebbia, vedblev Miss Lydia rødmende, vi kjende kun hinanden i faa Dage; men paa Havet og i barbariske Lande — jeg haaber at De tilgiver mig dette Udtryk — i barbariske Lande bliver man langt snarere Venner end i den dannede Verden. Undres derfor ikke over, at jeg taler til Dem som Veninde, om Ting, der nøie angaae Dem, og i hvilke en Fremmed maaskee ikke burde blande sig.

— O brug ikke dette Ord, Miss Nevil; det andet behagede mig langt mere.

— Nu vel, min Herre, jeg maa da sige Dem, at jeg, uden at have gjort mig Umage derfor, har faaet nogle af deres Hemmeligheder at vide, og at disse have bedrøvet mig. Jeg kjender den Ulykke, der har ramt Deres Familie; man har fortalt mig meget om Deres Landsmænds hævnsyge Characteer, og om deres Maade at hævne sig paa. Var det ikke dertil at Præfecten gjorde Hentydninger?

— Miss Lydia kunde troe —! — og Orso blev bleg som et Liig.

— Nei, Hr. della Rebbia, afbrød hun ham; jeg veed, at De er en Mand af Ære og Dannelse. De har selv sagt mig, at det i deres Land endnu kun var Almuen, der udøvede Vendettaen, hvilken De behagede at kalde en Art af Duel.

— Kunde De da troe mig istand til nogensinde at blive en Morder?

— Siden jeg taler til Dem herom, Hr. Orso, saa kan De vel vide, at jeg ikke nærer

en saadan Tanke om Dem, og at jeg har talt til Dem derom, — vedblev hun med nedslagne Øine, — er fordi jeg har indseet, at det vilde være Dem behageligt, efter Deres Hjemkomst, og maaskee omringet af barbariske Fordomme, at vide, at der gives Nogen, der har Høiagtelse for Deres Mod til at bekæmpe dem. — Dog, sagde hun, idet hun reiste sig, — lad os ikke tale mere om disse sørgelige Gjenstande; de volde mig Hovedpine, og det er desuden meget sildigt. Ikke sandt, De er ikke vred paa mig derfor? Godnat paa Engelsk! — Og hun rakte ham Haanden. — Orso trykkede den alvorlig og sørgmodig.

— Frøken, sagde han, der gives Øieblikke, hvor mit Fædrelands Instinct vaagner i mig. Undertiden, naar jeg tænker paa min ulykkelige Fader, — da gribe frygtelige Ideer mig. Dog, — De vil befrie mig fra disse, og jeg takker Dem, jeg takker Dem. — Han vilde sagt mere, men Miss Nevil lod en Theedaase falde, og Obersten vaagnede ved Larmen.

— Della Rebbia! Imorgen Klokken fem paa Jagt. Staa betids op.

— Ja, Hr. Oberst. —

5.

Den følgende Dag, kort før Jægernes Hjemkomst, bemærkede Lydia, der med sin Pige kom tilbage fra en Tour langs Strandbredden, et ungt Fruentimmer klædt i Sort, og ridende paa en lille men kraftfuld Hest, som drog ind i Byen, fulgt af en Bonde, der ogsaa var tilhest og bar en bruun Vadmels Trøie med Huller paa Albuen, et Læderbelte, i hvilket var indstukken en Pistol, og et Gevær, hvis Kolbe var indputtet i en Læderpung i Sadlen, — kort, et complet Billede paa en Røver i Comedierne, eller paa en corsikansk Borger naar han reiser. Fruentimmerets mærkværdige Skjønhed tildrog sig strax Miss Nevils Opmærksomhed. Hun syntes at være tyve Aar gammel; hun var stor, havde en smuk rød og hvid Farve, klare blaae Øine og Tænder som Elfenbeen. Paa Hovedet bar hun et Slør af sort Silke, kaldet Mezzaro, hvilket Genueserne have indført paa Corsika, og udgjør en saare smuk Hovedpynt. Lange Fletninger af castaniebruunt Haar dannede som en Turban om hendes Hoved. Hendes Dragt var smagfuld, men yderst simpel.

Miss Nevil havde god Tid til at betragte hende, thi Damen med Mezzaroen var standset paa Gaden for at spørge om noget, og da hun havde erholdt Svar, red hun lige mod Værtshuset, hvor Obersten og Orso boede. Efterat have verlet nogle Ord med Værten, sprang den unge Pige med Lethed ned af sin Hest, og satte sig paa en Steenbænk ved Porten, medens hendes Ledsager førte Hestene til Stalden. Miss Lydia gik i sit Pariser-costume forbi den Fremmede, uden at denne skjænkede hende et Blik, og efter et Qvarteers Forløb saae hun fra sit Vindue Damen med Mezzaroen sidde endnu paa samme Sted og i samme Stilling. Snart derpaa kom Obersten og Orso fra Jagten. Værten sagde nogle Ord til den Fremmede, og pegede paa della Rebbia. Pigen rødmede, reiste sig hurtigt, gjorde nogle Skridt fremad, men standsede og stod ubevægelig og forlegen. — Orso kastede et nysgjerrigt Blik paa hende.

— De er, — sagde hun med bevæget Stemme, — Orso Antonio della Rebbia?

— Colomba! raabte Orso, — sluttede hende i sine Arme, og kyssede hende ømt, hvilket forundrede Obersten og hans Datter noget, thi i England kysses man ikke paa Gaden.

— Min kjære Broder, sagde Colomba, tilgiv at jeg er kommet uden Din Befaling; men jeg havde hørt at Du var kommet hertil, og det var mig saa stor en Trøst at see Dig.

Orso kyssede hende atter og vendte sig derpaa til Obersten.

— Det er min Søster, som jeg neppe havde gjenkjendt. — Colomba, — Oberst Sir Thomas Nevil! Jeg beder Dem at undskylde, Hr. Oberst,

at jeg idag ikke kan have den Ære at spise med Dem; — min Søster —

— Hvor Djævlen vil De da spise, min Herre? raabte Obersten; De veed jo at der tilberedes kun eet Maaltid i dette fordømte Værtshuus, og det er for os. Frøkenen vil gjøre min Datter en stor Glæde ved at tage tiltakke med os.

Colomba saae paa sin Broder, som ikke lod sig længe bede, og de gik Alle op i det store Værelse, der tjente Obersten til Dagligstue og Spisesal. Frøken della Rebbia gjorde en dyb Reverents, da hun blev forestillet for Miß Nevil, men sagde ikke et Ord. Man saae at hun var meget undseelig, og at hun maaskee for første Gang i sit Liv befandt sig i Selskab med Fremmede af den elegante Verden. Imidlertid udtalte der sig intet Landsbyagtigt i hendes Væsen, og hendes Undseelse lod intet Keitet træde frem. Hun behagede just derved Miß Nevil, og da der ikke var noget andet Værelse ledigt, saa gik Lydia saa vidt i sin Føielighed eller sin Nysgjerrighed, at hun tilbød Frøken della Rebbia at lade en Seng for hende flyttes ind i hendes eget Kammer.

Colomba fremstammede nogle Taksigelsesord, og skyndte sig at følge med Miß Nevils Kammerpige, for at gjøre de smaae Toiletforretninger, som en Ridetour i Støv og Solskin gjør nødvendige.

Da hun kom tilbage i Salen, standsede hun foran Oberstens Geværer, som Jægeren havde stillet i en Krog. Hvilke smukke Vaaben! sagde hun, ere de dine, min Broder?

— Nei, det er Hr. Oberstens engelske Flinter. De ere ligesaa gode som de ere smukke.

— Jeg vilde ønske, sagde Colomba, at Du havde et saadant Gevær.

— Der er i Sandhed et af disse tre, der maa være Hr. della Rebbias Eiendom, sagde Obersten. Han betjener sig alt for godt deraf; idag fjorten Skud, og fjorten Stykker Vildt. Der opstod nu en ædel Kamp, i hvilken Orso blev overvunden, til stor Glæde for hans Søster, hvis før alvorlige Ansigt nu pludseligt skinnede af barnlig Glæde. Vælg Dem eet, sagde Obersten. Orso afslog det. — Nuvel, Deres Frøken Søster skal vælge for Dem. Colomba lod sig ikke det sige to Gange; hun tog det mindst pragtfulde, men det bedste af Geværerne, og rakte Orso det med de Ord: dette her maa kunne føre Kuglen sikkert.

Da man satte sig tilbords var Orso øiensynligt noget forlegen, thi han frygtede uden tvivl for, at hans Søster skulde sige eller gjøre noget, der var landsbyagtigt. Men Colomba lagde uophørligt Mærke til ham, og ordnede alle sine Bevægelser efter hans. Undertiden betragtede hun ham stivt med et sælsomt Udtryk af Sørgmodighed, og naar da Orsos Øine mødte hendes, slog han dem strax ned, som om han vilde unddrage sig et stumt Spørgsmaal, hvis Gjenstand han altfor godt kjendte. Man talede Fransk, da Obersten kun meget slet udtrykte sig i det italienske Sprog. Colomba forstod Fransk, og udtalte endog ret godt de faa Ord, som hun var nødt til at vexle med sin Vært og Værtinde.

Efter Bordet tog Obersten sin sædvanlige Plads paa Sophaen, og Miß Nevil bad Orso om at forelæse en Sang af Dante, efterat hun forgjæves havde prøvet flere Conversationsemner for at bringe den smukke Colomba til at tale.

Orso valgte den Sang af „Helvede," hvori Episoden om **Francesco da Rimini** forekommer, og fremsagde smukt de herlige Terziner, der saa godt udtrykke, hvor farligt det er for To at læse en Elskovsbog sammen. Efterhaanden som han læste, nærmede Colomba sig mere til Bordet, og hævede sit Hoved, som hun havde ladet synke; hendes Øie tindrede med en sælsom Ild, hun rødmede og blegnede vexelviis, og bevægede sig krampagtigt paa Stolen. Det italienske Gemyt behøver ikke, for at forstaae Poesien, en Pedant til at vise sig dens Skjønheder.

Da Læsningen var tilende, raabte hun: o hvor det er skjønt, min Broder! hvem har skrevet dette Digt? Orso var en Smule forlegen, og Miß Lydia svarede smilende, at det var en florentinsk Poet, som var død for flere Aarhundreder siden.

— Jeg skal lade Dig læse Dante, sagde Orso, naar vi komme hjem til Pietranera.

— O hvor det er herligt! gjentog Colomba, og sagde to eller tre Terziner, som hun havde husket, først halvsagte, og derpaa tog hun Mod til sig og declamerede dem høit, med endnu mere Udtryk, end Broderen havde lagt deri under Læsningen.

— De synes at holde meget af Poesien, sagde Miß Lydia forundret. Hvor jeg misunder Dem den Lykke at kunne læse Dante som en ny Bog.

— De seer, Miß Nevil, sagde Orso, hvilken Magt Dantes Vers have, naar de kunne smelte saadan et lille vildt Naturbarn, der ikke kan andet end sit Paternoster. — Dog, hvad siger jeg? — jeg glemmer at Colomba selv er Digterinde. Allerede som Barn gjorde hun Vers, og min Fader skrev til mig, at hun var den første Improvisatrice i Pietranera og paa to Miles Omkreds.

Colomba kastede et bønligt Blik paa sin Broder; Miß Nevil havde hørt tale om de corsikanske Improvisatricer og brændte af Begjærlighed efter at høre en. Hun bad derfor instændigt Colomba om at give hende en Prøve paa sit Talent. Orso lagde sig nu imellem, fortrydelig over at have omtalt sin Søsters poetiske Anlæg. Men det hjalp ikke, at han paastod, at intet var triviellere end en corsikansk Ballade, at det vilde være at forraade sit Fædreland, naar man sagde corsikanske Vers ovenpaa Dantes; han pirrede kun derved Miß Nevils Lyst, og saae sig tilsidst nødt til at sige til sin Søster: naa saa improviseer os da noget, men lad det være kort.

Colomba udstødte et Suk, besaae i et Minut opmærksomt Bordteppet, stirrede mod Loftet, slog derpaa Øinene dybt ned og sang eller snarere declamerede med usikker Stemme følgende Serenade:

Den unge Pige og Skovduen.

„I Dalen, fjernt bag Bjergene — hvor Solen kun skinner een Time om Dagen, — i Dalen staaer et skummelt Huus, — og Græsset voxer frodigt paa dets Tærskel. — Døre og Vinduer ere altid lukkede. — Ingen Røg stiger frem af Taget. — Men om Middagen naar Solen kommer — da aabner der sig et Vindue — og den Faderløse sidder der og spinder paa sin Rok. — Hun spinder og synger til sit Arbeide, — det er en sørgelig Sang; — men ingen anden Sang svarer paa hendes. — En Dag, det var en Foraarsdag — da satte en Skovdue sig paa det nærmeste Træ, — og lyttede til den lille Piges Sang. — Unge Pige, sagde den, Du græder ikke længer ene. — Et grusomt Jægergarn har røvet mig min Mage. — Skovdue! viis mig det røveriske Garn; — og, naaede det end til Skyerne, — jeg skulde snart slaae det ned til Jorden. — Men jeg arme Pige, hvo vil gjengive mig min Broder, — min Broder som vandrer i fremmed Land? — Unge Pige, siig mig hvor din Broder er — og mine Vinger skulle bringe mig til ham."

— Det var jo ret en høimodig Skovdue, sagde Orso, idet han omfavnede sin Søster med en Bevægelse, der stemte slet med den spøgende Tone, han søgte at antage.

— Deres Sang er ypperlig, sagde Miß Nevil; De maa skrive mig den ind i mit Album. Jeg vil oversætte den paa Engelsk og lade den componere.

Den gode Oberst, som ikke havde forstaaet et Ord af Sangen, istemte sin Datters Complimenter, og lagde til: — Den Skovdue, som De talte om, min Frøken, er det den Fugl, som vi spiste idag a la crapaudine?

Miß Nevil bragte sit Album, og blev ikke lidet forundret ved at see Improvisatricen skrive sine Vers uafbrudte, i saa lange Linier som Papiret vilde tillade, istedetfor at følge den sædvanlige Regel for Versskrivning: „smaa Linier af ulige Længde med en Margen paa begge Sider." Der var vel ogsaa endnu nogle

Bemærkninger at gjøre ved Frøken Colombas noget eiendommelige Orthographie, hvilken mere end een Gang bragte Miss Nevil til at smile, medens Orsos broderlige Forfængelighed var sat paa Pinebænken.

Da Sovetiden var kommen, trak de to unge Piger sig tilbage i deres Kammer. Medens Miss Lydia der aflagde Halskjæde, Ørenringe og Armbaand, bemærkede hun, at Colomba udtog af sin Kjole et Instrument af Længde som en Jagtkniv, men af en ganske anden Form. Colomba lagde den omhyggeligt og næsten hemmelighedsfuldt under sin Mezzaro paa Bordet; derpaa knælede hun og holdt sin Bøn med Andagt. To Minuter derefter var hun i sin Seng. Meget nysgjerrig af Natur, og langsom i at klæde sig af som Englænderinde, nærmede Miss Lydia sig til Bordet, og idet hun lod som hun søgte efter en Knappenaal, løftede hun Mezzaroen, og saae en temmelig lang Dolk, sælsomt indlagt med Perlemor og Sølv. Den var gammel og af høist mærkværdigt Arbeide.

— Er det Skik her, sagde Lydia smilende, at de unge Piger bære dette lille Instrument i deres Corset?

— Det er nødvendigt, svarede Colomba sukkende. Her gives saamange slette Mennesker.

— Og kunde De virkelig have Mod til at give et saadant Stød med den? spurgte Miss Nevil, idet hun lod som hun stødte med Dolken, saaledes som man støder paa Theatret, fra oven nedad.

— Ja, dersom det gjordes fornødent, sagde Colomba med sin blide og musikalske Stemme, — for at forsvare mig eller mine Venner. — Men saaledes skal man ikke holde den; De vilde saare Dem selv, dersom Deres Fjende trak sig tilbage. See, saaledes maa man støde, — saaledes skal det være dødeligt. — Lykkelig den, der ikke trænger til slige Vaaben!

Hun sukkede, lagde Hovedet paa Puden og lukkede Øinene. Man kunde ikke see et smukkere, ædlere, mere jomfrueligt Hoved. Phidias kunde ikke have ønsket sig nogen skjønnere Model til sin Minerva.

6.

Det er for at danne mig efter Horatses Regel, at jeg strax har kastet mig in medias res med min Fortælling; men jeg vil nu gribe det Øieblik, medens vor skjønne Colomba, vor Oberst og hans Datter, sove, for at underrette min Læser om visse Omstændigheder, der ikke bør forbigaaes, hvis han vil trænge dybere ind i denne sandfærdige Historie. Han veed allerede, at Orsos Fader, Oberst della Rebbia, var bleven myrdet. Men man bliver ikke myrdet paa Corsica som i Frankrig, af den første den bedste undløbne Galeislave, der har Lyst til vort Guld; her myrdes man af sine Fjender, men det er ofte meget vanskeligt at angive Grunden, hvorfor man har disse Fjender. Mange Familier hade hinanden af gammel Vane, og Traditionen til den oprindelige Aarsag til deres Had, er ganske gaaet tabt.

Den Familie, hvortil Oberst della Rebbia hørte, hadede flere andre Familier, men især Slægten Barricini; Nogle sagde, at en della Rebbia i det 16de Aarhundrede havde forført en Barricini, og var derpaa bleven myrdet af en Slægtning af den krænkede Pige. Men Andre fortælle Historien anderledes, og paastaae, at det var en della Rebbia, der var forført og en Barricini, der var dræbt. Imod Sædvane havde dette Mord ikke fremkaldt Andre, thi den genuesiske Regjerings Forfølgelser havde under flere Generationer rovet disse, saavelsom flere Familier, deres Repræsentanter. I Slutningen af det forrige Aarhundrede havde endog en della Rebbia og en Barricini, der begge vare i neapolitansk Tjeneste, sluttet et nøie Venskab med hinanden; men da de senere kom tilbage til Corsica, saae de hinanden kun sjeldent, og det kolde Convenientsforhold gik efter deres Død over paa deres Sønner. Ghilfuccio, Orsos Fader, var Militair, og Giudice Barricini Advokat. Da de vare blevne Fami-

liefædre, og i deres Kald ingen Sammenstøds-punkter havde, saa havde de næsten aldrig nogen Leilighed til at sees eller at høre fra hinanden.

Da imidlertid Giudice en Dag i 1809 læste i en Avis, at Capitain Ghilfuccio havde faaet en Orden, yttrede han i Vidners Nærværelse, at dette ikke undrede ham, da General *** protegerede hans Familie. Denne Yttring blev forebragt Ghilfuccio i Wien, og denne sagde til en Landsmand, at han vist ved sin Hjemkomst til Corsica vilde finde Giudice meget rig, eftersom han drog flere Fordele af de Sager han tabte, end af dem han vandt. Advokat Barricini erfarede denne Bemærkning, og glemte den ikke. I Aaret 1812 havde han Haab om at blive udnævnt til Maire i sit District, da General *** skrev til Præfecten, for at anbefale ham en Slægtning af Ghilfuccios Kone. Præfecten føiede sig efter Generalens Ønsker, og Barricini tvivlede ikke om, at han skyldte Ghilfuccios Intriguer sine feilslagne Forhaabninger. Ved Keiserens Fald i 1814 blev Generalens Yndling angivet som Bonapartist, Barricini fik hans Embede, og fra dette Øieblik begyndte hans Stjerne at glimre. Oberst della Rebbia, som blev sat paa halv Sold, og trak sig tilbage til Pietranera, maatte nu uophørligt taale de plumpeste og jammerligste Chicaner af ham. Oberstens Kone døde, og havde yttret det Ønske, at blive begravet midt i en lille Skov, hvor hun ofte havde spadseret; men Mairen erklærede strax, at hun skulde jordes paa Sognets Kirkegaard, saafremt man ikke havde erholdt særskilt Tilladelse til at give hende en isoleret Begravelse. Den opbragte Oberst paastod at hans Kone, indtil denne Tilladelse indløb, skulde jordes paa det Sted, hun havde valgt, og lod en Grav graves der. Mairen lod derimod en anden graves paa Kirkegaarden, og udcommanderede Gendarmeriet, for, som han sagde, at opretholde Loven. Paa Begravelsesdagen stødte begge Partier sammen med hinanden, og man maatte befrygte, at der vilde opstaae en Kamp om Besiddelsen af Fru della Rebbias Levninger. Fyrgetyve velbevæbnede Bønder, anførte af den Afdødes Slægtninger, tvang Præsten, da han kom ud fra Kirken, til at tage Veien til Skoven; fra den anden Side fremstillede Mairen, hans to Sønner, hans Tilhængere og Gendarmerne sig, for at gjøre Modstand derimod. Da han viste sig og bød Følget at vende om, blev han modtaget med Skrig og Trudsler; Modstanderne havde Antallet for sig, og de syntes fattede paa Alt. Man paastaaer endog, at en Hyrde lagde Geværet an imod Mairen, men Obersten bød ham at skuldre, idet han sagde: Ingen vove at fyre før jeg befaler det! Mairen, der havde en naturlig Frygt for Krudtet, trak sig tilbage med sin Escorte, og Liigtoget satte sig i Bevægelse ad den længste Vei, der var mulig, for at drage forbi Mairens Bolig. Udenfor denne fik en Idiot det Indfald at raabe: „Keiseren leve!“ — to eller tre Stemmer svarede ham, og Rebbianisterne, der bleve mere og mere kaade, besluttede at dræbe en af Mairens Stude, der hændelsesviis spærrede dem Veien. Lykkeligviis forhindrede Obersten denne Voldsgjerning.

Man begriber vel, at der blev indledet en Proces, og at Mairen afgav en Rapport til Præfecten i sin meest høitravende Stiil, i hvilken han afmalede, hvorledes alle menneskelige og guddommelige Love vare traadte under Fødder, — hvorledes hans, — Mairens, og Sognets Majestæt var ringeagtet og krænket, — hvorledes Oberst della Rebbia havde sat sig i Spidsen for en Bonapartistisk Complot, der havde til Hensigt at forandre Tronfølgen, og ophidse Borgerne til at væbne sig mod hinanden. Det Overdrevne i denne Klage skadede dens Virkning. Obersten skrev til Præfecten og til Generalprocureuren; en Slægtning af hans Kone var gift med en af Øens Deputerede, en Anden var Fætter til Præsidenten i Hofretten. Disse Protectioner gjorde Kabalen afmægtig; Fru della Rebbia blev

liggende i Skoven, og Idioten blev kun dømt til fjorten Dages Fængsel.

Advokat Barricini, der paa ingen Maade var tilfreds med Udfaldet af denne Sag, rettede nu sine Batterier mod en anden Side. Han fremrodede et gammelt Document, ifølge hvilket han formeente Obersten Eiendomsret til en Bæk, der drev en Mølle, og der opstod derved en langvarig Proces. Efter et Aars Forløb blev Sagen optaget til Dom, og denne vilde sandsynligviis faldet ud til Gunst for Obersten, da Hr. Barricini forelagde for Retten et Brev, underskrevet af en vis Agostino, en berygtet Bandit, i hvilket denne truede Mairen med Brand og Mord, dersom han ikke afstod fra sine Fordringer. Man veed, at paa Corsika er en Bandits Protection meget søgt, og at disse, for at gjøre sig deres Venner forbundne, hyppigt blande sig i private Stridigheder. Mairen søgte at drage Nytte af dette Brev, da en ny Hændelse endnu kom til og forviklede Sagen. Banditen Agostini skrev nemlig til Generalprocureuren en Klage over at man havde efterskrevet hans Haand, og kastet Skygge paa hans Characteer, idet man vilde lade ham gjælde for en Mand, der drev Handel med sin Indflydelse. „Dersom jeg opdager Falskneren," — sluttede han, — „skal jeg straffe ham exemplarisk." — Det var klart, at Agostini ikke havde skrevet det truende Brev til Mairen, men Familien della Rebbia beskyldte Baricinierne derfor, og omvendt. — Man udbrød i Trudsler mod hinanden fra begge Sider, og Retten vidste ikke, paa hvilken Side den skulde søge den Skyldige.

Under denne Sagernes Stilling blev Oberst Ghilfuccio myrdet. De nærmere Omstændigheder herved bleve saaledes nedlagte for Retten: Den 2den August 18.. i Skumringen, hørte en Kone, som bar en Sæk Korn til Pietranera, to Skud tæt paa hinanden falde paa en Korsvei, der førte til Byen, omtrent 50 Skridt fra det Sted, hvor hun befandt sig. Næsten strax derpaa saae hun en Mand, som løb, dukkende sig bag et Gjærde, henimod Landsbyen; men Afstanden hindrede i at see hans Træk, og desuden havde han en Viingreen i Munden, der næsten ganske skjulte hans Ansigt. Han gjorde Tegn med Haanden til en Anden, som hun ikke kunde see, og forsvandt i Viinhaverne.

Moder Pietri lagde sin Byrde fra sig, løb op til Veien og fandt Oberst Rebbia, gjennemboret af to Skud, men aandende endnu. Nærved ham laa hans Gevær ladt og med opspændt Hane, som om han havde sat sig til Forsvar mod en Person, der angreb ham forfra, medens en Anden ramte ham bagfra. Han rallede og kæmpede med Døden, men kunne ikke fremføre et Ord, og det var forgjæves at Konen reiste ham, og henvendte sine Spørgsmaal til ham. Da hun bemærkede at han forsøgte at bringe Haanden til sin Lomme, skyndte hun sig, af denne at fremtage en lille Tegnebog, som hun rakte ham aaben. Den Saarede tog Blyanten mellem Fingrene og forsøgte at skrive. Hun saae ham ogsaa med Møie at frembringe nogle Bogstaver, men da hun ikke kunde læse, forstod hun ikke deres Betydning. Udmattet af denne Anstrængelse overgav Obersten Tegnebogen til Moder Pietri, idet han trykkede hendes Haand voldsomt, og betragtede hende med et sælsomt Blik, som om han vilde sige: „Dette er af Vigtighed, det er min Morders Navn!"

Da Enken Pietri kom ind i Landsbyen, mødte hun Mairen Barricini med hans Søn Vincentello. Det var næsten ganske mørkt. Hun fortalte ham, hvad hun havde seet. Mairen tog Tegnebogen og ilede hjem for at iføre sig sit Skjærf og kalde paa sin Secretair og Gendarmerne. Da han med dem kom hen til Stedet, fandt han Obersten død, lod Liget bære hjem, og afgav sin Rapport.

Uagtet den Forvirring, hvori han ved dette Tilfælde naturligt maatte være, havde Barricini strax ladet Oberstens Tegnebog lægge under Forsegling, og anstillet alle mulige Undersøgelser;

men ingen af dem ledede til nogen vigtig Opdagelse. Da Inqvirenten kom, aabnede man Tegnebogen, og fandt paa et Blad, der var bestænkt med Blod, nogle Træk, skrevne med en afmægtig Haand, men dog læselige. Der stod skrevet: Agosti..., og Dommeren tvivlede ikke om, at Obersten havde villet betegne Agostini som sin Morder. Imidlertid forlangte Colomba della Rebbia, der var hidkaldt af Dommeren, at undersøge Tegnebogen. Efter længe at have bladet i den, udrakte hun Haanden mod Mairen, og raabte: Der staaer Morderen! Og nu forklarede hun med en Bestemthed og Klarhed, der forbausede i den dybe Sorg, hvori hun var nedstyrtet, at hendes Fader for faa Dage siden havde modtaget et Brev fra sin Søn, og havde brændt det, efterat han først med en Blyant i sin Tegnebog havde opskrevet Orsos Adresse, da denne havde verlet Garnison. Men denne Adresse fandtes ikke mere i Tegnebogen, og Colomba sluttede nu, at Mairen havde udtaget det Blad hvorpaa den var skreven, hvilket havde været det samme, hvorpaa hendes Fader havde ridset sin Morders Navn, og at Mairen istedetfor dette Navn havde indsat Agostinis. Dommeren fandt virkelig at der manglede et Blad af det Lag Papir, hvorpaa Navnet var skrevet; men snart saae han at der ligeledes manglede flere Blade i Tegnebogen, og Vidner erklærede, at Obersten ofte pleiede at udrive Blade af sin Tegnebog, naar han vilde tænde sin Cigar. Desuden paastod man, at Mairen, efterat have modtaget Bogen af Moder Pietri, ikke havde kunnet læse i den formedelst Mørket; det blev bevidnet, at han ikke havde standset et Øieblik før han traadte ind i Mairboligen, at Gendarme-Underofficeren havde fulgt ham derhen, og at han havde seet ham tænde en Lampe, lægge Tegnebogen i en Couvert og forsegle den i hans Nærværelse.

Da Underofficeren havde endt sin Forklaring, kastede Colomba sig for hans Fødder, og besvor ham ved Alt hvad der var ham helligt, at erklære, om han ikke i noget Øieblik havde ladet Mairen være ene. Denne tilstod efter nogen Nølen, synligt bevæget ved den unge Piges Fortvivlelse, at han var gaaet ind i et andet Værelse for at søge et stort Ark Papir, men at han ikke havde opholdt sig der et Minut, og at Mairen bestandigt havde talt til ham, medens han søgte efter Papiret i en Reol. Iøvrigt bevidnede han, at den blodige Tegnebog ved hans Tilbagekomst laa paa det samme Sted paa Bordet, hvor Mairen havde først henkastet den.

Hr. Barricini deponerede med den største Rolighed. Han undskyldte, sagde han, Frøken della Rebbias Heftighed, og vilde gjerne nedlade sig til at retfærdiggjøre sig. Han erklærede, at han den hele Aften var forbleven i Landsbyen, at hans Søn Vincentello havde været hos ham udenfor Maireboligen, da Forbrydelsen blev begaaet, og endelig, at hans Søn Orlanduccio, der var bleven angreben af en Feber, denne Dag ikke havde været ude af sin Seng. Han fremlagde alle Geværer i sit Huus, og med ingen af dem havde der nylig været skudt. Han tilføiede, at med Hensyn til Tegnebogen, da havde han strax indseet dennes Vigtighed; at han havde lagt den under Segl, og overgivet den til sin Secretair, da han forudsaae, at han formedelst hans Fiendskab med Obersten, kunde blive mistænkt. Endelig erindrede han om, at Agostini havde truet den med Døden, der havde skrevet et Brev i hans Navn, og tilkjendegav sin Formodning om at denne Usling rimeligviis havde havt Obersten mistænkt og derfor myrdet ham. En lignende Hævn er efter Banditernes Sæder, ikke uden Exempel.

Faa Dage efter Oberst della Rebbias Død blev Agostini opfanget af et Detachement Voltigeurer, og dræbt efter en fortvivlet Kamp. Man fandt hos ham et Brev fra Colomba, hvori hun opfordrede ham til at erklære, om han var skyldig eller ikke, i det Mord, som man tillagde ham. Da Banditen ikke havde

givet noget Svar derpaa, saa sluttede man deraf temmelig almindeligt, at han ikke havde havt Mod til at sige en Datter, at han havde myrdet hendes Fader. Enden paa Sagen blev, at Barricinierne gik fri for Tiltale; Dommeren overøste Mairen med Lovtaler, og denne satte Kronen paa sit skjønne Forhold ved at frasige sig alle Fordringer paa den Bæk, om hvilken han havde ligget i Proces med Obersten.

Colomba improviserede, ifølge Landets Skik, en Ballata over sin Faders Liig, i Nærværelse af hans forsamlede Venner. Hun udaandede deri sit hele Had mod Barricinierne, anklagede dem aabenlyst for Mordet, og truede dem med sin Broders Hævn. Denne Ballata blev almindelig bekjendt, og det var den, Matrosen sang for Miss Lydia. Da Orso erfarede sin Fader Død, søgte han Permission, men kunde ikke faae den. I Førstningen havde han, ifølge et Brev fra sin Søster, troet Barricinierne skyldige, men snart modtog han Copier af alle Sagens Documenter, og disse, tilligemed et Brev fra Dommeren, gav ham næsten den Overbeviisning, at Banditen Agostini var den eneste Skyldige. Engang hver tredie Maaned skrev Colomba til ham for at gjentage ham sine Mistanker, som hun kaldte Beviser. Imod hans Villie bragte disse Beskyldninger hans corsikanske Blod til at koge, og ofte var han ikke langt fra at dele sin Søsters Mistanke. Men dog gjentog han for hende i alle sine Breve, at hendes Beskyldninger ikke havde nogen solid Grundvold, og ikke fortjente nogen Tiltro. Han forbød hende endog, men altid forgjæves, at tale mere til ham derom. To Aar gik hen paa denne Maade; efter disse blev han sat paa halv Sold, og tænkte nu paa at vende hjem til sit Fædreland, ikke for at hævne sig paa Folk, som han troede uskyldige, men for at faae sin Søster gift, og sælge sine smaa Eiendomme, dersom de havde Værdi nok til at tillade ham at boe paa Fastlandet.

(Fortsættes).

Grotten ved Corgnale.

(Fragment af: Breve fra Udlandet.)

Venligt og qvægende viftede „den adriatiske, den friske Vind," der blandt tusinde hjemlige Erindringer drager Fernando i Delavignes herlige: „Marino Faliero," tilbage til det kjære Venedig, til sin og sin Slægts Undergang; Novembersolen skinnede varmt som i Danmarks Sommer, og den rene, dunkelblaa Luft gav os en Forsmag paa den velske Himmel, under hvis Hvælving vi snart skulle vandre, da vi om Morgenen forlode Triest, for at gjøre en Fodvandring ud til den to Mile bortfjernede Stalaktitgrotte ved Landsbyen Corgnale. Bjergene omkring Triest ere ikke smilende og frodige som de steiermarkske; saasnart man har forladt Oberlaibach, bliver Egnen vild og øde, og paa flere betydelige Strækninger forsvinder Vegetationen ganske. Naae, barokt-formede Fjelde, som om de vare dannede af over hverandre opdyngede Klippestykker, taarne sig til alle Sider; Sletterne mellem dem ere bedækkede med løse Stene i større og mindre umaleriske Hobe, og kun sjeldent træffer man en lille matgrøn Oase eller nogle Krøblinge af Træer i denne Ørken. Det er som om Skaberen her havde ladet et lille Stykke af Chaos blive tilbage, for at vise os Forskjellen mellem Jorden, da den var „øde og tom," og da hans Aande var faret over den og havde ordnet dens Elementer og besjælet dem. Gjennem saadanne Egne gik ogsaa endeel af denne vor Vandring, snart gjennem skumle Klofter, snart opad uveibare Klippevægge, hvor Stenene hvert Øieblik rullede bort under vore Fødder og ned i Afgrunden, og snart over Bjergflader, hvor den uhyggelige graa Farve var den eneste, der mødte Øiet. Husene i de usle Landsbyer, vi kom igjennem, lignede mere Huler, der tilfældigt havde dannet sig i Steendyssene, end menneskelige Boliger, og paa et Par Æseldrivere nær, mødte vi ikke et levende Væsen. Midt paa den øde Slette traf vi paa et Hul i Steengrunden af en Qvadratalens Størrelse, og ved nærmere Besigtelse fandt vi, at der under denne Aabning var en rummelig Hule, der vist idetmindste var af en tredive Alens Dybde. Der manglede neppe en Haandsbred i, at en af vort Selskab var styrtet ned i denne Afgrund, og uagtet der var Skolemesternatur i ham, var han dog vist neppe sluppet saa heldigt fra denne Fart ned i Jordens Dyb som Mester Mannegrim i Alferne. Da vi vare komne noget over Halveien begyndte Egnen atter at antage en blidere Characteer; de raae Klippepartier omskyngedes malerisk af frodige Enge og Marker, og omkring de venlige Landsbyer med deres halv italienske Huse og Kirker saae man smukke Trægrupper.

Riig paa Udsigtspunkter til den sælsomme Natur, der omgiver den, inen fattig og skum-

mel i sit Indre, ligger den lille Landsby Corgnale paa Afhanget af en Høi. Viinranker slynge sig op af de plumpe graae Mure, og mellem de halvcylinderformede Tagstene voxer Græs og Steenplanter. Midt i Byen hæver sig et rundt Taarn blandt nogle Mure fra Middelalderen, og tæt herved ligger det kun lidet indbydende Osterie, i hvis lille, med flere Billeder og Buster af Napoleon prydede Gjæstestue vi dog nøde vort Brød og Viin med et Velbehag, som om det havde været en Frokost a la fourchette i et af Tydsklands bedste Hoteller, thi Bjergvandringer give altid en velsignet Appetit. Da vor tarvelige Collation var tilende, begave vi os paa Veien til vor Vandrings Maal, ledsagede af tre Førere, der vare forsynede med Lygter, Fakler og lange Stænger.

Indgangen til Grotten er omtrent en Fjerdingvei fra Corgnale, paa en Plet, hvor man igjen kun seer nøgne Klipper og Steendysser omkring sig. En Gitterport tilslutter den af Naturen selv dannede, og med Vedbenranker, skjønne Haarbregner og Evighedsblomster frodigt omkrandsede Hvælving, der fører ned til de underjordiske Haller og Gange. Snart føres vi af Steentrapper, hugne i Klippen, ned i disse Helligdomme, snart ad skraatnedløbende Gange, og snart over Bjælkebroer, der ere lagte over Afgrundene, og først efter at have vandret 1100 Skridt dybere og dybere ind i Jorden, standses man af en Klippevæg, der hindrer videre Fremtrængen, men ved hvis Gjennembrydelse man endnu venter at finde en Forlængelse af dette Naturundervœrk. Strax indenfor den første Trappe træffer man paa et stort, hvælvet Rum, en beskeden Forhal til de Templer, der nu et efter det andet aabne sig for os, idet vi følge Gangen, der gaaer gjennem Hulen og knytter dem til hinanden. Jeg har ofte med andægtig Beundring dvælet i den gamle Stephanskirke i Wien, og fortabt mig i Beskuelsen af dens Storhed og af dens mægtige Piller og rige gothiske Forziringer; men hvor snevert er dens Rum mod disse himmelhøie og vidtstrakte Hvælvinger, hvor fattigt er Hans Purbaums og de andre gammeltydske Mesteres Snirkelværk mod de phantastiske Architecturprydelser, som Naturens store Bygmester her har ladet udhugge, ikke med Meisel og Hammer, men med langsomt nedflydende Vanddraaber! Den brungule Stalaktit har dannet colossale Søiler og Piller, med riflede Skafter og Capitæler af det rigeste Løvværk, der bære de dristige Buer; fra Lofterne nedhænge Tapper, som af det rigeste gothiske Billedhuggerarbeide. Selv Altrene og Prækestolen, og groteske Skikkelser, der for Phantasien fremstille sig som knælende Pillegrimme eller som messende Munke, mangle ikke i disse Templer. Paa enkelte Steder findes der en Mængde Glimmer i Klipperne, og flere af Stalaktitsøilerne og Væggene ere gjennemsigtige for Fakkelblusset, der ved sit ulige fordeelte og svævende Lys uendelig meget forhøier den magiske Virkning. Slaaer man i enkelte af Rummene med en Steen paa Pillerne, eller lader den glide hen med deres Rifler, da er det som man hørte Orgeltoner bruse, eller som om man slog Tangenterne paa en Harmonica. I de fleste Hvælvinger aabne sig bratte Afgrunde, deels opfyldte med Vand, deels tørre, og ved at kaste en Steen ned i dem, og lytte til dens Anstød mod Bunden, overbevises man om deres umaadelige Dybde. Rækværkerne paa de Træbroer, der føre over disse Kløfter, ere forstenede af det neddryppende Vand. Vore Førere plantede efterhaanden som vi stege nedad, Fakler i enkelte Aabninger, der staae i Forbindelse med de inderste Hvælvinger, og fra de dybeste Rum saae vi disse, høit over os, at kaste et usikkert Skin paa de sælsomt formede Gjenstande, der omgave dem.

Tause og med Hjerterne fulde af den Andagt, hvormed Guds Aabenbarelse i Naturen saa mægtigt griber, vandrede vi tilbage ad den Vei vi vare komne, og da Gitterporten lukkede sig bag os, og vi, blændede af Dagslyset, atter stode under den blaa Himmel, da var det, som om en skjøn Drøm havde foregøglet os sine phantastiske Billeder. Da vi forlode Corgnale, malede den nedgaaende Sol Klipperne med et ildrødt Skjær, der gav dem Udseende af gloende Metal, og neppe var den forsvunden, før Fuldmaanen nedsendte sine milde Straaler, og lyste for os over de nøgne Stepper og de takkede Kløfter. Fra det sidste Høidepunkt før man stiger ned i Dalen til Triest, saae vi den skjønne Stad med dens lige Gader og mastbevoxede Canaler, ligge dybt under os; tusinde Lygter tindrede som Stjerner i lange Rader; Fyrtaarnet hævede sig i Golfen som en vældig Kæmpe med en Fakkel paa Hovedet, og vidt ud til Horizonten strakte sig det letbevægede adriatiske Hav, og kyssede Maaneskinnet, der kastede sin lange gule Stribe over det.

B. S. INGEMANN.

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

Mundus og Paulina.

I stille Flammer sank den gyldne Sol,
Og hæftede sit straalefulde Øje
Med Vemod paa det gamle Kapitol,
Og paa de syv urokkelige Høje: —
En Claudius misbrugte Kraftens Torden
Mod Heltelivets sidste ædle Rest,
Og Roma selv var sunken dybt i Vest
Og saae med Tigerøje over Jorden.

Forvildet, og med grusom Fantasi
Drog Folket hjem fra Dagens vante Fester,
Gik ligegyldigt Templerne forbi,
Og spottede de ørkesløse Præster.
Endnu dog klang med Ærefrygt i Øret
De dunkle Sprog fra Isis Helligdom,
Bragt med Osiris til det sunkne Rom,
Men selve Isis rødmed snart bag Sløret.

Med Længsels Uro ventede i Løn
I Aftendæmringen ved Templets Trappe
Den unge Mundus, adelig og skjøn,
Indhyllet ziirlig i sin Romerkappe;
Den nøgne højre Arm med blanke Spænder
Af Guld og Rav var glandsfuld sluttet ind,
Sødt dufted Lokken om hans fine Kind,
Og Stene glimted fra de hvide Hænder.

Og pludselig om Skulderen han slaar
Med mere Flid sin Togas rige Folder,
Han ordner ilende sit Titus-Haar,
Forfængelig han sig tilskue holder:
Da nærmer sig en deilig Romerinde
I Ungdoms Vaar til Helligdommens Sted, —
Med Alvorsblikket imod Jorden ned
Gaar hun fordybet tankefuld i Sinde.

Forgjeves venter Mundus paa en Haand
Usynlig sendt fra Amor i det Høje,
At løse hendes Tankers strenge Baand,
Og løfte hendes Hoved, hendes Øje;
Selv strammer han af alle Kræfter Buen
Med Pilen brændende mod Maalet vendt, —
Forgjeves! — hendes stille Gang er endt,
Hun gaar til Templet kold igjennem Luen.

Da sniger Ynglingen sig mindre kjæk
Bag Isistemplets brede Marmorpille,
For skjult at see de yndefulde Træk
Og læske sig i Skjønheds Rosenkilde. —

Svagt luer, som om Templets Tid var omme,
Med uvis Glimten Altrets Offerild,
Og kaster funklende sin Flamme vild
Paa Isis og Osiris Helligdomme.

Paulina speider nøje Gudens Hal,
Hun seer sig ene paa den øde Tillje:
En Perlesnor af rødmende Koral
Hun løsner fra sin Nakkes hvide Lillje:
Sin Gave lægger hun paa Offerbordet;
Hun seer sig atter om med frygtsom Aand; —
Imod Osiris strækker hun sin Haand,
Og bævende fra Læben flyver Ordet:
„Osiris!
Du, hvis hulde Glands foruden Lige
Intet jordisk Blik kan taale,
Men, som adspredt og med dæmpet Straale
Virker mildt paa Jorderige:
Du, hvis Morgenaande spreder
Aarle Dug paa Bjerg og Dal og Heder:
Du hvis Øjeglimt og sagte Tale
Er det Lyn og Tordenbrag,
Som den middagslumre Dag
Vederkvægende husvale!
Du hvis Fingers Vink og Tegn
Viser Vej for fjerne Kloder,
Og hvis Tryk gjør Skyen Moder
Til en frugtbar Aftenregn,
Osiris!
Idag du steg med Solen paa din Tinde,
Og langsom over Verden hen du gik
Opmærksom med dit Faderblik:
Hist hæved du et ringe nedtrykt Straa,
Hist lod du Frugtens blege Kind forsvinde,
Og Frøet rørte sig, som under Mulde laa; —
Da gjested selv mit ydmyg ringe Kammer
Et Blink af dine gyldne Flammer,
Og dvælende betragted du min Lykke:
En Mand du skued, ædel, varm,
Lyksalig i sin Hustrues Arm,
Og Velstand, Livets sorgfri Smykke; —
Men Stilhed fandt du, et uvenligt Stille,
Ei Barnets glade Latter, muntre Skrig,
Og ingen Haand, som overgiven, lille,
Mod Husets strenge Orden førte Krig. —
Osiris! nu din anden Sommerlue
Har seet vor Elskovs altfor stille Lyst:
Lad dig bevæge ved en bønlig Røst!
O lad dit næste Sommerlys mig skue,
Som Moder glad med Barnet ved mit Bryst!
Da skal jeg Gaven til mit Hjerte trykke
Og offre dig hvert andet Qvindesmykke!" —

Hun hæver sig og gaar af Templet ud,
Dog ej, som nys, med sænket Blik hun triner;
At hun har talt i Hjertet med en Gud
Det lyser end i hendes Gang og Miner.
Og Mundus vover ej at ile efter;
For første Gang hans Letsind mangler Mod,
Som lænket fast til Gulvet er hans Fod
Trods alle Lidenskabens vilde Kræfter. —

Men som en Sphinx, med Fingren paa sin Mund,
Osiris Offerpræst ham lønlig vinker
Mod Helligdommens mystiskdunkle Grund,
Hvor intet Glimt af Dagens Straale blinker,
Der Ynglingen han dybt fortrolig møder
Og Altret glemmes, Ilden staar forladt,
Den slukkes, — og den mørke Stjernenat
Nedknæler hurtig for Osiris Fødder. — —

Ved Solens næste aftenrøde Skin
Paulinas Hu til Templet atter higer:
I Sløret hyller sig den Bange ind,
Og Husets Guder fromt Farvel hun siger; —
Igjennem ringe folketomme Steder
Undgaar hun Mængdens Vink og Øjekast,
Og blussende med utaalmodig Hast
Osiris Tempel atter hun betræder: —

Forbauset maa hun standse; —
Osiris Helligdom den strenge, øde,
Hun seer med Undren gløde
I Skjønhedsglands af friske Rosenkrandse:

Og krydret sødt er Luften
Af Virak, som igjennem gyldne Laage
Udsender rundt en Taage,
Der blander yppig sig med Rosenduften;

Ihvor hun Blikket vender,
Hun troer at kjende Venus's milde Sæde,
Vil bly tilbagetræde, —
Da lukkes Døren af useete Hænder.

Og allerdybest inde,
Hvor Aandernes Mysterier har hjemme,
Udgaaer en mægtig Stemme:
„Paulina, nærm dig, lykkelige Qvinde!"

Da zittrer halv bedøvet
Af Haab og Gru det svage Qvindehjerte:
I sød og hellig Smerte
Hun kaster paa sit Ansigt sig i Støvet.

Og fjerne klare Toner
Oplive trøstefuldt det øde Stille,
Liig Nattergalens Trille,
Naar seent den klager ømt fra Skovens Kroner.

Hun skuer op og — bæver,
Og tør ej troe, hvad stirrende hun skuer:
Belyst af Altrets Luer
Osiris fra sin Marmorstol sig hæver.

Da gaaer en dæmpet Torden
Igjennem Templets Hvælving og bebuder
De mægtighøje Guder, —
Og under Templets Grundvold ryster Jorden.

Han nærmer sig omvunden
Af Purpursløret, som bedækker nøje
Hans Pande og hans Øje,
Men ubedækket smiler venlig Munden;

Og hævet af hans Arme
Forsvinder for Paulina Jord og Himmel,
Hun favner Guden svimmel,
Og føler skjælvende hans Aandes Varme.

„Frygt ej, du hulde Qvinde!"
Saa hvisker blidt Osiris i sin Naade.
Lad Guderne kun raade,
De elske dig, vær taus og følg iblinde!"

„En Rhea est du vorden;
Du Rom en anden Romulus skal føde,
Og Kraftens Morgenrøde
Fra dig skal atter lyse over Jorden!"

Altret blinker,
Viraksdampen bølger,
Guden vinker,
Ak! hun følger: —
Med blege Kinder,
Halv drømmende, halv vaagen,
Drages hun igjennem Taagen
Og — forsvinder. — —

Nu blussed Livet sødt ved Mundus's Bud; —
Han troned henrykt i Osiris Sæde,
Og drømte sig beruset selv en Gud,
Hvergang han svælgede i Guders Glæde: —
En Sky af Virak steg fra Altarflammen
Og smigred hans forfængelige Sands,
Men hang ved Loftet som en Sørgekrands,
Der trak sig over Mundus Hoved sammen.

Lidt efter lidt henvisnet Smilet mat,
Som blomstred om hans Mund i Letsinds Dage;
Og over Panden lagde sig en Nat,
Der strœmmed Rankens lyse Blad tilbage.
Dyb Ensomhed han søgte i Naturen,
Og vandred ofte seent, som i en Drøm,
Ved Tiberen, der drev sin gule Strøm
Belyst af Maanen tætved Tempelmuren.

Han elskede! For første Gang han lærte,
At ære Qvindelighheds Ideal!
Hvad Ynde havde smilet ved hans Hjerte,
Og fyldt det med en sød og ukjendt Qval!
Bluførdighed og Reenhed havde knælet
I Støvet for hans Fod med ydmyg Aand,
Og kysset bly og bævende hans Haand,
Og huldt med Rødme i hans Favntag dvælet!

Han elskede! — men deelte hun hans Lue?
Hun tilbad ham — han følte det med Blu,
Men aldrig vovede hun op at skue,
Og midt i hendes Ømhed var der Gru:
Det var Osiris, — smertelige Tanke!
— Hvem hendes bange Ømhed havde meent,
Og kunde vel et Bryst saa himmelreent
For ham, den falske Dødelige, banke?

Og dog han følte dybt, at ingensinde
Var Kjærlighedens Løn han mere værd;
At glad han saae sit Hjerteblod udrinde
Blot for de søde Ord: Du er mig kjær!
Men aldrig traf Paulinas dunkle Øie
Med meer Foragt end netop nu hans Blik,
Naar frygtsom efter hendes Spor han gik,
Og bønlig stræbte hendes Sind at bøie.

Fortvivlet søgte han da Templets Hal,
Iførte trodsig sig Osiris Smykke,
Tilbageboldt med Kraft sin indre Qval,
Og nød med hemmelige Suk sin Lykke;
Men naar den bittersøde Time endte,
Udskummed atter Raseriets Elv:
Forbandelser han slyngde mod sig selv,
Og skinsygt Hadet mod Osiris brændte.

Da nærmed sig Saturnus's gyldne Fest:
Med Latter bar Enhver sin Sorg til Greven;
Det høie Rom bød Glæden selv til Gjest,
Og bytted Scepteret med Thyrsusstaven.

De muntre Hymner klang ved Evans Tempel,
Det glade Folk forglemte Blod og Drab,
Og krandsede den skjæggede Priap,
Og Alt bar Frihedś, Liighedś milde Stempel.

Den smilende Patricier stod krum,
Og varted ydmyg op sin egen Slave;
Og Slaven skjendte paa ham fornem dum,
Og rakte naadig hen en ringe Gave.
Ja selv Matronen og den strenge Fader
Opgav til Gudens Priis den gamle Tvang,
Og tillod Datteren en munter Gang
I Roms de myldrende og lyse Gader;

Der vandred de liig Templernes Gudinder,
Med lette Fied i Skjønheds Rosenvaar;
Ildfulde Øine, marmorklare Kinder,
Sølvnaalen i det rige dunkle Haar!
Og om det hvide Bryst, de runde Lænder
Flød malerisk det foldede Gevandt,
Der, bølgende i Ynde, steg og svandt,
Som meislet ud af græske Kunstnerhænder.

Men midt i Jublen taus en Yngling gik,
Een evig Tanke holdt hans Smerte vaagen;
Ustadig fløi det kummerfulde Blik,
Stumt speided det blandt Vrimlen efter Nogen.
Med Et han, som elektrisk truffet, standser,
Til Hjertet Haanden foer, og Blodet steg,
Og Kinden blussede, der nys var bleg,
Og Lidenskab omtaaged brat hans Sandser.

Ham var det — Mundus! og ved Mundus's Side
Paulina stod: — hun mærked ej hans Skræk.
En stille Glæde livnede det Blide
I hendes elskelige rene Træk;
Det var som om en Hemmelighed hvilte
Med Sødhed dybt i hendes Hjertes Vraae;
Hun hæftede sit Øie mod det Blaa,
Mens kjærlig Munden som i Drømme smilte.

Da fatted den Ulykkelige Mod, —
Det var jo i Saturnu's gyldne Dage,
Da selv den Strengeste var glad og god,
„Hvi skulde han alene da forsage?"
Han nærmede sin Mund til hendes Øre,
Med Dristighed han brød sin Tausheds Baand,
Og sagte tog han hendes skjønne Haand,
Og hvisked omt! „Paulina, lad dig røre!"

Men hurtig jog en kold alvorlig Sky
Fra hendes Aasyns Himmel Lys og Varme;
Hun vendte sig med Afsky, vilde flye —
Da greb han hende vild i sine Arme:
„Paulina!" skreg han, Rhea est du vorden,
Du Rom en anden Romulus skal føde,
Og Kraftens Morgenrøde
Fra dig skal atter lyse over Jorden!

Bleg stirrede hun paa ham som et Liig,
Og forstede med Rædsel i hans Mine: —
Da vakled hun, og i et Jammerskrig
Opløste sig den indre dybe Pine:
Hun sank som truffet af et Lyn fra Himlen,
Osiris nys saa lykkelige Brud!
Men Mundus brød i rædsom Latter ud,
Og styrted sig afsindig gjennem Vrimlen. —

Og Ingen saae ham meer, — han var forsvunden,
Og snart forglemt af et letsindigt Folk.
Om han sin Fred i Tiberen har funden,
Om han blev truffet af Osiris Dolk:
Det veed kun Hævneren, som evig vaager; —
Men hvi Paulinas skyldfri Hjerte brast, —
Det vil sig vise for vort Øjekast,
Naar Døden engang spreder alle Taager!

Ludv. Bødtcher.

Colomba.

(Fortsat.)

7.

Hvad enten nu Søsterens Ankomst havde mere levende gjenkaldt Erindringen om Fædrenes Bolig hos Orso; eller han fandt sig noget trykket i sine fornemme Venners Nærværelse ved Colombas simple Dragt og Manerer, saa forkyndte han dem sin Beslutning, den næste Dag at reise hjem til Pietranera. Men først formaaede han Obersten til at love sig, at tage ind under hans simple Tag naar han begav sig til Bastia, og lovede ham som Lokkemad en rig Jagt paa Hjorte, Vildsviin, Fasaner og saa videre.

Den sidste Dag foreslog Orso istedetfor Jagten en Promonade langs med Golfen. Hans Søster blev hjemme, Obersten blev hvert Dieblik tilbage for at skyde paa Maager og Smaafugle, og Orso, der havde budt Miss Lydia Armen, kunde tale uforstyrret med hende. De fulgte den Vei, som fører til det græske Capel, og hvorfra man har den skjønneste Udsigt, men de skjænkede den ikke nogen Opmærksomhed.

— Miss Lydia, — sagde Orso efter en lang piinlig Taushed, siig mig oprigtigt, hvorledes behager min Søster Dem?

— Overmaade godt, svarede Miss Nevil. Bedre end De, lagde hun smilende til, thi hun er en sand Corsikanerinde, og De er en Vildmand, som er altfor civiliseret.

— Altfor civiliseret! — Og dog føler jeg mig mod min Villie atter at blive til Vildmand, siden jeg har sat Foden paa denne Ø. Tusinde frygtelige Tanker oprøre og pine mig — og jeg føler Trang til at tale lidt med Dem, forend jeg begraver mig i min Ørken.

— De maa fatte Mod, min Herre; lad Deres Søsters Resignation tjene Dem til Mønster —

— O De tager feil. Tro ikke paa hendes Resignation. Hun har ikke endnu sagt mig et eneste Ord, men i hvert af hendes Blikke har jeg læst hvad hun venter sig af mig.

— Hvad vil hun da at De skal gjøre?

— O, Intet — kun at jeg skal prøve, om det Gevær, Deres Hr. Fader har givet mig, ligesaagodt træffer Mennesker som Agerhøns. —

— Hvilken Idee! Og det kan De formode, efterat De har tilstaaet, at hun endnu ikke har sagt Dem noget? Det er jo grusomt af Dem.

— Dersom hun ikke tænkte paa Hævnen, saa vilde hun strax have talt til mig om vor Fader; men det har hun ikke gjort. Hun vilde have nævnet deres Navne som hun — vistnok med Urette — anseer for hans Mordere; — men hun har ikke sagt et Ord. Vi Corsikanere ere en snu Race. Hun indseer at hun ikke ganske har mig i sin Magt, og vil ikke forskrække mig saalænge jeg endnu kan undflye. Men

har hun engang bragt mig til Randen af Afgrunden, og mit Hoved svimler, da vil hun styrte mig i Dybet. Intet har kunnet overbevise Colomba om Barricinniernes Uskyldighed. Hun har svoret deres Død; og — Miss Nevil, erkjend, hvilken Tillid jeg har til Dem, — maaskee vare de ikke mere her i Verden, hvis hun ikke, ifølge en af de Fordomme, der følge med hendes raa Opdragelse, lagde Vægt paa, at Hævnens Udførelse tilkommer mig som Familiens Overhoved, — og at min Ære er knyttet til den.

— I Sandhed, De er for haard mod Deres Søster!

— Nei, De har jo selv sagt det, — hun er Corsicanerinde — hun tænker som alle de Andre. Veed De hvorfor jeg var i saa slet Lune igaar?

— Nei, men det er De saa ofte i de sidste Dage. De var langt mere elskværdig i den første Tid af vort Bekjendtskab.

— Igaar var jeg tvertimod gladere og lykkeligere end sædvanligt. Jeg havde seet Dem saa god, saa overbærende med min Søster! — Obersten og jeg kom tilbage i en Baad. Veed De hvad en af Roerkarlene sagde til mig i sin djævelske Dialect: „De har fældet meget Vildt, Ors' Anton, men De vil finde, at Orlanduccio Barricini er en bedre Jæger end De."

— Nu vel, hvad er der saa skrækkeligt i disse Ord? Ere Deres Fordringer paa at være en fuldendt Jæger da saa store?

— Men begriber De ikke, at denne Elendige meente, at jeg ikke vilde have Mod til at fælde Orlanduccio?

— Ved de vel, Hr. della Nebbia, at De gjør mig ganske bange. Det lader til at Luften paa Deres Ø ikke blot frembringer Feber, men ogsaa Vanvid. Gud være lovet at vi snart skulle forlade den.

— Ikke før De har været i Pietranera. De har lovet min Søster det.

— Og dersom vi svigtede dette Løfte, kunde vi udentvivl vente os en grusom Hævn?

— De er grusom i Deres Spot, Miss Nevil. De burde opmuntre mig. Jeg er ene her. De alene kunde hindre mig fra at blive vanvittig, som De selv kaldte det. De var min beskyttende Engel, og nu — Og nu, sagde Miss Nevil i en alvorlig Tone, nu har de til at opretholde denne Forstand, der er saa let at rokke, Deres Ære som Mand og Kriger, og — tilføiede hun, idet hun bøiede sig for at plukke en Blomst, — dersom det kan have nogen Værd for Dem, Erindringen om Deres beskyttende Engel.

— O, Miss Nevil, dersom jeg turde troe at De virkelig interesserede Dem —

— Hør mig, Hr. della Nebbia, sagde hun noget bevæget, siden De er et Barn, maa jeg behandle Dem som et Barn. Da jeg var en lille Pige, gav min Moder mig et Halsbaand, som jeg heftigt ønskede mig; men hun sagde til mig: Hvergang Du tager dette Halsbaand paa, saa husk, at Du endnu ikke kan Fransk. — Halsbaandet tabte i mine Øine lidt af dets Værdi; det var blevet ligesom et Slags Bebreidelse for mig, men jeg bar det, og jeg lærte Fransk. Betragt denne Ring? Det er en ægyptisk Antiqvitet, funden, hvis De tillader det, i en Pyramide. Denne underlige Figur, som De maaskee vilde tage for en Flaske, betyder: „det menneskelige Liv." Der gives i mit Fædreland Folk, som vilde finde denne Hieroglyph meget betegnende. Denne, som følger derpaa, er et Skjold med en Arm, der holder en Landse. Det vil sige „Strid, Kamp." Foreningen af begge Characterer danner altsaa denne Devise, som jeg finder meget smuk: „Livet er en Kamp." Tro ikke at jeg selv har vovet at udtyde disse Hieroglypher; det er en Lærd paa Us, der har forklaret mig dem. — Modtag min Ring, jeg skjænker Dem den. Naar der opstaaer nogen ond corsikansk Tanke hos dem, saa betragt min Talisman, og siig Dem selv, at vi bør gaae seirende ud af Kampen med vore onde Lidenskaber. Men, i Sandhed, jeg præker ikke slet!

— Jeg skal tænke paa Dem, Miss Nevil — og jeg skal sige til mig selv —

— Siig, at de har en Veninde, som vil være bedrøvet — over at see Dem hængt. Og det vilde jo desuden ogsaa altfor meget krænke Deherrer Corporaler, Deres Forfædre. — Med disse Ord slap hun Orsos Arm, ilede hen til sin Fader, og sagde: Papa, lad nu de stakkels Fugle være med Fred, og lad os gaae ind og sværme i Napoleons Grotte.

8.

Der er altid noget høitideligt i en Afsked, selv naar man kun adskilles for en kort Tid. Orso og hans Søster vilde reise meget tidligt, og han havde om Aftenen sagt Miss Lydia Farvel, da han ikke ventede, at hun til Gunst for ham skulde gjøre nogen Undtagelse fra sine dovne engelske Vaner. Deres Afsked havde været kold og alvorlig. Siden deres Samtale ved Havbredden frygtede Miss Lydia for at have viist Orso en maaskee altfor levende Interesse, og Orso havde lagt sig hendes Spotterier og hendes letsindige Tone paa Hjertet. For et Øieblik havde han troet, i den unge Englænderindes Opførsel at spore et Glimt af en vaagnende Kjærlighed, men nu sluttede han af hendes Spøg, at han kun var hende et simpelt Bekjendtskab, som snart vilde være glemt. Stor var derfor hans Overraskelse, da han om Morgenen, medens han sad ved Caffebordet med Obersten, saae Miss Lydia træde ind, fulgt af hans Søster. Hun var staaet op Klokken fem, og for en Englænderinde, og især for Miss Nevil, var denne Anstrængelse for stor til at han ikke skulde føle sig smigret derved.

— Hvor det gjør mig ondt at see Deres Morgenro forstyrret, sagde Orso. Det er vist min Søster, som mod mit Forbud har vækket Dem. De har Grund til at være vred paa os, og maaskee ønsker De mig allerede — hængt?

— Nei, svarede Miss Lydia paa Italiensk, for at hendes Fader ikke skulde forstaae det. Men De blev igaar stødt over min uskyldige Spøg, og jeg vilde ikke lade Dem føre en ubehagelig Erindring om Deres Tjenerinde med Dem. Hvor dog de gode Corsikanere ere et frygteligt Folk! — Saa farvel da endnu engang, og snart skulle vi sees igjen, haaber jeg. — Og hun rakte ham Haanden.

Orso kunde kun svare med et Suk. Colomba nærmede sig til ham, førte ham hen i en Vinduesfordybning, og talede sagte med ham, idet hun viste ham noget, som hun holdt under sin Mezzaro.

Min Søster vil gjøre Dem en original Foræring, sagde Orso. Hun siger, at De med Interesse har betragtet denne Stylet. Det er et gammelt Familiestykke, som formodentligt har havt sin Plads i Beltet hos en af disse Corporaler, hvem jeg skylder Æren af Deres Bekjendtskab. Colomba sætter saa megen Priis paa den, at hun beder mig om at maatte skjænke Dem den, og jeg veed ikke om jeg bør tillade hende det, thi jeg frygter at de vil gjøre Dem lystig over vor Gave.

— Denne Stylet er fortræffelig, sagde Lydia; men den er et Familievaaben, og jeg kan ikke modtage den.

— Det er ikke min Faders Dolk, raabte Colomba hastig. Kong Theodor har givet den til en af min Moders Forfædre.

— Tør De vel vove at forsmaae en Konges Stylet? spurgte Orso smilende.

For en Amateur ere Kong Theodors Reliquier uendelig kostbarere end den mægtigste Monarks. Fristelsen var stor, og Miss Lydia følte allerede den Virkning som dette Vaaben vilde gjøre, naar det laa paa hendes Bord. Men, sagde hun, idet hun med Nølen modtog Styletten, — kjære Colomba — jeg tør ikke lade Dem reise saaledes uvæbnet.

— Min Broder er med mig, sagde Colomba stolt, og vi have jo den gode Flindt, som Deres Hr. Fader har givet os. Orso, Du har dog vel ladet den?

Miss Nevil modtog Styletten, og Colomba

forlangte en Sous i Betaling, for at aflede den Fare, som der skal være ved at forære skjærende eller stikkende Vaaben til sine Venner.

Endelig slog Reisetimen. Orso trykkede endnu engang Miss Nevils Haand, Colomba omfavnede hende, og bød derpaa sine Rosenlæber til Obersten, der blev henrykt over den skotske Hoflighed. Fra Vinduet saae Lydia dem stige tilhest. Det var hende som om den store kraftige Qvinde med de fanatiske Æresideer, det hovmodige Blik og det sardoniske Smiil, var Orsos onde Genius, der førte ham bort til hans Undergang. Som om han havde gjættet hendes Tanker, tog Orso den ægyptiske Ring frem og førte den til sine Læber. Miss Lydia forlod Vinduet rødmende.

Hvad maa den unge Mand tænke om mig? sagde hun, da de Reisende vare forsvundne bag Bjergene; og hvad tænker jeg om ham? — og hvorfor tænker jeg paa ham? — Et Reisebekjendtskab? — O, jeg elsker ham ikke! — nei, nei, det er jo umuligt! — Og Colomba! — jeg skulde blive Svigerinde til en Improvisatrice! — som bærer en Stylet! — Colomba paa et Bal i London! — Min Gud! hvilken Løvinde var det at forevise. — Og maaskee vilde hun gjøre Furore! — Han elsker mig, det er jeg vis paa. Han er en Romanhelt, hvis æventyrlige Bane jeg har afbrudt. Men havde han virkelig Lyst til at hævne sin Fader paa Corsikansk? — Han var et Slags Mellemting mellem en Conrad og en Dandy, — jeg har gjort ham til en complet Dandy, og det en Dandy, som har en corsikansk Skræder.

Hun kastede sig paa sin Seng og vilde sove, men det var hende umuligt, og jeg vil ikke videre fortsætte hendes lange Monolog, i hvilken hun meer end hundrede Gange gjentog sig, at Hr. della Rebbia ikke havde været, ikke var og aldrig vilde blive af nogen Betydning for hende.

9.

Imidlertid drog Orso fremad med sin Søster. Deres Hestes hurtige Trav forbød dem i Førstningen at tale med hinanden, men da de steile Bjerge nødte dem til at gaae i Pasgang, verlede de nogle Ord om de Venner, som de havde forladt. Colomba talte med Begeistring om Miss Lydias Skjønhed, om hendes blonde Haar og smukke Væsen. Derpaa spurgte hun om Obersten var saa rig som han syntes at være, og om Miss Lydia var hans eneste Barn. Det maa være et godt Parti, sagde hun. Hendes Fader lader til at have megen Godhed for Dig. Og da Orso intet svarede, vedblev hun: Vor Familie har fordum været rig, og er endnu en af de betydeligste og fornemste paa Øen. Dersom jeg var i dit Sted, Orso, saa betænkte jeg mig ikke, men friede til Miss Nevil. (Orso trak paa Skuldrene.) For hendes Medgift kjøbte jeg Skovene ved Falsetta og de omliggende Vigner, og opbyggede mig et smukt Steenhuus.

— Colomba, Du er en lille Nar, sagde Orso, og red hurtigere til.

— Du er Mand, Ors' Anton, og Du veed vist bedre end en Qvinde, hvad Du har at gjøre. Men jeg gad dog vide, om denne Englænder kunde have noget at indvende mod en Forbindelse med os. Gives der Corporaler i England?

Efterat have tilbragt en Nat hos en Ven af deres Familie, ikke langt fra Bocagnano, droge de videre mod Pietranera. Ikke langt derfra, ved Indgangen til en Kloft, som de maatte passere, saae de syv eller otte Mennesker, bevæbnede med Geværer, Nogle siddende paa Klippestykker, Andre liggende i Græsset, og Andre staaende, som om de vare paa Udkig. Colomba betragtede dem gjennem et Øienglas, hvilket hun drog ud af den store Lædertaske, som alle Corsikanere bære paa Reisen.

— Det er af vore Folk, raabte hun glad. Pieruccio har godt udført min Befaling.

— Hvilke Folk? spurgte Orso.

— Vore Hyrder. I forgaars Aftes lod jeg Pieruccio gaae ud at samle disse brave Folk

for at ledsage Dig til Dit Huus. Det passer sig ikke at Du drager ind i Pietranera uden Følge, og desuden veed Du at Barricinierne ere istand til Alt.

— Colomba, sagde Orso i en streng Tone, jeg har saa ofte bedet Dig, ikke at tale til mig om Barricinierne og om Din ugrundede Mistanke. Jeg vil ikke gjøre mig selv latterlig ved at drage ind i mit Hjem med denne Trop Dagdrivere, og jeg er meget misfornøiet med at Du har samlet dem uden at spørge mig.

— Min kjære Orso, Du har glemt Dit Fødeland, og det er nødvendigt at jeg vaager over Dig.

Hyrderne, som havde seet dem, ilede nu til deres Heste, og gallopperede dem imøde.

— Evviva Ors'Anton! skreg en kraftig Olding med hvidt Skjæg, bedækket med en tyk ulden Kappe. Det er hans Faders udtrykte Billede; kun større og stærkere! Hvilket prægtigt Gevær! Man vil komme til at tale om denne Bøsse, Ors'Anton!

— Evviva Ors'Anton! svarede alle Hyrderne i Chor. Vi vidste nok at han engang vilde komme tilbage.

— O, Ors'Anton, sagde en lang Karl med kobberrøde Kinder, hvor det vilde glædet Din Fader at tage imod Dig her! Den stakkels Mand! Du skulde faaet ham at see, dersom han havde villet troe mig, og ladet mig gjøre det af med Giudice. Han troede mig ikke, — men nu veed han at jeg havde Ret.

— Det er ligegodt, svarede Gubben, Giudice taber intet ved at vente.

— Evviva Ors'Anton! og et halvt Dusin Flinteskud ledsagede dette Udraab.

Orso, der befandt sig meget ilde midt imellem denne Gruppe, der talte i Munden paa hverandre, og trængte sig frem for at række ham Haanden, kunde i lang Tid ikke komme tilorde. Endelig sagde han, idet han paatog sig den Mine, som han havde, naar han foran sin Peloton tildeelte den Irettesættelser: Mine Venner! jeg takker Eder for den Hengivenhed I vise mig, og som I har viist min Fader, men jeg ønsker ikke, jeg vil ikke, at Nogen skal give mig Raad. Jeg veed selv hvad jeg har at gjøre.

— Han har Ret! han har Ret! raabte Hyrderne. Men Du veed at Du kan gjøre Regning paa os.

— Det veed jeg; men for Øieblikket trænger jeg ikke til Nogen, og ingen Fare truer mit Huus. Gaae I kun roligt hen til Eders Geder. Jeg kjender Veien til Pietranera, og behøver ingen Ledsager.

Det varede længe før Orso kunde faae Hyrderne til at forlade sig, men endeligt droge de bort foran ham, medens de dog stedse holdt sig i Nærheden af Orso og hans Søster, for at yde dem Bistand, hvis det skulde behøves.

Jeg forstaaer ham, jeg forstaaer ham, sagde den gamle Paolo Griffo til sine Kammerater, han taler ikke om hvad han vil gjøre, men han gjør det. Jeg vil ikke give en Figen for Mairens Skind. Inden en Maaned vil man ikke kunne gjøre en Viinsæk af det.

I et saadant Optog ankom della Rebbiaernes Ætling til sin Landsbye, og til sine Forfædres, Corporalernes gamle Bolig. — Rebbianisterne, som i lang Tid havde savnet deres Overhoved, havde i Skarer begivet sig ham imøde, og de af Landsbyens Indvaanere, som holdt sig neutrale, stode paa hele Veien udenfor deres Døre, for at see ham passere forbi. Barricinisterne holdt sig i deres Huse og kigede gjennem Ridserne i deres Vindues-skaader.

Pietranera er meget uregelmæssigt bygget, ligesom alle corsikanske Smaastæder. — Husene, adspredte eftersom Tilfældet har medført det, og uden mindste Orden, indtage en lille Flade paa Bjerget. Midt i Byen hæver sig en stor grøn Eeg, og nærved den seer man et Bassin af Granit, i hvilket en Rende af Træ leder Vandet fra en nærliggende Kilde. Omkring Eegen og Brønden er der et tomt Rum, som man kalder Pladsen, og hvor Ledig-

gængere samle sig om Aftenen. Undertiden spiller man Kort der, og engang om Aaret, i Carnevalet, dandses der. For de to Ender af Pladsen hæve sig Bygninger, der have mere Høide end Længde, og ere byggede af Granit og Skifer. Disse ere de to fiendtlige Familiers, della Rebbias og Barricinis, Taarne. Deres Architectur er eens, deres Høide den samme, og man seer at de to Familiers Rivalitet har altid holdt sig paa et lige Punct, uden at Lykken har erklæret sig for nogen af dem. Det er maaskee nødvendigt at forklare hvad man her forstaaer ved det Ord Taarn. — Det er en firkantet Bygning, omtrent fyrgetyve Fod høi; Døren er otte Fod over Jordfladen, og man stiger op til den af en meget steil Trappe. Over Døren findes et Vindue med en Balcon, der er gjennembrudt med et Slags Skydehuller, saa at man uden Fare kan ramme en ubuden Gjæst. Mellem Vinduet og Døren seer man to meget plumpt huggede Vaabenskjolde. Det ene bar fordum Genuas Kors, men nu er denne forvittrede Figur kun forstaaelig for Antiqvarerne. Paa det andet er den Families Vaaben udhugget, som eier Taarnet. Lægger man nu hertil nogle Kugleskrammer paa Vaabenskjoldene og Vinduesposterne, saa kan man gjøre sig en Idee om en corsikansk Familiebygning fra Middelalderen. Jeg glemte at fortælle, at Vaaningsbygningerne støde til Taarnet, og ofte i det Indre ere forbundne med det.

Della Rebbias Taarn og Vaaning indtager den nordlige Ende af Pladsen i Pietranera, Barricinniernes den sydlige. Fra det nordlige Taarn indtil Brønden, er della Rebbiaernes Promenade; den anden Halvdeel er Barricinniernes. Siden Oberstens Kones Begravelse havde man aldrig seet et Medlem af en af disse to Familier vise sig paa nogen anden Deel af Pladsen, end den, han ved et Slags taus Overeenskomst ansaae for sin. For at undgaae en Omvei vilde Orso ride forbi Mairens Huus, men hans Søster holdt ham tilbage og bad ham at dreie om ad en Gyde, som førte dem til deres Huus uden at berøre Pladsen.

— Hvorfor skulde man skye Pladsen? sagde Orso, er den ikke for Alle? — og han drev sin Hest fremad.

— En tapper Sjel! tænkte Colomba. Min Fader! Du vil blive hævnet.

Da de naaede Pladsen, stillede Colomba sig imellem Barricinis Huus og sin Broder, og holdt Øiet stift hæftet paa sine Fienders Vinduer. Hun bemærkede at disse nyligt vare forsynede med Archerer. Saaledes kalder man snævre Aabninger i Form af Skydehuller, anbragte mellem Træklodse, med hvilke man tilstopper Vinduerne indenfra. Naar man befrygter et Angreb, barricaderer man sig paa denne Maade, og man kan bag Archererne sigte paa de Angribende.

— De Feige! sagde Colomba. Seer Du, Orso, de begynde allerede at krybe i Skjul. Men de maae vel engang nødes til at krybe frem. —

Orsos Ridt over den sydlige Deel af Pladsen vakte stor Sensasion i Pietranera, og blev betragtet som et Beviis paa en mageløs Dristighed. For de Neutrale, som om Aftenen vare samlede om den store Eeg, var dette Texten til uendelige Commentarer. Det er godt, sagde man, at Barricinis Sønner ikke endnu ere komne hjem, thi de ere mindre taalige end Advokaten, og de havde maaskee ikke ladet deres Fiende gaae over deres Enemærker, uden at lade ham bøde for hans Dumdristighed.

10.

Orso var bleven tidligt skilt fra sin Fader, og havde derfor ikke havt Tid til ret at lære ham at kjende. Paa Fastlandet havde han kun seet ham efter lange Mellemrum, og kun i 1815 havde han befundet sig i det Regiment, som Obersten commanderede. Men Obersten havde da behandlet ham som alle de andre unge Lieutenanter, det vil sige, med

ubøielig militair Strenghed. Det var derfor ikke Erindringen om ham, som Pietranera meest gjenkaldte ham. Synet af de Steder, hvor han havde leget som Barn, af de Meubler, som hans Moder havde brugt, hvem han havde elsket ømt, vakte i hans Sjel en Mængde blide og sorgelige Følelser. Den mørke Fremtid, der aabnede sig for ham, den Urolighed som hans Søster satte ham i, og den Tanke, at Miss Nevil vilde besøge ham i hans Huus, der nu syntes ham saa lidet, saa fattigt, saa lidt passende for en Dame, der var vant til Overdaad; den Foragt som hun maaskee vilde fatte for det, — alt dette frembragte et Chaos i hans Hoved, og satte ham i en dyb Modløshed. Med Hovedet støttet mod sin Haand sad han i lang Tid efter Aftensbordet, og lod de sidste fjorten Dages Hændelser glide forbi sin Aand. Han saae med Rædsel hvad Alle ventede sig af ham med Hensyn til Familien Barricini. Han mærkede allerede, at Meningen i Pietranera begyndte for ham at blive hele Verdens Mening. Han maatte hævne sig, hvis han ikke vilde gjælde for en Kujon. Men paa hvem skulde han hævne sig? Han kunde ikke troe Barricinierne skyldige i Mord. Undertiden betragtede han Miss Nevils Talisman, og gjentog for sig dens Sprog: „Livet er en Kamp!" — Endelig udbrød han kjækt: „jeg skal seire i denne Kamp!" — og med denne gode Beslutning stod han op og greb Lampen, for at begive sig til sit Sovekammer, — da der bankedes stærkt paa Porten. Colomba syntes ikke forundret over dette Nattebesøg, men spurgte dog først, før hun lukkede op, hvem det var, der bankede. En spæd Stemme svarede: Det er mig. — Strax blev Træbommen, der var lagt paatvers for Porten, taget bort, og Colomba kom tilbage i Spisestuen med en lille Pige paa omtrent ti Aar, med nøgne Fødder, pjaltede Klæder og Hovedet bedækket med et gammelt Tørklæde, under hvilket lange ravnesorte Lokker bølgede frem. Barnet var magert, blegt og solbrændt, men hendes Øie tindrede kløgtigt. Da hun saae Orso, standsede hun frygtsom og neiede bondeagtigt for ham; derpaa talede hun sagte til Colomba og overgav hende en Fasan, som nylig var skudt.

— Tak, Chili, sagde Colomba. Din Morbro'r befinder sig vel?

— Meget vel, Signora, til Tjeneste. Jeg kunde ikke komme før, fordi han blev saalænge ude. Jeg har ventet i tre Timer paa ham.

— Og Du har ikke spiist til Aften?

— Nei, Signora, dertil har jeg ikke havt Tid. —

— Du skal faae Mad naar Du kommer ned. Har Din Morbroer Brød endnu?

— Kun lidet; men han trænger dog mere til Krudt. Kastanierne ere nu modne, og saa trænger han ikke til andet end Krudt.

— Jeg skal give Dig et Brød til ham, og Krudt. Siig ham at han maa spare paa det, thi det er dyrt.

— Colomba, sagde Orso paa Fransk, hvem er det Du saaledes begaver?

— En stakkels Bandit her fra Byen, svarede Colomba. Denne Lille er hans Søsterdatter.

— Det synes mig, at Du kunde bedre anvende Dine Gaver. Hvorfor vil Du sende Krudt til en Skurk, som vil betjene sig deraf til at begaae Forbrydelser? Naar ikke alle Mennesker her havde denne beklagelige Svaghed for Banditerne, vilde de for længe siden have været udryddede af Corsika.

— De sletteste Mennesker i vort Land ere ikke de som ere i Campagnen. *)

— Giv dem Brød om Du vil; det bør man ikke nægte Nogen. Men jeg begriber ikke, at Du vil forsyne dem med Munition.

— Kjære Orso, sagde Colomba alvorlig, Du er Herre her, og Alt i Huset tilhører

*) At være i Campagnen vil sige, at være Bandit. — Bandit er ikke en uærlig Titel; man forstaaer derved det samme som Fredløs.

Dig. Men det siger jeg Dig, at jeg hellere giver denne lille Pige min Mezzaro og lader hende sælge den, end jeg nægter en Bandit Krudt. At nægte ham Krudt var jo at overgive ham til Gendarmerne! Hvilken Beskyttelse har han mod dem uden sine Patroner? — Og hvad har Din Bandit gjort? for hvilken Forbrydelse har han kastet sig i Hederne? — Brandolaccio har ikke begaaet Forbrydelser, raabte Colomba. Han har dræbt Giovan' Opizzo, der havde myrdet hans Fader, medens han endnu var ved Armeen.

Orso vendte Hovedet bort, tog Lampen, og gik uden at svare hende, ind i sit Kammer. — Colomba gav den Lille Krudt og Brød, fulgte hende til Porten, og gjentog for hende: Siig Din Morbroer, at han vaager vel over Orso!

(Fortsættes).

De behagelige Talenter.

(Frit efter Charivari.)

Jeg kjender intet Ubehageligere i Verden end de saakaldte behagelige Talenter, — og dog kjender jeg Tandpine, Liigtorne og tusinde andre Ting, der i Verden have Nye for at være uendeligt ubehagelige. — Fædrene og Mødrene, som ville have deres Døttre gifte, prale altid med de Talenter, Pigebarnet besidder. Hun spiller Pianoforte som en Lærer ved Conservatoriet (der kan spille det;) hun gjør Roulader bedre end Hr. Duprez, og klimprer paa Guitarren værre end den, der har opfundet den. Svigerpapa blander sine historiske Kundskaber ind i Samtalen om sin Datter; han nævner Amphion og Orpheus som Exempler paa, hvorledes Musikken har Magt til at tæmme de vilde Dyr. Denne Historie gjør sin Virkning paa den unge Mand, og han gifter sig!

Tre Dage efter Brylluppet begynder Ægtemanden alt at føle Ubehagelighederne af det behagelige Talent. Intet er kosteligere end i en Aftenkreds at høre en Romance, naar denne Romance er kostelig; men intet er mere qvælende end at høre denne samme Romance indstuderes hver Dag hele fire Timer i Træk. Og hvad skal den stakkels Ægtemand gjøre? Det nytter ikke at han raisonnerer, hvor Pianofortet ene har Ret til at résonnere. Hans eneste Ret bliver her — at stoppe sig Bomuld i Ørene. Ofte hænder det sig ogsaa, at Syngemesteren er ung, blond, krølhaaret og sentimental; — atter en Behagelighed for Ægtemanden!

I Almindelighed er en ung Kone med behageligt Talent efter 8 Dages Øvelse kommet saa vidt, at hun kan synge sin lille Romance til Publikums høieste Tilfredshed. Manden hører den ikke, da han just er gaaet ud for at hente et Glas Sukkervand til sin Kone. Publikum har nydt Fornøielsen af den første Forestilling, og Manden har kun Kjedsommeligheden af Repetitionerne. Saaledes gaaer det i Ægtestanden!

Men Manden er ikke det eneste Offer for Konens behagelige Talenter. Alle Husets Venner føle mere eller mindre Vægten af denne frygtelige Behagelighed. Enhver Ven, der kan gnide lidt paa en Violin, maa overgive sig til fortvivlede Øvelser, for at kunne accompagnere Virtuosinden; den Ven, som aldeles ikke kan gnide en Violin, men som dog kjender Noder, maa staae hele Aftenen som en Støtte bag hende for at vende Nodebladet, og endelig den Ven, som aldrig har rørt en Violin, og som ikke kjender den mindste Node, — han maa uafbrudt laane sine to Øren til Alt, hvad der i Aftenens Løb bliver sunget, pianoforteret, guitarriseret etc., og han maa ikke forsømme, ved Slutningen af hver Retournelle at raabe Bravo! De finere Cavalerer raabe Brava!

I Kategori med de Personer, som dyrke de behagelige Kunster, sætte vi de Herrer, som spille paa Jagthorn, eller de Damer, der have en ulykkelig Passion for Accordeon. Disse behagelige Talenter gaae ganske ind i den Classe af Ting, som en Politidirecteur ligesaa lidt burde autorisere i en Stad, som Kobbersmedværksteder eller som Slagterier og Trankogerier. Det er dog altid lettere at holde sig for Næsen end for Ørene.

Ægtemanden og Vennerne i et Huus, hvor de behagelige Talenter dyrkes, ere vistnok meget at beklage; men Manden maa jo søge Trost i sin Kones andre Behageligheder, og Vennerne kunne gjøre sig til Venner af et andet Huus, hvor Datteren ikke eier andre Talenter end for Dands og Malerkunst. Men der er een Person, som uden Redning er Offer for det behagelige Talent, — og det er Naboen! — O du ulykkelige Nabo!

Russerne alene have fuldkommen løst Musikkens Opgave i det Hele og Instrumenternes i Særdeleshed. Hos dette Folk, der beskyldes for Raahed, spiller hver Musiker kun en eneste Node, — og han kunde blæse paa sit Instrument i hele 48 Timer uden at faae andet end denne samme Node frem. Men han maatte naturligviis sværme mere end menneskeligt for sin Node, naar han skulde udholde, selv at høre den mere end fem Minutter om Dagen. Derved opstaaer en beundringsværdig Rolighed i de russiske Huse, og en Leier beklager sig aldrig over hans Naboes overdrevne Musikdyrkelse.

Til Slutning et godt Raad, kjære Læsere: Naar I engang faae Smag for Ægtestanden, saa gifter Jer med en Pige, hvis behagelige Talenter kun frembringe Eder Rødgrød, Salat — og Lykke! —

Juli-Søilen i Paris.

(En Afbildning følger som art. Extrablad.)

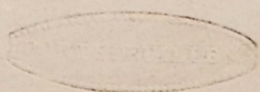
Den 28de Juli d. A. blev den, paa den forrige Bastilleplads, til Erindring om Revolutionen i 1830, opførte Søile, høitideligt indviet, idet Benene af de i hiin Periode faldne Offere tillige bleve nedlagte i de under den byggede Gravhvælvinger. — Architecten Alavoine har udført dette Monument, der hører blandt Stadens skjønneste nyere Prydelser. Søilen med dens Piedestal er støbt af Bronce, og hviler paa tre Sokkeler af Marmor. Den øverste er firkantet og prydet med 24 Medaillons i Bronce, med Attributer af Loven, Retfærdigheden, Styrken, Friheden o. s. v., samt 8 Julikors. De to andre Sokkeler af forskjellig Størrelse ere cirkelformede; den første er omgivet med Løvehoveder, den sidste med en prægtig Balustrade af støbt Jern. —

Støtten selv er sammensat af et firkantet Fodstykke, Skaftet, Kapitælen, foroven omgiven af en Balustrade, en Pavillon, og en forgyldt Statue, forestillende Frihedens Genius. Monumentet har fra sit Grundlag indtil Statuens Isse en Høide af 47 Metres (omtrent 73 Al.). Vendomesøilen og Traiansøilen i Rom holde kun 43½ Metres. Det bestaaer ganske af Bronce, iberegnet Trappen i dets Indre, hvis 205 Trin føre op til Platformen. Fodstykket er componeret i de smukkeste Forhold, og er paa de to Sider prydet med Guirlander, mellem hvilke er optegnet de tre mærkværdige Dage: Den 27—28—29 Juli 1830.

150,000 Kilogrammer (omtr. 300,000 Pd.) Bronce ere medgaaede til Søilens Støbning, og den vil i det Hele koste 1,200,000 Francs.

Mme LAFARGE.

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

Em Bærentzen & Co. lith. Inst.

Julisöilen i Paris.

Sparecassevisen.

Melodie: „Dies iræ, dies illa."

Ak, naar Regnskabsdagen kommer,
Hvad vil sige da din Dommer,
Naar han seer — din Kasse tom er?

Naar han sig paa Thronen sætter,
Paa den tomme Kasse letter,
Og dit Regnestykke retter?

Regnskabsbogen vil han tage:
Vil addere, vil fradrage:
Intet bliver der tilbage!

Ei det hjælper da at tude;
Ingen Procurators Klude
Frelser dig; dit Spil er ude.

Derfor: sparer, sparer, sparer!
Alle Øer og Lande svarer:
„Sparer, sparer, sparer, sparer!"

Sparer, alle Jordens Zoner!
Unge Mænd og gamle Koner,
Sparer Skillinger og Kroner!

Skal vi tale reent fra Bladet?
Skal vi synge Sørgeqvadet?
Tom er Maven, Munden, Fadet!

Tomt er Fadet, tom er Munden:
Overalt Man seer blot — Bunden:
Sparer paa et Been til Hunden!

Tom er Kjelderen og Kjernen;
Tom — ak, allerværst! — er Hjernen!
Hvordan vinde vi da Ternen?

Tomme Aander, tomme Hænder,
Hvordan end du Tønden vender,
Galt det er i begge Ender!

Hvordan skal vi Lader fylde?
Hver betale, hvad vi skylde?
Eller dog — vor Gjeld forgylde?—!

Sparer, sparer Allesammen!
Herren spare og Madammen!
Kokkepigen med, og Ammen!

Siger til den lille Mette,
At det første Bud er dette:
Qvinden spare Skjørt og Hætte.

Siger til den lille Morten,
Forend han har fyldt de fjorten:
Du bør sove uden Skjorten.

Siger til de lange Lurer,
Skolens snart mandvorne Durer:
Vi bør gaae foruden Burer.

Ingen bør herefter sove,
I Thronseng og i Alkove,
Heller Bonden ei til Hove.

Vider alle Folk, ak vider:
Det er meget sure Tider! —
I det sure Æble bider!

Tænker dog paa Regnskabsstykket!
Spørger om „hvad koster Bygget?"
At du være kan „betrygget."

Nu Metallets Aand vil herske!
Pleilen fik du for at tærske!
Fisk du fange, flaue, ferske!

Hør det, hele Folkets Skare:
„Spare, spare, spare, spare,
„Paa Forstand, paa Guld og Vare!"

Sparer meest paa Sandheds Stemme,
Ellers kommer den i Klemme:
Bruger den alene hjemme.

Lykken først til dig vil komme,
Har du Penge i din Lomme,
Saa den strutter som en Tromme.

Hører det, I Mænd og Koner,
Hoit jeg elsker søde Toner,
Allermeest dog gamle Kroner!

Nicolo.

Den 15de October.

Forinden jeg siger mit Fædreneland
Et veemodigt Farvel,
Og sender mit Suk mod dets grønne Strand,
Mine Glæders Væld;
Forinden min Tanke kan flyve med Lyst
Mod det Fremmede, Nye,
Og drages med Længsel mod fremmed Kyst
Og mod fremmed By:
Forinden den dvæler endnu engang
Med smerteligt Savn
Ved mit elskede Hjem paa den danske Vang,
Min Lyksaligheds Havn; —
En Hustru, trofast i Vel og i Vee,
Der skjuler sin Graad,
Og smiler saa mildt, at jeg ei skal see,
Hvor Kinden er vaad; —
Et Barn, der rækker sin Mund mod mig hen
Og kysser min Kind,
Og tænker: imorgen vi sees jo igjen!
Og slumrer saa ind; —
En Moders Hjerte, et broderligt Blik,
Og trindtom en Kreds
Af Venner, blandt hvem min Ungdom hengik
Glad og tilfreds:
O Jord! hvad end Du kan vise mig snart
Af Stort og Rigt, —
Der skal dog meer end en Udenlandsfart
Til at udslette Sligt.

H. P. Holst.

Colomba.

(Fortsat.)

11.

Det varede længe inden Orso faldt i Søvn, og følgelig vaagnede han meget silde, idetmindste for en Corsikaner. Den første Gjenstand, der efterat han var opstaaet, fremstillede sig for hans Øine, var hans Fjenders Huus, og de Archerer, som de der havde opstillet. Han gik ned og spurgte efter sin Søster. Hun støber Kugler i Kjøkkenet, svarede Tjenestepigen Saveria. Saaledes kunde han ikke gjøre et Skridt uden at forfølges af Krigens Billeder. Han fandt Colomba siddende paa en Skammel, omgivet af nystøbte Kugler, som hun afpudsede med en Kniv.

— Hvad Djævlen gjør Du der? spurgte Orso.

— Du havde ingen Kugler til Oberstens Bøsse, svarede hun med sin blide Stemme; jeg har fundet en Kugleform, og gjør nu 24 Patroner istand for Dig.

— Jeg trænger, Gud være lovet, ikke til Patroner!

— Man maa aldrig være uden Munition, Orso; Du har glemt det Land og de Folk, som omgive Dig.

— Jeg skulde have ondt ved at glemme hvad Du hvert Øieblik minder mig om. — Siig mig, om der ikke er kommet en stor Kuffert for nogle Dage siden?

— Jo, den staaer der i Krogen.

— Der er i denne Kuffert adskillige Ting til Dig. Du vil tilgive mig at jeg kun giver Dig fattige Foræringer, men en fattig Lieutenants Pung rækker ikke langt. Han aabnede under disse Ord Kufferten, og fremtog nogle Kjoler, et Shavl og anden Fruentimmerpynt.

— O hvilke skjønne Sager! jublede Colomba. Jeg vil strax gjemme dem for at de ikke skulle tage Skade. Jeg vil forvare dem til min Bryllupsdag, lagde hun til med et sørgmodigt Smiil, — thi nu bærer jeg jo Sorg.

— Men det er affecteret, min kjære Søster, at gaae saa længe sørgeklædt.

— Jeg har svoret det, sagde hun med Fasthed. Jeg aflægger ikke Sorgen! — — og hun saae gjennem Vinduet over til Barricinis Huus.

— Førend paa Din Bryllupsdag! sagde Orso, for at blive fri for Slutningen af hendes Phrase.

— Jeg gifter mig ikke, uden med en Mand, som har gjort tre Ting — og hun stirrede bestandigt mørkt over paa Fiendens Huus.

— Saa smuk som Du er, undrer det mig, at Du ikke allerede er gift. Siig mig dog engang, hvem der gjør Cour til Dig. Jeg længes efter at høre Serenaderne, thi de maae jo være skjønne for at kunne behage en saa stor Digterinde, som Du er.

— Hvem vilde vel gifte sig med en stakkels faderløs Pige? og desuden maatte den Mand, der skulde bringe mig til at aflægge Sorgen, bringe Qvinderne derovre til at iføre sig den.

— Det bliver til Vanvid hos hende, tænkte Orso, men taug, for ikke at komme dybere ind dermed.

— Men jeg har ogsaa noget at forære Dig, sagde Colomba skjælmsk. De Klæder, Du der bærer, ere altfor smukke for dette Land. Din fine Frakke vilde være i Pjalter inden to Dage, dersom Du bar den paa Hederne. Du maa spare paa den til Miss Nevil kommer. Derpaa aabnede hun et Skab og fremtog en fuldstændig Jægerdragt. Jeg har syet Dig en Fløiels Trøie, og her er en Hue, saadan som vore Cavaleerer bære den. Vil Du ikke prøve denne Stads? Og her er vor Faders Patronbelte; hans Stylet er i Din Trøielomme, og hans Pistol skal jeg søge op til Dig.

— Jeg seer jo ud som en Røver i Ambigu-comique, sagde Orso, idet han saae sig i et lille Speil.

Orso spiste Frokost i sit nye Costume, og ved Bordet fortalte han sin Søster, at hans Kuffert indeholdt endeel Bøger, og at han vilde sætte hende i Arbeide med at læse. Thi det er en Skam, sagde han, at en stor Pige som Du, endnu ikke kjender, hvad smaa Børn paa Fastlandet kunne udenad.

— Du har Ret, kjære Orso, sagde Colomba. Jeg veed vel hvad jeg mangler, og det er mit høieste Ønske at lære noget, især naar Du vil undervise mig.

Nogle Dage forløb uden at Colomba udtalte Navnet Barricini. Hun viste iøvrigt sin Broder alle smaa Opmærksomheder, og talte ofte til ham om Miss Nevil. Orso læste franske Forfattere med hende, og var ligesaa forbauset over det sande og smagfulde i hendes Bemærkninger, som over hendes dybe Uvidenhed i de almindeligste Gjenstande.

En Morgen efter Frokosten gik Colomba ud et Øieblik, og istedetfor at komme ind igjen med Bog og Papir, viste hun sig med sin Mezzaro paa Hovedet. Hendes Ansigt var alvorligere end sædvanligt. Kjære Broder, sagde hun, jeg vilde bede Dig om at gaae lidt ud med mig.

— Hvor skulle vi gaae hen? spurgte Orso, idet han bød hende Armen.

— Jeg trænger ikke til Din Arm, men tag Dit Gevær og Din Patrontaske med Dig. En Mand bør aldrig gaae ud ubevæbnet.

— Naa, i Guds Navn da! man maa vel føie sig efter Moden. Hvor gaae vi hen?

Uden at svare ham, kaldte hun paa sin store Hund, og gik, fulgt af Orso og den. Efterat have forladt Byen gik hun ind paa en Vei, som slyngede sig gjennem Vignerne, efter først at have sendt Hunden forud med et Tegn, som den syntes at forstaae, thi strax gav den sig til at løbe i Zikzak til alle Sider, bestandigt halvtredsindstyve Skridt foran sit Herskab og stundom standsende midt paa Veien, idet den saae hen til hende, og logrede med Halen.

— Dersom Muscheto gøer, sagde Colomba, saa spænd Hanen op, og hold Dig færdig.

En halv Miglie fra Byen standsede

Colomba pludseligt paa et Sted, hvor Veien dannede en Albue. Her hævede sig en lille, omtrent tre Fod høi Pyramide af Qviste, hvoraf nogle vare grønne, andre tørre. Øverst saae man Spidsen af et sortmalet Trækors. En gammel Skik paa Corsika, især i Bjergegnene, forbinder enhver Forbigaaende til at kaste en Steen eller en Green af et Træ hen paa det Sted, hvor et Menneske har lidt en voldsom Død. Colomba standsede ved denne Dynge, rev en Green af et Morbærtræ og kastede den paa Pyramiden. Orso, sagde hun, det er her at vor Fader er død; lad os bede for hans Sjel, min Broder! Hun kastede sig paa Knæe, Orso gjorde det samme. I samme Øieblik kimede Klokken i Landsbyen langsomt, thi der var død en Mand i denne Nat. — Orso flød hen i Taarer.

Efter nogle Minutter reiste Colomba sig, med tørt Øie, men med flammende Aasyn. Hun slog hurtigt med Fingeren et Kors, hvilket hos hendes Landsmænd sædvanligt ledsager deres høitidelige Eder, og ilede derpaa med Orso tilbage til Landsbyen. De traadte tause ind i deres Huus. Orso gik op paa sit Værelse; et Øieblik efter fulgte Colomba ham, og bar et lille Skrin, som hun satte paa Bordet. Hun aabnede det og udtog en Skjorte, bedækket med store Blodpletter. See her Din Faders Skjorte, Orso! — og hun kastede den i hans Skjød. — See her det Bly som har fældet ham! — og hun lagde to oxyderede Kugler paa Skjorten. Orso, min Broder! raabte hun, idet hun kastede sig i hans Arme og knugede ham voldsomt, — Orso! Du vil hævne ham! — Hun omfavnede ham atter krampagtigt, kyssede Kuglerne og Skjorten, og gik ud af Værelset. Orso sad som forstenet.

Længe forblev han ubevægelig og vovede ikke at fjerne de frygtelige Reliquier fra sig. Endelig gjorde han Vold paa sig selv, lagde dem i Skrinet og ilede hen i den anden Ende af Stuen, hvor han kastede sig paa Sengen, vendte Hovedet mod Muren og begravede det i Puderne, som om han vilde unddrage sig Synet af et Spøgelse. Hans Søsters sidste Ord lød stedse for hans Øre, og syntes at indeholde et skjæbnesvangert, uundgaaeligt Orakel, der fordrede Blod, og uskyldigt Blod, af ham. Jeg vil ikke prøve at beskrive den ulykkelige unge Mands Følelser, der vare ligesaa forvirrede som de, der krydse i Hovedet paa en Vanvittig. Længe forblev han i denne Stilling uden at vove at vende Hovedet. Endelig reiste han sig, lukkede Skrinet, forlod hurtigt sit Huus, ilede ud paa fri Mark, og vankede fremad, uden at vide hvorhen. Efterhaanden qvægede den friske Luft ham; han blev roligere og undersøgte nogenlunde koldblodig sin Stilling og Midlerne til at drage sig ud af den. Han mistænkte ikke Barricinierne for Mord, men han beskyldte dem for at have understukket Brevet fra Banditen Agostini, og antog, at dette Brev havde voldt hans Faders Død. Han indsaae, at det vilde være umuligt at forfølge dem som Falskneere. Undertiden naar hans Landsmænds Fordomme eller Instinct vaagnede hos ham og viste ham deres Maade at hævne sig paa, forjog han dem med Rædsel, idet han tænkte paa sine Kammerater i Regimentet, paa Salonerne i Paris, og fremfor Alt paa Miss Nevil.

Men saa tænkte han igjen paa sin Søsters Bebreidelser, og det Corsikanske, der endnu var tilbage i hans Characteer, retfærdiggjorde disse Bebreidelser og gav dem Vægt. Et eneste Haab blev ham tilbage i denne Kamp mellem Samvittighed og Fordomme, og det var, under et eller andet Paaskud at kunne yppe en Strid med en af Advokatens Sønner, og da at duellere med ham. Paa denne Maade kunde han bringe sine corsikanske Ideer i Forening med sine franske. Han greb denne Idee, og idet han grundede paa dens Udførelse, følte han sig allerede lettet for en stor Byrde.

Han nærmede sig atter mod Landsbyen, da han hørte en lille Pige, som sang, medens hun gik over en Sti, der førte til Hederne.

Det var denne langsomme og monotone Melodi, som er helliget til Klagesangene over de Døde, og han hørte Barnet synge: „For min Søn, min Søn i fjerne Lande — gjemme. I mit Kors og min blodige Skjorte!"

— Hvad synger Du, Barn? raabte Orso opbragt, idet han pludseligt stod for hende.

— I her, Ors'Anton! udbrød Barnet noget forskrækket; — det er en Sang af Signora Colomba.

— Jeg forbyder Dig at synge den! sagde Orso med barsk Stemme.

— Barnet syntes forfærdet at see sig om for at finde en Udvei til Flugt. Orso skammede sig over sin Heftighed, og spurgte saa mildt det var ham muligt: Hvad bærer Du der, mit Barn? hvem skal have dette Brød?

— Det veed Du jo nok, Herre, det er til min Moder.

— Og er din Morbror ikke Bandit?

— Til Tjeneste, Hr. Ors Anton.

— Men dersom Gendarmene møde Dig, og spørge Dig, hvor Du gaaer hen?

— Saa siger jeg, at jeg bærer Mad ud til Arbeidsfolkene, som skjære Lyng paa Heden.

— Og dersom Du traf paa en sulten Jæger, der kunde have Lyst til dit Brød, og tage det fra Dig?

— Det vovede han ikke, thi saa sagde jeg, at det var til min Morbror.

— Holder din Morbror noget af Dig?

— O, meget, Ors' Anton. Siden Fader er død, tager han sig af Moder, af mig og min lille Søster. Førend Moder blev syg, anbefalede han hende til de Rige, for at skaffe hende Arbeide. Mairen giver mig en ny Kjole hvert Aar, og Sognepræsten lærer mig Cathekismus og Læsning, fordi min Onkel har bedet ham derom. Men det er især Deres Søster, der er god mod os.

I dette Øieblik kom en Hund frem paa Stien. Den lille Pige fløitede en skarp Tone gjennem Fingrene; strax kom Hunden hen til hende, slikkede hendes Haand, og foer rask ind i Heden. Snart derpaa stode to Mænd, slet klædte, men godt bevæbnede, nogle faa Skridt fra Orso; man skulde troe at de havde krøbet som Snoge gjennem det Krat af Fjeldroser og Myrther, der bedækkede Egnen.

— Ah! Ors' Anton! raabte den ældste af de to Mænd, vær os Velkommen! Hvorledes? De kjender mig ikke?

— Nei, sagde Orso, imedens han betragtede ham stivt.

— Det er dog morsomt hvor et Skjæg og en Hue kan forandre et Menneske! See noie til, Hr. Lieutenant! Har de da glemt de Gamle ved Waterloo? Husker De ikke mere Brando Savelli, som har bidt Enden af mere end een Patron ved Deres Side paa denne Ulykkesdag?

— Hvorledes, det er Dig? sagde Orso. Og Du er deserteret i 1816.

— Som De siger, Hr. Lieutenant. For Fanden! man bliver tilsidst kjed af Tjenesten, og desuden havde jeg en Regning at afgjøre her hjemme. Naa, Chili, du er en flink Pige, dæk hurtigt op for os, thi vi ere hungrige. De begriber ikke, Hr. Lieutenant, hvad man har for en Appetit paa Hederne. Uden Complimenter, Hr. Lieutenant, vil De dele vort Maaltid med os? Vi have spiist slettere sammen under vor store Landsmand, som man nu har viist Vinterveien.

— Jeg takker. Mig har man ogsaa viist Vinterveien.

— Ja, jeg har hørt tale derom, men jeg vedder, at det ikke har været Dem imod. De har ogsaa en Regning at afgjøre. Kom Præst, sagde han til sin Kammerat, — lad os gaae tilbords. — Hr. Orso, jeg forestiller Dem vor Hr. Præst: det vil sige, han er just ikke Præst, men har Lærdommen, der behøves til at være det.

— En stakkels theologisk Student, Hr. Lieutenant, sagde den anden Bandit, — hvem man har hindret i at følge sit Kald. Hvem veed? jeg havde maaskee været Pave, Brandolaccio.

— Hvad har da unddraget Kirken Eders Lys? spurgte Orso.

— En Bagatel! jeg havde en Regning at afgjøre, som min Ven Brandolaccio siger. Min Søster havde begaaet Daarskaber medens jeg slugte Viisdom ved Universitetet i Pisa. Jeg maatte gaae til Hjemmet for at besørge hende givt, men Brudgommen lagde sig til at døe af Feber tre Dage før min Ankomst. Jeg henvendte mig nu, som De vilde gjort i mit Sted, til hans Broder, men man sagde mig, at han var givt. Hvad skulde jeg nu gjøre?

— Det var vistnok et vanskeligt Tilfælde! Og hvad gjorde Du?

— Jeg jagede ham en Kugle gjennem Hovedet, sagde Banditen koldt.

Orso foer forfærdet tilbage. Imidlertid bragte dog Nysgjerrigheden ham til at blive noget endnu og fortsætte Samtalen med disse to Mennesker, af hvilke enhver havde idetmindste eet Mord paa sin Samvittighed.

Medens Brandolaccio uddeelte Proviant til sin Kammerat, sin Søsterdatter og Hunden Brusco, vedblev Theologen: O hvor dog det Banditliv er herligt! De vil maaskee engang selv komme til at smage det, Hr. della Rebbia, og De vil da see, hvor sødt det er, ikke at lyde anden Herre end sit eget Lune. Og han tilføiede paa Fransk: Corsika er ikke noget morsomt Land for en ung Mand; men for en Bandit er det en anden Sag. Fruentimmerne ere gale efter os. Som De seer mig her har jeg tre Kjærester i forskjellige Egne, og jeg har derfor mit Hjem hvor jeg kommer. Den ene af dem er endog givt med en Gendarme.

— Du har gode Sprogkundskaber, sagde Orso alvorlig.

— Naar jeg taler fransk saa er det fordi: „maxima debetur pueris reverentia!" Brandolaccio og jeg lægge Vind paa at den Lille skal arte sig godt.

— Naar hun er femten Aar, sagde Chilinas Onkel, saa gifter jeg hende; jeg har allerede en Mand i Sigte.

— Og det vil altsaa være Dig, der frier?

— Naturligviis. Troer De, at naar jeg siger til en rig Bonde i Landet: jeg Brando Savelli, seer gjerne at Jer Søn gifter sig med Chilina Savelli, — troer I da at han vil lade sig trække ved Ørene?

— Jeg vilde ikke raade ham det, sagde den anden Bandit.

— Dersom jeg var en Slyngel og en Skurk, sagde Brandolaccio, saa behøvede jeg blot at aabne min Vadsæk, og der vilde regne Femfrancsstykker ned i den.

— Er der da noget i din Vadsæk, som trækker dem?

— Nei, der er intet, men dersom jeg skrev, som der er de der gjøre, at jeg trængte til hundrede Francs, saa vilde de skynde sig at bringe mig dem. Men jeg er en honnet Mand, Hr. Lieutenant.

— Skulde De troe det, sagde den saakaldte Præst, saa rene Sæderne ere i vort Land, saa gives der dog nogle Slyngler, som trække falske Vexler i vort Navn.

— Jeg veed det, sagde Orso barsk; og hvad er det for Vexler?

— For sex Maaneder siden, vedblev Banditen, vankede jeg om i Nærheden af Orezza, da en Bonde kom mig imøde, tog Huen af langt fra mig, og sagde: O Hr. Præst! tilgiv mig! giv mig Tid! jeg har ikke kunnet skrabe meer end 55 Francs sammen. — Jeg spurgte forbauset: hvad vil Du sige med Dine 55 Francs, Lømmel? — 65, vilde jeg sige, svarede han, men de 100, De fordrer af mig, kan jeg ikke bringe tilveie. — Hvad for noget? har jeg fordret 100 Francs af Dig? jeg kjender Dig jo ikke. — Derpaa rakte han mig et Brev, eller rettere en skiden Lap, i hvilken man befalede ham at nedlægge 100 Francs paa et Sted, som man angav ham, hvis han ikke vilde see sit Huus brændt og sine Køer dræbte af Giocanto Castriconi, det er mit Navn. Ja, man havde havt den Frækhed at efterskrive mit Navn! Hvad der ærgrede mig

meest, var at Brevet var fuldt af orthographiske Feil, — og jeg, en Student med bedste Characteer, skulde kunne begaae orthographiske Feil! — Holder Du mig for en Gavtyv? raabte jeg rasende, og gav ham et dygtigt Spark der, hvor De nok veed. Da jeg var kommet noget til mig selv, spurgte jeg: naar skal Du bringe disse Penge til Stedet? — Idag. — Naa, saa bring dem derhen! — Det var ved Roden af en Pinie. Han bragte Pengene derhen, gravede dem ned, og kom tilbage til mig. Jeg forblev i Nærheden med ham i sex lange Timer, og jeg vilde have blevet der i tre Dage, Hr. della Rebbia, hvis det havde været nødvendigt. Endelig kom en Bastienser, en infam Aagerkarl. Han bøier sig for at tage Pengene, jeg giver Ild, og rammer ham saa vel, at hans Hoved sank ned paa Skatten, han var ifærd med at opgrave. Naa, Dosmer, sagde jeg til Bonden, tag nu Dine Penge og mistænk en anden Gang ikke Castriconi for en Slyngelstreg. Den stakkels Djævel tog sine Penge og takkede, jeg gav ham endnu et godt Spark til Farvel, og han løber endnu.

— O Præst, hvor jeg misunder Dig det Skud, sagde Brandolaccio. Tro mig, Du loe! Men det begynder at blive sildigt, Ors'Anton, og jeg raader Dem ikke at lade Deres Søster vente længer. Det er ikke altid godt at være paa Veien naar Solen er gaaet ned. Hvorfor gaaer De ogsaa ud uden Gevær? der gives slette Mennesker i denne Egn, som man maa vogte sig for. Idag har De vel intet at befrygte, thi Præfecten er kommet hertil, og tilbringer denne Dag hos Barricinis; men imorgen ere de frie. Vincentello er en jammerlig Døgenigt, og Orlanduccio er ikke bedre. Prøv paa at træffe dem hver for sig; idag den Ene, imorgen den Anden; — men vær paa Deres Post, Hr. Lieutenant.

— Tak for dit Raad, sagde Orso; men vi have intet med hinanden at gjøre; saalænge de ikke søge mig, har jeg intet at sige dem.

Banditen slog et Smæk med Tungen og satte et ironisk Ansigt op, men svarede intet. Orso reiste sig, tog Afsked med dem, og ilede hjem til Pietranera.

12.

Orso fandt Colomba noget urolig over hans lange Udeblivelse. Ved Aftenbordet talede de kun om ligegyldige Ting, og da Orso blev dristig ved hans Søsters fredelige Mine, fortalte han hende sit Møde med Banditerne, og vovede endog nogle spøgende Bemærkninger over den moralske og religiøse Opdragelse, som den lille Chilina fik af sin Onkel og hans hæderlige Collega.

— Brandalaccio er en hæderlig Mand, sagde Colomba, men jeg har hørt at Castriconi skal være et Menneske uden Principer.

— Jeg troer at de due ligemeget eller ligelidet begge to. De ligge begge i aabenbar Krig med Samfundet. Den første Forbrydelse inddrager dem hver Dag i nye; og dog ere de maaskee ikke saa brødefulde, som mange Folk, der ikke boe i Hederne.

Et Glædesglimt foer over Colombas Ansigt.

— Min Broder, sagde hun, medens hun skjænkede Caffe, Du veed maaskee at Battisto Pietri er død i forrige Nat? —

— Hvem er denne Pietri?

— Det er en Mand her i Byen, Madelenas Mand, som modtog vor døende Faders Tegnebog. Hans Kone har været her og bedet mig at komme til hende iaften og synge over Liget. Du maa ogsaa gaae derhen. De ere vore Naboer, og det er en Høflighed, som man ikke kan unddrage sig for paa et saa lille Sted som vort.

— Pokker i Vold med Din Liigstue, Colomba! jeg holder ikke af at see min Søster gjøre sig til Skuespil for Folket.

— Orso! Enhver hædrer sine Døde paa sin Viis. Vi have vor Ballata fra vore Forfædre, og vi bør ære den som en ældgammel Skik. Madelena har ikke Gaver dertil, og

den gamle Fiordespina, der er Landets bedste Voceratrice, er syg. Og en Ballata maa der jo synges.

— Troer Du, at Battista ikke finder Veien i den anden Verden, naar man ikke synger slette Vers ved hans Baare? Gaa til Din Liigstue, hvis Du vil; jeg gaaer med Dig, hvis Du troer at jeg bor det; men improviseer ikke; det passer sig ikke for Din Alder.

— Jeg har lovet det. Jeg lider selv ved at gjore det, men det maa skee. Erindrer Du, at Du i Ajaccio nødte mig til at improvisere for denne engelske Dame, der kun spotter med vore gamle Skikke? Bor jeg da ikke idag gjore det for fattige Folk, som ville være taknemmelige derfor, og hvis Sorg det vil lindre? Tillad mig det, kjære Orso!

— Nu vel, saa gjor da hvad Du vil. Jeg vedder paa, at Du allerede har digtet Din Ballata, og ikke vil gaae Glip af Æren derfor.

— Nei, det var mig umuligt at digte den forud. Jeg sætter mig foran den Dode, og tænker paa dem, som blive tilbage. Taarerne komme mig i Øinene, og jeg synger hvad der falder mig ind.

Alt dette sagde Colomba med saamegen Barnlighed, at det var umuligt at tiltroe hende nogen poetisk Forfængelighed. Orso lod sig bevæge, og gik med sin Søster til Pietris Huus. Den Dode laa paa et Bord med blottet Ansigt, i Husets største Værelse. Døre og Vinduer vare aabne, og flere Kjærter brændte omkring Bordet. Ved den Dodes Hoved stod hans Enke, og et stort Antal af Qvinder indtog hele den ene Side af Stuen; paa den anden stode Mændene, med blottet Hoved, med Øinene heftede paa Liget, og i den dybeste Taushed. Enhver ny Gjæst kyssede den Dode, gjorde et Tegn med Hovedet til hans Enke og Søn, og indtog taus sin Plads i Kredsen. Undertiden afbrød imidlertid En eller Anden den høitidelige Stilhed, for at henvende nogle Ord til den Døde. — Hvorfor har Du forladt Din gode Viv? sagde en gammel Kone. Sørgede hun ikke godt nok for Dig? Hvad manglede Dig?

En stor ung Mand, Pietris Søn, rystede sin Faders kolde Haand, og raabte: o hvorfor døde Du ikke la mala morte? *) Vi skulde have hævnet Dig!

Disse vare de første Ord, Orso hørte, da han traadte ind i Værelset. Ved Synet af ham aabnede Kredsen sig, og en svag Mumlen forkyndte den forventede Voceratrices Ankomst. Colomba omfavnede Enken, greb hendes Haand, og stod nogle Minutter indsluttet i sig selv med nedslagne Øine. Derpaa kastede hun sin Mezzaro tilbage, betragtede den Døde stivt, og begyndte, næsten ligesaa bleg som denne:

Battisto Pietri! Christus modtage Din Sjel! — At leve er at lide. — Du gaaer hen til et Sted — hvor der er hverken Solskin eller Kulde. — Du trænger ei til Din Lee, — ei til Din tunge Hakke. — For Dig er der intet Arbeide meer; — Alle Dine Dage ere Søndage. — Battisto! Christus modtage Din Sjel! — Din Søn styre Dit Huus. — — Jeg har seet den udtørrede Eeg falde, og jeg troede at den var død. — Jeg kom tilbage, og dens Rod — havde drevet et Skud. — Skuddet er blevet en Eeg — med mægtig Skygge. — — Hvil Dig, Madele, under dens stærke Grene, — og tænk paa Eegen, som er ikke mere! —

Her begyndte Madelena at hulke ganske høit, og tre eller fire Mænd, der ved Leilighed kunde fyret ligesaa koldblodigt paa Christne, som paa Skovskader, tørrede store Taarer bort af deres brune Kinder.

Colomba vedblev saaledes, snart henvendende sig til den Døde, snart til hans Familie; undertiden lod hun endog den Døde selv tale for at trøste dem og give dem Raad. Under Improvisationen antog hendes Ansigt mere og mere et begeistret Udtryk; hendes Kinder farvedes røde og hendes Øine funklede.

*) En voldsom Død.

Det var den pythiske Præstinde paa sin Trefod. Uagtet Orso var mindre modtagelig for denne raa Poesie end de Øvrige, følte han sig dog snart greben af den almindelige Rørelse. — Han trak sig tilbage i en Krog, og græd som Pietris Søn.

Pludseligt blev der en let Bevægelse i Kredsen; den aabnede sig, og flere Fremmede traadte ind. Af den Ærbødighed, man viiste dem, og den Iver, hvormed man gjorde Plads for dem, var det tydeligt, at det var Folk af Anseelse, hvis Besøg var en særdeles Hæder for Huset. Imidlertid talede Ingen til dem, for ikke at forstyrre Voceratricen. Den som først traadte ind, syntes at være en Mand paa fyrgetyve Aar. Hans sorte Klædning, hans røde Baandroset, og hans myndige Mine, lod strax gjætte paa Præfecten. Bag ham kom en krumrygget Olding med et guulsotigt Ansigt, som under de grønne Briller kun slet skjulte et frygtsomt og uroligt Blik. Han bar en sort Kjole, der var for stor til ham, og som uagtet den var ny, tydeligt viste, at den var syet for flere Aar siden. Han holdt sig stedse bag Præfecten, som om han vilde skjule sig i hans Skygge. — Efter ham indtraadte endelig to unge Mænd af høi Vært, solbrændte, med Kinderne begravede under tykke Bakkenbarter, og hvis anmassende Blik viste en uforskammet Nysgjerrighed. Orso havde i den lange Tid glemt Physionomierne i sit Hjem, men Synet af den gamle Mand med de grønne Briller vækkede strax gamle Erindringer i hans Sjel. Hans Nærværelse i Præfectens Følge var ellers nok til at vise, hvem han var. Det var Mairen, Advokat Barricini, som tilligemed sine to Sønner vilde lade Præfecten nyde Fremstillingen af en Ballata. Det vilde være vanskeligt at forklare, hvad der i dette Øieblik foregik i Orsos Sjel; men Nærværelsen af hans Faders Fjender vakte et Slags Rædsel hos ham, og mere end nogensinde før følte han sig tilgængelig for den Mistanke, som han længe havde bekæmpet.

Colombas letbevægelige Træk antog strax ved Synet af hendes Dødsfjende et mørkt Udtryk. Hun blegnede, hendes Stemme blev hæs, det begyndte Vers døde paa hendes Læber. Men snart begyndte hun med fornyet Heftighed:

Naar Spurven klager ved sin tomme Rede — saa flyve Stærene omkring den, og haane dens Smerte — (her hørte man en qvalt Latter; det var de to unge Mænd, som formodentlig fandt Metaphoren altfor dristig.) — Men Spurven vil atter vaagne, den vil udfolde sine Vinger, — den vil toe sit Næb i Blod. — Og nu, Battisto Pietri, — nu sige dine Venner Dig det sidste Farvel. — Deres Taarer have flydt længe nok. Den stakkels Faderløse skal ikke græde ene. — Hvorfor skulde hun begræde Dig? — — Du er død mæt af Dage — beredt at møde for den Almægtige! — Den Faderløse vil begræde sin Fader, — angrebet af feige Mordere, — dræbt bagfra; — sin Fader, hvis Blod rødmer — under Dynger af grønt Løv. — Men hun har samlet hans Blod, — hans ædle og uskyldige Blod, — og hun har udbredt det over Pieranera, — at det skal vorde en dødelig Gift. — Og Pietranera skal staae skjændet, — indtil Strømme af skyldigt Blod — har udslettet Sporet af det uskyldige Blod! —

Efter disse Ord kastede Colomba sig paa Stolen, trak sin Mezzaro for Ansigtet, og man hørte hende hulke. Qvinderne flokkede sig om hende; flere Mænd kastede vilde Blikke paa Mairen og hans Sønner, og nogle Gubber mumlede om den Vanhelligelse af Festen, de ved deres Nærværelse havde foraarsaget. Den Afdødes Søn trængte sig gjennem Hoben for at bede Mairen at forlade Stedet saa hurtigt som muligt, men denne oppebiede ikke en saadan Indbydelse. Han søgte til Døren, og hans to Sønner vare allerede paa Gaden. Præfecten henvendte nogle deeltagende Ord til Pietri, og fulgte efter dem. Orso greb sin Søsters Arm og forlod Salen. Ledsag dem, sagde den unge Pietri til nogle af sine Venner, og sørg for at der intet Ondt hændes dem! To eller tre unge Mænd puttede hurtigt deres Styletter i

det venstre Ærme af deres Troier, og ledsagede Orso og hans Søster til deres Huus.

13.

Colomba var aandeløs, udmattet, og ikke istand til at fremføre et Ord. Hun støttede Hovedet paa Broderens Skulder, og holdt hans ene Haand trykket mellem sine. Orso var for angreben til at gjøre hende nogen Bebreidelser, saa utilfreds han ogsaa var med hendes Tale. Han ventede taus paa Enden af den nervøse Crisis, hvori hun syntes at befinde sig, da der bankedes paa Porten, og Saveria, ganske forpustet, kom ind og meldte Præfecten. Ved dette Navn hævede Colomba sig, som skamfuld over sin Svaghed, og holdt sig opreist, støttende sig paa en Stol, som rystede synligt under hendes Haand.

Præfecten begyndte med nogle Undskyldninger for sit sildige Besøg, beklagede Frøken Colomba, talede om hvor farligt det var at sætte sig i stærk Bevægelse, og indflettede med Fiinhed en let Dadel over Hentydningen i hendes Improvisation. Derpaa forandrede han Tonen, og sagde: Hr. della Rebbia, jeg bringer Dem mange Hilsener fra Deres engelske Venner; Miss Nevil lader Frøken Colomba forsikkre om sit Venskab. Jeg har et Brev fra hende at overgive Dem.

— Et Brev fra Miss Nevil? raabte Orso.

— Uheldigviis har jeg det ikke hos mig, men De skal faae det om fem Minuter. Hendes Fader har været syg, og vi har frygtet for at han skulde blive angreben af vore frygtelige Febre. Lykkeligviis slap han derfor, og jeg haaber at De snart skal see ham.

— Miss Nevil har vist været utrøstelig.

— Lykkeligviis har hun ikke kjendt Faren, før den var forbi. Det er næsten paa hendes Bøn at jeg kommer her. Ingen kjender bedre end jeg en fatal Historie, som jeg kun nødigt vilde erindre Dem om. Da Hr. Barricini endnu er Maire i Pietranera, og jeg Præfect i dette Departement, saa behøver jeg vel ikke at sige Dem, hvilken Vægt jeg lægger paa en vis Mistanke, som jeg veed, at nogle ufornuftige Mennesker have søgt at indgyde Dem, og som De — jeg veed det, — har stødt fra Dem med den Indignation, som man maatte vente af Deres Stilling og Deres Characteer.

— Colomba, sagde Orso urolig, — Du er træt; vil Du ikke gaae til Hvile?

Colomba gjorde et benægtende Tegn med Hovedet. Hun havde antaget sin vante Rolighed, og kastede brændende Blikke paa Præfecten.

— Hr. Barricini, vedblev denne, ønsker meget at see dette Slags Uvenskab hævet, — det vil sige, denne uvisse Stilling, hvori De befinde sig ligeoverfor hinanden. Hvad mig angaaer, saa vilde det glæde mig uendeligt at see Dem oprette det Forhold med ham, i hvilket Folk, der er skabte til at have Agtelse for hinanden, bør staae —

— Min Herre, afbrød Orso ham, jeg har aldrig anklaget Barricini for at have myrdet min Fader, men han har begaaet en Handling, der for evigt vil afholde mig fra at staae i noget Forhold til ham. Han har understukket et truende Brev, i en vis Bandits Navn, — eller idetmindste blindt tillagt min Fader det. Og dette Brev, min Herre, har rimeligviis været den indirecte Aarsag til hans Død.

Præfecten taug lidt for at samle sig, og sagde derpaa: At Deres Hr. Fader har troet det, da han, henreven af sin heftige Characteer, førte Proces mod Hr. Barricini, det er undskyldeligt; men fra Deres Side er en saadan Forblindelse ikke tilladelig. Betænk dog, at Barricini jo aldeles ingen Fordeel kunde have af dette Brev. Jeg taler ikke om hans Characteer, thi den kjender De ikke, De er forudindtaget imod ham.

— Men betænk ogsaa De, Hr. Præfect, at naar De paastaaer at dette Brev ikke er Barricinis Værk, saa tillægger De min Fader det. Hans Ære er min.

— Ingen kan være mere overbeviist om Hr.

della Rebbias Ære, end jeg, — men — Forfatteren til dette Brev er nu bekjendt.

— Og hvem er det? raabte Colomba og nærmede sig til Præfecten.

— En Usling, skyldig i flere Forbrydelser — af det Slags Forbrydelser som Corsikanerne ikke undskylde, — en Tyv, en vis Tomaso Bianchi, som nu sidder fængslet i Bastia, har tilstaaet at han har skrevet det.

— Og hvad kunde hans Hensigt dermed være? spurgte Orso.

— Han er Broder til en forhenværende Møller hos os, sagde Colomba; han er et slet Menneske og en Løgner, som ikke fortjener at troes.

— De skal see, sagde Præfecten, hvilken Interesse, der ledede ham i denne Sag. Den omtalte Møller havde leiet en Mølle af Obersten paa den Strøm, hvilken Barricini gjorde Fordring paa. Obersten drog næsten aldeles ingen Fordeel af denne Mølle. Men nu har Tomaso troet, at dersom Hr. Barricini, der skal være en Pengemand, vandt Strømmen, da vilde der blive en betydelig Leie at betale. Kort, for at tjene sin Broder, har Tomaso skrevet et Brev i Banditens Navn, og det er hele Historien. Jeg beder Dem at læse dette Brev, som Generalprocureurens Fuldmægtig har skrevet til mig; det vil bekræfte hvad jeg her har sagt.

Orso gjennemløb Brevet, som detaillerede Tomasos Tilstaaelser, og Colomba læste det paa samme Tid over sin Broders Skulder. Da hun havde læst det ud, raabte hun: Orlanduccio Barricini er gaaet til Bastia for en Maaned siden, da han fik at vide, at min Broder vilde komme hjem. Han har talt med Tomaso og afkjøbt ham denne Løgn. Tomaso er en Skurk, og jeg er vis paa at enten bliver han ikke dømt, eller han flygter fra Fængslet.

Præfecten trak paa Skuldrene og sagde: Jeg har nu meddeelt Dem hvad jeg veed. Jeg vil nu gaae og overlade Dem til Deres Betragtninger. Jeg vil vente til Deres Fornuft har oplyst Dem, og jeg haaber at den vil være mere mægtig end — Deres Søsters Formodninger.

Orso gjentog, efter nogle Undskyldninger for Colomba, at han nu troede, at Tomaso var den eneste Skyldige.

Præfecten reiste sig for at gaae. Dersom det ikke var saa silde, sagde han, saa vilde jeg foreslaae Dem at gaae med mig for at modtage Miss Nevils Brev. De kunde da ved samme Leilighed sige Hr. Barricini hvad De nu har sagt mig, og dermed vilde Alt være forbi.

— Aldrig vil Orso della Rebbia betræde en Barricinis Tærskel! raabte Colomba heftig.

— Frøkenen lader til at føre Regimentet i Familien, sagde Præfecten spottende.

— Min Herre, vedblev hun med Fasthed, De bedrager Dem. De kjender ikke Advokaten. Han er den listigste, den rænkefuldeste blandt alle Mennesker. Jeg besværger Dem, bring ikke Orso til at begaae en Handling, der vilde bedække ham med Skjændsel.

— Colomba! sagde Orso, Din Lidenskab bringer Dig til at glemme Dig selv.

— Orso! Orso! ved det Skrin, som jeg har overgivet Dig, bønfalder jeg Dig! — Der klæber Blod imellem Dig og Barricinierne! — Du gaaer ikke hen til Dem!

— Min Søster!

— Nei, min Broder, Du gaaer ikke, eller jeg forlader dette Huus, og Du seer mig aldrig mere. Orso, hav Medlidenhed med mig!

— Det gjør mig ondt, sagde Præfecten, at see Frøken della Rebbia saa ufornuftig. Men jeg er vis paa, at De vil overbevise hende. Han aabnede Døren, og standsede, som om han ventede at Orso skulde følge ham.

— Jeg kan ikke forlade hende nu, sagde Orso, — imorgen, — dersom —

— Jeg reiser tidligt imorgen, sagde Præfecten.

— Vent imidlertid til imorgen tidlig, bad Colomba med foldede Hænder. Lad mig først gjennemsee vor Faders Papirer. Det kan Du ikke nægte mig.

— Nu vel, saa see dem da iaften, men plag

mig ikke mere med dit overdrevne Had. Undskyld mig, Hr. Præfect, — jeg befinder mig selv udmattet iaften, det vil være bedre at bie til imorgen.

— Natten bringer Raad, sagde Præfecten idet han gik. Jeg haaber at imorgen skulle alle Deres Betænkeligheder være hævede.

— Saveria, raabte Colomba, lys Hr. Præfecten hjem. Han vil give Dig et Brev til min Broder. — Hun hvidskede endnu nogle Ord til Saveria.

— Colomba, sagde Orso, da Præfecten var borte, vil Du dog aldrig lade Dig overbevise?

— Du har givet mig Frist til imorgen, svarede hun. Jeg har kun kort Tid, — men jeg har dog Haab.

(Fortsættes).

Paradisets Fugl.

(Efter det Russiske. *)

En gudfrygtig Munk, som havde tilbragt sine hellige Dage i det fredelige Kloster, gik en Dag ud i Skoven for at samle Figener til Brødrenes Bord. Idet han overlod sig til sine gudelige Betragtninger, gik han langt ind i Skovens Tykning, der hidtil ei var berørt af nogen Dødeligs Fod, og hvorhen selv Dyrene ikke vovede at komme. Pludselig henrykkes hans Øre ved Sangen af en lille Fugl. Han lytter, han bliver henrevet, han glemmer sig selv, han glemmer hele Verden og staaer ubevægelig som Marmor. Tiden flyver, men vover ei at berøre ham med sine Vinger; den vover ei at afbryde hans Opmærksomhed; thi den var liig de himmelske Beboeres Andagt. Endelig taug Fuglen og den hellige Mand vendte tilbage til sit Kloster. Han kommer derhen, og seer andre Mure, en anden Kirke, andre Celler og andre Munke. Han vil ei troe sine egne Øine, men gaaer til Klosterets Overhoved, og spørger ham med Forundring: Ærværdige Fader, siig, hvilket Underværk har forvandlet dette Kloster? For nogle Timer siden gik jeg herfra, og nu finder jeg Alting forandret. „Vi kjende Dig ikke, Fremmede," svarede Forstanderen. Munken fortæller nu sit Klosters Historie, han nævner sin Archimandrit. „„Af vort Klosters gamle Krønike er Din Fortælling mig bekjendt; selv Navnet paa denne Archimandrit kjender jeg; men han levede for 1000 Aar siden."" „Nu opklares mit Øie af en himmelsk Straale," — udbryder Munken — og hans Blik opfyldte de Tilstedeværende med en hellig Gysen; thi der var noget Guddommeligt i hans Aasyn. „Brødre, jeg har hørt Sangen af Paradisets Fugl, og tusind Aar henfløi ubemærkede." — Han vil forklare dem Sangens Liflighed; men hans Tunge bliver mat, hans Øie fordunkles og den hellige Sjæl henflyer fra det svage Legeme.

Paa hans Gravsteen staae følgende Ord: Han hørte Paradisets Fugl og tusind Aar henfløi ubemærkede af ham.

15.

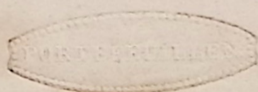
*) For ikke at blive beskyldt for Plagiat, vil jeg anføre min Hjemmel for dette Sagn og de Hjælpemidler, jeg har brugt ved Behandlingen deraf:

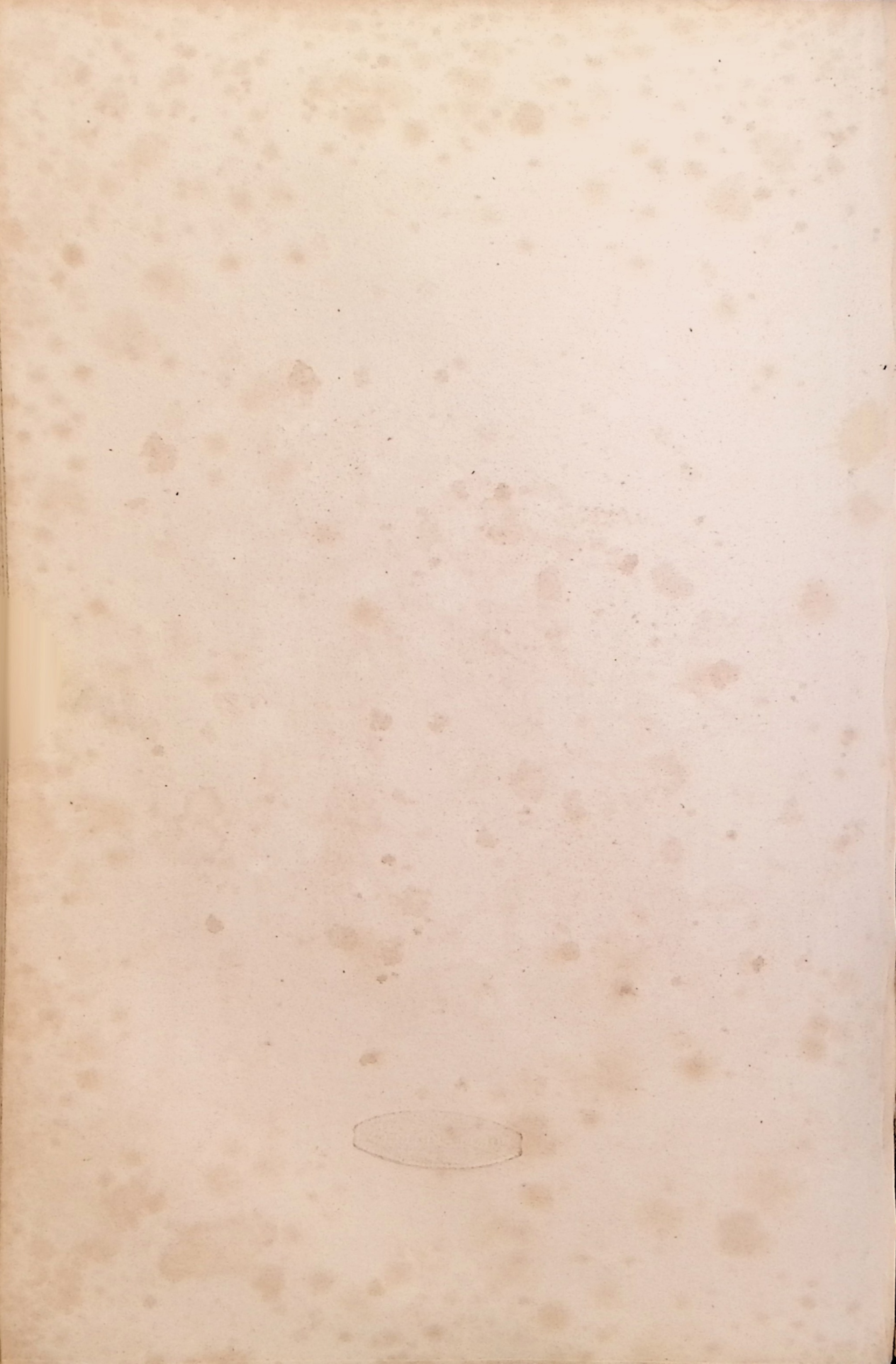
1) *KARAMSINA ÇOTSCHINENIE*. (Karamsins Værker **).
2) Tappes russ. Sprachlehre. St. Petersb. 1835.
3) Schmidts Leitfaden zum Erlernen d. Russ. Lpz. 1831.
4) Heynes russ. Grammatik. Riga 1794.
5) Schmidt, russ.-deutsches Wörterbuch.
6) Molbechs dansk Ordbog.
7) Papir, Pen og Blæk fra H. J. Bings Kunsthandel.

**) NB. Karamsin har taget det af det Græske.

E. Lehmann lith.	Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

DEN ÆNGSTELIG VENTEDE.

J. Sonne inv.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

En Carnevalsscene.

Lord Byrons Genferhuus.

Over Genfersøen der kneiser et Huus;
Det stirrer saavidt over Bølgen hen;
Det vinker og blinker som Taarnets Blus: —
Det venter en Baad med dets gamle Ven.

Over Muren sig breder Viinrankens Blad;
Men — ubeskaaren med Druen den groer;
Bag Rankernes Løv Lord Byron sad;
Mon aldrig tilbage hans Aare roer?

Deroppe i Hallen et Uhrværk slog
Som Dødningeuhret, med dumpe Slag;
O Byron! dit Hjerte derinde slog
Som Dødningeuhret ved Nat og ved Dag.

I Genfer! som maale med Kløgt og Kunst,
Med Hjul og med Kjæder, os Tidens Gang:
Al Regning og Tegning var her omsonst:
I hørte bestandig kun: Kjæden sprang!

Var ikke en Mester i Genfers Stad,
At bringe i Orden det sjeldne Uhr? — —!
— De Hjul, som Mennesket skilte ad,
Du samler ei selv, du Mester, — Natur!

Af Skovenes Skygge der traadte frem
En Skikkelse bleg — Rousseau med Emil:
Men kom end Rousseau fra de Saliges Hjem,
Han lokker af Byron kun haanende Smiil.

Mellem Skovenes Skygger Troldmanden svandt:
En Hyldegreen vorde kuns paa hans Grav:
Med den han ei Magt over Hjertet vandt,
Som rørtes af mægtigste Trolddomsstav.

Urolig som Bølgerne bruse paa Søe,
Lord Byron didoppe i Mørket staaer:
Da seer han i Natten, i Hallen, en Mo
Med flagrende Klæder og flagrende Haar.

Mens Lampen er slukt skinner Maanen mat,
Men — Musen forsvinder, liig Stjerneskud:
Da siger han Hytten og Hunden: „Godnat!" —
Og flygter veemodig til Baaden ud. —

Han flygtede over den salte Sø,
Med salte Taarer paa blegnende Kind;
Til Hellas ham vinkte jo Sangens Mo:
Mellem salige Guder sov Digteren ind.

— — Over Genfersøen der kneiser et Huus;
Det stirrer sørgmodigt ad Bølgerne hen;
Det ønsker at synke i Støv og i Gruus:
I Graven er sjunken dets gamle Ven.

Over Muren sig breder Viinrankens Green,
Men ubeskaaren den nys gik ud:
Den sørgede over Lord Byrons Been;
Over Skyerne søger Lord Byron — sin Brud!

N. Søtoft.

Høsttanker.

Trindt i Skov og Lunde er der øde,
Der, hvor Sangerskarens Toner søde
Gjenlød nys, er stille nu og tyst.
Jordens lyse Pragt i Sommerdage
Drages mægtigt til sit Støv tilbage,
Blomsten synker til sin Moders Bryst.

Glædens Aand er fra Naturen svundet,
Sorrigfuld og som i Lænker bundet
Føler den Nødvendighedens Krav.
Gjennem Skovens dybe Regioner
Lyder mægtigt, som i Orgeltoner,
Alnaturens Røst om Død og Grav.

Løvet hvirvles om af Nattens Vinde;
Men paa Himlen, over Skovens Tinde,
Blomstrer Evighedens Stjernekrands.
Lige rolig smiler Stjernens Øie,
Enten Sneen dækker Dal og Høie,
Eller Vaaren straaler i sin Glands.

Vintrens Pragt og Vaarens lyse Glæde,
Er en Kongekaabe kun, et Klæde
Om din Skulder, Stjerneskarens Gud!
Du, som skaber Vaar af Vintrens Hjerte,
Du, som føder Liv af Dødens Smerte
Ved dit Kraftens Ord, dit Almagts Bud.

Lad da alle Lundens Blomster blegne,
Kjære Smaae! for evig ei I segne,
Tusindfold I spire frem paany.
Lad da alle Glædens Roser falme,
Over Tornekronen blomstrer Fredens Palme
Hist, i alle Glæders Foraarsgry!

Fr. Wilh. Andersen.

Colomba.

(Fortsat.)

14.

Saveria blev længe borte, og Taalmodigheden var nærved at forgaae Orso, da hun endelig kom med et Brev i Haanden, og fulgt af den lille Chilina, der gned sine Oine, thi hun var bleven vækket af sin første Søvn.

— Barn, spurgte Orso, hvad vil Du her paa denne Tid?

— Signora har sendt Bud efter mig.

— Hvad Djævlen vil hun hende? tænkte Orso, men skyndte sig at aabne Brevet, og medens han læste det, gik Chilina op til hans Søster.

Brevet var fra Miss Lydia, og indeholdt i den lystige, ironiske Tone, hun i den sidste Tid af hendes Omgang med Orso havde brugt mod ham, Efterretningen om at hendes Fader havde været syg, men nu befandt sig vel, og at de snart vilde begive sig til Bastia, og paa Veien besøge Orso og hans Søster, efter forud at have ladet sig melde hos dem. Hun roste i Spøg og Alvor Præfecten for ham, fortalte ham, at denne havde meddeelt hende de Opdagelser, Netten i Bastia havde gjort angaaende Tomaso, og paalagde ham gjentaget at modtage Præfectens Mægling, og gjøre Ende paa sit Fjendskab med Barricinierne. Hun sluttede Brevet med at bebreide ham, at han endnu ikke havde underrettet hende om hans lykkelige Ankomst til Pietranera-Castle.

Orso læste dette Brev flere Gange, og ledsagede hver Læsning med utallige Commentarer; derpaa skrev han et langt Svar, som han paalagde Saveria at bringe til en Mand i Byen, der samme Nat reiste til Ajaccio. Han tænkte allerede ikke mere paa at afhandle Barriciniernes Sag mere med sin Søster; Miss Lydias Brev viste ham Alt i et Rosenskjær; han nærede hverken Mistanke eller Had mere. Da han længe forgjæves havde ventet paa at hans Søster skulde komme ned igjen, gik han tilsengs, med et lettere Hjerte, end han i lang Tid havde følt det. Efterat have bortsendt Chilina med hemmelige Befalinger, tilbragte Colomba den største Deel af Natten med at læse i gamle Papirer. Kort før Dagbrud bleve nogle smaa Stene kastede mod hendes Vindue; ved dette Signal gik hun ned i Haven, aabnede en Laage, og førte to Mænd af lurvet Udseende ind i Huset; hendes første Omsorg var at bringe dem til Kjøkkenet, og give dem noget at spise. — Hvem disse to Mænd vare, skulle vi snart faae at vide.

15.

Tidligt den næste Morgen bankede en af Præfectens Tjenere paa hos Orso. Colomba modtog ham og han berettede, at Præfecten var reisefærdig og ventede paa hendes Broder. Hun svarede uden Betænkning, at hendes Broder ved et Fald ned af Trappen havde forvredet sin Fod, og derfor vilde være Præfecten meget taknemmelig, hvis han vilde uleilige sig over til ham. Orso spurgte sin Søster om Præfecten ikke havde sendt Bud efter ham, og hun svarede med den største Rolighed, at han vilde komme til dem. Medens Orso ventede paa Præfecten, spurgte han sin Søster, om hun havde gjort nogen Opdagelse; hun svarede, at hun vilde forklare sig for Præfecten. Endelig saae man Barricinis Dør aabne sig. Præfecten, i Reiseklæder, traadte ud, fulgt af Mairen og hans to Sønner. Hvor stor var Forbauselsen hos Pietraneras Indvaanere, da de saae Præfecten og de tre Barricinier skride lige over Pladsen, og gaae ind i della Rebbias Huus! — Der bliver Fred imellem dem! sagde Byens Politikere.

— Der er intet Mod i Folk mere, bemærkede en Olding, — og de unge Mennesker bekymre sig ikke mere om deres Fædres Blod end om de vare Bastarder.

Præfecten blev ikke lidet forundret ved at finde Orso oppe og gaaende paa sin for-

vredne Fod. Med faa Ord anklagede Colomba sig for at have sagt Usandhed, og bad ham om Forladelse. Dersom De havde logeret paa et andet Sted, sagde hun, saa skulde min Broder allerede igaar have gjort dem sin Opvartning.

— Orso tabte sig i Undskyldninger, og forsikkrede, at han aldeles ingen Deel havde i denne List, der dybt krænkede ham. Præfecten og den gamle Barricini syntes at troe ham, ved at see hans Forvirring, og høre de Bebreidelser, han gjorde sin Søster; men Mairens Sønner syntes ikke tilfredsstillede. Man holder os for Nar, sagde Orlanduccio høit nok for at blive hørt.

— Dersom min Søster spillede mig slige Streger, sagde Vincentello, skulde jeg snart berøve hende Lysten til at gjøre det oftere.

Disse Ord, og den Tone, hvori de bleve sagte, mishagede Orso, og han verlede Blikke med de to Barricinier, der just ikke tydede til Velvillie. Imidlertid havde Alle sat sig, undtagen Colomba, som blev staaende nær ved Kjøkkendøren. Præfecten tog Ordet, og efter nogle almindelige Phraser om Landets Fordomme og om de gamle Fjendskaber, der næsten alle grundede sig paa Misforstaaelser, henvendte han sig til Mairen, og sagde ham, at Hr. della Rebbia aldrig havde troet at Familien Barricini havde havt nogen directe eller indirecte Deel i hans Faders Død; at han vel havde havt nogle Tvivl med Hensyn til et Punkt af Processen mellem de to Familier, men at denne Tvivl var undskyldelig ved Hr. Orsos lange Fraværelse, og Naturen af de Relationer, han havde erholdt, — og endelig, at han nu ved de senere Oplysninger holdt sig for aldeles tilfredsstillet, og ønskede at oprette et Forhold med Hr. Barricinis Familie som Ven og Nabo.

Orso bukkede med en tvungen Mine; Barricini fremstammede nogle Ord, som Ingen forstod; hans Sønner saae op mod Loftsbjælkerne. Præfecten vilde begynde paa en liggende Tale til Orso, da Colomba, idet hun tog nogle Papirer frem under sit Forklæde, traadte alvorlig frem mellem de mæglende Partier:

— Det skal være mig en stor Glæde, sagde hun, at see Krigen mellem vore to Familier endt; men for at Forsoningen kan blive oprigtig, maa man forklare sig, og sætte Alt udenfor Tvivl. Hr. Præfect, Tomaso Bianchis Erklæring var mig med god Grund mistænkelig, da den kom fra et saa berygtet Menneske. Jeg har sagt, at Deres Sønner maaskee havde talt med denne Karl i Fængslet i Bastia.

— Det er Usandhed, afbrød Orlanduccio hende, jeg har ikke seet ham.

Colomba kastede et foragteligt Blik paa ham, og vedblev med tilsyneladende Rolighed: De har forklaret den Interesse, som Tomaso kunde have af at true Hr. Barricini i en frygtelig Bandits Navn, ved hans Ønske, at kunne hjelpe hans Broder til at beholde Møllen, som min Fader leiede ham til en lav Priis.

— Det er øiensynligt, sagde Præfecten.

— Det er meget forklarligt hos en Skurk som denne Bianchi, sagde Orso, skuffet af hans Søsters maadeholdne Tone.

— Det falske Brev, vedblev Colomba, hvis Øine begyndte at tindre mere livligt, er dateret den 11te Juli. Tomaso var dengang i Møllen hos sin Broder.

— Ja, sagde Mairen noget urolig.

— Hvad Nytte skulde da Tomaso have deraf? raabte Colomba i en triumpherende Tone. Hans Broders Contract var udløbet; min Fader havde ladet ham fratræde den 1 Juli. Her har jeg min Faders Regnskaber, Opsigelsen, og et Brev fra en Mand i Ajaccio, der foreslog os en ny Møller.

Hun overrakte Præfecten Papirerne. — Der blev for et Øieblik almindelig Forbauselse. Mairen blegnede synligt; Orso rynkede Panden, og traadte frem for at see Papirerne, hvilke Præfecten læste med megen Opmærksomhed.

— Man driver Spil med os! raabte Orlanduccio paany, og reiste sig opbragt. Lad os gaae, Fader! vi burde aldrig kommet her.

Barricini behøvede kun et Dieblik til atter at blive koldblodig. Han forlangte at undersøge Papirerne; Præfekten rakte ham dem uden at sige et Ord. Han skjød de grønne Briller op paa Panden, og gjennemløb Papirerne med en ligegyldig Mine, medens Colomba betragtede ham med Dine som en Tigerindes, naar den seer en Hind nærme sig til sine Ungers Leie.

— Men, sagde Barricini, idet han gav Præfecten Papirerne tilbage, — da Tomaso kjendte salig Oberstens gode Hjerte, — saa troede han — saa maatte han troe — at Obersten kunde forandre sin Beslutning at sige ham op. — Og da han nu virkelig har beholdt Møllen, saa —

— Det er mig, som har ladet ham beholde den, sagde Colomba foragteligt. Min Fader var død, og det var mig vigtigt at gjøre mig min Families Tilhængere forbundne.

— Men dog er det klart, at denne Tomaso vedkjender sig Brevet, sagde Præfecten.

— Hvad der er klart for mig, afbrød Orso ham, det er, at der er store Skurkestreger skjulte i hele denne Sag.

— Jeg maa endnu modsige een Paastand af disse Herrer, sagde Colomba. Hun aabnede Døren til Kjøkkenet, og pludseligt stode Brandolaccio, Theologen og Hunden Brusco i Salen. De to Banditer vare, idetmindste tilsyneladende, uden Vaaben. Idet de traadte ind, toge de ærbødigt deres Huer af. Man kan forestille sig hvilken Virkning dette uventede Syn frembragte. Mairen var nærved at synke til Jorden, hans Sønner kastede sig modigt foran ham og grebe til Hæftet af deres Dolke, og Præfecten gjorde en Bevægelse mod Døren, medens Orso, gribende Brandolaccio ved Brystet, raabte: Hvad vil Du her, Elendige?

— Forræderi! raabte Mairen, og søgte at aabne Døren; men Saveria havde udenfra lukket den af paa Befaling af Banditerne.

— I gode Herrer, sagde Brandolaccio, værer ikke bange for mig; saa sort jeg er, er jeg dog ingen Djævel, og vi have ikke noget Ondt isinde. Hr. Præfect, jeg er Deres ærbødige Tjener. — Ikke saa heftig, Hr. Lieutenant! — De qvæler mig. — Vi møde blot her som Vidner! — Tal Du, Præst! Du er bedst skaaren for Tungebaandet.

— Hr. Præfect, sagde Theologen, Signora della Rebbia har ladet mig anmode om at give nogle Oplysninger angaaende en vis Tomaso Bianchi, med hvem jeg for en tre Uger siden sad i Fængsel i Bastia, og jeg vil nu fortælle Dem —

— Gjør sig ingen Uleilighed, sagde Præfecten; Jeg har intet at høre af et Menneske som I. Hr. della Rebbia, jeg vilde gjerne endnu troe om Dem, at De stod udenfor dette afskyelige Complot. Men kalder De Dem Herre i Deres Huus? — Lad Døren aabnes. — Deres Søster vil maaskee komme til at aflægge Regnskab for det sælsomme Forhold, hvori hun staaer til Banditer.

— Hr. Præfect, raabte Colomba, De bør høre denne Mand, thi De er her for at udøve Ret mod Alle og for at søge efter Sandheden. Tal, Castriconi.

— Hør ham ikke, raabte paa engang alle tre Barricinier.

— Naar Alle tale paa engang, sagde Banditen smilende, skal man have ondt ved at forstaae hinanden. Altsaa, i Fængslet havde jeg den omtalte Tomaso til Kammerat, men ikke til Ven. Han modtog hyppige Besøg af Hr. Orlanduccio.

— Det er Løgn! raabte begge Brødrene.

— To Benægtelser veie op mod een Bekræftelse, bemærkede Castriconi tørt. Tomaso havde Penge; han spiste og drak af det bedste; jeg har altid holdt af et godt Maaltid (det er min mindste Feil), og uagtet jeg nødigt vilde have med dette Drog at bestille, saa lod jeg

mig dog overtale til at spise med ham et Par Gange. Til Gjengjæld foreslog jeg ham at løbe bort med mig. Tomaso betakkede sig, og sagde at det havde ingen Nød med ham, thi Advocat Barricini havde anbefalet ham hos alle Dommerne, og han vilde gaae ud af Sagen saa uskyldig som et nyfødt Barn, og endda med Penge i Lommen. Jeg derimod fandt det det klogest at søge frisk Luft. — Dixi.

— Alt hvad dette Menneske siger, er lutter Usandhed, sagde Orlanduccio fattet. — Dersom vi vare paa fri Mark, hver med sin Bøsse, skulde han ikke tale mere af den Art.

— Tag Jer iagt, raabte Brandolaccio; gjør Jer ikke Uvenner med Præsten.

— Vil I da engang lade mig slippe ud, Hr. della Rebbia? sagde Præfecten og stampede utaalmodigt i Gulvet.

— Saveria! Saveria! raabte Orso, saa luk dog Døren op!

— Et Øieblikes Taalmodighed, sagde Brandolaccio. Vi maa først have Tid til at trække os tilbage. Jeg er det hele Selskabs ydmyge Tjener!

Han kaldte paa Hunden, Banditerne tog hurtigt deres Geværer i Kjøkkenet og flygtede gjennem Haven. Man hørte et skarpt Stød i en Pibe, og som ved et Trylleri fløi Salsdøren op.

— Hr. Barricini, sagde Orso, med undertvungen Forbittrelse, jeg holder Dem for en Falskner. Endnu idag indgiver jeg min Klage over Dem for Falskneri og Complot med Bianchi. Maaskee vil jeg faae en endnu frygteligere Klage at fremføre mod Dem.

— Og jeg, sagde Mairen, jeg klager over Dem, som den, der i Ledtog med Banditer har lagt Snarer for os. Imidlertid vil Hr. Præfecten anbefale Dem til Gendarmeriets Varetægt.

— Præfecten vil gjøre sin Pligt, sagde denne strengt. Han vil vaage over at Roligheden i Pietranera ikke bliver forstyrret; han vil bære Omsorg for at Retfærdigheden bliver udøvet. Jeg taler til Dem Alle, mine Herrer! Mairen og Vincentello vare allerede udenfor Salen, og Orlanduccio fulgte dem langsomt, da Orso sagde sagte til ham: Deres Fader er en Olding, som jeg vilde knuse med et Ørefigen. Men for Dem og Deres Hr. Broder har jeg nogle paa rede Haand.

Til Svar trak Orlanduccio sin Dolk og styrtede paa Orso som en Rasende; men før han kunde gjøre Brug af sit Vaaben, greb Colomba hans Arm, som hun dreiede med Kraft, medens Orso gav ham et Hovedstød, der bragte ham til at tørne tilbage og snuble over Dørtærskelen. Dolken faldt ham ud af Haanden, men Vincentello havde grebet sin, og kom tilbage i Værelset; Colomba greb et Gevær, og lagde an paa ham, men Præfecten kastede sig mellem de Stridende. Vi sees snart igjen, Ors'Anton! raabte Orlanduccio, slog hurtigt Døren til efter sig, og lukkede den af udenfor for at vinde Tid til sit Tilbagetog.

Orso og Præfecten stode et Qvarteer hver i sin Krog af Salen uden at tale. Colomba betragtede dem vexelviis med et triumferende Blik, og støttet paa det Gevær, der havde afgjort Seiren.

— Hvilket Land! hvilket Land! raabte endelig Præfecten. Hr. della Rebbia, De har Uretten paa Deres Side. Jeg fordrer Deres Æresord paa at De vil afholde Dem fra enhver Voldsomhed, og vente indtil Retten dømmer i denne afskyelige Sag.

— Ja, Hr. Præfect, jeg har havt Uret i at lægge Haand paa denne Usling; men jeg har gjort det, og jeg kan ikke nægte ham den Satisfaction, han kan fordre.

— Han vil ikke slaaes med Dem! — Men dersom han myrder Dem, — De har gjort hvad der kunde drive ham dertil.

— Vi skulle vide at vogte os, sagde Colomba.

— Orlanduccio synes mig at være en modig Knøs, sagde Orso, og jeg har bedre Tanker om ham, Hr. Præfect. Han var paa rede

Haand med sin Dolk, men i hans Sted havde jeg maaskee ogsaa været det.

— De maa ikke duellere! raabte Præfecten; jeg forbyder Dem det!

— Tillad mig at sige Dem, min Herre, at i Æressager kjender jeg ingen anden Authoritet end min Samvittighed.

— Og jeg befaler Dem at afholde Dem fra en Duel.

— De kan lade mig arrestere — det vil sige, hvis jeg lader mig gribe. Men hvis det skeete, vilde De derved kun forhale et Skridt, der nu er uundgaaeligt. De er en Mand af Ære, Hr. Præfect, og De veed vel, at det ikke kan være anderledes.

— Dersom De lod min Broder arrestere, lagde Colomba til, saa vilde den halve Landsby tage hans Parti, og vi vilde da faae en smuk Knalden at høre.

— Og jeg siger Dem forud, sagde Orso, at hvis Barricini misbruger sin Magt som Maire til at lade mig fængsle, saa gjør jeg Modstand.

— Fra idag af, sagde Præfecten, er Hr. Barricini suspenderet fra sine Embeder; han skal retfærdiggjøre sig, haaber jeg. Hør mig, Hr. Orso! De interesserer mig. Jeg beder Dem kun om en ringe Ting: bliv roligt i Deres Hjem indtil jeg om tre Dage kommer tilbage igjen; lov mig, at De indtil den Tid vil afholde Dem fra enhver Fjendtlighed.

— Jeg kan ikke love Dem det, dersom Orlanduccio, som jeg venter, vil fordre Satisfaction af mig.

— Hvorledes, Hr. della Rebbia, De — en fransk Militair, — vil indlade Dem paa en Duel med en Mand, hvem De har mistænkt for Falskneri?

— Jeg har slaaet ham, min Herre.

— Men dersom De havde slaaet Deres Tjener, og han fordrede Satisfaction af Dem, vilde De da duellere med ham? Velan, jeg fordrer endnu mindre af Dem: søg ikke Orlanduccio. Jeg tillader Dem at slaaes med ham, hvis han søger Dem.

— Jeg tvivler ikke om at han vil søge mig; men jeg lover Dem, ikke at give ham nye Orefigen for at ægge ham til at slaaes med mig.

— Hvilket Land! gjentog Præfecten; hvem der dog var hjemme i Frankrig igjen! Farvel, Hr. della Rebbia! — Jeg forlader dem med den Forsikkring, at Gendarmeriet skal følge hvert af Deres Skridt.

— Husk paa at Du her ikke er paa Fastlandet, sagde Colomba, da Præfecten var borte. Orlanduccio forstaaer sig ikke paa Eders Dueller, og i alfald bør denne Usling ikke døe en brav Mands Død,

— Colomba, Du er en Pige med Mod og Dristighed, men der gives Ting, som Du ikke forstaaer Dig paa. Overlad denne Sag til os Mænd, og skaf mig fat paa den lille Chilina, hun skal bringe et Brev bort for mig. Orso gik paa sit Værelse og skrev følgende Billet:

„Jeg indseer at De maa være meget begjærlig efter at møde mig; jeg er det ikke mindre efter at møde Dem. Imorgen tidlig kunne vi træffes Klokken sex i Dalen Acqariva. Jeg skyder meget færdigt med Pistol, og vil derfor ikke foreslaae Dem dette Vaaben. Man siger at De bruger Riflen godt; lad os hver tage en Riffel med to Løb. Jeg kommer ledsaget af en Mand her af Byen. Dersom Deres Broder vil ledsage Dem, saa tag en anden Secundant til, og underret mig derom. Kun i dette Tilfælde vil jeg have to Vidner.

O. A. della Rebbia."

Orso fik ikke Svar paa dette Brev før langt ud paa Aftenen. Det var undertegnet af den gamle Barricini, og han forkyndte Orso, at han vilde overgive hans Trudselsbrev mod hans Sønner i den kongelige Procureurs Hænder.

Imidlertid kom sex Hyrder efter Colombas Foranstaltning for at holde Vagt i della Rebbiaernes Taarn. Uagtet Orsos Vægringer anbragte man Archerer i Vinduerne ud imod Pladsen, og hele Aftenen indløb der Tilbud om Understøttelse fra mange af Landsbyens

Indvaanere. Selv fra den theologiske Bandit modtog Orso et Brev, i hvilket han i sit og Brandolaccios Navn lovede Bistand, hvis Mairen skulde sætte Gendarmeriet ud paa ham.

16.

Den følgende Dag forløb uden Fjendtligheder. Orso gik ikke ud af sit Huus, og Barricinis Port forblev lukket. Om Aftenen viste Colomba med en munter Mine sin Broder følgende Brev, som hun havde modtaget fra Miss Lydia.

„Min kjære Frøken Colomba, jeg erfarer med megen Glæde af et Brev fra Deres Broder, at Deres Fjendtligheder ere ophørte. Jeg gratulerer Dem dertil. Min Fader kan ikke mere holde det ud i Ajaccio, siden Deres Broder ikke længer er der, og kan tale om Krig, og gaae paa Jagt med ham. Vi reise herfra idag, og iovermorgen, henimod Klokken Elleve, skal jeg hos Dem have den Fornøielse at smage Gedeosten fra Bjergene, der, som De paastaaer, staaer saa langt over den man faaer i Stæderne.

Levvel, kjære Frøken Colomba!

Deres Veninde
Lydia Nevil."

— Hun har altsaa ikke modtaget mit sidste Brev? raabte Orso.

— Du seer af dettes Dato, at hun har maattet være paa Reisen da dit Brev kom til Ajaccio. Du skrev altsaa, at hun ikke skulde komme?

— Jeg meldte hende, at vi vare i Beleiringstilstand. Det synes mig ikke passende at modtage Fremmede i en saadan Situation.

— O, disse Englændere ere nogle Originaler; hun sagde mig, den sidste Nat vi tilbragte sammen, at det vilde ærgre hende at forlade Corsica, før hun havde været Vidne til en Vendettascene. Dersom Du vilde det, Orso, kunde man jo give hende Skuespillet af et Angreb paa vore Fjenders Huus.

— Naturen har dog ret feilet ved at gjøre Dig til en Qvinde, Colomba. Du vilde blevet en ypperlig Soldat.

— Maaskee. Men nu vil jeg sørge for den omtalte Gedeost.

— Det vil være spildt Umage. Vi maae sende et Bud til dem, og frabede os deres Besøg.

— Hvorledes? Du vil sende et Bud ud i et saadant Veir, for at en Strøm kan rive ham bort tilligemed Dit Brev? — Hvor jeg beklager de stakkels Banditer i denne Storm og Regn! — Lykkeligviis have de gode Piloni.*) Veed Du hvad Du bør gjøre, Orso! Dersom Uveiret hører op, saa reis herfra imorgen meget tidligt, og træf dem før de forlade Stationen. Du kan da fortælle dem, hvad der er passeret hos os, og dersom de da endnu ville komme til os, saa ville vi jo med største Fornøielse modtage dem.

Orso antog uden Betænkning dette Forslag, og Colomba vedblev efter en kort Taushed:

— Du troer maaskee at jeg spøgede, da jeg talede om et Angreb paa Barriciniernes Huus? Veed Du vel, at vi have en Styrke af To mod Een idetmindste. Siden Præfecten har suspenderet Mairen, ere Alle her for os, og vi kunne nu hugge dem sønder og sammen. Det vil jo være en let Sag at indlede en Strid med dem. Dersom Du synes om det, gaaer jeg ned til Brønden, og ypper Klammeri med deres Fruentimmer. De ville da komme ud, — dog neppe nok, — thi de ere feige, — eller de ville skyde paa mig gjennem deres Archerer, — men de ville ikke ramme mig. Dermed er jo Sagen i Gang, og det er dem, der angribe. Tro din Søster, Orso, de Sortkjoler, som vi kunne vente her, vilde kun sværte meget Papir og sige mange unyttige Ord, men der vilde ikke komme noget ud deraf. Den gamle Ræv vilde finde Midler til at lade dem see Stjerner ved klar Middag. Ak! dersom Præfecten ikke havde kastet sig for Vincentello, havde man dog havt een mindre af dem.

Alt dette sagde hun med det samme kolde

*) Kapper af tykt uldent Tøi, forsynede med Hætter.

Blod, hvormed hun kort før talede om Gedeosten. Den forbausede Orso betragtede sin Søster med en frygtblandet Beundring.

— Min kjære Colomba! Du er en underlig Blanding af en Engel og en Djævel! — Men vær Du kun rolig. Dersom det ikke lykkes mig at faae Barricinierne hængte, skal jeg nok faae Bugt med dem paa en anden Maade. —

— Varmt Bly eller koldt Staal! — Du seer at jeg ikke har glemt mit Corsikanske.

— Jo før det skeete, jo bedre var det, sukkede Colomba. Hvilken Hest vil Du ride imorgen?

— Den sorte. Hvorfor spørger Du mig derom?

— Fordi jeg vil lade dem give den Havre.

Da Orso var gaaet paa sit Værelse, bad Colomba Saveria og Hyrderne gaae til Hvile, og forblev ene beskjæftiget i Kjøkkenet. Fra Tid til anden lyttede hun og syntes utaalmodigt at vente paa at Orso skulde lægge sig. Da hun endelig troede ham indslumret, tog hun en skarp Kniv, puttede sine smaa Fødder ind i et Par svære Skoe, og listede sig ud i Haven.

Haven var omgivet af Mure, og stødte op til en stor omhegnet Plads, paa hvilken man lod Hestene gaae, thi de corsikanske Heste kjende ikke til nogen Stald. Colomba aabnede en Laage med stor Forsigtighed, gik ud i Indelukket, og lokkede med en sagte Piben Hestene til sig, til hvilke hun ofte pleiede at bringe Brød og Salt. Saasnart den Sorte var hende saa nær at hun kunde naae den, greb hun den kraftigt ved Manken, og kløvede dens ene Øre med sin Kniv. Hesten gjorde et frygteligt Spring, og flygtede med de gjennemtrængende Hviin, som en kraftig Smerte aftvinger denne Art af Dyr. Colomba gik rolig tilbage i Haven, da Orso aabnede sit Vindue, og raabte: Hvem er der? — Hun hørte at han spændte Hanen paa sit Gevær. — Til Lykke for hende laa Havedøren i et fuldkomment Mørke, og et stort Figentræ bedækkede den tildeels. Snart sluttede hun af de afbrudte Lysglimt, hun saae i sin Broders Kammer, at han var ifærd med at tænde sin Lampe igjen. Hun skyndte sig at tillukke Haveporten, og idet hun listede sig langs Muren, lykkedes det hende at naae tilbage til Kjøkkenet faa Øieblikke før Orso kom ned.

— Hvad er der paafærde? — spurgte hun ham.

— Det forekom mig, sagde Orso, at Havedøren blev lukket op.

— Det er ikke muligt; saa maatte Hunden have gøet. Men lad os dog see ud.

Orso gik ud i Haven, og efterat have overbeviist sig om at den yderste Dør var vel lukket, kom han tilbage, lidt skamfuld over sin unyttige Iver.

— Det glæder mig at see, sagde Colomba, at Du begynder at blive forsigtig, som man bør være det i din Stilling.

— Du lærer mig det jo, svarede Orso. — Godnat.

Ved Morgendæmring var Orso reisefærdig. Hans elegante Paaklædning og hans stærke Bevæbning med Stylet og Gevær, vidnede paa engang om den unge Mands Forfængelighed, der vil behage en Dame, og om en Corsikaners Forsigtighed naar han staaer i Vendettaforhold. Medens han i Hast drak sin Caffe, var en Hyrde gaaet ud for at sadle Hesten, men havde ladet Sadel og Bidsel falde, og syntes greben af Skræk, medens Hesten, der huskede, hvad der var skeet med den om Natten, og frygtede for sit andet Øre, sprang, fnysede og vrinskede af alle Kræfter.

— Saa skynd Dig dog, raabte Orso.

— Madonna og alle Helgene! Ors'Anton! — raabte Karlen.

— Hvad er der skeet? spurgte Colomba.

Alle nærmede sig til Hesten, og da man saae den blodig og med kløvet Øre, udbrød der et almindeligt Forundrings- og Vredesskrig. Man maa vide, at Lemlæstelsen af en Fjendes Hest er hos Corsikaneren paa engang en Hævn, en Udfordring og en Dødstrudsel. De feige Skurke! raabte Orso, at hævne sig paa et stakkels

Dyr, medens de ikke vove at mødes med mig.

— Hvad vente vi paa? raabte Colomba heftig. De undsige os, de lemlæste vore Heste, — og vi skulde ikke svare dem! — Er I Mænd?

— Hævn! raabte Hyrderne. Lad os føre Hesten ud paa Pladsen, og gjøre Angreb paa Huset!

— Der støder en Lade, fyldt med Halm, tæt til deres Taarn, sagde den gamle Paolo Griffo, i en Haandevending sætter jeg den i Lue. En Anden foreslog at man skulde hente Stigerne ned fra Klokketaarnet; en Tredie at man skulde sprænge Barricinis Port med en Bjælke, der laa paa Pladsen, og var bestemt for en nye Bygning. Midt iblandt alle disse rasende Stemmer hørte man Colombas, der forkyndte, at enhver af hendes Stalbrødre, før han tog fat paa Værket, skulde have et stort Glas Anisette hos hende.

Uheldigviis, eller rettere heldigviis, var den Virkning, som hun havde ventet sig af sin Grusomhed mod Hesten, for endeel tabt hos Orso. Han tvivlede ikke om at denne plumpe Streg hidrørte fra en af hans Fjender, og han havde især Orlanduccio mistænkt, men han troede ikke, at denne unge Mand havde udslettet sin Skam over at blive udfordret og slaaet af ham, ved at kløve Øret paa en Hest. Tvertimod forøgede denne lave og latterlige Hævn hans Foragt mod hans Fjender, og han antog nu med Præfecten, at saadanne Mennesker fortjente ikke den Ære at maale sig med ham. Han forbød derfor paa det strengeste sine rasende Partigængere at foretage nogetsomhelst fjendtligt Skridt, og lagde til: Jeg er Herre her, og jeg fordrer Lydighed. Den første, der vover endnu at tale om Mord eller Brand, skal min Haand ramme. Har I forstaaet mig? Sadler mig nu min graa Hest!

— Havde vor Fader levet, sagde Colomba sagte til ham, saa havde ingen Barricini vovet Sligt.

— Jeg har sagt Dig, at Retten vil hævne os paa dem, — eller, hvis ikke — saa skal Du ikke behøve at erindre mig om, hvis Søn jeg er. Glem ikke, min Søster, at dersom jeg ved min Hjemkomst finder noget foretaget mod Barricinierne, da vil jeg aldrig tilgive Dig det. Det er meget rimeligt — sagde han mildere, — at jeg kommer tilbage med Obersten og hans Datter; sørg derfor for at deres Værelser ere i Orden, og at vore Gjæster kunne faae det saa lidet slet som muligt hos os. Og nu, farvel, jeg seer at den Graa er sadlet. Vær en fornuftig Pige!

— Orso! Du vil dog ikke reise alene?

— Jeg trænger ikke til nogen Ledsager, og jeg svarer Dig for at jeg nok skal vogte mine Øren.

— Nei, jeg lader Dig ikke reise alene i saadanne Tider. Paolo Griffo! Gian'France! Memmo! tager Eders Bøsser, og følger med min Broder.

Efter en levende Strid maatte Orso finde sig i at ledsages af en Escorte. Han valgte de meest livlige blandt sine Hyrder, dem som heftigst havde skreget paa at gjøre et Overfald, og begav sig paa Veien med dem, idet han gjorde en Omvei, for at undgaae Barricinis Huus.

De vare allerede langt fra Pietranera, og skrede iilsomt fremad, da den gamle Paolo Griffo ved en lille Bæk saae flere Sviin, der laae mageligt i Dyndet og nøde paa engang Solvarmen og Vandets Kjølighed. Hurtigt sigtede han paa det første af dem, skjød det en Kugle i Hovedet og dræbte det. Dets Kammerater flygtede og undgik de andre Kugler, der bleve skudte paa dem.

Er I forrykte? raabte Orso; — I tage jo tamme Sviin for Vildsviin.

— Nei vi gjør ikke, svarede Paolo Griffo; men denne Flok tilhører Advokaten, og vi ville blot lære ham hvad det betyder at lemlæste vore Heste.

— Hvorledes, I Slyngler! raabte Orso rasende, I efterligne vore Fjenders Skjændigheder! Forlader mig strax! Jeg trænger ikke til Jer. I due ikke til andet end til at slaaes

med Sviin, og jeg sværger Jer, at hvis I vove at følge mig, saa skyder jeg Jer en Kugle for Panden!

Hyrderne saae betuttede paa hinanden. Orso gav sin Hest Sporen og galopperede afsted. Brummende over Verdens Utaknemmelighed, gravede Hyrderne det dræbte Sviin ned i Mudderet, efter først at have skaaret sig nogle Cotelets ud af det, og vendte tilbage til Pietranera.

(Fortsættes).

Grisetten i Paris.

(Udaf: Les Français peints par eux-mêmes.)

Af alle parisiske Producter er Grisetten uden Modsigelse det meest parisiske Product. Reiser saameget I ville i fremmede Lande: — I ville finde Triumfbuer, kongelige Haver, Museer, Cathedraler og andre meer eller mindre gothiske Kirker; overalt hvorhen Vandrelysten driver Eder, ville I træffe Borgere og Adelige, Prælater og Generaler, Bønder og store Herrer; men ingensteds, hverken i London eller i St. Petersborg eller i Berlin eller i Philadelphia, ville I træffe denne saa unge, saa muntre, saa friske, saa fine, saa nøisomme lille Ting, som man kalder en Grisette. Ja, I kunne endog gjennemreise hele Frankrig selv uden at møde Pariser-Grisetten i hendes hele sande Skikkelse.

De Lærde (de kedsommelige Lærde!), som forklare enhver Ting, som finde en Etymologi for enhver Ting, have gjort sig megen Møie med at opfinde en Etymologi for Ordet: "Grisette." — De have sagt os, de Narre! at saaledes kaldtes et grovt uldent Stof, hvori de simple Piger klædte sig, og de have derfor draget den Slutning: Siig mig, hvilke Klæder Du bærer, og jeg skal sige Dig, hvem Du er! — som om vore elegante Gadeprindsesser, vore Comtesser til Fods, vore fine Marqiser, der leve af deres Hænders Gjerning, hele dette galante og sceptiske Værksteds- og Boutiksaristocrati, vare fordømte til, for evigt at bære en jammerlig Uldkjortel! som om disse hvide og røde Anachoreter havde frasagt sig Livets høieste Glæder, Silkebaandene, Broderiet, de nye Skoe og Handsker, og alle disse Koketteriets Hjelpemidler, der frembyde sig for enhver smuk Pige, der er fattig, velskabt og tyve Aar gammel.

Vi ville derfor lade disse Etymologister og deres smagløse Etymologier fare. De gode gamle Mænd have overlevet deres menneskelige Lidenskaber, og om dem kan man, med Hensyn til disse vakre Mønstre paa parisisk Koketteri, ikke sige, at de ere opfyldte af deres Stof. Den eneste Maade, hvorpaa man kan forstaae denne Verden af parisiske Grisetter, denne Verden i den øvrige Verden, er at see den nærved. Gaa ud paa en smuk Morgenstund, og læg Mærke til, hvem der er det først vaagnede Fruentimmer i det endnu sovende Paris: det er Grisetten! Hun staaer op kort før Daggry, og strax gjør hun sig smuk for hele Dagen. Hendes Hverdagstoilette er i den fuldeste Orden, hendes smukke Haar er omhyggelig redet, hendes Klæder skinne af Reenlighed og Nethed, — og det troer jeg nok, thi hun har jo selv syet dem, hun har selv vasket dem! Paa samme Tid pynter hun ogsaa op i Qvistkammeret, som hun beboer; hun ordner det stakkels Intet, som hun eier; hun smykker sin Fattigdom, medens andre Fruentimmer ikke forstaae at smykke deres Rigdom. Naar det er skeet, kaster hun endnu et Blik paa sit Speil, og naar hun ved det har overbeviist sig om, at hun er ligesaa smuk idag som igaar, sætter hun sig til sit Arbeide. Thi hvo der nævner en Grisette, — og det er det Rørende og Agtværdige ved dem — nævner paa samme Tid et lille nydeligt og nøisomt Væsen, der arbeider og erhverver sig noget; en orkesløs Grisette hører ikke til Grisettenaturen, hun bliver derved til en ganske anden

Ting, hun gaaer ganske ud af det hæderlige Grisettelaug; er hun først ørkesløs, saa bryder hun den svage Skranke, der skiller hende fra den parisiske Letfærdighed. Om hende ville vi ikke tale, hun vilde kun fordærve os vort Stof.

Men da nu Grisetten arbeider, hvori bestaaer saa egentlig hendes Arbeide? Det vilde være langt lettere at sige, hvori hendes Arbeide ikke bestaaer, thi hvo der nævner en Grisette, mener dermed en Pige, der duer til Alt, der forstaaer Alt, der kan Alt. En Legion af arbeidsomme Myrer er istand til at frembringe Bjerge, — og Grisetten er ligesom Myren. Gud veed, at de smaa virksomme og fattige Pariser-Grisetter gjøre ligesaa store Underværker som Armeerne. Mellem deres industriøse Hænder former Gazen, Silken, Fløilet og Lærredet sig uden Grændser og uden Ophør. De give alle disse raae Materier Liv, Ynde og Glands. De skabe dem saa at sige, og saaaledes skabte, kaste de dem ud over hele Europa; — og, troe mig, denne uskyldige og fortsatte Erobring med Naalespidsen er tusinde Gange varigere end alle vore Erobringer med Kaardespidsen.

Disse smaa, brunette eller blonde Kunstnerinder udsprede sig nu i Staden, og paaklæde nynnende og trallende den skjønneste Deel af Menneskeslægten; deres lette Fingre udføre som i en Leeg de vanskeligste Kunststykker; Alt hvad Qvindernes Luner i deres snildeste Anfald af Koketteri kunne finde paa, udføre vore fortræffelige Kunstnerinder. De herske som Despoter over den europæiske Pynt. De brodere Dronningernes Kaaber, de tilskjære Bondepigens Forklæder. Og maa den franske Smag være universel for at disse Smaapiger, Børn af fattige Forældre, der engang ville døe ligesaa fattige som deres Mødre, saaledes skulle blive de almægtige Forkyndere af Moden i den hele Verden! — Ødelæg denne flittige og opfindsomme Race, og det er ude med den europæiske Skjønhed! — Jeg seer allerede alle denne Verdens Koketter klædte efter Tilfældet, — det vil sige slet klædte, — og sukkende: Hvad skal der blive af os?

I denne paa eengang ophøiede og underordnede Stilling, og stillede imellem de Mægtiges meest overdrevne Luxus og deres egen Armod, behøve disse stakkels Piger vistnok megen Fornuft og meget Mod, for paa engang at kunne modstaae denne Luxus og denne Armod. — Thi neppe er Grisetten steget ned fra sin Bopæl i femte Etage, før hun træder ind i de rigeste Boutikker, i de overdaadigste Huse. Der hersker hun, der dicterer hun uigjenkaldelige Love; den hele Dag har hun Forsæde ved de rige Damers Koketteri; hun klæder dem paa, hun pynter dem, hun indhyller disse, ofte meget hæslige, Kadavere i de kostbareste Gevandter; hun kjender tilbunds alt det Forlorne hos disse ofte falske Skjønheder. Hvor mangen en skjæv Taille har hun ikke gjort lige! hvor megen Magerhed har hun ikke gjort fyldig! hvor megen Grimhed har hun ikke gjort yndig! Og naar nu Idolet er saaledes udpyntet af disse hvide og fine Hænder; naar Kjærligheden kommer, som i de glimrende Fester knytter sig, ikke til Qvinden som en styg, men til Pynten, som er guddommelig, uden at betænke, at Sypigen, der har gjort den, er hundrede Gange smukkere end den, der bærer den, — saa see vi vor lille Kunstnerinde med et smerteligt Blik følge sin Skabning, og sige til sig selv med et dybt Suk: jeg er dog smukkere end hun! Ja, i Sandhed, dette er en af de umaadelige Fristelser, som kun Faa have Mod til at bekæmpe. Man begriber let at en Mand gaaer forbi en Dynge Guld uden at gribe i den; hans Moralitet frelser ham; men at en ung og smuk Pige, der pludseligt fra sin dunkle Stilling kan blive Gjenstand for Mændenes Beundring og Kjærlighed, blot ved en Stump Gaze, som hendes Naal har formet, saaledes kan renoncere paa sine lette Erobringer, dertil hører vist det meest forbausende Mod. Hun er ene; denne Pynt er fuldendt; Blomsterne ligge færdige til Haaret, det gjennemsigtige Flor til den nøgne Barm, Baandet for Midien, Silkestrømpen for Foden: hvad afholder da den ydmyge Larve fra i et Nu at blive den lette Sommerfugl, at bringe de skjønneste Drømme i Opfyldelse, at tildrage sig Mændenes Beundring og Qvindernes Misundelse? Saaledes klædt bliver hun pludseligt Selskabets Dronning; hendes Skjønhed glimrer i sin hele Glands; hun er Festenes Stolthed, Theatrenes Fryd; Kunsternes, Overdaadighedens og Magtens Verden er hende aaben. Victoria! victoria: intet Arbeide, ingen Fattigdom mere! — Men nei, denne ydmyge Armod skal ikke beseires; hun vil modstaae den hver Dag fornyede Fristelse; den ædle Heltinde vil uden at knurre overgive denne Pynt til den, som betaler den, og hun vil trøste sig ved sine Sange,

sin Munterhed og sine tyve Aar. Og hvad giver man saa Grisetten til Løn for alt det Arbeide, for al den Heroisme? Ak! jeg rødmer derover. Denne ædle Pige, Offeret for disse fortærende Lidenskaber, bliver næsten lige saa slet betalt som vore Alexandrer og Cæsarer med fire Sous om Dagen. Til at klæde og føde sig, til Bopæl, til Hampefrø til Fuglen, som synger i Buret, til Violbouquetten, som hun kjøber hver Morgen, til den Reenlighed fra Top til Taa, som mangen en Præfectfrue vilde være stolt af, har Grisetten neppe saameget, som en Extraskriver i Ministeriet for det Indre dagligt bruger til sin Frokost. Og dog er hun rig, glad og lykkelig med sit Lidet, med sit Intet; hun forlanger intet andet paa sin Vei end en Smule Velvillie, en Smule Kjærlighed.

Poesien og Kjærligheden ere de to Engle, som trøstende og opmuntrende ledsage Grisetten paa hendes Vei. Hun knyttes til Poesien først ved sin Armod og derpaa ved sin Haandtering; hun knyttes til Kjærligheden ved sin naturlige Ynde og sin usminkede Skjønhed. Enhver ung Mand, som lever i Paris af en mager faderlig Maanedspenge og sine Forhaabninger, er den retmæssige Seierherre og Tyran over disse smaa Marquiser i Rue Vivienne. Til dette ærlige Fællesskab, begrundet paa Kjærlighed, Oekonomi og Arbeidsomhed, bringer enhver af de to Elskende hvad han har, — i Begyndelsen Intet, — og dertil en stærk Appetit, og ovenikjøbet en stor Portion Letsind, kort, alle Lykkens tilbedelsesværdige Ingredientser. Man arbeider hver paa sin Side hele Ugen igjennem; Synaalen og Pennen gjøre Underværker; den Ene dissequerer Kadavere, den Anden klæder dem paa; den Ene fortolker Justinian, den Anden redresserer alle de qvindelige Skavanker, man fremstiller hende. De have neppe Tid til at see paa hinanden, at smile til hinanden. Men naar Søndagen kommer, saa farvel enhver Tvang! Synaalen og Pennen hvile, Boutikken og Bogen ere lukkede, — man har Frihed, fuldkommen Frihed. — Det er den Dag paa hvilken han er riig, paa hvilken hun er smuk, og paa hvilken de elske hinanden under aaben Himmel og med aabent Hjerte. Afsted! vort lovmæssige Kongerige, Montmorencydalen, kalder os, vort Hertugdømme St. Cloud aabner os sine Porte. Hurtigt afsted! jeg har min nye Kjole, min hvide Vest, jeg har Penge i Lommen! Tag Din nyeste Hat, Dit rødeste Tørklæde! tag Parasollen, som Louise glemte hos Dig forleden, og saa afsted! Og nu sværme de ud, og sætte sig i Besiddelse af hver en Krog i Parises Omegn. De Ørkesløse og Rige vige afveien og gjøre Plads overalt for de to Elskende, thi de vide, at Søndagen tilhører Studenten og Grisetten, og saaledes ere de, om Sommeren paa Landet, og om Vinteren i Staden, uindskrænkede Herskere en Dag i hver Uge. De fylde Skovene og Theatrene; alle Markens Blomster og alle Melodramets Taarer tilhøre dem; de have to og halvtredsindstyve Regjeringsdage i Aaret. Er der nogen Magt i Verden, der har flere?

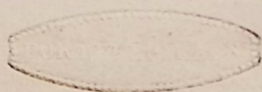
Saaledes hengaaer den unge Mands sidste Ungdomstid; saaledes gaaer han frem, støttet paa denne hvide Skulder, indtil han opnaaer at blive til noget, til Læge, Advocat eller Lieutenant. Saa griber Ambitionen ham, og Kjærligheden flygter; han siger farvel til sine lykkelige Dages letsindige og blide Herskerinde. Den Utaknemmelige slaaer Haanden af denne Armod, der er saa let at bære naar den deles af To, han bortbytter dette elskende Hjerte med et Viinbjerg, eller mod nogle blanke Dalere, der blive frembudne som en Provindsmedgift. Og hvad bliver der af den stakkels Pige? Hun græder, hun fatter Resignation, hun trøster sig; undertiden begynder hun forfra, ofte gifter hun sig langt om længe; hun gaaer saaledes fra den poetiske Elsker over til den brutale Ægtemand, fra Smiil til Taarer; Alt er forbi for hende, — Sommerfuglen bliver atter til Larve! — Lykkeligviis døer hun ikke uden at efterlade sig et godt Forraad af smaa Grisetter og Gaminer.

Men, lad os ikke see altfor dybt ind i Tingene, for ikke at falde i Afgrunde. Hvor er den fuldt udsprungne Rose, hvis Blade ikke viftes bort af et Vindstød? hvor er den modne Frugt, som ei har sin gnavende Orm? Forresten er, Gud være lovet, denne bedrøvelige Ende ikke fælleds for alle disse Piger. Nogle frelses af Tilfældet, Andre af Lykken, Andre af Dyden, som Moralisterne paastaae.

Jules Janin.

THIERS.

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

Farvel
til
H. C. Andersen.

Til fjerne sølvblaae Vande,
Til eviggrønne Strande
Du fæster da Din Hu!
Henover Land og Bølge
Vor Tanke Dig skal følge,
Hvor end Du sværmer nu.

Chor.

Os Phantasien trylle kan
Med Dig til hvert et Land.

Saa meget Du har skuet,
Som har Dit Bryst opluet
Til mangen liflig Sang.
Dog, Længslen vaagner atter:
Dens dybe Sprog Du fatter,
Og vandrer saa Din Gang.

Chor.

Hvad længst for Sjelen selv opgik
Det skue skal Dit Blik.

Hist vinker Dig det grønne
Trinakrien, det skjønne;
Af Havet op det staaer.
Paa Ætna Sneen blinker —
Den høie Sappho vinker,
Og Lyren mægtigt slaaer.

Chor.

Hvor dybt hun sank i Bølgens Favn,
Gaaer Skibet med sin Stavn.

Dog, hende Du forlader;
De duftende Cyclader
Dig vinke længer frem.
Fra Delos Toner bæve,
Som Digterhjertet hæve;
O, qvæg Dig huldt ved dem!

Chor.

Naar Naros staaer for Dit Compas,
For Bacchus tøm et Glas!

Den Stad Du snart skal skue,
Hvorfra Minervas Lue
Gav Jorden Lys og Liv.
Der toned' Lyrens Strænge;
De toned' stærkt og længe
Som Poesiens „Bliv!"

Chor.

Der grønnes Daphnes Laurbærkrands
I evig Ungdoms Glands.

Men bort fra Oldtids Haller
Det stolte Stambul kalder
Dig med sit Tryllespil.
Moskeens høie Tinder,
De deilige Slavinder,
Du henrykt skue vil!

Chor.

Den søde Mund, den fine Kind,
Fælt hyller Sløret ind.

O, vogt Dig, kjære Digter,
At ei Dig Trolddom svigter
I Paradisets Favn!
Pluk Blomsterne, som smile,
Men lee ad Amors Pile!
De gi'er kun Suk og Savn.

Chor.

Hvis Elskov kommer Dig paatvers,
Da sæt den ud i Vers!

De Syner, som Dig qvæge,
Du gribe og dem præge
Med Jubel i Din Sjel!
O nyd dem, disse Dage,
Og bring os Frugt tilbage
Hist fra Castales Væld!

Chor.

Og nu Farvel, Farvel, vor Ven!
Syng snart for os igjen!

F. C. Hillerup.

Fodsporet.

Du venter vist, mit Hjertes kaarne Ven,
At, siden du forlod din arme Pige,
Gik hendes Dage uden Glæder hen, —
Men du taer Feil, — hør hvad hun har at sige:

I Elleskoven, hvor den løse Jord
Bedækker altid fugtig Træets Rødder,
Opdaged jeg en Morgenstund et Spor,
Et dybt og tydeligt af — dine Fødder.

Af dig min Ven! thi just paa dette Sted
Vi standsed Begge, — kan jeg vel erindre,
Desuden fandt jeg ganske tæt derved
Et Spor af andre Fødder, som var mindre, —

Du vel begriber, at det var en Fest!
Og har du nogensinde før seet Mage,
Dit kjære Spor holdt ud trods Regn og Blæst
I hele otte lykkelige Dage!

Jeg pilled bort ethvert nedfaldet Blad,
Hvor sødt kan dog en Hemmelighed more!
Hver Time smutted jeg i Skoven glad,
Som havde jeg et lille Dyr at fo're.

Men tænk dig nu min Skræk, og hvor fatalt!
Uveiret kom, men ikke just fra oven —
Vi fik Besøg, og Anders blev befalt,
At skuffe Gangene i Elleskoven!

Der kom han, som en ond geskjæftig Aand, —
Nu saae jeg nok min Glæde havde Ende:
Men skulde Anders med sin plumpe Haand, —
Det kunde ikke godt mit Hjerte nænne!

Nei, kjærligt af mig selv det maatte skee,
Og for at bringe Sødhed i min Pine,
Jeg satte varsomt — du maa ikke lee —
Min Fod i Sporet ned paa en af dine.

Forunderligt! var Jorden bleven heed?
Og kan man vel med aabne Øine drømme?
Jeg følte, hvordan Varmen sagte gled
Fra Jorden gjennem mig i milde Strømme.

Og du kan troe, min Ven, jeg var ei seen
Mig selv en dobbelt Sødhed at berede,
Og hurtig strakte jeg mit andet Been
Hen i det andet Spor, lidt længer nede:

Der stod jeg da, og næsten som paa Glød,
Usikker nok, og vaklende som Sivet,
Men dog mit Bryst den hulde Forsmag nød,
At vandre i dit Spor igjennem Livet!

Og derfor dybt i Hjertet det mig skjar,
At Anders ei tillod en fortsat Dvælen;
Thi mens min Tanke fast i Himlen var,
Var Drengens Spade næsten mig i Hælen.

Da tømte jeg den bittre, bittre Drik:
Jeg steg fra Paradiset ud paa Jorden,
Og bragte langsomt og med bortvendt Blik
Min Søndagsplet igjen i Hverdagsorden!

Ludv. Bødtcher.

Ungdomstiden.

(Efter Uhlands: „Gesang der Jünglinge.")

Hellig er vor Ungdomstid!
Træder under Tempelbue,
Føler der, til mandig Id
Hjertet slaae og Barmen lue!
Der, hvor Aftenrødens Guld
I den dunkle Hvælving smiler,
Tanken stille, andagtsfuld
I sin Gud og Skaber hviler.

Vandrer ud paa Mark, i Lund,
Som sig sprede vidt mod Himlen,
Hvor i Nattens Alvorsstund
Stjerner kysse Blomstervrimlen.
Der, hvor Spiren kraftig staaer
Vil den modne Høst fremtræde:
Hellig er den unge Vaar,
Thi den spaaer os Livets Glæde!

Seer Naturens Purpurblod
Straale i det fyldte Bæger,
Det forhøier Ungdomsmod
Og den stærke Yngling qvæger.
Lad den ene Guddomskraft
Liv da til den anden bringe:
Hellig er os Druens Saft,
Den er Ynglingssjælens Vinge!

See den hulde Pige der,
Hvor hun blomstrer som en Lillie;
Hendes Skjønheds Himmelskjær
Fødes af den rene Villie.
Hun er her paa Livets Øe
Solen for os, hvor vi vandre:
Hellig være os hver Mø,
Thi vi modnes for hverandre!

Træder da i Templet ind,
Tømmer Kraftens fulde Skaaler!
Suger Mod af Vaar og Viin,
Pigeøiets rene Straaler!
Festpokal og Mø og Vaar,
Glade Samliv uden Smerte,
Være i vor Ungdoms Aar
Hellig for hvert Ynglingshjerte!

Fr. Wilh. Andersen.

Colomba.

(Fortsat.)

17.

Orso fortsatte sin Reise, mere beskjæftiget med Tanken om den Glæde at gjensee Miss Nevil, end med Frygten for at møde sine Fjender. Tusinde Drømmerier om et fornyet Samliv med hende opfyldte saaledes hans Sind, at han glemte at lægge Mærke til Veien, uagtet han vedblev at trave fort. Han kyssede just i Indbildningen Miss Nevils hvide Haand, da han i Virkeligheden nær var kommet til at kysse sin Hests Hoved, idet den pludseligt gjorde Holdt. Det var den lille Chilina, som spærrede den Veien og greb den i Tøilen.

— Hvor vil De hen alene, Ors'Anton? sagde hun; veed De ikke at Deres Fjende er ganske nær herved?

— Min Fjende! raabte Orso, ærgerlig over at blive vækket af en saa interessant Drøm; — hvor er han?

— Orlanduccio er her i Nærheden; han venter paa Dem. Vend om! vend om!

— Ah han venter paa mig? Du har seet ham? —

— Ja, Ors'Anton! jeg laa i Lyngen, da han gik forbi. Han stirrede til alle Sider med sit Øienglas.

— Fra hvilken Side kom han?

— Han steg ned fra den samme Kant, hvorfra De kommer.

— Godt. —

— Ors'Anton! gjorde I ikke bedst i at bie paa min Morbroer? han maa strax være her, og naar I har ham, er I i Sikkerhed.

— Vær ikke bange Chili, jeg trænger ikke til Din Morbroer.

— Dersom I vil det, skal jeg gaae foran Jer.

— Det behøves ikke.

Orso sporede sin Hest, og styrede hurtigt mod den Kant, som den Lille havde betegnet ham. I det første Øieblik havde han følt en vild Glæde over at Tilfældet gav ham Leilighed til at revse den Feige, men senere kjølede det Slags Løfte, som han havde gjort Præfecten, og fremfor Alt Frygten for at gaae Glip af Miss Nevils Besøg, hans Heftighed, og han ønskede næsten ikke at træffe paa Orlanduccio. Imidlertid skred han dog frem med Forsigtighed, idet han havde vaagent Øie med alle Buske og Gjærder, og endog holdt stille for at lytte til enhver Larm, der lod sig høre paa

Heden. Ti Minutter efter at have forladt Chilina (omtrent Klokken ni om Formiddagen) fandt han sig paa Randen af en meget steil Hoi. Den neppe synlige Sti, som han maatte folge, gik igjennem en nylig afbrændt Hede. Paa dette Sted var Jorden bedækket med en hvidagtig Aske, og hist og her stode nogle livløse Buske og større Træer, sværtede af Ilden, og ganske berøvede deres Løv. Naar man seer en afbrændt Hede, troer man sig forflyttet til en Egn i Norden midt om Vinteren, og Contrasten mellem de golde og hentørrede Pletter, som Ilden har gjennemløbet, og den yppige Vegetation i Omgivelserne, gjør hine endnu mere sørgelige og øde. Men et saadant Landskab var i dette Øieblik det ønskværdigste for den, der for hvert Skridt kan befrygte at møde en Fjende. Paa den afbrændte Hede fulgte flere dyrkede Marker, efter Sædvane indhegnede med næsten mandhøie Steenmure. Stien gik igjennem disse Indhegninger, hvor uhyre Kastanietræer, plantede uregelmæssigt, langtfra frembyde Synet af en tæt Skov.

Nødt af den stærke Skraaning til at stige af Hesten, steg Orso, som havde lagt Tøilen over dens Hals, hurtigt og glidende ned gjennem Asken, og var ikke mere end 25 Skridt fjernet fra et af de med Mure omgivne Indelukker, da han saae netop lige for sig, først en Geværpibe, og derpaa et Hoved, indenfor Randen af Muren. Geværet sænkede sig, og han gjenkjendte Orlanduccio, der lagde an imod ham. Orso skyndte sig at sætte sig til Forsvar, og begge betragtede hinanden med anlagte Geværer i nogle Secunder, i den skjærende Spænding, hvori selv den Tappreste befinder sig i det Øieblik, da han skal give eller modtage Døden.

Elendige Kujon! raabte Orso; — han havde endnu ikke udtalt, før han saae Glimtet af Orlanduccios Gevær, og næsten paa samme Tid faldt der et Skud fra en anden Side, affyret af et Menneske, som han ikke havde bemærket, og som havde taget Post bag en anden Muur. Begge Kuglerne traf ham; Orlanduccios gik igjennem den venstre Arm, den anden streifede hans Bryst og rev hans Frakke istykker, men prellede lykkeligviis af imod hans Stylet, og gav ham kun en let Contusion. Orsos venstre Arm sank afmægtig ned og hans Geværpibe sænkede sig for et Øieblik; men strax rettede han den atter, og fyrede paa Orlanduccio, idet han styrede sit Vaaben alene med den høire Haand. Hans Fjendes Ansigt forsvandt bag Muren; Orso vendte sig til Venstre, og affyrede sit andet Skud paa en i Røg indhyllet Mand, som han neppe kunde see. Ogsaa dennes Ansigt forsvandt. De fire Geværskud vare fulgte paa hverandre med en utrolig Hurtighed. Efter Orsos sidste Skud blev der Dødsstilhed; Røgen af hans Gevær steg langsomt op mod Himlen; der hørtes ingen Bevægelse bag Muren, ikke den mindste Larm. Hvis ikke hans Arm havde smertet ham, kunde han troet, at disse Mænd, som han havde fyret paa, havde været Phantomer, skabte af hans Indbildningskraft.

I Forventning af at man paany vilde skyde paa ham, trak Orso sig nogle Skridt tilbage bag et af de afsvedne Træer. Bag dette Læ stillede han sit Gevær mellem sine Knæer og ladede det hurtigt paany. Imidlertid følte han en frygtelig Smerte i sin venstre Arm, og det var som om der hvilede en uhyre Vægt paa den. Hvad der var bleven af hans Fiender kunde han ikke begribe; dersom de vare flygtede, dersom de vare saarede, maatte han sikkert have hørt nogen Larm, nogen Raslen i Løvet. Skulde de da være døde? eller snarere, skulde de bag deres Mure vente paa, atter at fyre paa ham? — I denne Uvished, og idet han følte sine Kræfter aftage, lagde han sit høire Knæ mod Jorden, støttede paa det andet sin saarede Arm, og betjente sig af en Green, der stak ud fra Træstammen, til at opretholde sit Gevær. Med Fingeren paa Laasen, Øiet heftet paa Muren,

Øret spændt paa den ringeste Lyd, forblev han ubevægelig i nogle Minutter, der syntes ham en Evighed. Endelig lod et dæmpet Raab sig høre langt bagved ham, og snart standsede en Hund, der med en Piils Hurtighed foer ned af Høien, ved hans Side, og logrede med Halen. Det var Brusco, Banditernes Elev og Kammerat, der upaatvivleligt meldte sin Herres Ankomst, og aldrig blev nogen Hædersmand ventet med større Utaalmodighed. Med oprakt Snude snusede Hunden stærkt henimod den nærmeste Indhegning; pludseligt lod den en dump Knurren høre, satte over Muren i et Spring, og viste sig strax derpaa oppe paa dens Rand, hvorfra den ufravendt stirrede paa Orso, idet dens Øine udtrykte Forbauselse saa levende som en Hund kan udtrykke den. Derpaa vendte den atter Snuden iveiret og imod den anden Indhegning, hvis Muur den ogsaa hurtigt besteeg. Efter et Secund stod den paa Murens Rand, og yttrede den samme Forbauselse og Uro; derpaa sprang den ned paa Heden med Halen imellem Benene, stadigt betragtende Orso og fjernende sig fra ham med langsomme Skridt ad en Sidevei, indtil den var kommen i en Afstand fra ham. Nu begyndte den pludseligt at løbe, og foer lige saa hurtigt op af Høien, som den var kommet ned af den, indtil den mødte en Mand, som hurtigt ilede ned over Skraaningen.

Kom her, Brando! raabte Orso, saasnart han troede at hans Stemme kunde høres af den Kommende.

— Hollah! Ors'Anton! Er I saaret? spurgte den forpustede Brandolaccio; i Kroppen eller i Lemmerne?

— I Armen.

— I Armen! det har intet at betyde. Og den Anden?

— Jeg troer at jeg har truffet ham.

Brandolaccio foer, fulgt af Hunden, op paa Muren af det nævnte Indelukke, og da han havde kastet et Blik indenfor den, tog han Huen af, og raabte:

— Ærbødige Tjener, Hr. Orlanduccio! Derpaa vendte han sig til Orso, og sagde, idet han gravitetisk blottede sit Hoved for ham: See det kalder jeg at gjøre det af med en Mand!

Lever han endnu? spurgte Orso næsten aandeløs.

— O, han tager sig vel iagt! han har altfor megen Ærgrelse over den Kugle, som De har sat ham ind i Øiet. Ved Madonnas Blod, hvilket Hul! og hvilket prægtigt Gevær! Hør, Ors'Anton, da jeg først hørte det knalde: pif! pif! sagde jeg ved mig selv: for Fanden! de fyre paa min Lieutnant! — men da jeg saa hørte: bum! bum! raabte jeg: nu snakker den engelske Bøsse! nu staaer han sig! — Men Brusco, hvad vil Du mig dog?

Hunden førte ham til det andet Indelukke. Hvorledes! raabte Brandolaccio forundret; et dobbelt Skud! — Naa, man seer at Krudtet er dyrt, siden I sparer paa det.

— For Guds Skyld, hvad er der? spurgte Orso.

— Naa, spil nu ikke den Uvidende, Hr. Lieutnant! — De strækker Vildtet til Jorden, og vil at vi Andre skulle tage det op for Dem! — Der er en Mand, der vil faae en egen Portion Vildt i sit Huus idag, og det er Advocat Barricini. Hvem skal nu være hans Arving?

— Hvorledes! Vincentello er ogsaa død?

— Meget død! — Gud bevare vor Sundhed!*) Hvad der er en god Ting hos Dem, er, at De ikke lader Deres Offere pines. Kom dog engang og see Vincentello; han ligger endnu paa Knæ med Hovedet støttet mod Muren. Han seer ud som han sov. Det kan man kalde en blytung Søvn. Stakkels Djævel!

Orso vendte Hovedet bort med Rædsel. Er Du vis paa at han er død?

— Seer De her — i det venstre Bryst; — jeg vedder paa at Kuglen er ikke langt fra Hjertet. Et dobbelt Skud! — Jeg fyrer aldrig en Bøsse af mere. To i to Skud! begge Brødrene! — Dersom der havde været et tredie

*) Salute a noi! et Udraab, der altid følger paa Forkyndelsen af et Dødsfald.

Skud, havde det ramt Papa; — men man kan jo gjøre det bedre en anden Gang.

Medens Banditen talede saaledes, undersøgte han Orsos Arm og skjar hans Ærme op med sin Stylet.

— Det har intet at betyde, sagde han; men Signora Colomba vil faae noget at bestille med Jer fine Frakke. Men hvad seer jeg her? denne Stribe paa Brystet? — der er ikke trængt noget indenfor? — nei, De var nok ingen Nar. Lad os nu prøve at bevæge Fingrene; — kan De føle mine Tænder naar jeg bider Dem i den lille Finger? — Ikke meget? — det er det samme; der er dog ingen Fare. Lad mig tage Deres Tørklæde og Deres Vest. Men med Deres Frakke er det forbi; — hvorfor Djævlen har De ogsaa saadan pyntet Dem? Skulde De til Bryllup? — Naa, drik nu en Draabe Viin. Et dobbelt Skud! — naa hvor det vil gotte Præsten! — Ah, der kommer endelig den lille Snegl Chilina.

Orso svarede intet paa alt dette. Han var bleg som en Død, og skjælvede over alle sine Lemmer.

— Chili, raabte Brandolaccio, see engang bag Muren der; naa, hvad siger Du dertil?

— Barnet hjalp sig med Hænder og Fødder op paa Muren, og gjorde Korsets Tegn, da hun fik Øie paa Orlanduccios Liig.

— Det er intet, vedblev Banditen; see engang derovre.

Barnet korsede sig endnu engang og spurgte frygtsom: Har I gjort det, Morbror?

— Jeg! — nei jeg er nu bleven et gammelt unyttigt Meubel. Det er Hr. Orsos Arbeide, Chilina; — gjør ham Din Compliment!

— Naa hvor det vil glæde Signora Colomba, sagde Chilina; — men hvor det vil bedrøve hende at see Hr. Orso saaret.

— Naa, sagde Banditen, som var færdig med Forbindingen, — Chilina har ført Deres Hest tilbage; sæt Dem op paa den og følg mig til Heden ved Stazzona; der skal man nok lade være at finde Dem. Vi skulle der sørge for Dem paa det Bedste. Ved St. Christines Kors maa De stige af Hesten; De overgiver den til Chilina, som gaaer hjem for at underrette Deres Søster om det Passerede, og melde hende hvad De kan have at sige hende. De kan betroe Chilina Alt hvad De vil; hun lod sig heller sønderrive end hun forraadte sine Venner.

— Hvor vil Du at jeg skal gaae hen, Brando? sagde Orso med mat Stemme.

— For Pokker! De har Valget: i Fængslet eller paa Heden. Men en della Rebbia kjender ikke Veien til Fængslet. Altsaa paa Heden, Ors'Anton.

— Saa farvel da, alle I mine Forhaabninger, raabte den Saarede smerteligt.

— Deres Forhaabninger? havde De haabet at gjøre det endnu bedre med en dobbeltløbet Bøsse? — Men, hvordan Djævlen har de kunnet skyde paa Dem? — De to Knægte maa jo have været saa seiglivede som Katte.

— De skjød jo først paa mig, sagde Orso.

— Det er sandt! Pif! pif! bum! bum! Men førend vi drage bort, maa De dog kaste et Øie paa Deres Værk. Det er ikke høfligt saaledes at forlade godt Selskab uden at sige det farvel.

Orso sporede sin Hest; for intet i Verden havde han villet see de Ulykkelige, som han havde sendt ud af den. Brandolaccio ledede ham, Chilina og Hunden paa Veien til Heden ved Stazzona.

18.

Imidlertid havde Colomba, strax efter Orsos Afreise, ved sine Spioner erfaret, at Barricinierne vare dragne ud i Campagnen, og fra dette Øieblik var hun et Bytte for den meest levende Urolighed. Man saae hende løbe frem og tilbage i hele Huset, at gaae fra Kjøkkenet til de Værelser, der vare satte istand for hendes Gjæster, uden at bestille noget, og hvert Øieblik seende ud, for at opdage, om der ikke opstod en usædvanlig Bevægelse i Byen. Hen-

imod Klokken elleve drog en temmelig talrig Cavalcade ind i Pietranera; det var Obersten, hans Datter, deres Tjenestefolk og deres Veiviser. Da Colomba tog imod dem, var hendes første Ord: Har De ikke seet min Broder? Derpaa udspurgte hun Føreren om, hvilken Vei de havde taget, og paa hvad Tid de vare afreiste, og efter hans Svar fandt hun det ubegribeligt, at de ikke havde truffet hinanden.

— Maaskee er Deres Broder gaaet ovenom, sagde Føreren; vi have holdt os forneden.

Men Colomba rystede paa Hovedet, og fornyede sine Spørgsmaal. Uagtet hendes naturlige Fasthed, der endnu forhøiedes ved hendes Forfængelighed med at skjule enhver Bevægelse for Fremmede, var det hende dog umuligt at dølge sin Uro, og snart meddeelte hun sig til Obersten og især til Miß Lydia, efterat hun havde fortalt dem om det ulykkelige Forsøg paa en Forsoning. Miß Nevil blev urolig, og vilde at man skulde udsende Folk i alle Retninger, og hendes Fader tilbød sig at stige tilhest igjen og i Selskab med Føreren at søge efter Orso. Gjæsternes Frygt erindrede Colomba om hendes Pligter som Værtinde. Hun tvang sig til at smile, nødte Obersten til at sætte sig tilbords, og udfandt, til at forklare sin Broders Udeblivelse hundrede gyldige Motiver, hvilke hun igjen selv forkastede. Obersten, som ansaae det for sin Pligt som Mand at berolige Fruentimmerne, fremsatte ogsaa sin Forklaring.

Jeg vedder, sagde han, at della Rebbia har truffet paa noget Vildt, og at han kommer hjem med Tasken fuld. Jeg erindrer nu, at vi paa Veien hørte fire Geværskud. De to af dem vare stærkere end de Andre, og jeg tænkte strax paa min engelske Bøsse.

Colomba blegnede, og Lydia, som opmærksomt iagttog hver Bevægelse hos hende, gjættede letteligt, hvilken Mistanke hendes Faders Gisning vakte hos hende. Efter et Øieblikś Taushed spurgte Colomba ivrigt, om de to stærke Knald vare komne før, eller fulgte efter de Andre. Men hverken Obersten eller hans Datter eller Føreren havde lagt Mærke til dette vigtige Punkt.

Henimod Klokken eet, førend endnu nogen af de udsendte Bud vare komne tilbage, samlede Colomba hele sit Mod, og tvang sine Gjæster til at sætte sig tilbords; men, paa Obersten nær, kunde Ingen nyde noget. Ved den mindste Larm paa Pladsen løb Colomba til Vinduet, vendte sørgmodig tilbage til sin Plads, og bestræbte sig endnu sørgmodigere for at fortsætte med sine Venner en ligegyldig Samtale, til hvilken Ingen laante den mindste Opmærksomhed, og som blev afbrudt ved lange tause Mellemrum.

Pludseligt hørte man en Hest nærme sig i Galop. Ah, dennegang er det min Broder! raabte Colomba, og foer til Vinduet. Men da hun saae Chilina paa Orsos Hest, skreg hun med skjærende Stemme: min Broder er dræbt!

Obersten lod sit Glas falde, Miß Nevil udstødte et Skrig, og Alle ilede ud i Porten. Førend Chili kunde springe ned af Hesten, greb Colomba hende med Kraft og trykkede hende til sig, saa hun neppe kunde aande. Barnet forstod hendes frygtelige Blik, og hendes første Ord var: han lever! Colomba slap hende, og Chilina faldt til Jorden saa let som en Kat.

— Men de Andre? spurgte Colomba.

— Chilina gjorde Korsets Tegn, og en glødende Rødme afløste Dødningefarven paa Colombas Kind. Hun kastede et brændende Blik paa Barriciniernes Huus, og sagde smilende til sine Gjæster: — Lad os nu drikke vor Caffe!

Banditernes Iris havde meget at fortælle. Hendes Beretning aflokkede Obersten mangen en Eed, Miß Lydia mangt et Suk; men Colomba hørte med en rolig Mine, medens dog vred og sled i sin Serviette, som om hun vilde sønderrive den. Hun afbrod ofte Barnet for at lade hende gjentage Bran-

dolaccios Udsagn, at Saaret ikke var farligt. Chilina sluttede med at Orso forlangte Papir og Blyant, og at han paalagde sin Søster, at bede en Dame, der maaskee befandt sig i hans Huus, at hun ikke vilde forlade det, før hun havde modtaget et Brev fra ham. Det var det, — sagde hun, — som pinede ham meest, og jeg var allerede paa Veien, da han kaldte mig tilbage for atter at lægge mig det paa Hjerte. Ved at høre sin Broders Iver for denne Gjenstand, smilte Colomba flygtigt, og trykkede med Kraft Englænderindens Haand, medens denne flød hen i Taarer, og ikke fandt det nødvendigt at oversætte denne Deel af Beretningen for sin Fader.

— Ja, De vil blive hos mig, kjære Veninde, sagde Colomba, og omfavnede Miss Nevil, — og De vil yde mig Bistand.

Hun tog endeel gammelt Linned frem af et Skab og gav sig klippe Bind og pille Charpie. Naar man saae paa hendes funklende Øine, hendes livlige Farve, denne Blanding af Grublen og Koldblodighed, skulde man havt ondt ved at sige, om hun var meest greben af Ængstelse over Broderens Saar, eller af Henrykkelse over hendes Fjenders Død. Snart skjænkede hun Caffe for Obersten, og pralede af sit Talent til at lave den, snart uddeelte hun Arbeide til Lydia og Chilina, og lærte dem at sye og oprulle Bindene. Midt under Arbeidet talede hun snart til Obersten, snart til hans Datter: To Mænd, saa øvede, saa frygtelige Skytter! — og han, alene, saaret, — kun med een Arm, — han har fældet dem begge. — Hvilket Mod, Hr. Oberst! — Er han ikke en Helt? — O Miss Nevil, hvor det var en Lykke at leve i et saa fredeligt Land som Deres! — jeg er vis paa, at De endnu ikke havde saadanne Tanker om min Broder! — Men jeg sagde det nok: Spurven vil udfolde sine Vinger! — hans blide Væsen bedrog Dem, — det kommer af at han i Deres Nærhed. — O! dersom han saae Dem arbeide for sig — den stakkels Orso! —

Miss Lydia arbeidede ikke mere, og kunde ikke finde et Ord at sige. Hendes Fader spurgte, hvorfor man ikke skyndte sig at klage for Øvrigheden, som man i England vilde have gjort. Endelig vilde han vide, om den gode Hr. Brandolaccio, der havde ydet den Saarede Hjelp, havde sit Landgods langt fra Pietranera, og om han ikke selv kunde gaae hen til ham og see til sin Ven.

Colomba svarede med sin sædvanlige Rolighed, at Orso var paa Heden, at han havde en Bandit til at pleie sig, og at han var udsat for stor Fare, hvis han viste sig før man havde sikkret sig Præfectens og Dommernes Mellemkomst, og endelig, at hun vilde sørge for at en dulig Chirurg hemmeligt besøgte ham. Overalt, Hr. Oberst, sagde hun, — husk vel paa at De har hørt de fire Geværskud, og at Orsos vare de sidste. — Obersten forstod ikke hendes Mening, og hans Datter græd kun og tørrede sine Øine.

Dagen var allerede rykket langt frem, da et sørgeligt Tog drog ind i Landsbyen. Man bragte Advocat Barricini Ligene af hans to Sønner, lagte hvert for sig tvers over et Muulæsel, der førtes af en Bonde. En Mængde Tilhængere og Lediggængere fulgte det bedrøvelige Tog. Endeel Qvinder, og iblandt dem Orlanduccios gamle Amme, reve Haarene af deres Hoveder og udstødte vilde Skrig. Men deres larmende Sorg gjorde mindre Indtryk end den stumme Fortvivlelse hos en Skikkelse, som tildrog sig Alles Opmærksomhed. Det var den ulykkelige Fader, som, idet han gik fra det ene Liig til det andet, hævede deres besudlede Hoveder, kyssede deres blaae Læber, understøttede deres allerede stivnede Lemmer, som for at frie dem for at stødes paa Veien. Undertiden saae man ham aabne Munden for at tale, men dog undslap ham intet Ord, intet Skrig. Med Øinene uafbrudt fæstede paa Ligene, snublede han over Stenene og stødte mod Træerne og alle Gjenstande, han kom nær. —

Qvindernes Jamren og Mændenes Forbandelser fordobledes, da man fik Die paa Orsos Huus. Da nogle rebbianistiske Hyrder vovede at lade et Seiersudbrud høre, kunde deres Fjenders Raseri ikke længer betvinges. Hævn! Hævn! raabte nogle Stemmer. Man kastede med Steen, og to Geværskud, rettede mod Vinduerne i det Værelse, hvor Colomba og hendes Gjæster sadde, knuste Jalousierne, og slyngede Træsplinter hen paa Bordet til dem. Miss Lydia skreg forfærdet, Obersten greb et Gevær, og Colomba styrtede sig, før han kunde forhindre det, hen mod Huusdøren, og aabnede den med Voldsomhed. Og staaende der paa den høie Tærskel, og med begge Arme udstrakte som til Forbandelse mod sine Fjender, udbrød hun:

— I Uslinge! som skyde paa Qvinder, paa Fremmede! ere I Corsikanere? ere I Mænd? I ere feige Krystere, som kun vove at myrde bagfra. Kommer frem, jeg udfordrer Eder! Jeg er alene, min Broder er langt borte. Dræber mig, dræber mine Gjæster! — en saadan Daad er Jer værdig. Men I vove det ikke, — I vide at vi ville hævne os. Gaaer, gaaer og græder som Qvinder, og takker os, fordi vi ikke fordre mere Blod af Jer!

Der var noget Imponerende og Frygteligt i Colombas Stilling og Stemme; ved Synet af hende foer Skaren forfærdet tilbage, som ved Aabenbarelsen af hine onde Feer, om hvilke man i Vinteraftnerne paa Corsika fortæller saa mangt et rædsomt Eventyr. Mairens Fuldmægtig, Gendarmerne og et Antal af Fruentimmere benyttede denne Stemning for at kaste sig mellem de to Partier; thi de rebbianistiske Hyrder havde alt dens Vaaben paa rede Haand, og man kunde befrygte, at en almindelig Kamp vilde opstaae paa Pladsen. Men de to Factioner vare berøvede deres Anførere, og Colomba, der havde gjenvundet sin Besindighed, holdt sin lille Garnison tilbage. Lad de stakkels Mennesker græde, sagde hun; — lad denne gamle Mand føre sit Kjød og Blod hjem. Hvad skulde det nytte at dræbe denne gamle Ræv, som ikke mere har Tænder til at bide med? Giudice Barricini! husk den 2den August! husk den blodige Brevtaske, hvori Din Falsknerhaand har skrevet! Min Fader havde indskrevet Din Gjæld i den; Dine Sønner have betalt den; — jeg giver Dig Qvittering for den, gamle Barricini!

Med korslagte Arme og med et foragteligt Smiil paa Læberne saae Colomba Ligene bæres ind i sine Fjenders Huus, og Mængden langsomt at fordele sig. Hun lukkede atter Huusdøren, og sagde til Obersten, idet hun kom tilbage i Salen:

— Jeg beder Dem om Tilgivelse for mine Landsmænd, Hr. Oberst. Jeg havde aldrig troet at Corsikanere vilde fyre paa et Huus, hvori der var Fremmede, og jeg skammer mig derover paa mit Lands Vegne.

Da Miss Lydia om Aftenen var gaaet paa sit Værelse, gik Obersten op til hende, og spurgte, om de ikke gjorde bedst i, den følgende Morgen at forlade en By, hvor man hvert Øieblik var udsat for at faae en Kugle for Panden, og saasnart som muligt et Land, hvor man kun saae Drab og Forræderi.

Miss Nevil taug længe, og det var tydeligt at hendes Faders Forslag satte hende i stor Forlegenhed. Endelig sagde hun:

— Hvorledes skulde vi kunne forlade den stakkels unge Pige i et Øieblik, hvor hun trænger saa meget til Bistand? vilde det ikke være grusomt af os?

— Det er for Din Skyld at jeg ønskede det, sagde Obersten; og naar jeg vidste Dig i Sikkerhed i Ajaccio, forsikkrer jeg Dig, at det vilde gjøre mig ondt at forlade denne fordømte Ø, uden at have trykket den brave della Rebbias Haand.

— Nu vel, kjære Fader, saa lad os blive hos dem saalænge vi kunne være dem til Tjeneste dermed.

— Du er et godt Barn! sagde Obersten, og kyssede hende paa Panden.

Miß Lydia vendte sig i Sengen uden at kunne sove. Hun frygtede for et nyt Anfald paa Huset, hun tænkte paa den stakkels Saarede, hun forestillede sig ham liggende paa den kolde Jord, bedækket med Blod og kun pleiet af en raa Bandit. Og dog var det sælsomt, at hvergang Orsos Billede fremstillede sig for hendes Sjel, stod han for hende saaledes som i hiint Dieblik, da han trykkede hendes Talisman til sine Læber. Ogsaa paa hans Tapperhed tænkte hun. For at see hende et Dieblik tidligere havde han udsat sig for denne Fare. Hun bebreidede sig hans Saar, men hun beundrede ham derfor endnu mere, og om end det mærkværdige Dobbeltskud ikke i hendes Dine havde saa stor Fortjeneste som i Brandolaccios og Colombas, saa fandt hun dog at kun faa Romanhelte havde viist saa megen Uforfærdethed og Aandsnærværelse i en saa stor Fare.

Det Værelse, hvori hun laa, var Colombas? Ovenover et Slags Bedestol af Eeg, hang paa Væggen et Miniaturportrait af Orso som Lieutenant. Miß Nevil tog dette Portrait ned, betragtede det længe, og lagde det endelig ved sin Seng istedetfor at hænge det op igjen. Hun sov først ind ved Dagbrud, og Solen var allerede høit oppe da hun vaagnede. Hun saae Colomba staae for sin Seng.

— Godmorgen, min kjære Frøken, sagde Colomba; har De ikke havt det altfor slet i vort fattige Huus? De har vel neppe kunnet sove?

— Har De Efterretninger fra ham? sagde Lydia, idet hun reiste sig. Hun fik Die paa Orsos Portrait og skyndte sig at kaste et Tørklæde over det for at skjule det.

— Ja, jeg har Efterretninger, sagde Colomba smilende. Og idet hun tog Portraitet, spurgte hun: Finder De at det ligner? han er smukkere end det.

— Min Gud! — sagde Miß Nevil forvirret, — jeg har den Feil at skulle have Alt imellem mine Hænder. Hvorledes befinder Deres Broder sig?

— Meget vel. Giocanto har imorges bragt et Brev, — til Dem, Miß Lydia; til mig har han ikke skrevet, men det er det samme; vi Søstre ere ikke skinsyge. Giocanto siger at han leed meget ved at skrive, og at han havde tilbudt ham at skrive hvad han dicterede. Men det vilde han ikke. Han skrev med en Blyant, liggende paa Ryggen; Brando holdt Papiret for ham. Her er hans Brev.

Miß Nevil læste Brevet, og vi ville fremsætte dets Indhold:

Min Frøken!

„En ulykkelig Skjæbne har mødt mig; jeg veed ikke hvad mine Fjender ville sige, hvilke Bagtalelser de ville opfinde, og det er mig ogsaa ligegyldigt, naar De ikke vil fæste Tiltro dertil. Siden jeg har seet Dem, har jeg dysset mig ind i afsindige Drømme. — Denne Catastrophe behøvedes for at vise mig min Daarskab, — og nu er jeg vendt tilbage til Fornuften. Jeg veed hvilken en Fremtid der venter mig, og den skal finde mig resigneret. Denne Ring, som De har givet mig, og som jeg betragtede som en Lykkens Talisman, vover jeg ikke at beholde. Jeg frygter, Miß Nevil, at De vil ærgre Dem over at see Deres Gaver saa slet anbragte, eller rettere, — jeg frygter, at den skal gjenkalde mig den Tid, da jeg var vanvittig. — Colomba vil give Dem den tilbage. — Farvel, Frøken Nevil, De vil forlade Corsika, og jeg skal aldrig see Dem mere; men siig til min Søster, at jeg har endnu Deres Agtelse, og — jeg siger det med Trygbed, — jeg fortjener den endnu. —

O. D. R."

Miß Lydia havde vendt sig for at læse dette Brev, og Colomba, der betragtede hende opmærksomt, gav hende Ringen tilbage, idet hun med et Blik spurgte hvad dette skulde betyde. — Men Miß Lydia vovede ikke at hæve Hovedet, og hun betragtede sørgmodig Ringen.

— Kjære Miss Nevil, sagde Colomba, tør jeg ikke vide hvad min Broder siger Dem? taler han til Dem om sin Tilstand?

— Nei — sagde Lydia rødmende, — derom taler han ikke. — Hans Brev er paa Engelsk. Han paalægger mig at sige min Fader — han haaber at Præfecten vil kunne arrangere —

Colomba smilede skalkagtigt, satte sig paa Sengen, greb begge Lydias Hænder, og sagde: De er saa god! — ikke sandt, De vil svare min Broder? Det vil glæde ham saa meget.

— Dersom et Ord fra mig kan —

— Jeg kan ikke nu sende Breve ud til ham. Præfecten er kommet og Pietranera er fuld af hans Stovere. Men siden ville vi see til. O dersom De kjendte min Broder, Miss Nevil, saa vilde De elske ham som jeg elsker ham. Han er saa god! saa kjæk! tænk paa hvad han har gjort! — Ene mod To, og saaret! —

Præfecten var kommet tilbage, og da han ved en Expres var bleven underrettet om det Forefaldne, havde han omgivet sig med Gendarmer og medført den kongelige Procureur og alle mulige Retsfolk for at afholde Forhør over denne nye og frygtelige Begivenhed. — Kort efter sin Ankomst saae han Oberst Nevil og hans Datter, og skjulte ikke for dem, at han frygtede for at Sagen vilde tage en slet Vending. De veed, sagde han, at der ikke har været Vidner til Kampen, og de to unge Mennesker havde et saa stort Ry for Behændighed og Mod, at Ingen vil troe, at Hr. della Rebbia har kunnet dræbe dem uden Hjelp af de Banditer, hvem han nu skal være tyet hen til. —

— Det er ikke muligt, raabte Obersten; Orso er en Mand af Ære; jeg svarer for ham.

— Jeg troer det, svarede Præfecten, men Procureuren synes mig ikke meget gunstigt stemt. Han har et farligt Document i sine Hænder, et truende Brev fra Orso til Orlanduccio.

— Denne Orlanduccio, sagde Obersten, har afslaaet at slaaes med ham som Cavaleer.

— Det er ikke Brug her. Man ligger i Baghold, man skyder sin Fjende i Ryggen; det er Landets Skik. Der er jo vel en gunstig Forklaring, og det er af et Barn, som angiver at have hørt fire Knald, af hvilke de to sidste, stærkere end de første, vare udgaaede fra et Gevær af svær Caliber, som det, Hr. della Rebbia eier. Men uheldigviis er dette Barn en Niece af en af de Banditer, som holdes for hans Medskyldige.

— Min Herre, sagde Miss Lydia, stærkt rødmende, vi vare paa Veien, da Skudene bleve løsnede, og vi have hørt det samme.

— Virkelig? — Det er af Vigtighed. Og De, Hr. Oberst, har udentvivl gjort den samme Jagttagelse?

— Ja, svarede Miss Nevil hurtigt; min Fader, som er Kjender af Vaaben, sagde: det er Hr. della Rebbia, som skyder med mit Gevær.

— Og disse Skud som De har kjendt, de vare de sidste?

— De to sidste, ikke sandt, Fader?

Obersten havde ingen god Hukommelse, men han tog sig altid iagt for at modsige sin Datter. —

(Sluttes).

Pigen med det hvide Haar.

Efter tre Aar, som jeg havde ødslet paa Reiser, saae jeg hende for otte Dage siden atter; det var i Theatret. Alle saae op til hende, — kun jeg vovede det ikke. — En piinlig Følelse martrede mig; Angerstaarer traadte mig i

Dinene. — Arme, arme Henriette! raabte jeg halv høit.

En Nabo trak mig i Ærmet, og hviskede: Er det ikke besynderligt at en ung Pige har saa hvidt et Haar?

Dersom her sad en Digter, faldt en Laps ham i Ordet, saa stod der imorgen en rørende Romanze om „Jomfruen med Sølvhaaret" i Bladet.

Havde jeg havt en Dolk, — saa havde der levet en ung Nar mindre paa Jorden. — Endelig gik Tæppet op. Jeg troer de spillede et lystigt Stykke, thi rundt omkring mig blev der leet. Jeg var altfor neddysset i Smerte til at høre noget. I Mellemacten sladdrede mine Naboer atter med hverandre. Jeg vedder, sagde Een, at den arme Pige deroppe har engang i den dunkle Skov mødt Helvedkongen, Samiel i Jægerbruden, Djævlen som han staaer og gaaer.

Jeg beder om Forladelse, sagde en Anden; jeg er Læge og min Broder er Theolog: der gives ingen Djævel meer, og jeg vil paa den videnskabelige Vei forklare Eder, hvorledes det gaaer til, at forskjellige Arter af Haar —.

O Hr. Doctor, faldt en Tredie ham i Talen, De vil umuligt paa den videnskabelige Vei kunne forklare, hvorledes en ung Piges Haar kan blegne liig en bedaget Matrones; der maa være indtraadt en Catastrophe, en frygtelig Begivenhed.

Maaskee er hendes Mand pludseligt død.

Eller hendes Barn er faldet ud af hendes Arme, da hun legede med det ved Vinduet, og er ynkeligt knuust paa Brostenene.

Alle Deres Maaskeer ere høist usandsynlige, mine Herrer, sagde en sjette Person alvorlig; denne Dame kan hverken være Enke eller Moder; det seer man ved det første Blik; hun er i det Høieste sexten Aar gammel.

— Atten Aar, — raabte jeg halvhøit.

— Kjender De hende da? spurgte min Nabo.

Jeg taug, og han sagde videre: Sandelig, hvo der kun nogensinde studerede Lidenskabernes Physiognomi, vil med mig være overbeviist om, at kun Elskovskummer har farvet disse Lokker hvide.

Ikke mere mig selv mægtig vendte jeg mig til den Talende, og trykkede hans Haand. Intet Ord mere, — stammede jeg — jeg er det elendigste Menneske, det sletteste Menneske paa Jorden!

Jeg veed ikke hvad mine Naboer tænkte om disse voldsomme Udbrud af Selvanklage, thi i samme Dieblik hævede Tæppet sig atter.

Jeg vendte nu ikke mere mit Blik bort fra Henriette; hun var saa ung, saa smuk, og jeg havde saa skjændigt forladt hende; — og nu havde Græmmelse over den Troløse afbleget hendes Haar.

Forestillingen var ude; bedøvet forlod jeg Theatret. En af mine fortroligste Venner greb min Arm.

Jeg har seet Henriette iaften, sagde han, men hun har forandret sig meget.

— Frygteligt! frygteligt! raabte jeg.

— Og veed Du ved hvilken Ulykke?

— Ti, jeg beder Dig! jeg er et ulykkeligt Menneske!

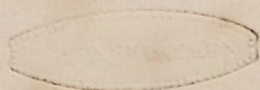
— Hvorledes? har Du altsaa givet hende dette Middel? spurgte han leende.

— Hvilket Middel?

Og nu fortalte min Ven mig, at Henriette for en Maaned siden af en Charlatan havde kjøbt et Pulver, for at farve sit dunkle, brune Haar ganske sort: — men det havde gjort det sneehvidt.

Mme MALIBRAN.

Em. Bærentzen & Co lith. Inst.

20 Octobre 1840.

Modes de Paris.

Petit Courrier des Dames.

Boulevart des Italiens, N.º 2, près le passage de l'Opéra.

Modes d'Automne.

Colomba.

(Sluttet.)

19.

Henimod Aften kom en Chirurg for at undersøge Ligene, og for at bekræfte om Saarene vare bibragte med det omtalte Vaaben. Colomba bad Obersten at være tilstede ved Ligenes Aabning. De kjender bedre end nogen Anden min Broders Gevær, sagde hun, og Deres Nærværelse vil være meget gavnlig. Desuden findes her saamange slette Mennesker, at vi ere udsatte for den største Fare, naar vi ikke have Nogen, der vaager over vor Interesse.

Da hun blev ene med Lydia, klagede hun over heftig Hovedpine, og foreslog hende en Spadseretour udenfor Byen. Den friske Luft vil gjøre mig godt, sagde hun. Paa Veien talede hun om sin Broder, og Lydia glemte derover at bemærke, at de fjernede sig langt fra Pietranera. Solen gik ned, da hun lagde Mærke dertil, og bad Colomba at vende om igjen. Colomba sagde at hun kjendte en Gjenvei, og slog ind paa en Sti, der saae ud til kun sjeldent at blive befaret. De stødte snart paa en saa steil Brink, at hun for at holde sig, maatte bestandigt med den ene Haand gribe om Grenene af Træerne, medens hun med den anden trak sin Ledsagerinde bagefter sig. Efter et Qvarteers piinlige Stigning, befandt de sig paa en lille Slette, bedækket med Myrther og store Granitblokke. Miss Lydia var meget træt, de saae endnu ikke Byen, og det var næsten Nat.

— Jeg frygter at vi ere vildfarende, sagde Lydia.

— Vær ikke bange, svarede Colomba; bliv kun ved at følge mig.

— Men jeg forsikkrer Dem at De tager feil; Byen kan ikke ligge ad den Kant. Jeg er vis paa at vi vende den Ryggen. Seer De, de Lys der langt borte, — der er vist Pietranera.

— Min kjære Veninde, sagde Colomba bevæget, De har Ret. Men to hundrede Skridt herfra — paa denne Hede —

— Hvad der?

— Der er min Broder; jeg kunde see ham og omfavne ham, — dersom De vilde —

Miss Nevil foer overrasket tilbage.

— Jeg er gaaet ud af Pietranera, sagde Colomba, uden at man har lagt Mærke til mig. Og at være saa nær ved ham og ikke see ham? — Hvorfor skulde De ikke ville gaae med mig hen til min stakkels Broder? — De vilde gjøre ham en saa stor Glæde!

— Men Colomba, — det vilde jo ikke være passende —

— Jeg forstaaer Dem. Damerne fra de store Stæder tage altid i Betænkning hvad der passer sig; vi Landsbypiger derimod, vi tænke kun paa hvad der er godt.

— Men det er saa sildigt! Og Deres Broder, hvad vil han tænke om mig?

— Han vil tænke at han er ikke forladt af sine Venner, og det vil give ham Mod til at lide.

— Og min Fader vil blive urolig!

— Han veed jo at De er med mig. Naa, siig ja! — De betragtede hans Portrait imorges, lagde hun til med et skjelmsk Smiil.

— Nei, — nei Colomba, — jeg tør ikke; — disse Banditer, som ere der —

— Hvad de? — Banditerne kjende Dem jo ikke; — Har De ikke ønsket at see Banditer?

— Min Gud!

— Altsaa, Miss Lydia! De maa tage en Bestemmelse. Lade Dem alene her, kan jeg ikke. Man veed ikke hvad der kunde skee. Lad os see Orso — eller lad os vende sammen tilbage til Byen, — og jeg skal da see min Broder — Gud veed naar! — maaskee aldrig.

— Hvad siger De, Colomba? — Nu vel, saa lad os gaae! — men blot for et Dieblik! —

Colomba trykkede hendes Haand, og gav sig, uden at svare et Ord, til at skride frem med en saadan Hurtighed, at Miss Nevil havde Møie med at følge hende. Lykkeligviis stand-

sede Colomba snart og sagde: lad os ikke gaae længer for vi have givet dem et Vink; der kunde maaskee ellers blive sendt en Kugle imod os. Hun gav sig nu til at fløite mellem Fingrene, og snart efter hørte man en Hund gøe. Det var vor gamle Bekjendt Brusco, som strax kjendte Colomba og tilbød sig at være hendes Veiviser. Efter flere Bøininger af Hedernes snevre Stier viste to indtil Tænderne bevæbnede Mænd sig for dem.

— Er det Dig, Brandolaccio? spurgte Colomba. Hvor er min Broder?

— Der nede, svarede Banditen; men gaa sagte; han sover, og det er første Gang efter hans Eventyr. Ved Madonna! man seer at hvor Djævlen kan passere, der kan et Fruentimmer ogsaa passere.

De to Piger nærmede sig varsomt, og ved et Baal, hvis Skin man havde skjult ved at opdynge en Muur af Steen om det, saae de Orso ligge paa et Knippe Lyng, bedækket med en Pilono. Han var meget bleg og man hørte ham aande trangt. Colomba satte sig hos ham og betragtede ham taus med foldede Hænder, som om hun bad for ham. Miß Lydia bedækkede sit Ansigt med sit Tørklæde, og trykkede sig tæt til hende; men fra Tid til anden hævede hun Hovedet, for over Colombas Skuldre at see den Saarede. Et Qvarteer hengik uden at Nogen af dem aabnede Munden. Paa et Vink af Theologen havde Brandolaccio trukket sig tilbage paa Heden med ham, til stor Beroligelse for Miß Lydia, som nu for første Gang fandt at Banditernes store Skjæg og Udrustning havde altfor megen Localfarve.

Endelig gjorde Orso en Bevægelse. Strax bøiede Colomba sig ned over ham, kyssede ham, og overvældede ham med Spørgsmaal om hans Saar, hans Lidelser og hans Fornødenheder. Efterat have svaret, at han befandt sig saa vel som muligt, spurgte han igjen hende, om Miß Nevil endnu var i Pietranera, og om hun havde skrevet til ham? Colombas over ham bøiede Figur og Mørket skjulte hendes Ledsagerinde for ham. Hun holdt Miß Nevils Haand med sin ene, og med den anden lettede hun forsigtigt den Saaredes Hoved.

— Nei, min kjære Broder, hun har ikke givet mig noget Brev til Dig. Men Du tænker altid paa Miß Nevil, — holder Du da saa meget af hende?

— Om jeg holder af hende, Colomba! — Men hun, — hun foragter mig maaskee nu.

I dette Dieblik gjorde Lydia en Anstrængelse for at faae sin Haand løs, men dertil var Colombas Haand for kraftig, saa lille og veldannet den var.

— Foragte Dig! raabte Colomba; efter hvad Du har gjort! — tvertimod, hun lovpriser Dig. O Orso, jeg kunde have meget at fortælle Dig om hende.

Haanden vilde atter liste sig løs, men Colomba drog den stedse nærmere mod Orso.

— Men hvorfor svarer hun mig da ikke? spurgte han; — en eneste Linie, og jeg vilde være saa glad.

Colomba trak saalænge i Lydias Haand indtil hun fik den lagt i Orsos; derpaa sprang hun pludseligt tilside, og raabte leende: Orso, tag Dig iagt for at tale ondt om Miß Lydia, thi hun forstaaer fuldkomment det Corsikanske.

Miß Lydia trak hurtigt Haanden til sig og stammede nogle uforstaaelige Ord. Orso troede at drømme.

— De her, Miß Nevil! — Min Gud! hvorledes har De vovet — — o hvor De gjør mig lykkelig! Han hævede sig med Møie og søgte at nærme sig til hende.

— Jeg har ledsaget Deres Søster, sagde Miß Lydia, — for at man ikke skulde opspore hvor hun gik hen — og saa — saa vilde jeg ogsaa — vide. Men, Gud hvor De har det slet her!

Colomba havde sat sig bag Orso, og lod hans Hoved hvile paa hendes Knæe. Hun slyngede sin Arm om hans Hals og vinkede Lydia nærmere. Nærmere, nærmere! sagde hun; en Syg maa ikke hæve Stemmen for høit. Og da Lydia nølede, tog hun hendes Haand, og tvang hende til at sætte sig saa

nær Orso, at hendes Kjole berørte ham, og at hendes Haand, som hun ikke slap, hvilede paa den Saaredes Skulder.

— See, saaledes er det godt, sagde Colomba munter. Ikke sandt, Orso, her er ret hyggeligt paa Heden, paa en saa smuk Aften som denne?

— Ja vist, — en smuk Aften! — jeg glemmer den aldrig!

— Hvor de maa føle Smerte! sagde Lydia.

— Jeg føler ingen Smerte, og jeg vilde ønske at jeg kunde døe her. Og hans høire Haand nærmede sig til Lydias, som Colomba bestandigt holdt fængslet. — Dersom jeg ikke havde frygtet for at møde Dem, Miss Nevil, sagde han, — saa havde jeg forsøgt paa at vende hjem til Pietranera, og selv ladet mig fængsle.

— Og hvorledes kunde Du frygte for at møde hende? spurgte Colomba.

— Jeg havde jo været ulydig mod Dem, — og jeg havde ikke vovet at see Dem i dette Øieblik.

— Jeg haaber, sagde Miss Nevil, at denne ulykkelige Sag vil opklare sig, og at De snart ikke mere vil have noget at frygte. Det vil være mig en stor Glæde, ved vor Afreise at vide at man har udøvet Retfærdighed mod Dem.

— De vil reise, Miss Nevil! o nævn ikke dette Ord endnu.

— De indseer jo nok at min Fader ikke kan jage altid; — han vil reise hjem.

— Ja, men — sagde Colomba, vi lade Dem ikke slippe bort endnu. Vi have endnu mange Ting at vise Dem i Pietranera. Desuden har De lovet at tegne mit Portrait, og De har jo ikke endnu begyndt paa det. Og jeg har lovet at gjøre Dem en Serenade paa 65 Vers, — og desuden — Men hvorfor knurrer Brusco? — See, Brandolaccio løber efter ham — Hvad kan det betyde?

Hun reiste sig, lagde uden videre Orsos Hoved i Miss Nevils Skjød, og ilede hen til Banditerne. Noget forbauset over at finde sig i en saadan Stilling ene mod en ung Mand, midt paa en Hede, vidste Lydia ikke hvad hun skulde gjøre, thi hun frygtede at volde den Saarede Smerte ved hurtigt at trække sig tilbage. Men Orso forlod selv den behagelige Hovedpude, hans Søster havde givet ham, og støttede sig paa sin høire Arm, idet han sagde: De vil altsaa snart reise, Miss Lydia? Jeg havde aldrig tænkt mig, at De vilde forlænge Deres Ophold i dette uhyggelige Land, — og dog — siden De er kommen hid, lider jeg hundrede Gange mere ved at tænke paa at jeg skal sige Dem Farvel. Jeg er en fattig Lieutnant, — uden Udsigter, — for Øieblikket banlyst. Hvilket Øieblik, Miss Lydia, til at sige Dem at jeg elsker Dem! — men det er udentvivl den eneste Gang at jeg kan sige Dem det, og det synes mig at jeg er mindre ulykkelig nu da jeg har lettet mit Hjerte.

Miss Lydia vendte Hovedet bort, som om Mørket ikke var tilstrækkeligt til at skjule hendes Rødme. Hr. della Rebbia, sagde hun med skjelvende Stemme, skulde jeg være kommen paa dette Sted — dersom — og medens hun talede, lagde hun den ægyptiske Talisman i Orsos Haand. Med voldsom Anstrængelse for at antage sin sædvanlige spøgende Tone, vedblev hun: Det er meget slet af Dem, Hr. Orso, at tale saaledes. Midt paa Heden, omringet af Deres Banditer, veed De vel at jeg ikke turde vove at yttre min Vrede mod Dem.

Orso gjorde en Bevægelse for at kysse den Haand, der rakte ham Talismannen, og da Miss Lydia trak den noget hurtigt tilbage, tabte han Ligevægten, og faldt paa sin saarede Arm. Han kunde ikke tilbageholde en smertelig Gysen.

— De har stødt Dem, min Ven! raabte hun idet hun reiste ham, og det er min Skyld! tilgiv mig! De talede endnu i nogen Tid sagte med hinanden, og da Colomba kom hurtigt tilløbende, fandt hun dem ganske i den Stilling, hvori hun havde forladt dem.

Voltigeurerne! — raabte hun. Orso, prøv paa at reise Dig og at gaa; jeg skal hjelpe Dig.

— Lad mig ligge, sagde Orso. Siig Ban-

diterne at de skulle frelse sig; lad dem tage mig, — det er ligegyldigt; men før Miss Lydia bort. For Guds Skyld! lad Ingen see hende her.

— Jeg forlader Dem ikke, sagde Brandolaccio, som fulgte Colomba. Voltigeursergeanten er en Gudsøn af Advokaten; istedetfor at arrestere Dem vil han myrde Dem.

Orso forsøgte at reise sig, og gjorde endog nogle Skridt, men standsede snart og sagde: jeg kan ikke gaae; flygter I Andre! — Farvel Miss Nevil! giv mig Deres Haand — og lev vel!

— Vi forlade Dem ikke! — raabte begge Pigerne.

— Dersom De ikke kan gaae, sagde Brandolaccio, saa maa jeg bære Dem. Fat Mod, Hr. Lieutnant; vi ville have Tid til at trække os tilbage gjennem Huulveien bag os. Præsten vil give dem nok at bestille.

— Nei, lad mig blive, sagde Orso, og lagde sig paa Jorden. For Guds Skyld, Colomba, bring Miss Nevil hjem.

— De er stærk, Signora Colomba, sagde Brandolaccio; tag De ham om Skulderen, jeg tager ham om Benene. Saaledes! — og nu afsted! —

De begyndte at bære ham hurtigt, uagtet hans Modstand; Miss Lydia fulgte dem, opfyldt med Forfærdelse, da et Geværskud lod sig høre, der strax blev besvaret af fem til sex andre. Miss Lydia udstødte et Skrig, Brandolaccio en Eed, men han fordobblede sin Hurtighed, og Colomba fulgte ham, uden at ændse Krattet, der pidskede hende i Ansigtet og flængede hendes Klæder. Buk Dem! buk Dem! Miss Nevil, sagde hun, De kunde blive ramt af en Kugle. Man gik, eller rettere løb henved fem hundrede Skridt paa denne Maade, da Brandolaccio erklærede, at han kunde ikke naae videre, og lod sig falde til Jorden, trods Colombas Opmuntringer og Bebreidelser.

— Hvor er Miss Nevil? spurgte Orso.

Miss Nevil, forfærdet ved Skuddene, hvert Dieblik standset af det tætte Krat, havde snart tabt de Flygtendes Spor, og var blevet ene tilbage, som et Rov for den frygteligste Angst.

— Hun er blevet tilbage, sagde Brandolaccio; men hun er ikke tabt; Fruentimmerne finde altid hinanden igjen. Hører I, Hr. Orso, hvor Præsten knalder med sin Bøsse?

— Tys! raabte Colomba; jeg hører en Hest! vi ere frelste. Og virkelig hørte man en Hest, forskrækket over Knaldene, springe over Heden.

— Vi ere frelste, gjentog Brando. I et Dieblik havde han og Colomba Hesten fat; han peb to Gange, Præsten svarede langt borte paa dette Signal, og man hørte ikke mere den store Bøsse knalde. Brandolaccio svang sig op paa Hesten, og Colomba hjalp sin Broder op foran Banditen. Uagtet sin dobbelte Byrde foer Hesten rask afsted og ned ad en brat Høi, hvor enhver anden end en corsikansk Hest snart vilde have brukket Halsen.

Colomba blev tilbage og kaldte paa Lydia med al sin Stemmes Kraft, men ingen Røst svarede hende. Efter at have gaaet noget paa Lykke og Fromme, og søgt at gjenfinde Veien, stødte hun pludseligt paa to Voltigeurer, som raabte: Hvem der?

— Ah, mine Herrer! sagde Colomba spottende, her har jo været et stort Slag. Hvormange ere faldne?

— De var hos Banditerne, sagde en af Soldaterne; De maa følge med os —

— Meget gjerne, svarede hun; men jeg har en Veninde her, og hende maae vi først finde —

— Deres Veninde er allerede fanget, og De gaaer med hende til Fængslet.

— Til Fængslet? — Det ville vi faae at see; men før mig imidlertid hen til hende.

Voltigeurerne førte hende nu hen til Banditernes Leieplads, hvor de samlede Trophæerne af deres Expedition, det vil sige, Brandos Pilono, en gammel Kjødgryde og et Kruus fuldt af Vand. Paa dette Sted befandt ogsaa Miss Nevil sig; da Soldaterne havde truffet hende halvdød af Skræk, havde hun svaret med

Taarer paa alle deres Spørgsmaal angaaende Banditernes Antal, og Veien, de havde taget.

Colomba kastede sig i hendes Arme og hvidskede til hende: De ere frelste! — Derpaa vendte hun sig til Sergeanten: Min Herre, De seer nok at denne Dame ikke veed noget af det, De spørger hende om. Lad os komme hjem til Byen, hvor man venter os med Utaalmodighed.

— De skal komme der før De ønsker det, min Lille, sagde Sergeanten, og De skal komme til at forklare, hvad De paa denne Tid har havt at gjøre paa Heden hos Banditerne. Jeg veed ikke hvad Trolddom disse Skjælmer udøve, men de forhexe vist Pigerne, thi overalt hvor der er Banditer, er man vis paa at finde smukke Glutter.

— De er galant, Hr. Sergeant, sagde Colomba, men tag Dem iagt med hvad De siger. Denne Dame er en Slægtning af Præfecten, og med hende lader der sig ikke spøge.

— En Slægtning af Præfecten! brummede en Soldat; — ja vist, hun har jo Hat paa.

— Hatten gjør intet til Sagen, sagde Sergeanten. De vare begge i Selskab med Præsten, som er den første Pigejæger i hele Landet, og det er min Pligt at føre dem med mig. Han gav nu Ordre til Marschen, og den lille Trop tog Veien mod Pietranera. En Voltigeur vilde tage Miss Lydias Arm, men Colomba stødte ham voldsomt tilbage. Ingen vove at røre hende! sagde hun. Troe I at vi have Lyst til at løbe fra Jer? Støt Dem paa mig, min kjære Lydia, og græd ikke som et Barn. Vi have havt et Eventyr, men det vil faae en god Ende; om en halv Time sidde vi ved Aftenbordet. Jeg er selv meget sulten.

— Hvad vil man tænke om mig? sagde Lydia sagte.

— Man vil tænke, at De er faret vild paa Heden, — det er Alt.

— Hvad vil Præfecten, og hvad vil fremfor Alt min Fader sige?

— Præfecten? — ham svarer De at han passer sin Præfectur. Deres Fader? — Efter den Maade, hvorpaa De talede med Orso, havde jeg troet at De havde noget at tale med Deres Fader om.

Miss Nevil trykkede hendes Arm uden at svare.

— Ikke sandt, hvidskede Colomba, — min Broder fortjener at elskes? — Og elsker De ham ikke lidt?

— Colomba! svarede Lydia, smilende uagtet sin Forvirring; — De har forraadt mig, — mig som havde saamegen Tillid til Dem.

Colomba slog sin Arm om hendes Liv og kyssede hende paa Panden: Min lille Svigerinde! De vil tilgive mig!

— Jeg er jo nødt til det, min frygtelige Søster! svarede Lydia og gjengjeldte hendes Kys.

— Præfecten og den kongelige Procureur logerede hos Mairens Fuldmægtig, og Obersten, der var høist urolig for sin Datter, kom just for tyvende Gang for at spørge angaaende hende, da en Voltigeur, der var sendt forud, meldte dem den frygtelige Kamp, man havde leveret mod Banditerne, en Kamp, i hvilken der vel hverken var Døde eller Saarede, men i hvilken man havde erobret en Mantel, en Suppegryde og to Fruentimmer, der, som han udtrykte sig, vare Banditernes Kjærester eller Spioner. Efter at være saaledes anmeldte, ankom de to Fangne midt imellem deres bevæbnede Escorte. Man begriber Colombas straalende Blik, hendes Ledsagerindes Skamfuldhed, Præfectens Overraskelse, og Oberstens Glæde og Forundring. Procureuren gjorde sig den ondskabsfulde Fornøielse at underkaste den stakkels Lydia et Slags Forhør, som han først endte, da han aldeles havde bragt hende ud af Fatning.

— Det forekommer mig, sagde Præfecten, at vi kunne sætte alle vore Fanger i Frihed. Disse Damer have været ude at spadsere og intet er naturligere i et saa smukt Veir; de have hændelsesviis truffet en smuk, saaret ung

Mand, det er jo ogsaa ganske naturligt. Derpaa tog han Colomba tilside, og sagde: Frøken, De kan lade Deres Broder vide, at hans Sag staaer bedre end jeg havde troet. Undersøgelsen af Ligene og Oberstens Forklaring bevidnede, at han kun har forsvaret sig, og at han var ene i Stridens Dieblik. Alt vil blive godt, men han maa snarest mueligt forlade Heden og fremstille sig for os som Fange.

Klokken var henved Elleve da Obersten, Lydia og Colomba satte sig tilbords ved et Aftensmaaltid, der var bleven koldt. Colomba spiste med god Appetit, og gjorde sig lystig over Præfecten, Procureuren og Voltigeurerne. Obersten spiste, men sagde ikke et Ord, og betragtede bestandigt sin Datter, som ikke hævede Blikket op fra sin Talerken. Endeligt sagde han paa Engelsk i en mild, men alvorlig Tone:

— Lydia! — Du elsker altsaa della Rebbia?

— Ja, min Fader! svarede hun rødmende, men med Fasthed. Hun slog Øinene op, og da hun ikke saae noget Spor af Vrede i sin Faders Ansigt, kastede hun sig i hans Arme og kyssede ham, som velopdragne Pigebørn pleie at gjøre ved slige Leiligheder.

— Naa, i Guds Navn da, sagde Obersten; — det er en brav Karl; men det siger jeg Dig, vi blive ikke i dette forbandede Land! — ellers tager jeg mit Samtykke tilbage.

— Jeg forstaaer ikke Engelsk, sagde Colomba, men jeg vedder at jeg har gjættet hvad her tales om.

— Vi tale om, sagde Obersten, at vi ville føre Dem med os til Irland.

— Ja, meget gjerne, og jeg skal være Svigerinde Colomba! Det er afgjort, Oberst, — ræk mig Deres Haand derpaa!

Ved slige Leiligheder rækker man sin Mund! sagde Obersten.

20.

Nogle Maaneder efter det Dobbeltskud, der satte Pietranera i Forbauselse, reed en ung Mand, med den venstre Arm i et Skjærf, fra Bastia imod Landsbyen Cardo. En ung Dame af udmærket Bært og Skjønhed ledsagede ham paa en lille sort Hest, hvis Kraft og Bygning en Kjender vistnok vilde beundret, men hvis ene Øre uheldigviis var vanziret af en Flænge. I Landsbyen sprang den unge Dame behændigt ned af Hesten, og efterat have hjulpet sin Ledsager ned, løsnede hun nogle svære Tasker, som var knyttede til Sadlen. Hestene bleve overgivne en Bonde til Bevogtning, og hun tog, belæsset med Taskerne, som hun skjulte under sin Mezzaro, Veien ind mellem Bjergene med den unge Mand, der var væbnet med et Gevær, og de fulgte en meget steil Sti, der ikke syntes at føre til nogen menneskelig Bopæl. Da de vare komne noget op af Bjerget Quercio, standsede de, og satte sig i Græsset. De syntes at vente Nogen, thi de vendte bestandigt Øinene mod Bjerget, og den unge Dame saae ofte paa et smukt Guldubr, maaskee ligesaa meget for at betragte en Skat, hun syntes kun at have eiet i kort Tid, som for at erfare om Tiden til Stevnemødet var kommet. De ventede ikke længe. En Hund kom ud af Heden, og paa Navnet Brusco ilede den logrende hen imod dem. Kort efter viste der sig to skjæggede og stærktbevæbnede Mænd, hvis lurvede og pjaltede Klæder harmonerede slet med deres prægtige Vaaben, der vare fra de bedste Fabrikker paa Fastlandet. Uagtet den tilsyneladende Ulighed i deres Vilkaar, mødtes de fire Personer i denne Scene meget fortroligt og som gamle Venner.

— Naa, Ors'Anton, sagde den ældste af Banditerne, nu er Deres Sag jo forbi, jeg gratulerer Dem. Det ærgrer mig at Advokaten ikke er mere paa Øen, for at kunne see ham rase. Og Deres Arm?

— Om fjorten Dage vil jeg kunne gaae uden Bind. Brando, min brave Ven, jeg reiser imorgen til Italien, og jeg har villet sige Dig og Præsten farvel; det er derfor jeg har bedet Eder at komme.

— De har Hastværk, sagde Brandolaccio;

igaar slap De ud, og imorgen reiser De allerede!

— Der er noget der trækker, sagde Colomba lystig. Jeg har bragt Aftensmad med til Eder; spiser, og glemmer ikke min Ven Brusco.

— Hører mig, mine Venner, sagde Orso; I driver en slet Haandtering, og dersom det ikke hændes Eder at ende Eders Løbebane paa Retterstedet i Bastia, saa er dog det bedste Lod, I kunne vente Eder, det at falde paa Heden for Gendarmernes Kugler.

— Naa, sagde Castriconi, det er en Død saa god som enhver anden, og den er endog bedre end at døe af Feber i sin Seng.

— Jeg ønskede, sagde Orso, at see Jer forlade dette Land, og føre et roligere Liv. Hvorfor ville I for Exempel ikke gaae til Sardinien, som flere af Eders Kammerater have gjort? Jeg kunde skaffe Jer Midler dertil.

— Til Sardinien! raabte Brandolaccio. Istos Sardos! Gid Fanden havde dem med deres ravgale Tungemaal! Det er altfor slet Selskab for os.

— Der er intet Udkomme paa Sardinien, sagde Theologen til. Jeg foragter Sardinianerne. For at gjøre Jagt paa Banditerne have de en Milice tilhest, og det characteriserer paa engang Banditerne og Landet. Det undrer mig meget, Hr. della Rebbia, at De, som er en Mand med Smag og Forstand, ikke har faaet Kjærlighed for vort Hedeliv siden de selv har prøvet det. Tro mig, Hr. Orso, intet kan sammenlignes med Banditlivet. Og maaskee var De ogsaa bleven en af vore Folk, dersom der ikke havde været en vis Englænderinde, som jeg kun har seet et Glimt af, men af hvem der gjøres meget Væsen i Bastia.

— Min Svigerinde har ingen Smag for Hederne, sagde Colomba leende.

— I ville altsaa blive her? sagde Orso; nu vel. Men er der da ikke Noget, jeg kan gjøre for Eder?

— Intet, sagde Brandolaccio, uden at beholde os lidt i Deres Erindring. De har allerede gjort for meget for os. De har givet vor lille Chilina en Medgift, og vi vide, at Deres Forpagter vil give os Brød og Krudt saameget vi behøve; altsaa, Farvel. Jeg haaber at see Dem paa Corsika endnu engang.

— Der gives Øieblikke, hvor det er godt at eie nogle Guldstykker, sagde Orso. Nu, da vi ere gamle Venner, ville I ikke nægte mig at modtage denne lille Rulle, der kan hjelpe Eder til at erhverve Eder Andre.

— Ingen Penge mellem os, Hr. Lieutnant! sagde Brando i en bestemt Tone.

— Guldet udretter Alt i denne Verden, sagde Castriconi; men paa Heden trænger man kun til et modigt Hjerte og et Gevær, som ikke klikker.

— Jeg vilde dog saa nødigt forlade Eder uden at give Eder en Erindring, sagde Orso. Hvad skal jeg efterlade Dig, Brando?

Banditen kløede sig i Hovedet, og kastede et skjævt Blik paa Orsos Bøsse.

— Naa, lad mig høre!

— Nei, — nei det gaaer ikke an; — jeg forstaaer heller ikke at haandtere den. Jeg tænker altid paa det djævels Dobbeltskud med een Haand. Men saadant noget skeer ikke to Gange.

— Du vil have mit Gevær? — jeg bragte det just med til Dig. Men brug det saa lidt som muligt! — Og Du, Castriconi, — hvad skal jeg give Dig?

— Siden De absolut vil skjænke mig en materiel Erindring om Dem, saa vil jeg ligefrem bede Dem at sende mig en Horats af saa lille Format som muligt. Den vil adsprede mig, og hindre mig fra at glemme min Latin.

Du skal have en af de bedste Udgaver, min Herr Viismand! der er just en iblandt de Bøger, som jeg vilde pakke ind. Og nu, mine Venner, nu maae vi skilles ad. Rækker mig Eders Haand. Dersom I engang tænke

paa Sardinien, saa skriver til mig. Advocat Nemorino vil give Eder min Adresse.

— Hr. Lieutnant, sagde Brando, naar De imorgen er ude af Havnen, saa see tilbage til Bjerget her; vi skulle være her, og vinke til Dem med vore Torklæder.

21.

Paa en smuk Aprilmorgen kjørte Oberst Nevil, hans Datter, der for faa Dage siden havde havt Bryllup, Orso og Colomba ud fra Pisa for at besee en etruskisk Gravhvælving, som man nyligt havde opdaget. Da de vare komne ned i det Indre af Monumentet, toge Orso og hans Kone Blyant og Papir frem, og satte sig til at aftegne Malerierne, der smykkede det; men Obersten og Colomba, der begge kun havde liden Interesse for Archeologien, forlode dem, og spadserede i Omegnen.

— Min kjære Colomba, sagde Obersten, er De ikke sulten? — Orso og hans Kone ere nu inde i Oldsagerne; naar de sætte sig til at tegne, faaer det aldrig Ende.

— Og dog bringe de aldrig den mindste Tegning hjem med sig, sagde Colomba.

— Jeg vil foreslaae at vi gaae ind i den lille Bondegaard derovre; vi ville maaskee der kunne faae Brød, Mælk og Jordbær, og fordrive Tiden dermed indtil vore Tegnere blive færdige.

— De har Ret, Hr. Oberst. De og jeg, som ere fornuftige og huuslige Folk, ville ikke gjøre os til Martyrer for disse Elskende, der kun leve af Poesi. Ræk mig Deres Arm. Begynder jeg ikke ganske godt at danne mig? — Jeg modtager Cavalerernes Arm, og pynter mig med Hatte og Kjoler paa Moden; jeg bærer Ædelstene; — jeg lærer alle mulige smukke Ting; vil De blot see hvor gratiøst jeg kan bære mit Shavl. Men det er sandt, denne blonde Lieutnant, som søger sig en Brud, min Gud! — jeg kan aldrig komme paa hans Navn, — en stor friseret Helt, som jeg kunde kaste omkuld med en eneste Finger —

— Chatworth? sagde Obersten

— Ja saadan var det! men jeg skal nok tage mig iagt for at udtale det. Naa, — han er dødeligt forelsket i mig!

— O Colomba, De bliver en lille Kokette! — men jeg skal snart finde et andet Parti for Dem.

— For mig? — jeg skulde gifte mig? — Hvem skulde saa opdrage min Brodersøn, naar Orso har givet mig en? og hvem skulde lære ham Corsikansk? Ja, han skal lære Corsikansk, og jeg skal gjøre ham en spids Hue for at drille Dem.

— Ja, lad os først vente til Brodersønnen kommer, og saa kan De jo ogsaa lære ham at bruge Styletten.

— Med Styletten er det forbi; nu har jeg en Vifte til at give Dem over Fingrene med, naar De taler ilde om mit Fædreland.

Under denne Samtale kom de ind i Forpagtergaarden, hvor de fandt Viin, Melk og Jordbær. Colomba hjalp Forpagtersken med at plukke Jordbærrene, medens Obersten sad med sit Glas for sig. Ved Omboiningen af en Allee saae hun en Olding sidde paa en Straastol i Solskinnet; han saae ud til at være syg, thi han havde hule Kinder og indfaldne Øine; han var overordentlig udtæret, og hans Stivhed, hans Blegbed, hans stirrende Blik gav ham mere Liighed med et Kadaver end et levende Væsen. I flere Minuter betragtede Colomba ham med saa megen Nysgjerrighed, at det tildrog sig Forpagterskens Opmærksomhed. Denne stakkels Gamle, sagde hun, er en af Deres Landsmænd, Signora. Han har havt den Ulykke at miste sine Børn paa Corsika paa en frygtelig Maade. Den stakkels Herre er derpaa draget herover til en Slægtning, som eier denne Gaard. Han er en Smule forvirret i Hovedet; det kommer af Ulykken og Sorgen. Han er meget mild og gjør ingen Fortred, og han taler ikke tre Ord hele Dagen. Doctoren kommer her hver Uge, og han siger, at han har ikke langt tilbage.

— Ah! han er fordømt? sagde Colomba. I hans Stilling er det en Lykke at faae Ende paa det.

— De skulde tale lidt Corsikansk til ham, Signora, maaskee vilde det muntre ham at høre sit Lands Sprog.

— Vi ville see, sagde Colomba med et ironisk Smiil, og hun gik Oldingen saa nær at hendes Skygge berøvede ham Solskinnet. Den stakkels Vanvittige hævede Hovedet og saae stivt paa Colomba, som ligeledes betragtede ham, bestandigt smilende. Efter et Øieblíks Forløb lagde Oldingen Haanden paa sin Pande og lukkede Øinene som for at undgaae Colombas Blik. Derpaa aabnede han dem atter, men stirrede vildt, hans Læber skjælvede, han vilde udstrække Haanden, — men gjennemboret af Colombas Øiekast sank han stivnende om i Stolen, uden at kunne tale eller røre sig. Endelig randt store Taarer ud af hans Øine, og nogle Suk trængte sig frem af hans Barm.

— Det er den første Gang jeg seer ham saaledes, sagde Konen. Signora er fra Deres Land, hun kommer for at see Dem, sagde hun til den Gamle.

— Naade! raabte denne med skjærende Stemme; Naade! er Du ikke tilfreds endnu? — Det Blad, — som jeg havde brændt, — hvorledes er Du kommet til at læse det? — Men hvorfor dem begge? — Orlanduccio — Du har intet kunnet læse, der vidnede mod ham; — I burde ladet mig beholde Een — en Eneste! — Orlanduccio — Du har ikke læst hans Navn.

— Jeg maatte have dem begge, sagde Colomba med lav Stemme. Grenene er afskaarne, og dersom Stammen ikke var raadnet bort, saa havde jeg rykket den op. Beklag Dig ikke, gamle Mand, Du har ikke lang Tid at lide i. Jeg har lidt i to hele Aar!

Den Gamle udstødte et Skrig og hans Hoved sank ned paa hans Bryst. Colomba vendte ham Ryggen og gik langsomt tilbage til Huset, medens hun sang nogle uforstaaelige Ord af en Ballata: Jeg fordrer den Haand, som har trykket af, det Øie, som har sigtet, det Hjerte som har tænkt —"

Medens Bondekonen understøttede den Gamle, satte Colomba sig med rødmende Kinder og funklende Øine tilbords hos Obersten.

— Hvad fattes Dem? sagde han; De seer ud som i det Øieblik i Pietranera, da man sendte os Kugler medens vi sadde tilbords.

— Det er Erindringer om Corsika, der ere komne mig i Hovedet. Men nu er det forbi. Ikke sandt, jeg skal blive Tante? o hvilke smukke Navne jeg skal give ham: Ghilfuccio Tomaso Orso Leone!

I dette Øieblik kom Konen ind. Naa, spurgte Colomba aldeles kold, er han død eller blot besvimet?

— Han er kommen til sig selv igjen, Signora; men det er sælsomt hvor Deres Blik har virket paa ham.

— Men hvem tale I dog om? spurgte Obersten.

— Om en Vanvittig fra mit Fædreland, som er i Pension her. Jeg skal fra Tid til anden lade høre til ham. Men Hr. Oberst, levn dog nogle Jordbær til min Broder og Lydia.

Da Colomba var steget i Vognen, fulgte Bondekonen hende med Øinene i lang Tid. Hun er smuk, den unge Signora, sagde hun til sin Datter; men dog er jeg vis paa at hun har onde Øine!

Pr. Mérimée.

Meieriet i Trianon.

Det under Ludvig den 16de saa ilde omtalte franske Hof, blev i Særdeleshed i eet Punkt bagtalt af Philosopherne, der bebreidede det at drive Misbrug med Skatterne, og at mæske sig med hvad Almuen i sit Ansigts Sved frembragte.

Man maa bemærke, at man dengang saa lidet plyndrede den Fattiges Hytte, at man endog nærede et Sværmeri for Hytter og landlige Boliger, der gik over til et sandt Naseri. Den Tids Architecter drømte kun om Moos og visnet Løv, om Grotter, Græsbænke og Schweitzersøer; Bygningskunsten var bleven til en sand Idyl. Medens Uveiret lurede i det Fjerne, og Jordskjælv forkyndte dets Frembrud, var der tæt udenfor Parises Porte, i dets Omegn og i alle de nærmeste Landsbyer, kjelne og ubekymrede Sjele, der under de optrækkende Skyer pleiede Blomster og hollandske Tulipaner. Hele Ludvig den 14des pragtfulde Versailles med dets majestætiske Statuer, dets Apotheoser af Marmor, dets mythologiske Fontainer, var ikke skabt til at behage Maria Antoinette; den smukke Dronning beboede Petit-Trianon.

Dronningens Hjorder græssede paa en let skraaende Høi ved Bredden af Søen; længere opad laa Meieriet, Præstegaarden og Markvogterens Hytte. Landeierens Huus, som laa i Midten, var tækket med Skifer; det var hverken meer eller mindre end Frankrigs Konge, som tronede der paa Helligdagene. Saaledes var nu denne saa haardt beskyldte Kongefamilie! — Hun kjernede Smør, og raabte til Noerkarlen, at han skulde sætte hende over til den anden Bredde, for at hun kunde høre sine Faars Brægen og de fjerne Sange. Ak! denne Noerkarl vil engang, som den gamle Charon, bringe andre Skygger over til denne Bredde, rasende, frygteligt truende Skygger, Horder af Cannibaler, som ville ødelægge denne skjønne Landsby, som ville sønderbryde Fadene i dets Melkestuer, fordi dette Meieri har baaret Navnet „Dronningens Meieri!" — Man tro ikke at disse Folkehævnere vil lade sig holde tilbage af denne landlige Illusion! — Her er det at Dronningen kjerner Smør med egne Hænder, her er den Slette, hvor Landdommeren uddeler Prisen til Bueskytterne; den kongelige Familie er Besidder af denne i Vaaren saa yndige Landsbye; Kongen er Landeieren, Dronningen er Meiersken. Greven af Artois viser sig i den, klædt som Markvogter. Men om Vinteren er Illusionen især fuldkommen. Græsgangene ere pudrede med Riimfrost, og Grantræerne med de hvide Grene minde om Træerne i Schweitzerdalene.

Maria Antoinette gik en Morgen ud til sit kjære Meieri. Hun var mod Sædvane ikke ledsaget af Nogen; hun var staaet meget tidligt op, og gik med flaggrende, upudret Haar, over hvilket hun kun bar en lille simpel Hue, omslynget med et Baand af Lillafarve. Denne Dag var en Festdag i Trianon, og for Dronningen en virkelig Festdag; thi hun havde Mad. de Polignac, Mad. de Tourzel og Fyrstinde Lamballe ude hos sig. Fyrsten af Tarent beskjæftigede hele Formiddagen Kongen med vigtige Forretninger, og Maria Antoinette havde altsaa fuldkommen Frihed. Paa sin lille Udflugt lagde Dronningen slet ingen Vægt paa sit Toilette; hun fandt sig saa beqvem saaledes. Hun var gaaet ind i sin Have med en lille Nøgle af Guld, som hun skjødesløst lod løbe rundt om en af sine Fingre. Denne Nøgle, et Arbeide af Ludvig den 16de selv, der, som man veed, drev Kleinsmedprofessionen, aabnede Alt for hende, Meieriet, Kirken, Hytten. Det var en Hovednøgle, hvis Kam var smykket med to Duer, der nebbedes ovenover et Vaaben af Lillier.

— Min Gud! raabte Dronningen pludseligt, jeg har tabt min Nøgle! — Hun bukkede sig og søgte, men fandt den ikke. Hun gik bedrøvet tilbage til sit Meierie og foresatte sig, endnu den samme Aften at lade Laasen for-

andre, og ikke at sige Kongen noget om Tabet af Nøglen.

— Melkestuen var af hvidt Marmor; Melkefadene, Sierne og Kjernerne vare opstillede i en koket Orden, der bragte det Hele til at ligne de smaa Kjøkkener, man forærer Børn som Legetøi. Dronningen, der endnu var meget ærgerlig over Tabet af sin Nøgle, fremtog et Porcellainsfad, prydet med Amoriner, og af saa fiint og elegant Arbeide, at kun en kongelig Fløde var værdig til at optages i det. I dette Fad skulde Osten til Frokosten serveres, og i denne Frokost skulde hendes tre Veninder deeltage. Der skulde ikke være nogen anden Mand tilstede, end Capitainen i Schweitzergarden, en hæderlig Person med rød Næse og jevne Sæder, med et Hoved, der var ligesaa stort som det var tomt, og med Been, der vare ligesaa korte som hans Ideer. Denne brave Schweitzer morede særdeles meget Dronningen og Hertuginden af Polignac, og han fortalte dem tusinde Historier om sine Felttog og om sit Fædreland.

— Med denne Ost haaber jeg at vor fortræffelige Hr. Wadmaneß vil blive tilfreds, sagde Dronningen, lystig som en Malkepige. Det er ikke fordi at Hr. Wadmaneß er kræsen, — men han holder meget af min Ost. Det er maaskee et Smigreri fra hans Side; vi Dronninger kunne aldrig blive visse paa Sandheden.

— Den er ganske udmærket, raabte Hertuginden af Polignac, som havde listet sig ganske sagte ind i Melkestuen; — jeg fandt Havedøren aaben, og jeg gik ind. Jeg havde sovet saa slet inat.

— Lad Kongen ikke høre det, min kjære Hertuginde; han paastaaer at man kun kan sove godt i hans Versailles; i Paris gjør man formegen Larm.

— Jeg troer snarere at det er dette Spøgelse, som jeg har seet snige sig om i Krattet for Børnene gik tilsengs —

— Kommer Du nu igjen med Din Overtro? Det har udentvivl været en Gartner, der havde forsinket sig, eller en stakkels Gardist, der patrouillerede, indhyllet i sin blaa Kappe; — i Maaneskinnet —

— De tager Feil, Deres Majestæt! han havde en rød Dragt. O hvor jeg var bange! han saae ud som han var blodig.

Hvad vedde vi, min Kjære! det har dog været en Soldat, der har voldt Dig denne Angst. Og desuden sang vi jo ogsaa den hele Aften Romanzer om Spøgelser og Gjengangere.

— Det er sandt; jeg er en Nar. Hvor dog denne Melk er hvid; man kunde fristes til at kysse den.

— Kys hellere Malkepigen; er jeg ikke ogsaa smuk? — see ret paa mig! Greuze sagde mig endnu forleden Dag, at han vilde udbede sig Tilladelse til at male mig i min Meierskedragt.

— Hvilken herlig Fløde! saa god finder man den kun hos Deres Maiestæt. Og den smukke Hertuginde af Polignac satte Melkefadet for sine Læber. Imidlertid slog Klokken ti i den rolige Landsby. Vinden bevægede Toppene af de skjønne Træer, men det hele Landskab var forresten saa stumt som om det var malet, og ikke et Menneske betraadte de saa omhyggeligt skuffede Gange. Dronningen ordnede sit Huusgeraad og gav Porcelainsfadet med den skummende Melk til Mad. Polignac. Denne gik, stolt af sin Byrde, foran Dronningen ud af Melkestuen, og hun havde atter antaget hele sit yndige og muntre Væsen. Dronningen vilde lukke Døren af, men erindrede at hun havde tabt Nøglen.

— Kongen vil skjænde paa mig, sagde hun, fordi jeg har tabt denne smukke Nøgle. Lad os ikke glemme at paalægge Antoine at søge efter den allevegne. Men hvor skulde det være muligt at finde en Nøgle i Petit-Trianon? — Antoine gik just forbi dem. Antoine, sagde hun, min brave Nøgter, der skal vanke en

god Belonning for Dig, hvis Du kan finde min Nøgle, som jeg imorges har været saa barnagtig at tabe. Antoine bøiede sig som man dengang bøiede sig for kronede Hoveder; paa den Tid troede man endnu paa Dronningernes Evighed. Maria Antoinette gik nu ind i Kostalden. To meget kokette Køer med meget smaa Horn, liggende paa en tyk Strøelse, drøvtyggede endnu deres Morgenfoer. De reiste sig og viste sig meget familiaire mod Dronningen, som satte sig til at malke dem, glad som en Schweitzerinde.

— De stakkels Dyr have det aldrig varmt nok, sagde hun til Antoine; man slukker altid Vinduerne op omkring dem, saa at deres skjønne Yvere forhærdes af Trækvinden. Kom her, Dorothea, sagde hun til den Yngste af dem, idet hun klappede den, kom og tag dette Græs af min Haand! — men hvad tænker jeg paa! Klokken ringer til Frokost, og den gode Hr. Wadmaneß vil aldrig tilgive mig at jeg giver mine Køer at spise førend en Gardecapitain.

De sprang nu Begge saa hurtigt over Græsset som to Hinde; de ilede, for at tilfredsstille Hr. Wadmaneß Appetit, som om han havde været den fornemste Person ved denne Frokost.

Den fortræffelige Schweitzer sladdrede imidlertid i al Rolighed med de to andre Damer. Hans Pidsk var omhyggeligt bundet og blank af Pomade, hans Vest var skinnende hvid, og hans Spanskrør, der var hans Commandostav, gav ham Lighed med en Onkel fra Amerika. I dette Øieblik var han ifærd med at holde Lovtaler over sin Neveu Ulric, en smuk ung Mand paa 23 Aar.

— Forestil Dem, Deres Høihed, sagde han til Fyrstinde Lamballe, at min stakkels Neveu Ulric kun var fem Aar gammel, da jeg saae ham førstegang. Jeg vilde at Drengen skulde have lært noget hjemme førend han kom ud iblandt Fremmede, og jeg lod ham undervise i alle mulige fornøielige Øvelser, i Bueskydning, Geværskydning, Jagt, Rytteri, og i det Hele i Alt hvad der kan bringe en Mand frem i Verden. Da han var atten Aar gammel, var han en anden Wilhelm Tell, og han gjennemborede et Æble paa Fogdens Hoved saa let som jeg spækker en Kanin. Da jeg forlod Schweitz vilde jeg tage ham med mig, fordi han var en smuk og modig Knos, men det syntes han ikke om, og det var næsten kun med Magt at jeg kunde bevæge ham til at forlade Vevey. Kan Deres Høihed begribe en saadan Opsætsighed?

— Naa, han havde maaskee en eller anden Kjærlighedsforstaaelse i Vevey?

— Han! — jo pyt! — han tænker ikke mere paa Kjærlighed end jeg paa Disciplin, — naar jeg er her. Nei siig hellere om ham at han er en Nar, som begræder sine Dale og sine Bjerge. Jo det er et deiligt Land, hvor man ikke seer Andet end Snee og Søer! Hvad dets Ost angaaer, saa har vi en her —

— Jeg har lavet den til Dem, Hr. Wadmaneß, sagde Dronningen. Dersom De blot vidste hvad den har kostet mig! — Jeg har mistet min Nøgle imorges, min smukke Nøgle, som Kongen havde foræret mig.

(Sluttes i næste Hefte.)

MAXIMILIAN KORN,

k. k. Hofschauspieler in Wien

Em Berentzen & C° lith Inst

Hvad er Amor?

Hvad Amor er? det gad du gjerne vide?
Hvad Amor er? Det spørger du mig om?
Jeg tænkte, Barn, du vidste det itide,
Ak længe, længe før han til dig kom.

Han er det Ømmeste af Alt det Ømme;
Det Sødeste af Alt, hvad der er Sødt;
Det Drømmeligste mellem alle Drømme,
Det Blødeste af Alt, hvad der er blødt.

Lavinens Snee, som ligger tykt i Dalen,
Den smelter hurtigt vel for Solens Skin.
Men Hjertet smelter, syngende i Qvalen,
Hvor Amor med sin Fakkel træder ind.

N. Søtoft.

Meieriet i Trianon.

(Sluttet.)

Capitain Wadmaneß følte vel, at Høfligheden bød ham at bidrage til, at den af Dronningen tabte Nøgle fandtes, men han foretrak dog at blive i Mag hos Damerne, og stammede derfor til sin Undskyldning: Det skulde være mig en Fornøielse at hjelpe med at søge efter den, dersom jeg ikke havde Inspection over Posterne paa Slottet, hvorfor jeg ikke tør fjerne mig herfra.

— Hvorledes, Hr. Capitain, har De Mistillid til Deres Schweitzere?

— Jeg! paa ingen Maade. Men jeg har imorges modtaget et anonymt Brev, som foruroliger mig.

— Og de læser anonyme Breve, Hr. Wadmaneß?

— Forstaaer sig; en Capitain i Garden maa læse Alt! — naar jeg forresten siger et anonymt Brev, saa mener jeg just ikke at det er aldeles anonymt; det er undertegnet: En Schweitzer.

— Det er en Spøg!

— Schweitzersoldaterne spøge aldrig, sagde Mad. de Tourzel.

— Hr. Capitain, sagde Dronningen, giv mig dette Brev.

Wadmaneß gav Dronningen Brevet fra Schweitzeren, og hun læste det selv. Brevet, hvis Haandskrift var fordreiet, indeholdt følgende Ord: „Hr. Capitain, De vil ved Inspectionen Kl. 3 savne en Mand. Anklag Ingen uden den Skyldige selv for denne Forseelse. Himlen beskytte Dem, Dronningen og Kongen!"

— Han har sat Dronningen foran Kongen, sagde Mad. Polignac. Man maa gjøre den brave Schweitzer til Minister, hvis man finder ham igjen.

— Han er altsaa deserteret, Hr. Wadmaneß?

— Jeg veed ikke om han virkeligt deserterer, men vist er det, at dersom han deserterer, bliver han skudt.

— Loven en noget for streng mod de stakkels Soldater.

— Loven er ikke streng nok, mine Damer. Naar man har en god og lystig Fugl som mig til Capitain, og man forlader ham, saa er det en utilgivelig Uhøflighed! — Imidlertid faldt Capitainen i Søvn under den stærke Varme, og Damerne havde den Barmhjertighed, ikke at forstyrre hans Hvile; de forlode ham.

Klokken slog Fire i den store Spillesal, da Wadmaneß følte sig vækket pludseligt af en plump Haand.

— Er det Dig, Frantz?

— Ja, Hr. Capitain, jeg har skyndt mig herhen for at melde Dem en overordentlig Nyhed.

— Hvilken? Jeg vedder at jeg kjender den.

— En Soldat er deserteret!

— Ikke Andet! lad mig sove, Klodrian!

— Ja, men denne Soldat er Ulric, Deres Neveu.

— Det er ikke muligt!

— Her er Rapporten!

Wadmanefs gjennemløb hurtigt Rapporten, han tog Hat og Stok, og i sin Hastværk selv Mad. Tourzels Lommetørklæde.

— See dog hvor vor Schweitzer løber hurtigt, sagde Mad. Polignac ved Vinduet i den lille Sal.

— Vi miste ham, sagde Dronningen, men vi faae ham erstattet, thi jeg hører Hr. Bezenval ringe dernede.

Man modtog Hr. Bezenval meget artigt, og Dronningen bad ham spøgende om at maatte tage sine to tjenstgjørende Gardister, Varicourt og Désuttes, med tilbords. Varicourt var fra Waadt og af en anseet Familie; Désuttes, en Protegé af Fyrst Esterhazy, der havde skaffet ham ind i Garden, var 23 Aar gammel, havde et galant Væsen, og var meget sødttalende. Han fortalte Garnisonshistorier med en Jomfrustemme. Dronningen indbød dem ofte til sig, og brugte dem som Tilskuere i de smaa Comedier, hun spillede for sit Selskab.

Hr. Désuttes spiste ikke. Er de syg, min Herre? spurgte Dronningen ham venligt.

— Jeg er kun i slet Lune, Deres Maiestæt, svarede han. Jeg er urolig over et Brev uden Underskrift, som jeg har modtaget. Jeg troer imidlertid for en Time siden at have udfundet, hvem det er kommet fra.

Désuttes læste nu et Brev for Dronningen, aldeles ligt med det, Wadmanefs havde viist hende.

— Det er den samme Haand og det samme Indhold, sagde Damerne.

— Jeg vilde ikke her nævne den Skyldiges Navn, sagde Désuttes med et dybt Buk, uden for at stille ham umiddelbart under Deres Beskyttelse. Den unge Mand hedder Ulric Bartus, og er en Neveu af Capt. Wadmanefs? —

— Og hvorfor deserterer han?

— Det er just det jeg ikke veed. Jeg kjender ham fra min Barndom, da jeg i tre Aar boede i Schweitz med min Moder.

— Og man veed ikke hvorhen han er flygtet?

— Ad Paris til udentvivl.

— Og han var en god Soldat?

— En fortræffelig! men han var melankolsk, og tegnede i sine Fritimer Schweitzerprospecter, hvormed han behængte sin lille Stue.

— Det er besynderligt, sagde Bezenval; har De ogsaa kjendt ham, Hr. de Varicourt?

— Ja, jeg har giort hans Bekjendtskab paa en egen Maade. Jeg var hans Secundant i en Duel. Hans Modstander var en Musikus, og Striden var opstaaet over en snurrig Gjenstand. Ulric paastod nemlig at Montblanc var det høieste Bjerg i Europa, Asien og Afrika, men den Anden modsagde ham med Abbé Loirs geographiske Beregninger. Ulric tog Abbé Loirs Bog, kastede den paa Ilden, og sagde, at de Geographer, der nægtede, at Montblanc var det høieste Bjerg, vare bestukne af de fremmede Magter. De duellerede med Pistoler; Ulric rystede sin Modstanders Skud af sig, skjød sin egen Pistol af i Luften, og holdt endnu en saa tordnende Forsvarstale for sit Montblanc, at den forskrækkede Musikant lod ham have Ret, og klinkede med ham paa Montblancs Velgaaende.

See, det var en morsom Schweitzer! sagde Bezenval, og tog nu af denne Anecdote Leilighed til at fortælle tyve andre Schweitzerhistorier, som rigtignok Alle kjendte, men som han foryngede med al den Lune, som Cypervinen indgav ham. Man sang, man sladdrede, man læste efter Bordet; saaledes fordrev Dronningen og hendes tre Veninder altid deres Eftermiddag. Der var ingen Mand i denne lille Kreds uden Bezenval, thi de to Gardister havde strax efter Maaltidet trukket sig tilbage til deres Poster.

Imidlertid spredte Maanen sin Sølvglands over Søen, og Svanerne svømmede paa dens Flade, som Baade med hvide Seil. De Øvrige havde efterhaanden trukket sig tilbage, og kun Mad. Polignac og Dronningen sadde endnu i den lille, kun svagt oplyste Sal. Dronningen foreslog en Tour i Parken. Lad os gaae til Landsbyen, sagde hun. —

Maanen kastede en Straale gjennem Træerne, som om den for et Øieblik vilde oplive dem med sit friske Skjær, før den overlod dem til et fuldkomment Mørke. Alt hvilede sødt i den lille Schweitzerlandsbye, ingen Lavine, ingen Larm forstyrrede dens Rolighed. Lette som to Skygger berørte de to Damer Græsset og qvægede sig i den skjønne, stille Nat.

Havde det ikke været Synd, Du Skjønneste blandt Skjønne, sagde Dronningen, ikke at nyde denne smukke Natur? — Hvor Caprifolierne dufte, og hvor Dugdraaberne glindse paa dem! jeg har aldrig oplevet en skjønnere Nat, og jeg vilde ønske at jeg var en Nattergal, der sad i en Green og sang for Dig.

Pludseligt kom en Mand dem imøde og standsede, da han saae deres af Maanen belyste Ansigter; aldrig havde han maaskee seet to smukkere Hoveder, men heller aldrig maaskee to Fruentimmer, der vare mere frygtsomme.

Dronningen og Mad. Polignac havde sat sig paa en Bænk; Manden kunde ikke tage nogen anden Vei, men maatte passere forbi Dronningen. Han bar en Uniform, som var reven i Pjalter, idet han var sprunget over en Muur; han havde intet Vaaben, men en jernbeslaaet Stav, som om han var i Begreb med en Reise; hans Halsklæde og hans Haar var i Uorden. Da han var kommet tæt foran de to Damer, bøiede han et Knæ for Dronningen, som paa et Tegn af ham selv udrakte sin Haand; Han lagde en lille Guldnøgle i den.

— Jeg takker Dem, min Herre! De gjengiver mig en kjær Skat, som jeg troede tabt.

Han svarede ikke paa denne blide Tiltale. Synet af Søen, af Egnen, og Duften af Hvidtjørnene, syntes at vække sælsomme Drømmerier i hans Sjel. Alle Omgivelser viste ham et Miniaturbillede af hiint store Schweiz med de mægtige, buldrende Vandfald, de sneedækkede Bjerge, de paa lodrette Klippemure byggede Capeller. Manden, som havde reist sig fra Dronningens Fødder, sank paa Knæ for denne Natur, eller rettere for denne Copie af en beundringsværdig Natur; han hulkede, og fremmumlede uforstaaelige Ord. Imidlertid aabnede Vinduet i Kostalden sig; Antoine, som ikke kunde sove, havde taget sit Horn frem, og spillede en Alpesang.

Ved disse uventede Toner, der bølgede fra Echo til Echo, flode store Taarer ud af den unge Mands Øine; da Spillet var forbi kyssede han Dronningen Fod i et Udbrud af Henrykkelse, der lignede Tilbedelse. Jeg er ikke nogen Røver sagde han, — jeg er et stakkels Menneske, der deserterer for at gjensee alt dette. — Og han pegede ud over Landsbyen og Sletten; det var som om Hjertet vilde briste i hans Bryst. Dronningen lod ham sætte sig hos dem, og bad ham at blive ved.

— Jeg er fra Vevey, sagde han; jeg hedder Ulric, og jeg er kommet til Frankrig til min Ulykke, idet jeg der strax kom i Tjenesten, for at føie min Onkel. Min Fader, som er Organist i Vevei, er en fattig Mand. Jeg har gjort Alt for at komme til at elske Deres Land, og jeg manglede ikke Udsigter til et hurtigt Avancement. Min Onkel har været mere end en Fader for mig, han har underholdt og opmuntret mig. Men Synet af det mindste Billede, der forestillede Veveysøen, ødelagde mine Forsætter; jeg kom saa vidt at jeg bildte mig selv ind, at der ikke var noget Ondt i at desertere. Om Natten laa jeg i Feber; jeg saae mig ved Bueskydningen, kronet af alle mine Brødre. Endelig tog jeg min Beslutning; jeg vilde kun leve for min Plan; men jeg fattes Penge, og for at reise hjem behøver jeg Penge. Jeg satte mig for at melde min Onkel min Hensigt i et Brev, for ikke at volde ham uforberedt en saa stor Sorg. En Aften havde jeg hørt Alpesange i denne fortryllende Landsby, ved hvis Port man havde sat mig paa Post; det melankolske i disse Toner greb ind i mit Hjerte. Jeg maatte, enten jeg vilde eller ei, ind i denne

Have; jeg maatte see mine Bjerge igjen. Jeg kaldte allerede paa mine Venner i Hjemmet, min Fader, mine Sødskende, Præsten, som velsignede min Bue paa Skydedagene. Ak! de vilde ikke have gjenkjendt Ulric: den mørke sorgmodige Ulric har tabt sin Ungdom og sin Munterhed! Jeg sov ind under denne skjønne Drøm. Den følgende Dag var jeg endnu i mine Drømme i Vevey, da Obersten greb mig i Armen og ruskede mig stærkt, idet han raabte: Saa kom dog, Ulric! jeg troer Du sover! — Jeg fulgte ham taus, men siden hiin Nat her i Parken, har jeg faaet Afsky for Tjenesten. Deres Majestæt veed Resten af min Historie. Jeg vilde endnu engang see dette Sted, men min Beslutning var taget: jeg havde druknet mig i Søen, hvis man havde forfulgt mig.

— Ulric, sagde Dronningen, der taler meget til Deres Undskyldning; men De havde ikke destomindre lovet Kongen Troskab. Jeg vil selv sætte Dem i Sikkerhed hos Antoine; han skal give Dem Klæder, og en af hans Slægtninge, som er Vognmand, skal føre Dem til Grændsen af Schweitz. Tag denne Pung. Men skynd Dem nu bort! Farvel!

Ulric kyssede Dronningens Haand, og ilede med lettet Hjerte til Kostalden. Antoine blev meget forbauset ved at see den unge Mand styrte ind i hans Kammer, forvirret og med funklende Blikke. Dronningen og Mad. Polignac tænkte den hele Nat paa Deserteuren; den smukkeste og snart den ulykkeligste af alle Dronninger undskyldte hans Brøde, og rørtes ved hans Hjemvee maaskee mere end nogen Anden, thi hun mindedes Wien og sin Ungdom, hine Dage, der vare saa lykkelige, at det vilde været umuligt at ane de Storme, der skulde følge paa dem.

Den følgende Morgen udbredte det Rygte sig i Versailles, at en Schweitzersoldat, der var deserteret, havde druknet sig i Søen.

To Aar efter denne Begivenhed, i den for evigt mærkværdige blodige Nat mellem d. 5te og 6te Octbr. 1790, da Kanonerere, Betlere, Nationalgardister og Sælgekjærlinger styrtede i Bundterad ind i det kongelige Slot Versailles, og udbrølede Dødssange, forefaldt der en Scene, som vi ville optegne her.

Salen, hvori Livgarden opholdt sig, havde kun en eneste Lampe til Belysning, saaledes havde man plyndret paa Slottet. Tilligemed Grev Saint-Priest opholdt Mailly, Désuttes og Varicourt sig der. Klokken var ikke mere end Ti, og man talede mindre om Dagens Hændelser end om de Forholdsregler, man burde tage for denne Nat, da Døren aabnedes, og Lafayette i egen Person traadte ind, og fortalte til Beroligelse for Gardisterne, at han havde opstillet Poster af Nationalgarden ved alle Porte, — og at han nu vilde gaae tilsengs. Saint-Priest gratulerede ham til hans gode Sovehjerte, og Lafayette, der ikke kunde eller ikke vilde svare paa de Spørgsmaal, der gjordes ham fra alle Kanter, gik hurtigt bort.

Kan De begribe, at Hr. Lafayette vil gaae saa tidligt til Ro, efterat være kommet saa silde? sagde Désuttes. Men vi Andre ville ikke forlade vore Poster. Lader os ikke glemme hvad vi idag have seet paa Exerceerpladsen og paa Gaderne.

— Dronningens Hang til Eftergivenhed opmuntrer Anførerne. Hvorledes gik det til, at Livgardisterne, som imorges bleve dræbte, havde faaet Ordre, ikke at forsvare sig?

— Atten Gardister ved Porten massacrerede og sønderlemmede af disse Tigre!

— Frankrig, mine Herrer, tilhører hverken Gud eller Kongen mere! Pøblen har forladt Paris i denne Nat; Anarchiet og Myrderiet drager ind i Versailles.

Unge og Gamle i Skaren hævede deres Hænder til Tegn paa Sorg, og omfavnede hverandre med Vemod. Derpaa fordeelte de Posterne. Varicourt og Désuttes bleve stillede ved Døren til Dronningens Værelser. — De to troe Skildvagter hørte snart en forvir-

ret Larm, Skjeldsord og Huien. Hvad der i denne Nat passerede paa Slottet, var noget Uhort; Qvinderne fra Forstæderne sang frygtelige Viser; den vanvittige Pøbel istemte Dødsskrig; i Slotsgaarden, som Désuttes og Varicourt kunde see fra deres Poster, glimtede Fakler og Bajonetter. Ned med Dronningen! Kongen og Dronningen døe! brølede Pøblen.

De syv eller otte hundrede Rasende styrtede sig imod Dronningens Værelser. Varicourt og Désuttes saae sig pludseligt fortrængte ind i det Andet af disse. Og idet disse modige og trofaste unge Mænd bleve angrebne af de blodige Mordvaaben, styrtede en Mand i en simpel blaa Frakke frem, modtog i Skulderen og paa Armen de første Hug, som man styrede imod dem, og omfavnede dem derpaa idet han raabte: Leve Dronningen!

Det var Ulric. Han sank snart ved Siden af de to dræbte Gardister. Mængden trængte den halvdøde Mand lige ind i Dronningens Gemak, som nu blev overgivet til Ødelæggelse. Man styrtede mod Sengen, sønderhuggede den med Sabler og besudlede den med Blod. Dørene bleve sprængte, de kongelige Chiffre udslettede, og det kongelige Gemak gjenlød af frivole Sange. Det vilde være umuligt, at skildre al den Scandale, alle de raffinerede Qvaler, som paa denne Morgen ventede den kongelige Familie medens den blev ført til Paris. Den blodtørstige Skare havde forladt det sørgelige Versailles, efterat have slæbt de myrdede Gardister sammen udenfor Døren til den Vogn, Majestæterne skulde bestige. Alt var efter deres Borttog blevet stille derude, — men for hvert Skridt saae man Spor af Blod og Ødelæggelse.

— Hvad gjør De her? — spurgte Slotsfogden en Mand med et stort Saar paa Halsen, som søgte at skjule en Pakke med Klædningsstykker under sin Arm.

Den Ulykkelige hævede sig et Øieblik, men faldt atter tilbage; han var frygtelig bleg; han aabnede selv med Møie Pakken, og udbredte dens Indhold paa Dronningens Seng. Han holdt sig paa Knæ saa svag han var; udentvivl havde Morderne glemt at give ham det sidste Stød før de forlode dette Sted.

Slotsfogden, som ikke var nogen Anden end Antoine, greb ham ved Armen, og betragtede de Klædningsstykker, som han havde lagt fra sig. Det var et Skjørt af grovt Uldtøi, en hvid Hue med Lillabaand, og et Par plumpe Skoe; — det var den Dragt, Dronningen sædvanligt havde baaret som Meierske.

— Og hvad vil Du gjøre med dette?

— Jeg vil lade det bringe til min Kone, som jeg har ladet tilbage i Schweitz; hun skal bevare det til sin Død; for at komme i Besiddelse af det har jeg modtaget dette Sabelhug. —

Antoine gjenkjendte Ulric.

Den stakkels Schweitzer var halvdød. — Antoine forbandt hans Saar, lod ham sætte paa en Hest og lod ham befordre til sit Logis af en af Mad. Maurepas's Tjenere. Da hans Vært den følgende Dag, forundret over ikke at høre noget til ham, kom ind i hans Værelse, fandt han Ulric død. Hans Saar havde aabnet sig om Natten og han havde forblødt sig.

Værten gjennemsøgte hans Kuffert. — Hvad seer jeg? raabte han, — en Kjole og en Hue! de skulle pynte min Kone, Mad. Bobin, paa Festdagene! —

Den 16de Octbr. 1794 var det en Festdag for Pøblen, og Meierskedragten, der skulde tilhørt den ulykkelige Ulrics Kone, var med til Dandsen omkring Dronningens Skafot.

R. de Beauvoir.

De to Skuespillere.

Nærværende lille Fortælling vover at begynde med Navnet Talleyrand, hiint berømte, frygtelige Navn, der tilhørte den Person, der maaskee var den originaleste, den dygtigste, den smidigste og den aandrigste i Frankrigs Fortid og Nutid. Man behøver vel ikke at underrette Læserne om, hvem Hr. de Périgord-Talleyrand var, — denne bispelige Lovkyndige, denne revolutionaire Royalist, denne emigrerede Republikaner, denne absolutistiske Minister, denne constitutionelle Ambassadeur, som fra sin Ungdom af havde tilegnet sig de to symbolske Janusansigter, — det Ene for at betragte det Forbigangne, det Andet for at see ud i Fremtiden. Man beundrer denne sjeldne Mand, uden at kunne elske ham, men frygter ham, uden maaskee at agte ham, man søger ham uden altid at ønske ham. Ofte, naar jeg tænker paa denne mystiske Olding paa firesindstyve Aar, der endnu viser Anstand og Aand idet han hyller sig i sit Liigklæde og døer, saa gribes jeg af Uro og Rædsel, thi det er mig umuligt at forstaae ham eller forklare mig ham. Denne paa engang saa rolige og heftige Natur; denne Intelligents, der naar det gjøres nødigt, hæver sig til det Geniale; denne Dristighed, som tager alle Reservationens Omveie; denne Kraft, som i et Øieblik bliver til Forvovenhed; denne Fyrighed, som veed at beherske sig; denne opbrusende Taalmodighed, som paa samme Tid kan vente og drive paa; denne beregnende Ærgjærrighed, som ikke forivrer sig eller iler, men dog naaer sit Maal; dette beundringsværdige Blik paa Menneskene, naar det gjælder om at underkaste sig dem eller at lede dem; dette dybsindige Blik paa Omstændighederne, naar man vil udgrunde eller beseire dem; denne mærkværdige Evne til, efter Behag at aflægge sine Tilbøieligheder og Følelser, paa samme Maade som Slangen, der skifter Hud; denne virksomme og oprigtige Hengivenhed for alle Storheder, der er i Fremgang; denne kolde og overlagte Utaknemmelighed mod de Storheder, der dale; denne tilsyneladende Haardhed i Principer, blandet med en uforklarlig virkelig Blidhed i Sprog, Manerer, Smag og dagligt Væsen, — er ikke alt Dette en ubegribelig Blanding af alle de hverandre meest modsatte Ideer, noget ligesaa Ukjendt, Uigjennemtrængeligt og Dunkelt, som det indbildte Svælg, der uophørligt gabede under Pascals vaklende Fødder?

Det tilkommer ikke Feuilletonisten at udsige Lovtaler eller Kritik over Fyrsten af Talleyrand, over denne Præst, Verdensmand og Diplomat, som gjennemlevede saa mange Aarhundreder i nogle Aar; som begyndte at blive aandrig, da han underholdt sig med Voltaire; som gik Arm i Arm med Seyes og Borgermanden; som trøstede den døende Mirabeau ved at tale om Fædrelandet og Friheden; som udrustede Krigsskibe for at understøtte det emanciperede Amerika med det franske Klærkeskabs Penge; som hilste Bonaparte paa Spidsen af hans Hæder, og som saa hurtigt fornægtede ham, da hans Herredømme, hans Magt og hans Navn gik tilgrunde; som i 1814 opfandt et nyt Kongedømme, for atter at vende det Ryggen og fordømme det, for at sige det farvel som han havde sagt det goddag, smilende, og spottende Restaurationen, som var hans eget Værk. At trænge dybere ind i alt Dette, er som sagt, ikke vort Hverv; vi ville kun fortælle en lille Anecdote, og det er til den vi nu ville skride.

Heltene i vort Eventyr ere en Skuespiller og en Diplomat, — eller om man hellere vil, — to Skuespillere; den Ene har spillet afvexlende, — og ganske fortræffeligt — paa næsten alle Theatre i Paris; den Anden har figureret glimrende i mere alvorlige Comedier, paa mere ophøiede Scener, for et Parterre af Konger, Ambassadeurer og Ministre; den Ene lidt høiere, den Anden lidt lavere, — men dog i Grunden den samme Ting!

I Juli Maaned 1830 standsede en Reisevogn, forspændt med fire Heste, udenfor „Hôtel de France," det bedste Hôtel i Orleans; en

Reisende paa henved tredsindstyve Aar, men endnu livlig og rask, steg ud af Vognen. Han blev modtaget af Folkene i Hôtellet med høitidelig Ærefrygt, med alle Ærbødighedens, Frygtens og Smigerens Krumspring. Man førte ham, — ja man bar ham næsten ind i et pragtfuldt Logis, som man forud havde istandsat for ham; man opstillede Tjenere i Stadslivrée i hans Forgemak; Verten bøiede sig tyve Gange til Jorden for ham, og titulerede ham Høihed, Excellence og Fyrste. Og denne Fyrste var — Potier! —

Noget senere lod Larmen af en anden Postvogn sig høre i Hôtellets Gaard. En aldrende Mand med et aandrigt Ansigt og et mærkværdigt Væsen, steg ud af den. Hans Tjener spurgte, hvor hans Herres Værelser vare, og man anviste ham med et Slags Ringeagt to smaa, lave, simple og mørke Værelser; Kammertjeneren vilde beklage sig og opponere, men hans Herre forbød ham det med et imponerende Vink, der bragte ham til at taale og tie. Denne saa slet modtagne Reisende, denne Nykomne, der blev forviist til en mørk Krog i Hôtel de France, var hverken mere eller mindre end Hr. de Talleyrand! — Uden Tvivl var han Offeret for en utilgivelig Feiltagelse. Man havde givet Skuespilleren den Plads, der var bestemt for Diplomaten.

Efter nogle Timers Forløb kom Sandheden for Dagen, og Gjæstgiveren skyndte sig at oprette sin store Forseelse, idet han med Knæfald og Taarer søgte at røre den miskjendte og krænkede Stormand. — Jeg tilgiver Dem, sagde Hr. de Talleyrand, idet han bød Verten at reise sig, — men hvem er denne Dumdristige, som vover at berøve mig mit Navn, mine Titler og min prægtige Bopæl?

— Ak! Deres Høihed! han har ikke berøvet Dem noget; jeg har givet ham Alt, og han har modtaget Alt.

— Nu vel, saa gaa nu og bed ham give mig Alt tilbage.

— Men, Deres Excellence, han vil beholde det.

— Det er altsaa en gammel Diplomat?

— Nei, det er en gammel Skuespiller, ved Navn Potier.

— Hvad hører jeg! — Naa, der gives Forvarsler, som aldrig bedrage.

— Forestil Dem, Deres Høihed, at denne fordømte Gjøgler for et Øieblik siden har vovet at svare mig: De siger, at Hr. de Talleyrand kryber sammen i et Værelse, som burde være mit; jeg kjeder mig i en Sal, som burde være hans; De har udstafferet mig med hans Titler, Værdigheder og Hædersposter, og jeg bemyndiger Dem til at tilbyde ham min Stand, mine Roller og mit Navn; jeg har overtaget hans Pergamenter, lad ham nu overtage mine Narredragter; jeg gjør for en Dag Fordring paa min Storhed og min Fornemhed, — jeg kalder mig Fyrst Perigord-Talleyrand; lad ham kalde sig Potier, hvis han har Lyst. — Farvel! — Det hjalp ikke alt hvad jeg sagde og gjorde, — han jog mig ud af Salen og kastede mig til Slutning disse Ord i Næsen: Gaa, og siig til den, der sender Jer, at jeg er kommen herind igjennem Døren, og at man ikke faaer mig ud herfra uden igjennem Vinduet! —

— Gjennem Vinduet! raabte Talleyrand; han giver mig selv en Idee, og jeg skal benytte den.

— Og jeg skal med Fornøielse hjelpe Deres Excellence.

— Nei, sagde Fyrsten, efterat have grundet et Øieblik. Hr. Vært, jeg beder Dem paa mine Vegne at gaae op til denne mærkværdige Personnage, og melde ham, at Skuespilleren Potier beder ham om den Naade, at maatte gjøre ham sin Opvartning og vise ham sin Ærefrygt.

— Hvorledes, Deres Høihed, De vil —?

— Er det ikke rigtigt at jeg gjør mig til Skuespilleren Potier, naar han har gjort sig til Fyrsten af Talleyrand? Gaa De! —

Hvad vilde mine Colleger fra Wienercongressen sige, — tænkte Ludvig den 18des almægtige Minister, hvis de saae mig spille en

saadan Comedie i et usselt Værtshuus i Orleans? Den virksomme Medarbeider af Revolutionen, Keiserdømmet og Restaurationen i Veddekamp med en Buffo fra Paris! — det er idetmindste en Rolle, som manglede i de hundrede Acter af mit Repertoire. Lad os nu prøve at spille godt, lad os glemme Nutiden og tænke paa Fortiden! Min Skjæbne er dog høist luneful d! Jeg har begyndt mit Livs Intrigue mellem Seminaristerne i St. Sulpice; jeg skal maaskee ende den med at kappes i Snildhed og Narrespil med en Comediant!

Enhver erindrer sig endnu med Latter Potiers sjeldne Talent, naar det gjaldt om, hist og her at gribe originale Physionomier, at tilegne sig laante Former, at skabe Ansigter ved Phantasiens Hjelp, at opdage Typer ved sin Skarpsindighed eller at overføre dem ved en naturtro Efterligning. Den Udfordring, som Talleyrand syntes at gjøre ham, forskrækkede ham i Forstningen, han frygtede for denne vanskelige Rolle, der nødte ham til at tænke og tale som en Mand, der havde megen Aand. Men tilsidst seirede Nysgjerrigheden og det Pikante i dette Eventyr over Beskedenhedens Skrupler og over Frygten, og i et Dieblik var Forvandlingen og Illusionen frembragt til Fuldkommenhed. „Den snedige Fader" iførte sig en smuk sort, viid og fuldkommen Kjole, som den passer sig for en Tænkers og Politikers Gravitet; „Den Hundredaarige" bedækkede sit Hoved med en hvid Paryk, som faldt maiestætisk bag ud i lette og rundede Bukler; „Den unge Mand paa 40 Aar," fordømte sig til at bære Silkeburer, sorte Strømper, Skoe med Guldspænder og en Krykkestok; „Sollicitanten" hængte i sine Knaphuller alle europæiske Ordensdecorationer, og „Werther," den melankolske Werther, slog en Latter op, idet han befalede Tjeneren at indføre Hr. de Talleyrand, — dog, hvad siger jeg? — at indføre Skuespilleren Potier.

Hr. de Talleyrand traadte ind i Salen, og blev i høieste Grad forbauset ved at see sin egen overdrevne Pyntelighed, sit Ansigt, sine Manerer, sin hele Personlighed saa fortræffeligt gjengivne af hans andet Jeg, af hans virkelige Gjenganger. Han fristedes næsten til at troe paa Mirakler og at opgive Kampen, men Comediantens Rolighed, Værdighed og ironiske Blik irriterede ham; han besluttede at tage sig Hævn i denne comiske Situation; han gjorde sig ydmyg, frygtsom og spag, som det sømmer sig en stakkels Kunstner ved Synet af en stor Herre; han lod sig beskedent glide ned i en Lænestol, som den forstilte Excellence ved et lidet Vink bød ham; han stammede nogle Høfligheds- og Undskyldningsord, ganske som en, der undskylder sin Paatrængenhed, — og nu begyndte imellem disse to Mænd følgende Scene:

— Jeg beder Dem at undskylde mig, min Herre, — sagde Skuespilleren, der lod som han gjennemløb et Nummer af Moniteuren; — jeg finder i dette Blad en Nyhed, der interesserer mig. De veed at Moniteuren er et sandt Barometer, der spaaer Regn og godt Veir for de Spadserende i den politiske Verden.

— Deres Excellence, svarede Talleyrand, jeg veed det siden De siger mig det.

— Barometret, vedblev Skuespilleren, spaaer intet Godt idag; det staaer oppe ved Storm! Jeg har lagt Mærke til at det er saaledes hver Juli Maaned siden Bastillens Indtagelse.

— I Sandhed, Deres Excellence, — det har jeg ikke vidst.

— De forstaaer Dem da altsaa ikke paa Politikken?

— Jeg forstaaer at spille Comedie.

— Ah, det er sandt; det havde jeg glemt. Lad os da tale om Dem, min Herre, om Deres Talent, om Deres Yndest hos Publikum; iøvrigt er jeg selv ikke ganske fremmed for Faget.

— De, min Herre?

— Just jeg! hvilket Menneske har ikke været nødt til at spille lidt Comedie i de offentlige

Skuespil og Dramaer, der i de sidste 40 Aar ere opførte. Mener De ikke det, Hr. Potier?

Talleyrand beed sig i Læberne og svarede: De har Ret; vi ere alle Skuespillere med eller imod vor Villie; til Ulykke applauderer man Nogle og piber Andre ud.

— Behøver De at erindre mig derom? svarede Potier; saa stor en Mand jeg er, har jeg maattet gaae det igjennem.

— Pibningen eller Applausen?

— Pibningen, vel at forstaae; Theatret er langt bedre end Politikken; der piber man dog idetmindste ikke, førend man ved Indgangen har betalt sin Ret til at pibe; men vi stakkels Diplomater, Ministre og Statsmænd —

— Nu, hvad de —? — spurgte Fyrsten.

— Os udpiber man gratis!

Fyrst Talleyrand beed sig atter i Læberne. Men det er uretfærdigt, raabte han efter en Pause, man bør ikke saaledes udpibe de udvalgte Kunstnere, som styre Verden.

— Jeg er ganske af Deres Mening, min Herre; naar man er vis paa at kunne gjøre sig en god Indtægt, bør man ikke udsætte sig for at udpibes, uden for Penge.

Skulde man troe det? Talleyrand, en af Frankrigs aandfuldeste Mænd, følte sig ganske bragt ud af Fatning ved de uforskammede Stiklerier af en Person, som han hos sig selv kaldte en Harlekin. Han tænkte alvorligt paa at tage sit Navn og sin Stand tilbage; men han skammede sig dog ved at blive slaaet af en saadan Modstander; han vilde forsøge at slaae ham igjen, og Scenen begyndte igjen i den samme Tone.

Skuespilleren henvendte følgende Spørgsmaal til Diplomaten: Siig mig, Hr. — Potier, hvorlænge har De spillet Comedie?

— Tilgiv, Deres Høihed, svarede Talleyrand, jeg husker ikke godt Datoer, men siden, efter Deres Excellences Mening, Enhver spiller sin Rolle her paa Jorden, erindrer De da, naar De debuterede paa den politiske Scene?

— Vi lidt! — raabte Potier, idet han søgte at drage sin Lærdom frem i Erindringen; jeg debuterede i et lille Stykke, betitlet „Seminariet," og jeg spillede i dette Stykke Abbé Perigords Rolle.

Talleyrand, som maaskee nok kunde have Lyst til at høre Dommen over sit offentlige Liv udtalt af en folkelig og velvillig Dommer, besluttede at fortsætte sine Spørgsmaal.

— Og derpaa?

Potier gjorde sig Umage for at samle nogle Brokker af sin Tidsalders Historie i sin Hukommelse, og han svarede den uforsigtige Spørger: Senere spillede jeg igjen Comedie med min Ven Grev Choiseul Gouffier; som Generalagent for det franske Klerest udrustede jeg et Korsarskib mod Englænderne. Hvad skal man sige! — i hiin Epoke leed hele Verden af Svimmelhed: Paven modtog en Dedication af Voltaire, Generalerne forfærdigede Broderi, Abbeerne holdt Messe i Damernes Gemakker, og de Adelige morede sig over Figaros demokratiske Uforskammenheder.

— Videre, min Herre!

— Jeg, Aristocraten, fordrede Lighed i Classerne og Fælledsskab i Rettighederne: det var Comedie! — Jeg, Bispen af Autun, fordrede Frihed i Gudsdyrkelsen og i Begreberne: det var Comedie! — jeg, som var opdraget, opfødt i Kirken, fordrede Salget af Geistlighedens Eiendomme til Fordeel for Nationen: det var Comedie! — Og endelig, jeg, den Ældste i min Stamme, gjorde mig med Fornøielse til den ivrigste Enthusiast for en folkelig Revolution, der banlyste Titler og Privelegier: det var Comedie! — O min Herre! jeg har spilt mange slige Comedier! — Hvad siger De derom?

Talleyrand nøiedes med at svare ham: Videre, Deres Excellence!

— Siden hiin Dag, vedblev den ubarmhjertige Skuespiller, voxede Vigtigheden af mine Roller med Glandsen af mit Rygte. Jeg har spillet med paa Theatret i Luxemburg ved Bonapartes første Hylding; jeg har ogsaa spillet den Fortrolige hos en frygtelig Person, der

snart kaldtes Første Consul og snart Keiser. Jeg er gammel, og min Hukommelse er mig utro, — men dog mindes jeg endnu en blodig Tragoedie, i hvilken det forekommer mig at have udtalt nogle Ord, der havde Betydning af en grusom Billigelse — eller Indifferents.

— Og hvorledes kaldte man denne Tragoedie?

— Hertugen af Enghien!

— Min Herre! — raabte Talleyrand, og reiste sig fra sin Stol med Øinene stivt heftede paa den dristige Skuespiller; men han satte sig strax igjen, og mumlede: Jeg beder Dem, bliv ved! —

— Hvad skal jeg sige Dem, Hr. — Potier? — Min Comedie i hundrede Acter er saa forvirret, saa mørk, saa compliceret! — Jeg har havt med saamangt et Publikum, med saamange Skuespillere, med saamange gode og slette Værker at gjøre! — Iøvrigt har jeg altid spillet af Smag, af Kald, af Egenkjærlighed, uden at bryde mig om Digterens Navn, om Stykkets virkelige Værd eller dets Moral; jeg har havt det Princip at modtage alle Roller uden Undtagelse, for deraf at gjøre det Bedste, der var mig muligt, som en samvittighedsfuld Skuespiller, der fremfor Alt tager Hensyn til sit Theaters Interesser.

Talleyrand betragtede meget opmærksomt den gamle Skuespiller, som saaledes critiserede hans offentlige Løbebane paa en meget skarpsindig, — om just ikke altid ganske sand — Maade. I dette Øieblik greb Fyrsten sig maaskee i at ønske, at Historien engang vilde værdiges at gaae frem paa denne milde Dommers Maneer, for, i Abbé Perigords firesindstyveaarige Levnetsløb, at skildre, ikke en Statsmands Rænker der skifter Kappe, men en politisk Kunstner Færdighed, der i en evig Forvandling slaaer ind i enhver Tone.

— Deres Excellence, sagde han til Potier, Deres Comediespil, anvendt paa Realiterne af de høiere Regioner i denne Verden, foruroliger og forskrækker mig paa Deres Vegne. Ja, jeg føler mig lykkeligere end Deres Excellence, og jeg misunder Dem hverken Deres Storhed, eller Deres Erindringer, eller Deres Aandsgaver. En virkelig Skuespillers Storhed, som min, er ephemerisk, men den bringer Ingen til at græde; mine Erindringer dvæle endnu ved offentlig Bifald og Medfølelse; min Aand har kun spillet med herlige Illusioner, og jeg har ikke overvundet mine Fjender i Parterret uden ved at tvinge dem til at høre mig og more sig over mig. Leve Harlekin-Potier! Jeg bærer et Scepter, som ikke har saaret Nogen af mine Undersaatter; jeg har en Kongemagt, som ikke er tyrannisk, ikke ærgjærrig, ikke skinsyg, og som deler gjerne sit Rige og sin Indflydelse med andre Konger, som man kalder Odry, Arnal og Brunet.

Potier følte sig paa sin Side meget smigret ved Talleyrands gode Smag og Lovtaler; men den Taknemmelighedsfølelse, som denne smigrende Retfærdighed indgjød ham, var ikke levende nok til at hindre ham fra at spidse endnu en lille Ondskabspiil mod den hovmodige Diplomat.

— Min Herre, sagde han, jeg kjender Deres comiske Rige meget godt; jeg har seet Dem meget ofte paa Theatret, — jeg vilde sige, paa Deres Trone i „Variétés." Jeg troer at jeg i dette Øieblik kunde opregne dem Titlerne, Indholdet og Dialogen i Deres fortræffelige Repertoire; og dersom nogenting skulde forundre mig i Erindringen om Deres dramatiske Præstationer, saa var det, at det har behaget Dem at fremtræde i en meget alvorlig, meget sørgelig Tragicomedie, der for nogle Aar siden blev opført i Paris.

— Naar da, Deres Excellence? spurgte Fyrsten med en vis Nysgjerrighed.

— I 1814.

— Og Navnet paa Stykket?

— **Hôtel de la rue Saint-Florentin!**

— Talleyrand gjorde den aandrigste Grimace, der var ham mulig; han indsaae let, at

hans Modstander tog en Omvei for at angribe ham fra en ny Kant; han ventede i Taushed, fattet paa at tømme Bægeret til Randen.

— Jeg hader dette Værk, vedblev den virkelige Potier, og det har endogsaa skadet Dem i mit Omdømme, i min Beundring. Rollen var afskyelig, det tilstaaer jeg, men maaskee har De endnu lagt noget til det ualmindelige, afskrækkende og dristige i den; jeg troer der handledes om en af Jordens Mægtige, der gaaer under, om en dulig Statsmand, der forlader ham efterat have tilbedet ham, om en troløs Politiker, som offrer en Pligt for et Tilfælde, et Princip for en Hændelse, et Lands Interesse for en Persons Interesse, en heel Nation for nogle Haandfulde Utaknemmelige eller Fremmede. O Hr. Potier! det var en hæslig Comedie! og De havde en fæl Rolle i den! — Man bør aldrig for et Folks Øine, aldrig paa Brædderne af et stort Theater fremstille en Mand, som, idet han seer den fælleds Sags Forhaabninger udslukkes, blander sig ustraffet ind i Modpartiets Triumftog, istedetfor at trække sig tilbage i Stilhed, og begrave sig i sin Sorg! —

Hr. de Talleyrand reiste sig, udentvivl for ikke at høre mere; og han havde allerede taget sin Krykkestok, da hans Kammertjener viste sig i Døren, og rakte ham det sidste Nummer af Moniteuren, som for et Qvarteer siden var kommet til Orleans. Det var Moniteuren af 26de Juli 1830.

— Deres Excellence, sagde Fyrsten til Potier, — denne Avis er for Dem.

— Hr. Potier, svarede Kunstneren, hav den Godhed at læse den for mig, — og for Dem selv, hvis det interesserer Dem. Jeg hører til.

Talleyrand aabnede det ministerielle Blad, og neppe havde han seet i det, førend det faldt ud af hans Hænder: Ludvig den 18des forrige Minister saae Carl den 10des ulykfalige Forordninger.

Efter nogle Minuters Forløb vendte han sig smilende til Potier, og sagde med et Buk:

Deres Excellence, jeg reiser øieblikkeligt til Paris; den gamle Skueplads for min Hæder kalder mig, og maaskee vil jeg samtykke i at vise mig igjen paa den ved en stor dramatisk Høitidelighed. Jeg vil at det skal være min sidste Optrædelse.

— Vil Deres Rolle blive smuk?

— Jeg vil forsøge at gjøre den glimrende for mig og behagelig for de Andre.

— Hvorledes det?

— Det skal De senere faae at vide.

— Og hvilket er det nye Mesterværk, der skal slutte Deres dramatiske Løbebane?

— Jeg troer at man vil kalde det: Revolutionen i 1830.

Efter disse Ord gjorde Talleyrand nogle Skridt for at forlade Salen; Potier aftog i Hast sin Paryk, sine Ordener og sine paatagne Manerer; han ilede efter Talleyrand, og bad ham undskylde hans Dristighed, Diplomaten rakte ham Haanden med Velvillie, og sagde:

— Farvel, Hr. Potier! hvem af os er den Overvundne i denne Kamp?

— Det er De, Deres Excellence! men det er udentvivl ikke den første Gang De har behaget at lade Dem overvinde!

Meget faa Dage efter dette Møde indtog et nyt Dynasti den ældre bourbonske Stammes Plads, og Hr. de Talleyrand fremtraadte atter ved Englands Hof som fransk Minister.

Hr. de Talleyrand og Potier mødtes engang endnu, midt paa den store Landevei; de vare Begge tilvogns, og i Begreb med at gjøre en rædsom og mysterios Reise: Den Ene drog hen at lade sig begrave paa Pater Lachaises Kirkegaard; den Anden i Gravhvælvingerne i Valençey. Udentvivl maatte de gjenkjende og hilse hinanden i deres Liigkister. Dersom de

Døde talede nu som fordum, saa gad jeg vel vide, hvilke Ord, hvilke Afskedshilsener, der bleve verlede mellem disse to berømte Skuespilleres Skygger!

Louis Lurine.

Nogle Tanker af en Mand paa tredive Aar.

I mit 15de Aar fandt jeg at en Mand paa 25 Aar var allerede altfor fornuftig; i mit 25 betragtede jeg et Menneske paa 18 Aar som et Barn; nu synes det mig at man endnu kan være meget ung naar man er 40 Aar.

Jo ældre man bliver, jo mere elsker man de unge Fruentimmer; i det 18de Aar behage de os Alle; i det 24de er man ofte forelsket i et Fruentimmer paa 36 Aar; men i det 30te foretrækker man dem paa 24. — Naar man bliver graa, elsker man vist ingen Andre end de unge Piger.

I gamle Dage græd jeg naar jeg gik Glip af et Bal, et Skuespil, en Fornøielse. Alderen er kommen, og jeg er fornuftig; jeg græder ikke mere, men jeg morer mig mindre.

Naar man bliver forelsket, troer man at man aldrig kan ophøre at være det; naar man ikke er det mere, forundres man over at have været det.

Medens man gaaer frem i Livet, erhverver man sig Erfaring, men man taber Illusionerne; Erfaringen gjør os mistroiske; Illusionerne gjøre os lykkelige; man taber altsaa mere end man vinder.

Naar jeg erindrer mig alle de Daarskaber, jeg har begaaet i mit 18de Aar, for Gjenstande, som fortjente det saa lidet, saa føler jeg ofte Anger derover. Men naar jeg erindrer mig den Fornøielse, jeg havde af at begaae dem, saa vilde jeg ønske at jeg ikke var bleven klog, for at kunde begynde med dem igjen.

I mit 15de Aar løb og spadserede jeg munter omkring paa Kirkegaarden. I mit 20de Aar spadserede jeg der, men løb ikke mere; nu gaaaer jeg undertiden der og drømmer. Om nogle Aar vil jeg rimeligviis komme der endnu sjeldnere. Naar man er gammel begriber jeg at man styrer sin Spadserevei til en anden Side.

Jeg begriber at man bliver kjed af Baller, Comoedier og Spil; men jeg begriber ikke at man bliver kjed af Kjærlighed, Læsning og Musik.

I mit 20de Aar fandt jeg at graae Haar forældede betydeligt; nu synes det mig at de aldeles ikke forandre Udseendet: i de sidste Maaneder har jeg opdaget adskillige hos mig selv.

Idet man erhverver sig Erfaring, vurderer man Mændenes falske Løfter, Talemaader og Eeder efter deres sande Værd; men man lader sig altid tage ved Næsen af Fruentimmernes Løfter, Eeder og smukke Ord.

Paul de Kock.

Efter F Grenier — Em Bærentzen & Co. lith. Inst.

SCENE AF SARAGOSSAS BELEIRING.

20 Novembre 1840 1677.

Modes de Paris.

Petit Courrier des Dames.

Boulevart des Italiens, N.o 2, près le passage de l'Opéra.

Bournouss en cachemire brodé. Robe d'organdie. Chapeau en velours épinglé. Pelisse garnie de velours broché, ensemble de toilette des M.me de M.lle Lenormand, 1. Sous-jupe Oudinot. Gants Mayer.

Mess S. & J. Fuller, 34, Rathbone Pl. Lond.

At blive rod.

At blive rød, det er en farlig Ting,
Har man med hjerteløse Mænd at gjøre,
Der troe, at Tankens kraftigtlette Sving,
Som Blod og Nerver hos en Følsom røre,
Kun er Samvittighedens skarpe Sting,
Som Blegnen og som Rødmen med sig føre, —
Da ønsked jeg at have Gyges's Ring,
At Ingen kunde see mig eller høre.

Det er en farlig Sag at blive rød,
Hvis man imellem Damer sig bevæger,
Hos hvem Uskyldighed forlængst er død,
Og Sminkens Salve Syndens Skrammer læger;
Der skal man være nydelig og sød
Og nippe pænt til Lastens gyldne Bæger, —
Hvo ej kan tømme der sin Ungdoms Glød
Han maatte ønske at han var en Neger.

Bliv derfor ikke rød; thi hvis blandt Mænd
Som troe, i Eet og Andet du er skyldig,
Du skulde rødme uden Grund, min Ven!
Dit Ansigts Vidnesbyrd de ta'e for gyldig;
Men værre gik det dig hos Damer end,
Hvis der ved Synet af en altfor fyldig,
En altfor blottet Barm du rødmed, Ven! —
Da hed de strax „nei Gud, han er uskyldig!"

7.

Røverne i Kirkestaten.

(Af Fr. Mercey.)

Den 27de April 1557 udstedte **Desiderio Guidone da Ascoli**, i Pave Paul den 4des Navn følgende Banlysningsedict over Byen Monte-Fortino: „Det er beviist, at Indbyggerne af Monte-Fortino i en Række af Aar have ført et lovløst og forbryderisk Levnet, idet de have forenet sig med hans Helligheds Fjender, gjort hans troe Undersaatter til Fanger, dræbt hans Soldater og begaaet alle Slags Røverier og Mord, for hvilke Forbrydelser de have fortjent de sværeste Straffe; og for at disse Straffe skulle kunne tjene til Exempel for Alle, saa har vor Herre, Paul den 4de, Pave af Guds Naade, som ønsker at sikkre Freden i sine Provindser ved at lægge dem under den hellige Stols Myndighed, og især vil, at Byen Monte-Fortino ikke mere skal være et Optagelsessted for Tyve og Røvere, erklæret, at denne By skal demoleres og ødelægges fra Øverst til Nederst, at dens Territorium saavelsom dens private Eiendomme skulle være hjemfaldne til det apostoliske Kammer, og at dens Indvaanere skulle være banlyste for deres Levetid."

Overeensstemmende med dette Edict blev Monte-Fortino ødelagt; en Karre, trukken af Oxer, blev ført omkring mellem dens nedrevne Mure af Pietro Zalaretto de Valmontone, medens Menico Franasci fulgte efter og strøede Salt over Sporene af den forladte By.

Den 18de Juli 1819 udgav Cardinal Hercules Gonsalvi et Edict af næsten lignende Indhold: „Da hans Hellighed, Paven, ved de troværdigste Vidnesbyrd er overtydet om, at gjennem flere Aar, ja endog gjennem flere Secler, de Banditer, som forurolige den hellige Stols Provindser, ere fødte i Sonnino, at nyligt Indbyggerne af denne By have opfordret Røverne i Kongeriget Neapel til at gjøre Indfald i Kirkestaten, at Lenolas og Fondis Bander ere commanderede af en Beboer af Sonnino; — da han veed, at disse Banditer

finde et Tilflugtssted i Sonnino, at de der skaffe sig Levnetsmidler og der raadslaae om deres Foretagender; — da han tager i Betragtning, at Erfaring fra Fortiden og den nuværende Tid viser, at saa længe denne Roverrede er til, vil det være umuligt at sætte Grændser for deres Plyndringer, — saa befaler han, at Sonninos Indvaanere skulle forsynes med Bopæl paa andre Steder, at deres Bye skal nedrives til Grunden, og dens Territorium deles mellem de Nabobyer, der ikke have staaet i Forbindelse med Roverne, — idet han tillader de Grundeiere, som drage bort, og ikke nedsætte sig nær ved deres Eiendomme, at overdrage deres Terrain til det apostoliske Kammer, som vil betale dem en vedvarende aarlig Livrente, efter en af competente Dommere gjort Taxation."

Hele Rovervæsenets Historie er paa en Maade indbefattet i disse to Edicter. Fra 1557 til 1819, er Røveriet vedblevet næsten uafbrudt i de Bjerge, som strække sig fra Acqvila til Terracina, mellem Tiberen og Gariglano. Civilisationen i disse med tykke Skove bedækkede, og af Dale gjennemskaarne Provindser, der fra umindelige Tider have været et Opholdssted for Banditer, er forbleven den samme. Men er der noget forunderligere i Verden, end at Paven, Religionens Overhoved, skal befinde sig i den Nodvendighed, at lade en By i sine Stater odelægge for at revse dens Undersaatter. Straffen, saavelsom Forbrydelsen, tilhorer en barbarisk Tidsalder.

A l'illustrissimo signore Marc Antonio ai bagni di Civita-Vecchia, saaledes skrev Maria Grezzia, der var Datter af og Søster til Røvere, udenpaa Brevene til Marc-Antonio, hendes Mand, der var Galeislave i Civita-Vecchia. Marc-Antonio var ikke illustrissimo for sin Kone alene, men ogsaa for sine Venner, og mere eller mindre for en heel Classe af Befolkningen,

Dette Slags Berømthed og Popularitet, der er knyttet til Røvertitlen, bidrager maaskee mere til at vedligeholde Røverhaandværket i Italien end Fordelene ved det, og til dettes Vedligeholdelse bidrager endnu den liden Frygt Folket har for at begaae Mord, den slette Fortolkning af visse religiøse Doctriner, og endelig Manglen paa fornuftige og virksomme Forholdsregler fra Regjeringens Side.

Almuens liden Frygt for Myrderi er paa engang en eiendommelig og en erhvervet Feil. Den fremgaaer først af denne blinde Blodets Heftighed, som driver dem til at tilfredsstille deres Lidenskaber, hellere end at anvende deres Kraft til at betvinge dem: de ville hellere dræbe et Menneske end undertrykke et Vredesanfald; — den fremgaaer dernæst af en forkeert Anskuelse hos Folket, der altid tillægger den Myrdede Uretten. Hvorfor har han opirret, hvorfor har han fornærmet? han vidste hvad han gjorde, og kunde taget sig iagt. Morderen derimod betragtes altid som en Mand af Mod, eller idetmindste som en Mand, hvem Regjeringen vil forfølge, og hvem man maa beklage. Poverino ha amazzato un uomo! sige Trasteverinerne ved slige Leiligheder. Denne Billigelse af Mordgjerningen og denne Medynk med Morderen fremkommer endeligt af en misforstaaet Æresfolelse. Spanierne have overdrevet Begrebet af Æreskamp og istedetfor Duellen indført et Slags Krig mellem Individ og Individ, mellem Familie og Familie, en Krig, der kun kunde endes ved en af Slægternes Udryddelse, og i hvilken alle Midler til at skade Fjenden vare tilladte. Denne Lære, som først kun gjældte i de høiere Classer i Italien, udbredte sig snart til alle de Øvrige. Almuen efterlignede de store Herrer, og myrdede ligesaa ugenerte som de. Disse have med Tiden antaget mildere Sæder, men Folket har bevaret sit vilde Sind.

For hundrede Aar siden talte man i Rom fem til sex Mord dagligt, og undertiden modtog Hospitalet la Consolazione paa Dagen efter en af de store Fester indtil femhundrede Saarede, hvoraf man kan slutte til et Antal af tyve Døde. Dagen før disse Fester gjorde man

Hospitalets Sale ryddelige til at modtage de Saarede den næste Dag; det var engang i sin Orden. I den første Tid af de Franskes Indfald i Kirkestaten vare Mordene blevne endnu hyppigere, thi Romerne fandt en dobbelt Fornøielse i at myrde en Fjende og en Fremmed. Da 120 Franskmænd vare forsvundne paa en eneste Dag, tog General Miollis saadanne Forholdsregler, at der i 18 Maaneder ikke blev begaaet to Mord. Under det senere franske Herredømme indtil 1814 vare Mordene bestandigt meget sjeldne; men saasnart den pavelige Regjering atter var indført, begyndte de paa frisk. For 25 Aar siden regnede man endnu eet Mord om Dagen. Nu, da Politiet er blevet mere aarvaagent, myrder man maaskee mindre, men Folkefordommene ere endnu de samme. Dette kommer rimeligviis af at Politiet kun griber ind naar Folk af de høiere Classer ere myrdede, eller naar der er begaaet Drab paa Landeveiene. Nogle Knivstik imellem Pøblen ændser man ikke.

Det er af denne Masse af Mordere af Vrede eller af Hævn, af Lidenskabelighed eller af misforstaaet Pligt, at Røverne til alle Tider ere recruterede. Nødte til at skjule sig og leve som de kunde, gjorde disse sig liden Samvittighed af at tilegne sig Andres Gods. Regjeringen satte dem udenfor Loven og Selskabet, og de erklærede Selskabet og Loven Krig. Man har gjort Røverne altfor megen Ære ved at fremstille dem som et Slags permanent Opposition. I ældre Tider, efter de langvarige Krige mellem de italienske Republikker og efter Oprettelsen af et regelmæssigt Despotie, have vel nogle store Røveranførere fremstillet sig saaledes, idet de foretrak Uafhængighed og et eventyrligt Liv for Slaveriet, og fandt sig midt inde i Appeninerne naturlige Forter. I vore Dage have de samme Steder afgivet Tilflugtssteder for nye Bander, men Mastrillierne, Fra Diavoloerne, Borbonerne og Gasparonierne kunne paa ingen Maade sammenlignes med de store Chefer fra gamle Dage; Elementerne af deres Bander ere heller ikke de samme. De nuværende Banditer ere flygtede Mordere, undvigte Galeislaver, elendige Individer af Folket, der ere Slaver af deres Dovenskab og deres Lidenskaber, — med et Ord, Bærmen af Pøbelen i de italienske Smaabyer, med hvilke nogle Hyrder forene sig, der ere fordærvede af den eensomme og raae Levemaade. Disse hæderlige Personers Handlinger ere dem fuldkomment værdige. Nogle Anførere have vel viist sig djerve, men deres Trouper give snarere Beviser paa Udholdenhed og Snildhed end paa Uforfærdethed, idet de blokere Landsbyerne, uden at vove at trænge med Magt ind i dem, speculere paa Frygten, og kun angribe Qvinder og enkeltboende Mennesker. Tredive Carabinierer have altid været nok til, om ikke at ødelægge, saa dog at forjage de talrigeste Bander.

Den Overbærenhed, som Almuen i Italien har med Mordet, synes Regjeringen at dele med den, idet den tilgiver med samme Lethed hvormed Morderen støder til. Dersom det lykkes Morderen at stifte Fred med sit Offers Familie, og han betaler nogle Scudi i Bode til Politiet, saa kan han vise sig igjen uden Frygt for at blive arresteret, og det varer ikke længe før han bliver benaadet. Under den romerske Regjering er dette en naturlig Følge af Læren om Absolutionen. Kan Mennesket straffe hvad Gud tilgiver? — Og en Morder undlader aldrig at skrifte; Præsten siger ham vel at han har begaaet en stor Forbrydelse; men da den Skyldige angrer, kan Præsten ikke nægte ham Absolution. En absolveret Morder træder atter frem for Folkets Øine under Categorien af en Amnesteret; Regjeringen vilde synes tyrannisk og uforsonlig hvis den forfulgte ham.

Den falske Fortolkning af visse Punkter af Dogmaet kan ligeledes betragtes som en af Aarsagerne til Røvervæsenets Vedvarenhed, ja man kan næsten sige, at den er en fand Opmuntring til at myrde. Den af Folket misforstaaede Catholicisme har fordærvet Moralen

ved at gjøre sig til en altfor villig Garanti for den guddommelige Indulgents. Italieneren har kun seet en eneste Ting i Skriftemaalet, Absolutionen, som følger paa Bekjendelsen, Tilgivelsen, som ledsager Angeren; han har troet at en eneste Bodsudøvelse var nok til at sikkre Tilgivelse for de frygteligste Forbrydelser. Vis paa Tilgivelse, har han derfor forbrudt sig uden Skrupler, og han har begaaet Mord, idet han lovede sig selv at angre det.

Disse overtroiske Anskuelser have havt forunderlige Resultater. Saaledes har Dødsstraffen over store Forbrydere, der var bestemt til, ved Exemplet at forebygge Forbrydelser, tvertimod været en Opmuntring dertil. I Italien døer en Forbryder altid med Anger. Forend Morderen bestiger Skafottet, skrifter han offentligt, communicerer, og kysser Korset med Sønderknuselse idet han rækker sit Hoved til Bøddelen. Dette Menneske var en stor Synder, men han er død som en Helgen, — siger Præsten idet Bødlen har fuldbragt sit Værk. Røveren er altsaa øieblikkeligt forvandlet til Martyr; man trættes om Pjalterne af hans Klæder, som om kostbare Reliquier, de virkelig religiøse Tilskuere misunde ham endog hans Skjebne, og det er ikke uden Exempel, at elendige Fanatikere have begaaet et Mord, for paa denne Maade at sikkre sig den evige Salighed. Om end Mængden ikke driver sin Iver saa vidt, saa begaaer dog en stor Deel af den Forbrydelser med mere Tryghed, i Haabet om en god Død. Og ere de engang Forbrydere, saa bestræbe de sig for at undslippe den menneskelige Retfærdighed, idet de ganske hengive sig til den guddommelige, og de gjøre sig til Banditer i Forventning af en Leilighed til at blive Helgene.

Lignende Aarsager maa man tillægge den Blanding af Overtro og Raahed, der er Røverne eiendommelig. Det er næsten vist, at vi skulle døe en voldsom Død, sige de; men naar Faren kommer, have vi dette til at forsvare os med (og de pege paa deres Geværer,) og dette til at forsøde vor Død med, (og de kysse Madonnabilledet.) Foruden dette Billede bære de endnu paa deres Bryst, som en Scapular, det hellige Kors og dets Legender; det er hos Dem et Tegn paa Syndsforladelsen, og fordi Christus har tilgivet Røveren, betragte de ham næsten som deres Skytspatron. Vil man overbevise sig herom, da høre man den Sammenligning, som de opstille mellem dem og Verdens Frelser; den er en folkelig Tradition, der er bleven fælleds for Røverne i alle Lande: — Jesus havde meget at lide i denne Verden, og vi have ogsaa meget at udholde. Han vankede om som en Flygtning, det gjøre vi ogsaa; han gik ledsaget af Disciple, vi ere omringede af gode Kammerater; han gik med nøgne Fødder, vi have heller intet Skotøi; han havde kun en Kjole, vi have kun en Kappe; han hungrede og tørstede, vi kunne sige det samme; han fastede 40 Dage i Ørkenen, vi faste næsten hver Dag; han blev fristet af Djævelen, der førte ham op paa et høit Bjerg, — Djævlen frister os hver Time, og leder os paa høie Bjergspidser for at belure de Vandrende; Jesus blev hadet og forstødt af Verden, Verden hader og forstøder os; Jøderne belurede ham for at gribe ham, Sbirrerne belure os; Juda solgte ham, — der er meer end En iblandt os, der vilde sælge sine Brødre; han blev greben, vi ville ogsaa blive grebne; han blev ført for Anna og Caiphas, os vil man føre for Barighellen*) og Dommeren; ham hudflettede man, os vil man give Bastonnade; ham hængte man mellem to Røvere, os vil man hænge i lignende Selskab; han steg ned til Helvede, vi ville ogsaa komme til at stige derned. Himlen give at vi, istedetfor at boe der med Djævlene til evig Tid, maatte ligesom han gaae derfra og forenes med Faderen og den hellige Aand!

Hvad skal man gjøre for at udrydde slige Fordomme og forandre slige Ideer? Man har foreslaaet flere Midler, og blandt disse først

*) Anføreren for Sbirrerne.

og fremmest Opdragelse og Underviisning, som ikke forbedre Røverne, men hindre fra at blive det. Men ulykkeligviis er dette Middel, der kun kan virke paa Fremtiden, hverken efter de Regjerendes eller de Regjeredes Smag. Blandt heroiske Midler har man anseet for de virksomste: Dødsstraf med Execution inden lukte Døre for ethvert forud overlagt Mord, og Dødsstraf med Nægtelse af Absolution for enhver Røver og Morder af Haandværk. Det sidste af disse Midler er blevet forkastet som afskyeligt og stridende mod Dogmet, da Absolution ikke kan nægtes den angrende Synder. Hvad Dødsstraffen angaaer, saa udøver den just ellers ikke philantropiske romerske Regjering den kun meget sjeldent og med Uvillie; den maa nødes dertil af den offentlige Mening, og denne Mening er sjeldent forskjellig fra Folkets Mening, som aldrig seer en Forbryder henrettes uden at føle Rædsel for Dommerne og Medlidenhed med Delinqventen.

Sælsomt nok! den romerske Regjering, som viser et Slags Medynk mod Morderne, og som sender sine første Ministre ud for at pleie diplomatiske Underhandlinger med Røverne, afholder sig ved andre Leiligheder ikke fra at ødelægge hele Byer. Og denne Ødelæggelse er meget upolitisk; istedetfor et eneste og stort Terrain at observere, har man frembragt en Mængde smaa, der stræbe efter at blive store. Man har ikke qvalt Smitten, men man har udbredt den.

Der er ogsaa en anden Inconseqvents hos den pavelige Regjering: den forbyder Voltaires, Montesquieus og selv Chateaubriands Værker, og lader i Bjergene Bissekræmmerne sælge en Mængde Smaabøger til to Baiocs, som paa Vers og i Prosa fortælle berømte Røveres Levnetsløb. Ungdommen sluger disse Bøger, hvis Helte de tage sig til Mønstre. Og hvilke ere disse Helte? det er en Giuseppe Mastrilli, som begynder med at dræbe sin Rival, bliver Røver, frelser en Prindsesse, bliver benaadet, og døer i sin Seng; det er en Pietro Mancino, som en Dag bemægtiger sig en halv Million i Guld, og gaaer til Dalmatien, hvor han lever som en Fyrste, indtil han, som Mastrilli døer af Sygdom; det er en Gobertinco, som myrder 964 Voxne og 6 Børn, og som idet han døer, kun føler Nag over at han ikke har myrdet tusinde Mennesker, hvilket han havde gjort Løfte om. Mange af disse Bøger fortælle ogsaa de allernyeste Røveres Historier, hvis Helte ofte ere personligt bekjendte for Læserne.

Opfødte med denne Lecture finde de unge Bjergboere sig ganske naturligt velvilligt stemte for Røverne, før de selv blive det. De correspondere med dem, give dem Skjulesteder, henrykkes ved af deres egen Mund at høre Fortællingerne om deres Bedrifter, og ved den første Leilighed, der tilbyder sig, bruge de Kniven, og flygte til Bjergene, hvor de ere visse paa at træffe Venner. Med denne Folkets Sympathi med Røverne forener sig Regjeringens Svaghed og Ubestemthed, og især den ufornuftige og nedværdigende Maade, hvorpaa den har drevet Underhandlinger med Røverne, saa at Alt synes anlagt paa at gjøre Ondet vedvarende. Rienzi, Sixtus den 5te og de Franske anvendte kun voldsomme Midler for at udrydde Røveriet, og det lykkedes dem for deres Tid. — Og da fra 1820 til 1827 de vigtigste Bander bleve ødelagte, var det mindre den Tilgivelse man tilstod dem, der underkastede sig, end to eller tre frygtelige Straffeexempler, der bevirkede det heldige Resultat.

Vi ville ikke her skrive Røvervæsenets Historie, men vi ville blot fremstille nogle Begivenheder, der skulle tjene som retfærdiggjørende Documenter for de foregaaende Betragtninger. De ere paa en Maade de sidste Capitler af Røvernes Historie; Scandalen var gaaet for vidt, og havde varet for længe, — der maatte gjøres Ende paa den.

Fra 1816 til 1819 havde Røveriet taget en frygtelig Tilvæxt i Pavestaten, og Appeni-

nerne vare i alle Retninger gjennemstreifede af Bander. Efterat Regjeringen længe havde nølet, og parlementeret, bestemte den sig endeligt til at anvende Strenghed, og for at statuere et rædselsfuldt Exempel, decretrede den Sonninos Ødelæggelse og dens Indbyggeres Adsplittelse. Fordrevne fra denne Kant, trak Røverne sig ind i Bjergene ved Cora, gik over Saccoen og nærmede sig til Frosinone og Alatri.

Det var i de første Dage af August 1819, da pludseligt Rygtet om Røveres Ankomst udbredte sig i Omegnen af Palestrina og Tivoli. Disse Banditer, der vare undslupne fra Executionerne i Sonnino, aandede kun Hævn. Nødte til at trække sig tilbage for den lille Armee paa 2000 Mand, som besatte de sydlige Districter, havde de deelt sig i flere Compagnier, og holdt Sammenkomst i Nærheden af Subiaco og Tivoli. Deres Plan, sagde man, var at bemægtige sig de smaa Bjergbyer; maaskee vilde de endog, naar de vandt Styrke, forsøge et dristigt Angreb paa Rom; de drømte om intet mindre end at plyndre og afbrænde Roms Forstæder.

Den 9de August saae to unge Landfolk, der bare Kjæderne for en Landmaaler, som arbeidede i Nærheden af Veien til Guadognola, flere bevæbnede Folk, som kom dem imøde; de vilde flye, men hine lagde an imod dem, bøde dem at gjøre Holdt, og dreve dem derpaa foran sig ind i en Lysning i Skoven, hvor 10 eller 12 af deres Kammerater laae i Græsset. Her underkastede en af disse Mænd, der syntes at være Anfører for Banden, dem et langt Forhør, i hvilket de bleve udspurgte om, hvem de vare, hvorfra de kom, om der var Soldater i Tivoli og Poli, om Indvaanerne i Poli vare rige, om deres Levemaade, om de Tider da de forlode Landsbyen, og om hvad der mere kunde være dem vigtigt at vide, for at kunne sætte sig i Besiddelse af de rige Indbyggeres Personer, og erholde Løsepenge for dem. De to unge Bønder vidste intet af alt dette, og de misfornøiede Banditer behandlede dem derfor som Hunde den hele Dag, og lode dem først om Aftenen slippe hjem til Poli.

Neppe vare de unge Mennesker komne hjem, før de fortalte hvad der var hændet dem til Landsbyens Befolkning, der stimlede sammen om dem. Byen kom i Uro, man overgav sig til vidtløftige Gisninger over Røvernes Planer, da to Hyrder, som kom sydfra, berettede, at de havde seet dem drage henimod Capranica. Banditerne havde bemægtiget sig deres Provision af Brød, Ost og Melk, og havde holdt Aftensmaaltid paa to af deres Geder, som de havde dræbt, og hvis Skind Hyrderne bragte tilbage til deres Herrer. Polisanernes Skræk voxede endnu mere ved denne Beretning. Nogle unge Mennesker, som stode i Borgermilicen, talte om at væbne sig, men dette turde de ikke forend Magistraten i Poli havde indhentet Bemyndigelse dertil fra Districtscommandanten i Palestrina; indtil denne var indløben maatte Indvaanerne forblive uvæbnede. Men — Regjeringen frygtede mere for Carbonari end for Røvere, og disse sidste havde derfor vundet Spil.

Hyrderne, som vare komne tilbage til Poli, havde af Banditerne modtaget et dobbelt Ærinde til en af de rigeste Indvaanere. En af deres Kammerater, som denne Mand for nogle Maaneder siden havde mishandlet, var tyet til Skoven og bleven Røver. Underretter min Herre om, at jeg kommer for at gjøre ham det Besøg, jeg har lovet ham, og at jeg har isinde at gjengjelde ham hans Godhed, — havde han sagt til sine gamle Kammerater. Anføreren for Banden, som tænkte mere paa Vinding end paa Hævn, havde føiet til sin Undergivnes Commission, at han lovede den Skyldige Glemsel af det Forbigangne, og Sikkerhed, dersom han inden en vis Tid paa et tilkjendegivet Sted nedlagde et bestemt Antal Klædningsstykker, Kapper og Skjorter. Dersom han vægrede sig, vilde hele Banden overtage Hyrdens Hævn; hans Hjorder skulde

blive ødelagte, og dersom man fik fat paa ham selv, skulde han døe den skrækkeligste Død. Disse Trudsler forfærdede den rige Polisaner, men da denne Mand ikke var uden Energie, lod han den følgende Dag forespørge hos Gouvernementet, om han, i Tilfælde af at han vægrede sig ved at opfylde Røvernes Fordring, kunde gjøre Regning paa Politiets specielle Beskyttelse, og vente sig nogen Skadeserstatning for Tabet af sine Hjorder. Svaret herpaa lød saaledes, at han skyndte sig med at nedlægge Klæderne, Kapperne og Skjorterne paa det betegnede Sted.

Den følgende Dag, meget tidligt, kom Districtscommandanten til Poli, og sammenkaldte Borgervæbningen. Vi ville her lade den Reisende (Mrs Graham) tale, fra hvem vi have laant en Deel af disse Skildringer:

„Efterat Commandanten havde sammenkaldt Borgervæbningen, bleve vi fra vore Vinduer Vidner til en høist besynderlig Scene. Commandanten, hvis eneste Armatur bestod i en stor Sadelpistol, som han bar i Beltet, gjennemfoer Gaden i alle Retninger og raadførte sig med Egnens Honoratiores, thi man ventede sig endnu i næste Nat et Angreb af Røverne. Efter en larmende Raadslagning bestemte man sig til at udtage femten unge Mænd, som man bevæbnede med Jagtflinter og Geværer i en slet Tilstand. Dette var det man kaldte en Borgervæbning; Vaabnene vare Regjeringens Eiendom, og af den bleve de ved vigtige Leiligheder uddeelte.

„Klokken ti førte man denne lille Trop ud af Hovedporten, paa en Platform, hvor Børnene pleiede at have deres Legeplads. Der prøvede de nu deres Krudt, og skjøde til Skive ligefor Øinene af Banditerne, som besatte Nabohøiene; senere, da deres Antal var forøget ved nogle Nykomne, begave de sig ud paa fri Mark, mere for at forskrække Røverne og opjage dem, end for alvorligt at angribe dem; den største Deel af dem havde desuden hverken Krudt eller Kugler, og de Bedstforsynede havde ikke mere end to Ladninger. Neppe var dette Detachement draget ud, før 200 Bønder kom ind i Byen, og udstødte saadanne Glædes- og Seiersskrig, at vi i Førstningen troede, at Borgermilitsen havde stødt mod Røverne og beseiret dem; men intet saadant var skeet; disse Folk havde blot været ude at samle Qvæget, som græssede paa de omliggende Høie, og de dreve foran sig store Hjorde af Oxer, Køer og Kalve, der efterfulgtes af alle Landsbyens Kjærlinger og Børn. Om Natten ankom en Lieutnant af den pavelige Armee til Tivoli med nogle Soldater, og disse droge derfra ind i Poli for at bidrage til dets Forsvar. Ved deres Indtog i Byen vakte de en overordentlig Sensation; Indvaanerne vare henrykte over deres Ankomst, men de vilde hverken give dem Huusly eller Føde; deres pralende Uniformer og deres afmaalte Holdning contrasterede med vore Venners grove Klæder og bondeagtige Væsen, og disse fandt heller ikke Behag i deres bydende Tone. Endeligt slukkedes Lygterne efterhaanden, man tænkte ikke mere paa noget Angreb af Røverne, og Natten gik meget roligt hen."

Medens Røvernes Nærmelse satte Poli i en saa stor Bevægelse, var Skrækken ikke mindre i Tivoli og Palestrina, og saaledes vare flere Byer, der kun laae nogle faa Mile fjernede fra Rom, satte i Beleiringsstand af en Haandfuld Uslinge. Selv Roms Grund var truet af dem; Forstædernes Indvaanere vare ikke uden Frygt, og dog kunde den romerske Regjering disponere over en Armee paa 12000 Mand. Skulde man ikke troe sig hensat i Middelalderens Røveres Tid?

Bønderne, som man havde sendt ud imod Banditerne, havde ingen Lyst til at støde paa dem. Soldaterne, som fulgte med dem, havde stor Møie med at faae dem til at marschere fremad; Deres Angst forraadte sig ved hyppige Udraab og ved en bestandig Nølen. Dersom nogle af Mandskabet bleve lidt tilbage af Træthed, raabte de Forreste: Vee os!

de forlade os! — Hvert Dieblik raabte de hoit: der er Roverne! — Men da man endeligt fik Visted om at Banden var fortrukken, fik Borgersoldaterne deres gode Lune tilbage; Nogle krob op i Træerne og nedtoge Eenhornsreder, Andre fortalte lystigt, hvorledes de vare undslupne af Fængslerne; en Bonde, som ved sin overordentlige Smidighed engang var undgaaet Sbirrernes Forfølgelser, krob op i Castanietræerne, og lod sig, for at bevise, at han endnu ikke havde tabt sin Behændighed, falde til Jorden, idet han med en Abes Lethed hang sig ved det Yderste af Grenene. Man seer at Forfølgerne ikke duede synderligt mere end de Forfulgte.

Ved Tilbagekomsten fra dette Tog erfarede man, at Chirurgen paa Castello-Madama, en lille Fæstning nærved Tivoli, Eustachio Cherubini, og Bartolomeo Marasca, Huushovmester hos Adelsmanden Biaschi, vare blevne bortførte af Røvere, som, for at faae Løsepenge for dem, havde bragt dem ind mellem Bjergene. Denne Nyhed bragte Skræk over alle de truede Byer, og lammede deres Indbyggeres iforveien noget tvivlsomme Mod. Glade over at finde et Paaskud til ikke at udsætte sig for nye Farer, sagde de indbyrdes, at saalænge man endnu ikke havde betalt Løsepengene for Chirurgen, og faaet ham udleveret af Røverne, maatte man forholde sig roligt og defensivt, da hine Skurker ellers vilde tage Livet af deres Fanger. Man nøiedes altsaa med at observere Banderne, som syntes at have concentreret sig i Omegnen af San-Gregorio og Montorella. Man besatte nogle af de Passager, gjennem hvilke man formodede at de vilde forsøge at undflye. Neppe havde man taget disse sidste Forholdsregler, før man erfarede, at en af de to Fanger, Bartolomeo Marasca, var bleven myrdet, og at hans Mordere trak sig tilbage mod Guadagnola. Denne Passage alene var ikke besat; Commandanten, som befandt sig i Tivoli, affærdigede strax en Expres for at befale Polisanere at begive sig derhen ufortøvet, og hindre Røverne i at undslippe.

„Denne Ordre kom om Aftenen; næsten alle Mandfolkene i Poli vare i Palestrina, hvorhen de havde begivet sig bevæbnede for at sælge Qvæg og forlyste sig. Man gjorde nu et Udvalg af Oldinge og Børn, som man samlede paa Gaderne; Fruentimmerne, med Lygter i Hænderne, havde forsamlet sig omkring dem; de løbe omkring til alle Sider, og bade med Skrig og Taarer, at deres Børn og Mænd maatte være frie for at gjøre dette Tog, da Røverne kunde benytte sig af deres Fraværelse for at angribe Byen. Øvrighedspersonerne og Officerene, der vilde gjøre Ende paa disse Modsigelser, sprængte Dørene til nogle Huse, for at tage de Vaaben, der skulde befinde sig; men disse Vaaben vare saa godt skjulte, at denne Kraftyttring blev uden noget Resultat. Da man saae, at det var umuligt at bevæbne det lille Antal af Mænd, som man havde samlet, bestemte man sig til at vente til den næste Dag, det vil sige, til de, der vare dragne til Palestrina, kom tilbage. Det Skuespil, som den Gade frembød, hvor disse Forhandlinger fandt Sted, var ligesaa nyt for Polisanerne som for os Reisende. De Bevæbnede og de, der ingen Vaaben kunde faae, de Villige og de Modsætsige, skrege Alle i Munden paa hverandre; Qvinderne, holdende med den ene Haand deres Børn og med den anden deres Lygter, løb omkring som Afsindige, snart dæmpende, snart opflammende Trætterne. De som havde været i Palestrina, kom endeligt hjem i smaa Grupper, med Lommerne fulde af Nødder, belæssede med allеslags Kjøbmandsskab, og for Størstedelen stærkt berusede. Endelig forenede dette Virvar sig til et eneste Skrig: Røverne nærmede sig! Byen vilde endnu i denne Nat blive angreben! men det faldt ikke Nogen ind, at medens man skreg over Tingen, havde Røverne Tid til i Magelighed at drage hvilken Vei der meest

behagede dem. Saaledes forløb Natten til den 18 August i Poli." *)

Kan man begribe en saadan Forvirring, og det flere Dage efter Røvernes Ankomst, da Regjeringen istedetfor disse frygtsomme og sletvæbnede Borgere og Bønder allerede havde kunnet samle flere tusinde Soldater i Roms Nabodistricter, adsplitte Banderne, og gribe hvert enkelt af deres Medlemmer? Kan man under saadanne Omstændigheder undres over Røveriets Vedvaren i Romerstaten?

Vi ville nu lade Chirurgen Eustacchio Cherubini fortælle hvad Røverne foretoge sig paa deres Bjergtop, medens Øvrigheden og Soldaterne ved deres Nølen og Planløshed gjorde alle Forholdsregler mod dem uvirksomme.

— Den 17de August, siger han i Fortællingen om sit Fangenskab, bragte Bartolomeo Marasca, Huushovmester hos Adelsmanden Biaschi, mig et Brev fra hans Herre, som paalagde mig at giøre et Sygebesøg hos nogle Fremmede af hans Bekjeudtskab, som befandt sig i Tivoli. Jeg skyndte mig at besøge mine Patienter i Castello-Madama, og begav mig paa Veien til Tivoli i Selskab med Huushovmesteren. Vi vare ikke mere end to Miglier fra denne By, da pludseligt to Mænd traadte ud af Krattet, og lagde deres Geværer an imod os, saa at det var os umuligt at gaae videre eller at flye. Vi stege af Hestene og bleve førte gjennem Krattet op af den nærmeste Bjergskrænt. Da vi vare komne op paa Spidsen, gjorde Anføreren Holdt for at samle sine Folk, der førte flere Indbyggere af San Gregorio med sig, som de havde truffet paa Veien, og man tillod os at lægge os i Græsset.

Jeg bemærkede nu at Marasca fandt sig meget vel iblandt Røverne. Han spøgede og loe med dem, og jeg mistænkte ham næsten for Forræderi.

Strax efter at vi havde leiret os, kom Anføreren, Masocco, hen til mig. Er Du ikke Commandanten paa Castel-Madama, spurgte han spottende. Nei, jeg er kun en fattig Chirurg fra denne By. Lyv ikke! eller vi skulle tvinge Dig til at sige Sandheden. — Jeg lyver ikke, — svarede jeg, — see her er mit Aareladsbestik og her er min Forbindtaske. Anføreren syntes ikke tilfreds med mit Svar, og kastede mit Bestik til mig: Siden det er saaledes, maa vi see til at komme overeens angaaende Dine Løsepenge, sagde han. Ak! svarede jeg grædende, min Fattigdom er stor; jeg begav mig til Tivoli for at besøge en Reisende, som maaskee vilde have betalt mig godt. Nu vel, sagde han, — jeg vil give Dig Blæk og Papiir, og Du skriver til denne Reisende, at han strax sender Dig to tusinde Scudi i Guld; siig ham, at hvis han ikke gjør det, maa Du lade Dit Liv. — Hvor svagt mit Haab end var, saa skyndte jeg mig at skrive paa den meest hjertegribende Maade til Signor Celestini, og bede ham at sende mig alle de rede Penge, han kunde skaffe tilveie, hvorimod jeg lovede ham, at jeg, saasnart jeg havde faaet min Frihed, skulde sælge Alt hvad jeg eiede, for at erstatte ham denne Sum. Da Brevet var skrevet, sendte Anføreren to af sine Folk ned for at opsøge en Mand fra Castello-Madama, som han om Morgenen havde seet paa Sletten. Bonden kom, og lovede, strax at besørge mit Brev til Signor Celestini; han bad mig at være ved godt Mod, og gav mig, idet han forlod mig, et Stykke Brød, som han havde hos sig.

(Fortsættes.)

Joachim Murat.

I Grevinde Lipanos Pallads i Florents dannede der sig ofte henimod Midnat, naar Pianofortet ikke ikke mere ledsagede Bellinis

---

*) Mrs Graham.

skjønne Melodier, fortrolige Smaagrupper, der morede sig ved Samtaler og Fortællinger indtil Morgenstunden. Der var en uendelig Hyggelighed udbredt over disse Kredse; Salen var endnu i sin hele Uorden efter Concerten eller Ballet, men Dandserne og Kunstnerne vare forsvundne. Nodebøgerne laae aabne paa Pultene, døsige Lamper brændte paa Whistbordene, og deres fire Stole stode tomme. Efter den muntre Selskabslarm kom Familieglæderne; man serverede med Thee og med fortræffelige Vafler, bagte med Dronningen af Neapels Vaaben af Madam Dubarrys glorværdige Kok. Man tænkte ikke paa Søvnen i disse kostelige Morgensoireer. Grevinde Lipano sagde altid: tre Timers Søvn er nok for mig; det er en god Vane, som jeg skylder min Broder Keiseren. Og hendes Selskab var stolt af, ogsaa at føie sig efter en Vane, der stammede directe fra Napoleon.

Grevinden fortalte os undertiden interessante Historier med den italiensk-franske Ynde, som aldrig forlod hende. Den berømte Heltinde havde været med ved saamange Begivenheder, saamange Fester, saamange Ulykker, og hun havde derfor altid Forraad, naar det behagede hende at give sin Skjærv til vor Anecdotsamling. En Nat samlede Klyngen sig tættere omkring hendes Lænestol; den ædle Dame forkyndte os at hun vilde fortælle os noget Mærkværdigt; hun var bevæget, og hendes skjønne og rolige Ansigt formørkedes af en sørgelig Erindring. Vi sadde omkring hende i taus og forventningsfuld Spænding. Hun begyndte sin Fortælling:

„Paa den Tid, da Italien var under fransk Herredømme, udbrød der Oprør i et af vore Regimenter, der garnisonerede i Livorno. Keiseren blev overordentlig opbragt, da han fik Beretning herom; han foresatte sig at statuere et strengt Exempel, og det var Joachim, hvem han paalagde at straffe de forbryderske Soldater. Keiserens Ordrer vare bestemte og frygtelige; der skulde ikke holdes nogen Krigsret, men ufortøvet skrides til Execution.

Joachim ankommer til Livorno og lader Regimentet samles paa Vaabenpladsen; han forkyndte Soldaterne, at han af Keiseren har faaet det Hverv at straffe, og at han vil straffe. Kraften i hans Tale, hans bydende og truende Væsen og Vægten af hans Navn, havde allerede betvunget den oprørte Skare; Soldaterne kastede sig ydmyge og bønlige for hans Fødder. Joachim var bevæget; han var saa god! — men han havde Befalinger; han gjorde Vold paa sine Følelser; han vedligeholdt Vreden i sit Ansigt, og raabte med frygtelig Stemme: Hver tiende Mand af Eder skal skydes ned!

De kan tænke Dem, hvor stor Forfærdelsen var; Regimentet, der blev fængslet i Casernen, sendte flere Deputationer til Murat for at bede om Pardon. Officerer og Soldater svore at lade sig dræbe for Keiserens Øine i det første Slag. Murat var længe ubøielig, idetmindste tilsyneladende; endelig syntes han rørt over deres Anger; men Brøden var saa stor, og Befalingen saa bestemt, at han fordrede, at tre af de meest gjenstridige Soldater skulde med deres Liv bøde for Regimentets Forbrydelse. De tre Offere vare snart udtagne; man førte dem i et særskilt Fængsel, og forkyndte dem, at de den følgende Dag skulde døe. Regimentet forblev indespærret.

Midt om Natten lod Murat hemmeligt de tre Soldater komme for sig. I skulle skydes imorgen, sagde han til de dødblege Syndere; bereder Eder til Døden, og falder som det sømmer sig Krigere! Jeg paatager mig at bringe Eders Fædre og Mødre Eders sidste Farvel; Eders Familier havde ikke fortjent Børn som I; have I tænkt paa Eders Mødre? disse stakkels Qvinder vilde været stolte og glade, hvis I vare faldne for Østerrigerne; men nu! I Ulykkelige! — Gaae! jeg skal sende Eder en Præst til at skjænke Jer Religionens Trøst; tænker paa Frankrig og paa Gud; fra dette Øieblik tilhøre I ikke mere denne Verden.

Soldaterne kastede sig for Joachims Fødder, ikke mere for at bede om Naade, men om Tilgivelse for Døden; da de gik bort, kaldte han dem tilbage. Hører mig, sagde han, vilde I blive brave Karle, hvis jeg skjænkede Jer Livet?

— Nei, vi ville døe, svarede en af Soldaterne; vi have fortjent Døden, vi bør skydes? — Men dersom jeg nu ikke vil lade Eder skyde! raabte Joachim; hvorfor ville I døe, naar jeg vil at I skulle leve? Jeg har aldrig commanderet Fyr! uden mod Fjender; jeg vil ikke commandere det mod Eder, som ere mine Brødre, som ere Franskmænd, — skjøndt forbryderiske Franskmænd.

Og Joachim, den kraftfulde Joachim græd som en Qvinde!

— Hører mig, sagde han med blidere Stemme, I have begaaet en stor Brøde, men jeg vil sætte Eders Kraft og Characteerfasthed paa en Prøve. I maae selv understøtte mig i min Plan; jeg skjænker Eder Livet, men I maae være døde for hele Verden, og fremfor Alt for Eders Regiment. Imorgen ved Nattens Frembrud ville I blive førte udenfor Pisanerporten, paa Glaciet; der vil blive affyret en Pelotonsild paa Eder paa tyve Skridts Distance, og I lade Eder falde paa Jorden som Døde. I samme Øieblik vil den sidste Rode af Jert Regiment, der forandrer Garnison, drage forbi. Aftenens Mørke vil begunstige os; en Mand, hvis Taushed jeg kan stole paa, skal lægge Jer paa en Karre, og kjøre Eder til Kirkegaarden. Der ville I finde Matrosklæder, og Enhver af Eder vil modtage tusinde Francs. I holde Eder skjulte to eller tre Dage i et Værtshuus, som man vil anvise Eder; naar de ere omme afgaaer der et amerikansk Skib til Ny-Orleans; der skulle I leve, leve som hæderlige Folk, hører I? Værer fornuftige og gjører hvad jeg har sagt Eder. Jeg skal sørge for Eders Familier.

Soldaterne vædede Joachims Fødder med deres Taarer, og forsikkrede ham, at han skulde blive tilfreds med dem.

Alt gik saaledes som Joachim havde ordnet det; det strenge Exempel blev givet til Regimentet, der blev intet Blod udgydt, og Keiseren takkede Joachim fordi han kun havde offret tre Mænds Liv for Disciplinen. Keiseren fik aldrig det ædelmodige Bedrageri at vide, som min Mand havde udført ved denne Leilighed; det var i lang Tid kun bekjendt for mig og nogle af vore Fortrolige, som aldrig have forraadt det. Nu er der ikke mere noget, der forbyder mig at fortælle det, og det er det jeg her har gjort."

Efter denne Fortælling trak Murats Enke sig dybt bevæget tilbage til sit Cabinet. Vi vare rørte som hun; vi sadde tause, og Alles Øine vare heftede paa det prægtige Portrait, malet af Gros, — det forestiller Kong Murat i en heroisk Stilling, ridende ved Neapels Golf; Himlen og Havet ere i Oprør; Vesuv hæver sig flammesprudende i Baggrunden: Murat og Vesuv! to Vulcaner tæt ved hinanden!

Resten af denne Historie blev mig fortalt nogle Maaneder efter i Rom, af en Person, som stod i nøie Forhold til den keiserlige Familie.

I Udkanten af en Skov nærved Ny-Orleans bankede en Jæger paa Porten til en smuk Avlsgaard, for at søge Lye mod et stærkt Uveir. Det var i Høsten 1830. Den gjæstfri Port aabnede sig, og den Fremmede blev af en aldrende Kone ført ind i et hyggeligt, simpelt meubleret Værelse, hvis Vægge ganske vare bedækkede med Pariserlithographier, der forestillede Scener af de Franskes Krige.

— Det lader til, sagde den Fremmede paa Fransk, at min gode Stjerne har ført mig til Landsmænd.

— Herren er Franskmand? sagde den Gamle.

— Ja, og en god Franskmand! jeg gjenfinder endog Slægtninge her i denne Stue.

— Min Søn er i Haven; jeg vil kalde paa ham; det vil glæde ham at see en Fransk.

— Deres Søn er ogsaa Fransk?

— Ja, min Herre. Dette Svar blev givet med nogen Betænkelighed, — og hun føiede til:

— Han har sat sig ned her for længe siden, og det angrer ham, Gud skee Lov, ikke; denne Avlsgaard tilhører ham, og vi leve hæderligt og lykkeligt.

I dette Øieblik kom Gaardens Eier ind i Stuen.

— Denne Herre, sagde Moderen, gjør os den Ære at hvile sig hos os et Øieblik indtil Uveiret er forbi. Det er en Landsmand af os.

Manden gjorde en militair Hilsen og fremstammede nogle Høflighedsord. Den Fremmedes Ansigt frapperede ham overordentligt, og han var saa forvirret, at han ikke svarede paa hans Spørgsmaal. Endelig fremtvang han følgende Ord: De vil maaskee finde mit Spørgsmaal upassende, min Herre, men jeg nødes til at spørge Dem om Deres Navn, — undskyld mig, — men Deres Ansigt —

— Min Ven, svarede Jægeren, dette er det eneste Spørgsmaal hvorpaa jeg ikke kan svare; det vilde være mig let at bedrage Dem ved at give mig et falskt Navn, men jeg foretrækker at tie; en Mand, som bærer mit Navn, kan ikke nedlade sig til at lyve. Men nu, da jeg har nægtet Dem mit Navn, tør jeg heller ikke spørge Dem om Deres.

Manden svarede ikke. Det lader til at De ogsaa er nødt til at fortie Deres Navn, sagde Jægeren.

— Ja, min Herre, det Navn, jeg her bærer, er ikke mit eget, og hvad kunde det da nytte Dem at vide det. Jeg er her bekjendt under Navnet Claude Gerard.

— Men Herren maa ikke troe, sagde Konen, at min Søn behøver at skamme sig ved sit ægte Navn; — der er Omstændigheder — som —

— Det gaaer mig ganske ligesaadan, sagde Jægeren. Jeg nævner kun mit Navn for dem, der fortjene at høre det, og nu troer jeg, at I ere værdige til denne Gunst: Jeg er Achilles Murat, Søn af Kongen af Neapel.

Claude Gerard og hans Moder sank, som lynslagne af det store Navn, for hans Fødder.

Prindsen, der var bleven Borger i de forenede Stater, kunde ikke begribe hvad der greb dem saa stærkt. Saasnart Gerard kunde tale for Bevægelse, viste han paa Muren et Portrait af Kongen af Neapel, omgivet af en frisk Laurbærkrands, og sagde til hans Søn: See her deres store Fader! han er dette Steds Herre og Helgen; til ham skylder jeg Alt, — han har frelst mit Liv.

— Paa Ærens Mark?

— Nei, paa Vanærens. Jeg havde forglemt min Pligt og jeg fortjente Døden. Og nu fortalte han ham sin Brøde og sin Frelse fra Straffen ved Murats ædelmodige List. Da jeg var kommen i god Vei herovre, lagde han til, kaldte jeg min Moder over til mig, og den kjære Gamle, som havde grædt saameget over mig, var nærved at døe af Glæde, da hun gjensaae mig. Og dersom nu min kongelige Velgjørers Søn vil mit Liv, mit Gods, min Arm, — saa er Alt til hans Tjeneste.

— Jeg gjenkjender den ædle Joachim i dette Træk, sagde Achilles Murat rørt.

— Han har viist Naade mod endnu mange Andre, sagde Gerard.

— Men man har ikke viist Naade mod ham, svarede Sønnens Stemme.

Mery.

GEORGES SAND.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

Bispens Handsker.

Hr. Brochmand sad paa Bispestol,
Han var en Herre streng;
Hans Navn var kjendt mod Nordens Pol
Som paa den danske Eng.

Saa mægtigt lod den Herres Ord,
Bag Kirkens høie Tag,
Om Løgn og Svig, om Vold og Mord,
Men meest om Dommedag.

Saa mægtigt lød den Herres Ord,
Bag Skolens lave Tag,
Til Drengen, liden eller stor,
Om Bog og Birkens Slag.

Paa Hjerte laae ham Dag og Nat
Den Unges Vel og Vee,
Han viiste dem til mangen Skat,
De selv ei kunde see.

Bag stærke Bryn hans Øine sad,
Som Ørnens var hans Syn,
Men fromt som Englens, naar han bad,
Og sang sit Psalmenyn.

Der gik en Dreng bag Axels Muur,
Han endnu Mere saae;
Han sad bag lave Skoles Muur,
Og Bispen saae derpaa.

Han kigged ind i Drengens Sjel,
Som i hans Øine blaae:
Hr. Brochmand taler da med Skjel:
„Dreng! vil du med mig gaae?"

„Jeg seer, at du, knap ellve Aar,
„Kan Græsk og godt Latin;
„Hos mig endnu du mere faaer
„Af Kundskabs klare Viin."

Hr. Brochmand drog sin Handske af
Og rakte Drengen Haand;
Med Haanden han ham Hjertet gav,
Formedelst Biskopsaand.

Den Lille bukked sig paa Stand,
Og kyste Bispens Haand;
Hans unge Øine flød med Vand,
Formedelst Barneaand.

Da fulgte han med Bispen glad
Til Bøgers rige Flok:
Paa Skamlen han hos Gamlen sad,
Og læste Skok paa Skok.

Da knirkede den trange Dør,
Og ind Kong Fredrik treen;
Til Bispen gik han ofte før
Langs Axelstadens Steen.

De talte mangt et Viisdomsord
Om Danmarks Vel og Vee;
Tit hørte man i mægtigt Chor
Dem Begge sammen lee.

Da nu Kong Fredrik Drengen saae,
Andægtig ved sin Bog,
Han sagde: „Altid har I Smaa!
„Hvor fik I denne Pog?"

„Ja Herre" sagde Bispen stræng:
„I spørger ad med Skjel:
„Udvortes seer I kuns en Dreng,
„En Mand boer i hans Sjel."

„Han er saa klog som jeg og fleer
„Af danske Bispeflok:
„Dog vil han altid vide meer,
„Endog han Alt veed Nok.

„Hans Fader, — en Viintapper from —
„Ham avled i en Ruus;
„Hvordan den Klogskab i ham kom,
„Det gjør mig selv confuus.

„Om Eders Naade vil med Gunst
„Anhøre denne Pog,
„Han strax skal vise Jer sin Kunst;
„Han kan fast alle Sprog."

— De tog den Dreng af Krogen frem, —
Nu, Peter! har du Mod?! —
De saae paa ham — og han paa dem —
Alt som de sammen stod.

De proved ham i Prosa, Vers,
Latin, Mathematik:
Men, spurgde de paa Kryds og Tvers,
Han svarde paa en Prik.

Tilsidst sprang Bispen op fra Stoel
Og strog saa stolt sit Skjæg;
Saa bented han, paa en Reol,
Sin Bibel ned fra Væg.

Fiirkantet var den smukke Skrift
— (Ebraisk var den Prent!) —
Det Pergamentbind holdt saa stivt
Om gamle Testament.

Men Pogen holdt sig stiv som det;
Han var saalidet blye,
— (Den Sag var ellers ikke let,
Den Gang — Ebraisk at tye!) —

I Randen stod den lærde Hær
Af Noter paa Latin,
Hvor Texten den var alt for svær,
Og Meningen for fiin.

Da drog den Bisp sin Handske af,
Og dækte Randen til:
Men Drengen tyede Texten brav;
Det var for ham et Spil.

— Forundret bryder Kongen ud,
„Hr. Bisp! nu maa jeg lee!
„Thi Drengen der, jeg troer, saa Gud!
„Kan gjennem Handsker see!"

N. Søtoft.

Røverne i Kirkestaten.

Fortsat.

I det Tidsrum, som forløb fra dette Sendebuds Afgang til hans Tilbagekomst, var den ulykkelige Cherubini Vidne til en frygtelig Scene, der endnu maatte forøge hans Angest.

Den af ham mistænkte Marasca stod sig bestandigt godt med Røverne; han spøgede med dem, undersøgte deres Vaaben, og truede dem ofte med Miner, naar de vendte Ryggen mod ham. — Min Mistanke, siger Chirurgen, var næsten bleven til Vished, men jeg fik snart Leilighed til at see, hvor uretfærdig og ugrundet den var. Røverne optoge hans Familiaritet med Foragt, og bemærkede stiltiende hans Minespil. Marasca, som frygtede for at kjede dem i Længden, satte sig hen hos mig; han havde neppe siddet i nogle Minuter, før Anføreren nærmede sig ganske roligt, og pludseligt gav ham et mægtigt Slag i Nakken med en Stok, uden at sige et Ord. Marasca forfærdedes over dette Angreb, men havde dog Kraft nok til at reise sig og bede med qvalt Stemme: for Guds Skyld! spar mit Liv! jeg har Kone og Børn! — Men da Masocco fordoblede sine Slag, forsøgte han at forsvare sig og greb ham i Struben; de andre Røvere lode ham ikke Tid dertil, — de kastede sig over ham og trak ham hen til Randen af en dyb Kløft. Marasca var stærk, men Kampen var for ulige; der var for et Øieblik en frygtelig Forvirring, under hvilken jeg saae disse Mennesker, de Angribende og den Angrebne, falde og reise sig, falde igjen, og derpaa vælte sig med hverandre ned i Afgrunden, paa hvis Bredde vi havde siddet. Gjennemisnet af Skræk lod jeg mit Hoved synke mod mit Bryst, og lukkede Øinene; jeg hørte Forbandelser, Skoggerlatter, qvalte Klageraab; — derpaa blev Alting stille, og jeg laa i nogle Minuter som bevidstløs. Da jeg atter aabnede Øinene, fandt jeg mig omringet af Røverne; Masocco aftorrede gispende sin blodige Dolk, og stak den i Skeden; han saae min Dødsangest, og sagde: Frygt ikke, Cherubini; vi have dræbt Din Kammerat fordi vi vidste at han var Sbirre, men Du driver ikke et saa jammerligt Haandværk. Den Elendige spionnerede os og syntes at gjøre sig lystig over os; forresten kunde vi ikke presse saameget som en Zequin ud af ham og

dersom Soldaterne vare komne, havde han strax slaaet sig til dem.

Anførerens Ord havde givet mig noget Mod tilbage, og jeg saae Røverne flokke sig og raadslaae med hverandre. Der kommer ingen Penge fra Tivoli, hørte jeg dem sige; hvad skulle vi gjøre med vore Fanger? skulle vi dræbe dem eller lade dem gaae hjem? — Meningerne vare deelte; Masocco lod dem disputere, og satte sig hos mig i Græsset. Jeg erindrede, at jeg havde et Par Scudi i min Lomme. og jeg gav ham dem, i den Tanke at jeg derved vilde stemme ham gunstigt for mig. Han tog Pengene, og sagde leende: Det skal vel være Drikkepenge til Dit Sendebud?

Henimod Klokken fire om Eftermiddagen udbrød der en heftig Skylregn, og da jeg ikke havde nogen Kappe, blev jeg gjennemvaad. Pludseligt hørte man gjennem Uveiret Stemmer fra flere Kanter. De nærmeste gik ud fra en Høi til venstre Side. Det er mit Bud, sagde jeg til Anføreren — lad os see, sagde han, — og kaldte. Men der kom Ingen, og man hørte Intet mere. Imidlertid troede man fort efter at høre nye Stemmer fra venstre Side. Røverne stege med os op paa en Høi, som gav Udsigt mod den Kant, hvorfra Stemmerne lode, stillede os bag sig, og raabte, idet de lagde deres Geværer an, at de Kommende skulde nærme sig, og lægge sig med Ansigtet mod Jorden. Budet fra Tivoli, — thi ham var det, — svarede dem vredt: Hvorfor skulde jeg lægge mig? er det ikke nok, at jeg har klattret mig halvdød paa Veien herop med 500 Scudi? See, der har I Eders Penge, sagde han, idet han gav Masocco en Pose, det er Alt hvad man har kunnet skrabe sammen i Byen. Det er godt, svarede denne, talte Pengene, fandt dem rigtige, og gav Budet de tre Scudi, som jeg havde leveret ham. Da det var gjort, løsgav han nogle Bønder, som han havde opsnappet paa Veien efterat han havde faaet mig, og derpaa gav han Signal til Opbrud.

— Da I nu have faaet saa mange Penge for mig, hvorfor lade I da ikke mig gaae ligesom de Andre? sagde jeg utaalmodig til Anføreren. Vi maae vente til Budet fra Castello-Madama kommer tilbage, maaskee bringer han os ogsaa en Pose til Din Udløsning.

Der vilde I længe faae Lov at vente, thi Castello-Madama er en jammerlig Flække, der ikke kan gjøre Udvei for fire Scudi. — Naa, vi ville dog see til. — Naar I ikke ville slippe mig, saa maatte I hellere tage Livet af mig strax, thi skal jeg tilbringe Natten her saa vaad som jeg er, saa er min Sundhed ødelagt for stedse. — Din Sundhed og Dit Liv kommer ikke os ved, og jeg raader Dig at holde Din Mund, sagde Anføreren barsk, thi mine Folk kunde let blive stødte over Din Snak.

Dette Svar lukkede min Mund. Vi marscherede hele Aftenen og stødte paa vor Vei paa et Æsel der tilhørte Hyrderne i Omegnen. Jeg var aldeles udmattet; Anføreren havde Medlidenhed med mig, lod mig bestige Dyret, og drog derpaa hurtigen fremad, indtil vi naaede nogle forladte Hytter næsten paa Bjergtoppen. Her antændte man en stor Ild i en Lo. Anføreren befalede mig at tage mine Klæder af for at faae dem tørrede, og da mine Lemmer vare stivnede af Kulde, hjalp han mig selv dermed, og bad mig lægge mig tæt ved Baalet. Imidlertid stegte Røverne en Geed, som de havde opfanget. Min Træthed var saa stor, at jeg faldt i en dyb Søvn; da jeg vaagnede fandt jeg hele Banden indslumret, paa Anføreren og Skildvagterne nær.

Den følgende Morgen sendte Røverne, der vare kjede af at vente længere, et nyt Budskab til Castello-Madama, med et Brev fra deres Fange. En af Røverne foreslog at skjære Ørene af Doctoren og lade dem bringe med Brevet; Anføreren modsatte sig dette menneskekjærlige Forslag, men sagde til Budet, idet han gik: Husk vel paa, at dersom Du ikke er her igjen imorgen for Natten, saa kan Du spare Dig Din Gang, thi saa ligger

Doctor Cherubini i en eller anden Sump. Denne Dag forløb under Marscher paa Bjergtoppene. Fangen var imidlertid temmelig rolig, thi strax efter Budets Afgang havde Anføreren sagt til ham, at han imorgen skulde blive fri naar der blot kom en lille Sum fra hans By. Dette Løfte gav mig en saa stor Lettelse, siger Doctoren, at jeg ansaae Banditen som en Engel fra Himlen, og kyssede hans Haand med den varmeste Taknemlighed.

Iøvrigt sparede Røverne ikke paa evangeliske Trøstemidler for deres Fanger. En af dem, som bar paa Brystet et Billede af Madonna del Carmine, sagde til ham, naar han overvældedes af Frækhed og Angst: Min Ven, Du maa bære Alt dette taalmodigt for Guds og Madonnas Skyld! — Denne Røver var sikkert Bandens Sjelesørger, thi en Fratone kunde ikke sagt det bedre.

Anføreren syntes at staae i høi Anseelse hos sine Kammerater; han sagde at han var fra Sonnino, og at han havde været en af de fem Chefer, der vare udvalgte til at underhandle med Cardinal Gonsalvi i Frasinone. Magten formaaer intet mod os, sagde han ofte; vi ere ikke et Fort, som man kan demolere med Kanoner, men vi flyve som Ørnen og Høgen omkring de høie Fjeldtinder, uden at have nogen fast Bolig. Manden laante formodentlig sine Sammenligninger og sit Sprog fra de heroiske Romaner og Røverhistorier, der vare hans Yndlingslecture. Det eneste Middel til at reducere os, sagde han videre, var at tilstaae os en uindskrænket Pardon, og saa maatte ovenikjøbet Paven selv sværge os Glemsel af det Forbigangne.

Endelig kom Budet tilbage fra Castello-Madama, og bragte Penge. Røverne holdt Ord, og Doctor Cherubini blev strax sat i Frihed. Hans Erkjendtlighed var saa stor at han takkede hver især af Røverne for den Godhed og Artighed, De havde viist ham under hans Fangenskab.

Denne Bande, hvis Hovedqvarteer var i Nærheden af Subiaco, opholdt sig indtil Høsten mellem disse Bjerge, trodsede ustraffet Regjeringen, og truede selv de romerske Borgeres Sikkerhed.

I dette lange Tidsrum vare alle de Smaastæder, som ligge i den romerske Campagne, i en bestandig Skræk. Naar man blot saae en Mand med et Gevær, eller et Baal paa Høiene, lod strax Allarmklokken, og dette skeete flere Gange om Dagen. Hver Aften bleve, paa et Signal af Klokkerne i Tivoli, Osterierne lukkede og Borgermilitsen begav sig paa sine Poster. Man vidste at Røverne havde isinde at forsøge et Angreb paa det nye Qvarteer af Byen, og at bortføre nogle af de rigeste Borgere, for at erhverve sig betydelige Løsepenge. En stakkels Landsbychirurgs Liv var bleven betalt med 1000 Scudi; hvad kunde man ikke vente sig for vigtigere Personer?

Efterat Røverne saaledes i lang Tid havde holdt Egnen i Skræk, og tilplyndret sig Levnetsmidler, hørte man mod Slutningen af September, at de havde trukket sig bort mod Ferentino, og at Egnen om Tivoli og Subiaco var fri for dem. Indbyggerne jublede over deres Befrielse, da pludseligt Ærkepræsten i Vicovaro blev bortført og hans Neveu myrdet paa en Reise fra Vicovaro til Subiaco, hvilken de gjorde i Selskab med en anden ung Mand. De bleve angrebne af bevæbnede Folk; den unge Mand bar et Gevær, og da han saae, at en af Røverne truede hans Onkel med en Jagtkniv, skjød han ham ned, men førend han kunde faae ladet igjen, sank han næsegruus til Jorden, dødeligt saaret af et Dolkestik i Ryggen. Røverne lode Liget ligge, førte Præsten og hans Ven ind imellem Bjergene, og da de havde særdeles Grund til Nag imod dem, forlangte de en saa betydelig Sum Løsepenge, at Sognet ikke kunde betale dem. Røverne lode de Ulykkelige lide frygtelige Piinsler. De afskjare først deres Øren, hvilke de sendte til deres Familier med en nye Opfordring,

og da disse ikke kunde sende de begjærede Summer, affærdigede Banditerne hver Dag nye Budskaber til dem, af hvilke hvert overbragte dem en Finger af Fangerne. Synet af disse Ulykkelige, hvis Saar ikke vare forbundne, og som, angrebne af Feber, hver Dag maatte gjøre lange Bjergreiser, maatte have bevæget selv de haardeste Hjerter til Medynk. Da Røverne endeligt bleve kjede af at vente længer, qvalte de deres Offere, og kastede dem i en Afgrund, efter først at have drevet den meest oprørende Spot med Præsten, hvis Klæder en af Røverne iførte sig og holdt en Liigtale til ham.

Man troer formodentlig at kraftige og voldsomme Forholdsregler bleve tagne efter Ærkepræsten af Vicovaros Mord, og at man idetmindste ikke tænkte mere paa at underhandle med Røverne. Men det var ikke saaledes. Der fandt nye Underhandlinger Sted mellem Røvercapitainerne og Regjeringens Agenter, og da Cardinal=Legaten ikke vilde gaae ind paa deres uforskammede Fordringer, begyndte Plyndringerne igjen med fornyet Dristighed. Paa denne Tid var det, at den Begivenhed fandt Sted, som vi nu ville fortælle.

Superioren for Seminariet i Terracina, et Slags Illuminat, hvis theatralske Pietisteri nød stor Ærefrygt i Landet, havde tilbudt sig at være Midler mellem Staten og Røverne, og Regjeringen havde modtaget dette sælsomme Tilbud. Denne Mand, der gjaldt for en af de meest veltalende Prædikanter, og der, som alle deres Talere, troede selv altformeget paa sin Tales Magt, bevæbnede sig en Dag med et mægtigt Crucifix, og begav sig alene ud i Bjergene for at støde paa Banditerne. Først efter flere Dages Omvandren mødte han dem, og nu henvendte han sig til de fornemste iblandt dem, og besvor dem ved Christi Blod og Lidelser at nedlægge deres Vaaben. Skaaner Eders Medborgere, sagde han, og aflader fra at være Landets Rædsel og Forbandelse! Hvad fordre I? en Generalpardon? — jeg bringer den. Hvad ønske I endvidere? Pensioner, Ansættelser? Regjeringen lover Eder dem, — ja den forbinder sig endog til at tilbagekalde Decretet angaaende Sonnino, at gjenopbygge Eders ødelagte Huse, at sætte Eders fængslede Kammerater i Frihed! — Denne positive Veltalenhed var den eneste, som kunde have Magt til at bevæge hans Tilhørere. Præsten seer dem raadslaae med hinanden, han benytter dette Øieblik og rykker frem med Madonna, Christus og den hellige Antonius, hvis Saar maae bløde ved selv den mindste af deres Forbrydelser, og han formaaer dem til at antage de Propositioner, som Regjeringen aldrig havde bemyndiget ham til at gjøre dem.

Det var ikke nok at have afvæbnet disse frygtelige Mennesker, den nye Apostel vil ogsaa omvende dem og gjøre alle disse forhærdede Forbrydere til angerfulde Syndere. Den gode Røvers Exempel maa ikke være spildt paa dem. Røverne lode som om de vare sønderknuste af Præstens Veltalenhed, og maaskee vare de virkelig for et Øieblik rørte; de følge ham til Seminariet i Terracina. Her føre de Nyomvendte i nogle Dage et exemplariskt Liv; Faste, Bøn og religiøse Øvelser optage alle deres Øieblikke. Aldrig have store Syndere hurtigere givet Exempel paa en rørende Fromhed. Naar man saae dem hensjunkne for Alterets Fod, skulde man troe, at der gaves kun eet Skridt fra Røver= til Klosterlivet.

Denne fromme Comedie varede allerede i nogen Tid, og Alle lykønskede Superioren til det glimrende Udfald af hans Foretagende; han gjaldte paa Landet for en Helgen, en Mirakkelmand, og i Rom for en duelig Mand, da pludseligt Scenen forvandlede sig, og en yderst tragisk og uventet Catastrophe fulgte paa den evangeliske Exposition. Forretninger kaldte Superioren til Rom, og nødte ham til at være borte fra sit Kloster et Par Dage. Neppe er han kommen hjem igjen, før han iler ned i Cellerne for at see til sine kjære

Neophyter; — han finder dem tomme. Han kalder paa sine Elever, der beboe en anden Floi af Klostret; — Ingen svarer ham; — Elever og Rovere ere forsvundne. Langt om længe finder man Portneren og Elevernes Oppassere indelukkede i Kjælderen, og erfarer af dem, at henimod Midnat, da Alt i Staden sov, havde Roverne vækket Eleverne, indelukket deres Lærere, og derpaa taget Veien ind imellem Bjergene med Eleverne foran sig, efterat have truet hver den med Doden, der vovede at give nogen Lyd fra sig. Imidlertid kom endeel af disse unge Mennesker om Natten tilbage til Terracina, thi Røverne havde, for ikke at komme til at mangle Levnetsmidler, efter at have fort hele Skolen en Strækning bort fra Klostret, losladt dem, der ikke havde rige Forældre, eller vare Sønner af Dommere og Embedsmænd. Den unge Fasani, Søn af en gammel Borgermester, hørte blandt disse Sidste.

Nogle Dage efter bragte nogle Hyrder følgende Circulaireskrivelse til enhver af de fangne Elevers Familier: „Mine kjære Forældre, værer ikke urolige; jeg befinder mig vel; jeg er hos brave Folk, der vise mig al mulig Omhu og Opmærksomhed, men dersom I ikke strax sende mig 2000 Scudi, saa slaae de mig ihjel.“ De ulykkelige Forældre bragte disse Breve til Cardinal-Statssecretairen, som lovede dem, med det Første at tage sig af deres Sag. De Fornuftigere stolede kun paa sig selv, og sendte Banditerne alle de Penge, de kunde skrabe sammen, hvorpaa ogsaa deres Sønner bleve frigivne. Otte Dage efter Seminariets Bortførelse var der saaledes kun tre Elever tilbage hos Røverne, to Dommersønner, hver paa tolv Aar, og Fasani, der var fjorten Aar gammel. Disse Ulykkeliges Forældre havde betalt en Løsepenge som de Andre, men dog rygtedes det i Rom, at alle Tre vare blevne myrdede. Dette Rygte var dog kun tildeels sandt. De to Dommersønner vare myrdede, men den unge Fasani var som ved et Mirakkel undgaaet Døden.

Da den første Dag var forløben, fortæller Fasani selv, indhyllede Røverne os ved Nattens Frembrud i deres Kapper, og stillede os omkring et stort Baal; derpaa kyssede de Madonnabilledet, som Enhver af dem bar paa Brystet, lagde sig i en Kreds omkring os, og overgave sig til Søvnen; kun deres Skildvagter vaagede paa Naboklipperne. Den følgende Dag droge vi videre frem over næsten ubestigelige Bjerge. Paa denne og de næste Dage frigave Røverne endeel af vore Kammerater, efterhaanden som Hyrderne bragte Løsepenge for dem, og vi bleve kun Tre tilbage, som Røverne, for beqvemmere at kunne bevogte os, bandt til hverandre med et Reb. En Dag, det var den ottende af vort Fangenskab, saae jeg vore Bevogtere tale hemmeligt med hverandre og kaste mørke Blikke paa os. En af dem havde lagt Haanden paa sin Dolk; jeg troede at han vilde dræbe os, og kastede mig paa Knæ for at bede om mit Liv. En af Bandens Anførere, Massaroni, nærmede sig smilende til mig, og sagde: vær rolig, Fasani, vi ere betænkte paa at give Dig Din Frihed, men først maa Du holde os en Tale over Døden. Jeg adlød ham, og prækede det bedste jeg kunde, uden at ane at det var vor egen Liigtale jeg holdt, men neppe var jeg færdig, før en af Røverne tog fat i Touget, der bandt os sammen, og slæbte os hen til Randen af en dyb Afgrund. Jeg saae i dette Menneskes funklende Blik og paa hans rynkede Pande, at vor sidste Time var kommet, og at vi ingen Medlidenhed kunde haabe os. Jeg havde heller ikke faaet Tid til at raabe: Misericordia! før Røvernes Dolke havde boret sig i Brystet paa mine to Kammerater, og jeg var overstænket af deres Blod. Et lignende Stød var mig tiltænkt; jeg undgik det og sank med mine halvdøde Kammerater til Jorden. Deres Legemer havde udentvivl bedækket mig, og modtaget de Dolkestød, der

vare mig bestemte. Ved deres convulsiviske Bevægelser kom jeg imidlertid til at ligge blottet, og jeg saae paa ny Morderens Dolk at blinke. Jeg kastede mig for hans Fødder, og bad om mit Liv med skjærende Stemme, og paakaldende hans Skytspatron Sant Antonio. Synet af mig var saa ynkeligt at Røverne rørtes derved, og jeg vedblev at trygle dem og paakalde Helgenen. Røveren styrtede dog endnu engang imod mig med græsselige Forbandelser, men Massaroni holdt ham tilbage. Myrd ham ikke, raabte han med høi Røst; han har paakaldt Sant Antonio, og det kunde bringe os Ulykke. Facciamo un regalo a Sant Antonio! lagde han til, idet han korsede sig. Røveren adlød og skar mig løs fra mine dødsgispende Kammerater; Massaroni tørrede deres Blod af mig, og gav mig et Fribrev. Du er fri, sagde han; tak den store Sant Antonio for Din Redning!"

Dette Omvendelsesskuespil endte sig, som man seer, paa en tragisk Maade. Imidlertid mistede den taabelige Seminarieforstander i Terracina ikke sit Embede; man gav en altfor heftig Iver Skylden for hans Uheld, og i Rom undskylder Iveren Alt, selv Dumhederne.

Den elskværdige og dygtige Cardinal Gonsalvi var den sidste af de romerske Ministre, som underhandlede med Røverne. Fra 1818 til 1825 bleve flere af dem, der ifølge disse Overeenskomster havde faaet Amnesti, og blandt dem den berygtede Dieci-Nove, endog udnævnte til Sbirreanførere i de Byer, der oftest bleve angrebne af Banditerne. Dieci-Nove var saaledes Barighel i Frosinone. Disse mærkværdige Politiemænd opfyldte deres nye Pligter med Strenghed og Troskab.

Efter en af disse Underhandlinger mellem Gonsalvi og Røverne, overgave ni af disse sig med deres Koner og Børn. Man bragte dem til Rom og indsluttede dem i Castel-Sant-Angelo, og i det Aar, de hensadde der, blev det Mode i Rom at besøge dem. De Fremmede især sværmede for Røverne; de tegnede dem af, viste dem alleslags Fortroligheder og gave dem Foræringer. Og dog havde Chefen for denne Bande, Barbone, med egen Haand angrebet flere Reisende, og mangen en Englænder, der paa Veiene var bleven angreben af Banden, havde seet denne Elendige mishandle hans Kone, hans Søstre og hans Døttre. Men disse Folk vare nu engang i Moden, og Englænderne have Respect for Alt hvad der er paa Moden. Denne de Fremmedes Adfærd mod dem, der næsten kunde betragtes som en Billigelse af deres foregaaende Levemaade, maatte give disse Banditer en besynderlig Idee om den Lov, der fordømte dem. Barbone følte sin Vigtighed; han havde ved sin Abdication handlet paa en theatralsk Maade. Da Copien af Capitulationen, ratificeret af Paven, var bleven ham overleveret, havde han til Gjengjæld sendt hans Hellighed sin Carabin, sin Dolk og Insignierne af sit Haandværk, og havde ene, uden Vaaben begivet sig gjennem den paa Veien forsamlede Skare, til Engelsborg. Hans Kone havde som han forladt Bjergene, og indrettede sin Huusholdning i deres nye Bopæl. Da Røverne troligt holdt deres Capitulation, brød Øvrigheden heller ikke sine Forpligtelser.

Nogen Tid efter vilde Gonsalvi, hvem man bebreidede disse Forliig med Røverne, vise, at han forstod at forbinde Strenghed med de mildere Midler. Da nogle amnesterede Røvere af andre Bander havde brudt nogle af de vigtigste Forpligtelser i Capitulationen, lod han dem sammenkalde, under Paaskud af at ville fremkalde en Overeenskomst angaaende de omtvistede Punkter. Da Røverne vare samlede, fremtraadte pludseligt bevæbnede Folk, der havde ligget skjulte i Huler, omringede Huset, og dræbte alle Banditerne. Dette voldsomme Exempel bidrog mere til at befrie Bjergene for Røvere, end nogetsomhelst af de forhen anvendte Midler. Ved Synet af de 45 Banditהoveder, som stode opstillede paa Veien fra Rom mod Neapel, blev det de Overlevende

klart, at Regjeringen endeligt havde bestemt sig til at fare frem med Strenghed; de nedlagde deres Vaaben og skiltes fra hverandre. Fra denne Epoke skriver sig Bandernes totale Ophævelse. Der finder endnu dumdristige Angreb Sted, men disse blive kun gjorte af Individer, der tilfældigt ere stødte sammen, af Bønder, der ikke kunne modstaae Fristelsen til at benytte en fordeelagtig Leilighed. Disse Dilettantrøvere vogte sig vel for at klæde sig i deres Forgjængeres smukke Costumer; de ere slet bevæbnede, og naar Tre eller Fire have forenet sig om at begaae en Plyndring, skilles de ad saasnart Byttet er deelt, og drage Hver til Sit.

(Fortsættes.)

En Millionairs Lykke.

(Efter Mery.)

Ved den Vei, som fører fra Bethfort til London, ligger et smukt Landsted, der tilhører en Knivfabrikant fra Birmingham, der har trukket sig tilbage fra Forretningerne. Denne rige Haandværksmand hedder, som alle Englændere, William, og desuden, som nogle af dem, Shoffield. Han har i 30 Aar solgt saa mange Knive til den hele Verden, at han har erhvervet sig en Formue, hvilken mangen en Greve paa Fastlandet vilde misunde ham. Paa den Dag, da hans Bogholder sagde ham, at hans Formue afgav ham en aarlig Rente af 15000 Lstr., sagde han sine Knive Farvel, og besluttede at nyde sit Liv som Particulier. Han abonnerede paa The Sun, for i dette Blad at læse den fjerde Side, paa hvilken Annoncerne staae; som Shoffield læse alle Englændere Aviserne, og deraf kommer det, at de ere saa stærke Politikere. Foruden The Sun tilegnede han sig endnu et smukt Landgods, for at være nærmere ved Hovedstaden, hvor han vilde ende sit Liv i Fornøielsernes Skjød.

I Foraaret 1834 indrettede nu Shoffield sig paa sit herlige Landgods. Han fæstede sig to store firskaarne Tjenere og gav dem galonnerede Kjoler og blaae Handsker. Den berømte Karetmager Milne solgte ham en Vogn, tre Heste, og en, siden Slaveriets Afskaffelse, emanciperet Negerkudsk. Hver Dag bragte en Diligence ham frisk Lax for Døren; en anden bragte ham de herligste Sydfrugter; hans Kjelder var fuld af de ædleste Vine; kort, i fjorten Dage levede Shoffield i Herlighed og Glæde, som en hedensk Gud.

I Begyndelsen af den tredie Uge, da Shoffield ved Middagsbordet tog sin Kniv, for at trandhere et Stykke Roastbeef, sukkede han, og rettede et melankolsk Blik mod det nordlige England. Tjeneren troede at hans Herre var ærgerlig over at Kniven ikke var blank nok, og bød ham paa en Tallerken et halvt Dusin Skjæreredskaber til behageligt Udvalg. Shoffield rettede et drøit Næveslag mod Tallerkenen, den gik i Skaar, og Knivene faldt paa Gulvet. Tjeneren sagde strax sin Tjeneste op, thi den engelske Betjent er meget stolt, fordi han fødes som frie Mand, og fra Morgen til Aften gaaer med Handsker.

God dam! sagde Shoffield, jeg frygter at jeg har — god dam! — jeg har Spleen! jeg havde dog aldrig troet at det var en saa besværlig Ting, ingenting at gjøre; jeg var saa lykkelig i mit Værksted i Providence Buildings. Jeg vil dog spørge min Nabo, den lærde Hr. Kemble, tilraads.

Hr. Kemble er en Søn af den berømte Skuespiller af samme Navn, og endnu mere, Redacteur af the quarterly Review. Han er en Mand paa 31 Aar, alvorlig som hans Quartalsskrift, og indbunden i Graat. Shoffield havde for den gamle Kemble forfærdiget en Samling af uskyldige Dolke til hans tragiske Roller, og derved gjort Sønnens Bekjendtskab.

Den unge Kemble grundede just paa en sønderknusende Artikkel mod Birmannerne, da Tjeneren meldte ham hans Nabo Shoffield. Samtalen udfoldede sig paa samme Maade som sædvanligt mellem Englænderne; Shoffield satte sig og saae paa Kemble, Kemble saae paa Shoffield, og denne Seen paa hinanden varede en halv Time. De havde maaskee endnu siddet og seet paa hinanden, dersom Kemble ikke havde havt en Correctur for Døren, der ingen Opsættelse taalte, og han begyndte derfor Conversationen med en Interjection, der havde megen Liighed med et Suk. Ved denne Lyd stod Shoffield op med én forlegen Mine, som En, der troer at være kommen paa en ubeleilig Tid, og bukkede allerede for at tage Afsked, da Hr. Kemble holdt ham tilbage.

— Hr. Shoffield, sagde han, De vilde vist tale med mig?

— Ganske rigtigt, Hr. Kemble, jeg vilde udbede mig et godt Raad hos Dem. De er jo saa lærd.

Hr. Kemble rørtes aldeles ikke af denne Roes. Hvilket godt Raad skulde jeg meddele Dem? spurgte han.

— De skulde være saa god at angive mig et Middel til at dræbe Tiden med Fornøielse; siden jeg har opgivet mit Haandværk, kjeder jeg mig næsten ihjel. Hvad skal jeg gjøre?

— Abonneer De paa mit Tidsskrift, Hr. Shoffield.

— Hm! det er allerede noget; jeg vil abonnere for et Aar. Hvor ofte kommer det ud?

— Fire Gange om Aaret; hvert Qvartal et Bind, men et stærkt Bind paa 450 Sider, tæt trykte.

— Hr. Kemble, det synes mig dog at være noget lidet til Fornøielse i et heelt Fjerdingaar.

— Naa, saa kjøb De alle Aargangene siden 1827, da har De omtrent 40 Bind at læse.

— Godt, jeg vil kjøbe dem alle. Men siig mig nu noget Andet, Hr. Kemble; angiv mig de Fornøielser, som man i London kan forskaffe sig for Penge.

— De mener de honette Fornøielser?

— Naturligviis, andre vil jeg ikke nyde.

— Altsaa honnette Førnøielser, — vi har ingen.

— Tænk De dog engang nøiere efter, høistærede Hr. Kemble.

— De kan gaae i Gran Cigar Divan.

— Hvad bestiller man der?

— Der læser man et Tidsskrift, og et skjønt Orgel spiller Choraler medens man læser.

— Det synes mig ikke meget morsomt, Hr. Kemble.

— De kan jo dog engang forsøge det.

— Ja, jeg vil forsøge det. Men kan De ikke finde paa noget Andet?

— De kan spadsere ved Stranden fra Temple Bar til Hungherford Market.

— Og saa?

— Saa gaaer De igjen fra Hungherford Market til Temple Bar.

— Den Fornøielse koster ikke meget.

— I en Omnibus koster den en Shilling, tilfods intet.

— Det er altsaa alle Fornøielserne, Hr. Kemble?

— De kan ogsaa maale Vinden med et Demometer, som jeg har opfundet. Det er meget morsomt. Disse forskjellige Adspredelser ville lede Dem blidt hen til Deres Ende. Hvor gammel er De, Hr. Shoffield?

— 58 Aar.

— Saa skynd Dem at nyde Deres Formue. Imorgen skal jeg ganske vist sende Dem en Tjener med alle Aargangene af mit Qvartalsskrift. Ønsker De maaskee to Exemplarer deraf?

— Aa ja, lad gaae: saa bliver det jo en dobbelt Fornøielse.

— Jeg anbefaler Dem i Særdeleshed en Artikkel, som gaaer igjennem syv Bind, og handler om Udtørrelsen af Sumpene i det Indre af Nyholland; man maa nemlig omhugge en tyk Skov i den sydlige Deel af denne store Ø. De tre sidste Afdelinger af denne Afhandling

skrev jeg, for at sønderknuse en Lærd fra Botany-Bai, som fordristede sig til at ville bevise mig, at der i den sydlige Deel af den omtalte Øe ikke staaer nogen Skov, eftersom der ikke voxer noget Træe paa hele Nyholland. I den ottende Afdeling vil jeg nu bevise hiin foregivne Lærde, at den oftomtalte Skov maa være der, og at den frembyder en væsentlig Hindring for Mosernes hurtige Udtørrelse. Vi ville see hvad Manden i Botany-Bai vil svare dertil. De kan ikke troe, Hr. Shoffield, hvilket Opsving slige lærde Feider give Livet; hvo der strider, er alene lykkelig.

— Jeg forlader Dem glad og opmuntret, sagde Shoffield med et dybt Buk, tillad mig at trykke Deres Haand, og send mig om muligt de to Exemplarer endnu iaften.

Samme Aften kom ogsaa en Karl og læssede en Balle Qvarterly Review af en Karre udenfor Shoffields Huus. Kemble havde sendt ham tre Exemplarer. Den ærbare Knivsmed styrtede sig i dette broscherede Hav, der skulde give ham Midler mod Kjedsomhed. Han skjar det første det bedste Bind op, kastede sig paa de øvrige Bind, der laae paa Gulvet, som paa en Matrasse, og læste Analysen af en Tale, som en protestantisk Missionair under en Palme paa Øen Owhyhe havde holdt for Sønnerne af hine Vilde, der dræbte Capt. Cook. Denne Tale er imidlertid kun bleven holdt i den uegentligste Forstand, da de Vilde ikke forstode Præsten, og Præsten ikke de Vilde. Præsten havde altsaa maattet søge at gjøre sig forstaaelig ved Tegn. Denne Pantomine havde varet i tre Timer, og imidlertid vare de Vilde faldne i Søvn. Hr. Shoffield gik det ligedan, uagtet han var en meget god Christen.

Med Morgenrøden vaagnede han, og kastede et Blik, der udtalte den usigeligste Kjedsomhed, paa sit literaire Leie; han gik ud for at adsprede sig, slugte en god Portion Taageluft, og det adspredte ham noget. Hungrig og tørstig kom han hjem, drak med megen Velbehag Thee, gjorde derpaa et Forsøg paa at omfavne sin egen elskværdige Person, og raabte smilende: jeg troer, at jeg begynder at blive lykkelig.

En Billet blev ham overbragt af en Tiggerdreng; den var fra den Tjener, som Dagen forud havde forladt hans Tjeneste, og der, som alle engelske Tjenere, hed John. Billetten lød saaledes:

„Naar De var en Gentleman, saa lode deres onde Luner sig taale imod et passende Honorar; men da De kun er en jammerlig Knivsmed fra Gud veed hvilken Flekke, saa er De kun min Ligemand, eller maaskee endnu ringere end jeg. Med knyttet Næve venter jeg Dem ved Broen ved Hihgate; jeg har eet Vidne, og Tre, som ville vedde paa min Haand. Bring De ogsaa Deres Vidner med, og Hvem der forresten vil vove en Shilling paa Deres spinkle Skrog."

John.

Billetten gjorde allerede det Indtryk paa Shoffield, som et godt sigtet Nævepuf af hans Tjener havde kunnet frembringe. Han søgte længe efter en Tanke i sin Hjernes Ørken, han saae ud paa Gaden i Taagen, der endnu nyligt havde vederqvæget ham, han trak sine Handsker af og paa igjen, han knappede sin Vest halvt op, og knappede den til igjen; han støttede sit Hoved længe veemodigt paa den høire Arm, og derpaa paa den venstre, og raabte endeligt ganske sagtmodig: Ak! først i to Dage føler jeg mig lidt lykkelig, og nu vil et Skarn af en Tjener banke mig, under det Paaskud at jeg ikke er nogen Gentleman. 15000 Pund aarlige Indkomster, og ikke Gentleman! Holdt! jeg vil fordærve ham hans Spil, jeg vil, — jeg vil — begive mig under Lovenes Beskyttelse; — endnu gives der Constabler i Gammelengland!

Han kaldte paa sin Kudsk. Hestene stode i Stalden, men Gartneren berettede ham, at Kudsken og hele hans Tjenerskab var gaaet deres Vei, og at John havde overalt i Egnen opslaaet Proklamationer, i hvilke han truede

Enhver med sin frygtelige Arms Vrede, der vovede at tjene hos Knivsmeden fra Birmingham, at koge eller vaske for ham, og at kjøre hans gamle Lemmer.

Min Gud! min Gud! hvad skal der blive af mig? raabte Shoffield.

Gartneren skuffede en Allee, og sagde ikke et Ord.

Den ulykkelige Knivsmed følte sig høist forladt, og al hans Fatning som Menneske, Englænder og Rentier var gaaet tabt.

Men det gjaldt at tage en Beslutning. Truet paa sit Liv, indskrænket i den frie Benyttelse af sin Eiendom, tog han sin Gartners Trøie, der hang paa et Træ, hyllede sine skjælvende Lemmer ind i den, forlod sit skjønne Landsted, og begav sig, bevæbnet med sin bedste Kniv, paa Veien til London. Idet han ilede over Broen ved Hihgate fik han en dødelig Skræk. Paa en Eng ved Bredden, neppe tyve Skridt borte fra sig, saae han John, der gav dem, der veddede for ham, et lille Forspil paa de Puf, han vilde tildele sin forhenværende Herre. En af de Veddende raabte: Jeg holder en Krone paa at den lumpne Knivsmed møder ikke. — Den Mand har vundet, sagde Shoffield sagte, og fordobblede sine Skridt.

— Han hvilede først ved Værtshuset i Hampsstead, for der at qvæge sig med en Pinte Porter. Just som han vilde drikke den første Slurk, saae han John, som med knyttet Næve stormede ind, i Spidsen for sin raa Skare. Skjælvende lod han Kruset falde. Halv afsindig styrtede han ud paa Gaden og raabte høit: Gud beskytte Dronningen! — medens den rødhaarede Kjældersvend ilede efter ham for at faae sine Penge.

Paa en Eng udenfor Hampstead græssede nogle Æsler, som benyttedes af dem, der besøgte Egnen paa Lysttoure. Shoffield svinger sig paa det første af Graadyrene, der kommer ham mellem Benene; istedetfor Spore pirrer han det med sin Kniv, og jager gjennem den lange Gade, der fører imod London. Ogsaa den røde Kjældersvend kaster sig paa et Æsel, for at sætte efter sin ubetalte Porter; John og hans Venner danne ligeledes en Escadron Cavalleri, og som den vilde Jagt gaaer det efter den Ulykkeligste af alle dem, der nogensinde smeddede Knive.

Ved Wellington Seminary stod en Politimand; da han saae et Æsel i Galop og paa det en Mand med blegt Aasyn, klaprende Tænder, og en blodig Kniv, holdt han sin hvide Embedsstav hen for Dyret; men Æslet løb til Trods for alle Love og Parlamentacter den udøvende Magts Repræsentant omkuld, og efter det satte den rødhaarede Kjældersvend og Johns hele Escadron over den skraalende Politimand. Shoffield gyste; — Trods mod Loven! — en Embedsmand reden overende! — han holdt sig for den største Forbryder i de tre forenede Kongeriger, og saae sig i Aanden allerede hænge i Galgen i Tyburn.

Imidlertid løb hans Æsel stedse vildere afsted; hans Forfølgere bleve langt bagefter ham. Ved Hungherford Market standsede Dyret endeligt, og Shoffield skyndte sig at komme ned af det. Han ilede ned til Themsen og søgte paa en Paketbaad Beskyttelse mod de forfølgende Fiender.

Paketbaaden foer ned ad Themsen til London Bridge; Shoffield vovede sig først paa Dækket da Capitainen kaldte Passagererne frem. Endnu bestandigt svævede hans Forfølgeres Billeder for ham. Med Møie erindrede han sig, at i Nærheden af Tower, hvor han maatte gaae i Land, boede en Ven af ham, ligeledes en Knivsmed. Den stakkels Shoffield havde tabt sin Samvittigheds Fred! han holdt sig for en sort Forbryder; da han traadte ind i sin Vens Værelse, vendte han sig bort, for ikke at see sin brødebesmittede Gestalt i Speilet.

To Dage levede han skjult for hele Verden hos sin Ven, og denne forskaffede ham et Pas paa Livorno under et falskt Navn. Des-

uden forsynede han sig med et uindskrænket Creditbrev, og indskibede sig derpaa i Southampton paa Skibet Bull, Capitain Fox, til Livorno.

Shoffield trængte nu mere til Ro end for til Lykke; han gjorde den lange Søreise for det meste sovende. En Morgen spurgte Capitain Fox ham: Hvem er den Hr. John, om hvem De altid taler isøvne?

Den stakkels Knivsmed blev bleg; store Gud! hvidskede han, jeg har forraadt mig.

— Denne Passageer er sig vist en stor Brøde bevidst, sagde Capitainen til sin Lieutnant, og Lieutnanten var af samme Mening. — Da Shoffield, hvem dette Spørgsmaal næsten havde tilintetgjort, nogenlunde fik sin Besindelse igjen, bemærkede han, at han var bleven til en Nødsel for Mandskabet og Passagererne paa Bull. Endelig ankrede Skibet udenfor Livorno. Shoffield blev i denne Stad kun saa længe som det var nødvendigt for at faae en Plads paa Paketbaaden Pharamond, der gik til Neapel. Det var ham en stor Beroligelse, endeligt at see sig forløst fra det Skib, hvor kun Mistro og Foragt var bleven ham til Deel. Ombord paa Pharamond var hans Rygte endnu reent; han besluttede at bevare sig denne Reenhed, og stoppede sig, naar han lagde sig til Ro, sit gule Silkelommetørklæde i Munden, for at undgaae de natlige Monologer. — Lykke og Ro tilsmilede ham atter; hvem vidste vel ombord paa det herlige Skib noget om John, om den rødhaarede Kjælderssvend, eller om den overredne Politibetjent?

Iøvrigt besad Shoffield hele en birminghamer Spidsborgers rørende Uskyldighed. Staal, Jern og Knivskafter, Penge og Pengeværd kjendte han ganske nøie, men forresten var han yderst uerfaren i Alting i denne Verden. Da han satte Foden paa Pharamonds Dæk, troede han sig omgivet af lutter Italienere, og for Øieblikket bestod hans eneste Forlegenhed deri, at han ikke kunde gjøre sig forstaaelig for de Indfødte i deres Sprog. I Grunden er det ogsaa det samme, trøstede han sig selv, — jeg er jo dog af Naturen ingen Sladdermund, og den Smule Italiensk jeg behøver, faaer jeg vel lært.

160 Passagerere vare ombord paa Pharamond. De vare alle stumme som Fiske, og hvilket Naturunder! — selv Fruentimmerne vare stumme. Hvor de Folk dog see italienske ud! meente Shoffield.

Iøvrigt vare disse tause Italienere Alle som Een Englændere.

Familien Turnpike dannede et Stakitværk fra Roret indtil Stormasten. Den bestod af 16 Personer og to Karether. Faderen havde i Handelen med Shavler erhvervet sig en Formue, der var stor nok til at gjøre en dum Klodrian til en hovmodig. Man havde raadet ham en Reise til Italien for at undflye den blytunge Kjedsomhed, der svinger sine Vinger over City, og han havde nu i halvtredie Aar reist med hele sit Huus. Hr. Turnpike bar en sort Kjole og Beenklæder af det fineste Klæde, Støvler af Glandslæder, og en rød Vest med et heelt Drivhuus fuldt af Blomster. Man lugtede Mandens Million paa en Miils Distance. Hans Kone bar idetmindste et Par tusinde Pund i gyldne Kjeder, Ringe og Brillanter paa sin forvittrede Skikkelse; omkring Ægteparret vare tolv Børn opplantede; de havde blonde Haar, friske blomstrende Ansigter, men Ansigter af den meest rørende Dumhed. To Piger med mandlige Træk og grønne Slør bevogtede den rige Turnpikes ædle Afkom.

(Sluttes i næste Hefte.)

Efter Schopin.

Em Bærentzen & Co lith Inst.

QVINDERÖVEREN.

Et Tyrolerpar.

Fire Smaadigte.

I Studenter-Sangforeningen.

Lad Tonerne svinge
Sig op mod det Blaae;
Thi Sangen har Vinge
For Himlen at naae;
Til Jorden den lokker
De Himmelske ned, —
See, Sværmen alt flokker
Sig rundt om vort Fjed.

De smaa Amoriner —
Knap har vi dem kaldt —
Med listige Miner
Omringe os alt.
De vinke, de smile
Os Smerte og Lyst;
Med flammende Pile
De true vort Bryst.

Ak, lad dem kun tænde
Vort Hjerte i Brand;
Vi Lægedom kjende,
Som lindre den kan;
Bachanter hiddandse
I svimlende Drøm,
Med svalende Krandse,
Med Druer i Strøm.

O vee! det fordobbler
Vor Qval og vor Lyst;
Vildt bruser og bobler
Os Blodet i Bryst;
Dets Flamme bebuder
Os Afgrund og Død —
Forbarmende Guder!
O, hjelp i vor Nød!

Det glimter i Luften
Saa blændende rødt,
Og Blomsten i Duften
Udaander sig sødt.
Dybt anende bæver
Den undrende Jord,
Livsaligt nedsvæver
Nu Helicons Chor.

Med Toner de kjøle
Det sydende Blod,
I Barmen vi føle
Nyspirende Mod.
De sangrige Piger
Os favne saa ømt,
Og Qvalen bortviger,
Som havde vi drømt.

Uden Haab.

Solen alt synker, Bølgerne gaae,
Luftningen hvisker i Siv og Straa;
Havmanden sidder paa Steen ved Strand,
Slaaer han sin Harpe med hviden Hand.

Slaaer han sin Harpes gyldne Næt, —
Skoven den holder sit Aandedræt,
Fuglene tie; men Bølgens Klang
Blander sig ømt med hans søde Sang.

Jomfruen lytter paa Blomsterbred,
Hjertet det banker uroligt derved,
Hemmeligt, sødt hendes Rosenkind
Kysses af Aftenens sukkende Vind.

Ø̈inenes Stjerner i Taage staae,
Foden, fortryllet, ei mægter at gaae.
Brat dog hun presser sin Haand mod Bryst,
Heftigt, med Suk hun hæver sin Røst:

„Havmand! skjøn Havmand! din Sang er sød,
Deiligt den tidt for mit Øre lød;
Havmand, skjøn Havmand! kom vel i Hu:
Salig vorder dog aldrig du!“

Aldrig — gjentoned fra Skov og Vang,
Flux forstummed den venlige Sang;
Stille han sank i sin Vugge vaad,
Dybet kun hørte hans bittre Graad.

Tak for Blomsterne.

Til Beppina.

Naar her i By jeg sidder
Som en Kylling i et Æg,
Og hører Lærkens Ovidder
Kun fra Gjenboens Væg,
Og seer af Herrens Himmel
Den hele, lange Dag
Kun en usel, lille Strimmel
Over Skorsteen og Tag;
Naar Egen og naar Bøgen
Jeg næsten reent har glemt,
Og neppe veed, om Gjøgen
Sin Jubel har istemt:
Da virker, huldt fortryllende,
En Haandfuld Blomsters Pragt,
I Duften mig indhyllende,
Med forunderlig Magt.
Jeg føler mig i Tankerne
Fra Byens Larm henſat,
Og hviler under Rankerne
I Skovens grønne Nat;
Jeg Hjorten seer, den raske,
At speile sig i Bæk,
Og hører Anden pladske
Bag Sivets blanke Hæk.
Snart i en stille Have
Jeg synes, jeg gaaer;
Omringet tæt af Grave
En Landsbykirke staaer;
Mens Aftenklokken kimer
Mod den guldgule Sky,
Sødtsvundne Ungdomstimer
Jeg lever om paany!
Snart ligger jeg paa Sengen
Af det duftende Hø,
Og stirrer over Engen
Og den glimtende Sø;
Mens Sommervinden vifter
Og bøier Græsset ned,
Og Billederne skifter
I Uendelighed!
Dem takker jeg da hjerteligt
For de Syner, jeg har havt;
Thi sødt=vemodigt=smerteligt
Drog mig Blomsternes Kraft.
Dem takker jeg for Minderne
Om Glæder og om Vee,
For Vennerne, Veninderne,
Hvis Billed jeg fik see;
For Vandring gjennem Moserne,
I Skov, ved Søens Bred,
For „Cachucha" og for Roserne
Og al anden Venlighed!

Copie af Catels Maleri:

„Kennst du das Land?" *)

Mildt en Sommerlufting svæver
Op fra Havets mørke Blaae;
Stolt Cypressens Taarn sig hæver,
Pignen mon sin Skjerm udslaae.

Solens Ild, de fine Lufte
Trænge gjennem Frugt og Blad;
Stærkt Orangens Guld maa dufte
I det rene Himmelbad.

Kilden risler, snoer og svinger
Sig om Klippens brune Krop;
Middagsklokken yndigt klinger
Hist fra Nonneklostret op.

Korset blankt paa Taarnet glimter
I den fjerne, store By;
Hvide, spændte Seil jeg skimter,
Bjerget, med sin lette Sky.

Her paa Skrænten vil jeg hvile,
Lystent aabne hver en Sands,
Og mig lade huldt tilsmile
Af den rige Skjønhedskrands.

Hørtes ikke hist en Stemme?
Det var tæt herved, den lød!
Hver Accent jeg kan fornemme, —
Ak, hvor smigerfuld og blød!

„Tys, Vincenza! lad ham ride
Først et lille Stykke bort;
Noget, som han ei maa vide,
Vil jeg dig fortælle kort.

Ned ad Bjergets steile Side
Æslet gaaer sin jævne Gang.
Synger Han? — det kan jeg lide!
Mig beroliger hans Sang.

*) En Skizze af Catels Billede følger som artistisk Bilag.

Er du træt i dine Hænder?
Hold kun ud en liden Stund,
Indtil Apelsinen render
Overgivent til din Mund;

Fuld er Kurven da, min Lille!
Og da har jeg dig fortalt,
Hvad jeg just fortælle vilde, —
Skjøndt det aner du vel alt?

Giv — det er, hvad jeg vil sige, —
Mig dit Hjerte, Haand og Tro!
Bygges ei paa Himmerige,
Naar vi gifter os, vi To?

Immervæk jeg var saa bange,
At en Anden — han, som red
Nys herfra, — dig skulde fange
Ved sin sledske Venlighed.

Siig, Vincenza! har jeg svigtet
Nogen Pligt, som Elskov bød?
Har de Sange, jeg har digtet,
Ikke tolket dig min Nød?

Jo! i Nattens Mulm min Cither
Tidt dig klaged, hvad jeg led,
Mens fra Vindvets lille Gitter
Du paa Gaden titted ned.

Jeg din Dør har tidt bekrandset;
Og — har nogentid i Qveld
Jeg med andre Piger dandset,
End med dig, en Tarantell?

Jeg har taalt, — nær ved at græde —
At du sang og gik til Dands,
At du tidt forjog min Glæde,
Bitter som en Pommeranz.

Pier-Anton, min Fader, siger
Selv, at du er een af dem
Blandt de unge Dalens Piger,
Jeg tør føre til vort Hjem.

Du for ung? — Ak, just det Bedste!
Banen vorder lang, — som sød:
Hjertets Blomst bør Roden fæste
Midt i Ungdoms Morgenrød!

Saa! — her lægger jeg den Sidste!
O, hvor lykkelig jeg var,
Hvis — Vincenza! om du vidste —
Søde! faaer jeg intet Svar?"

Intet Svar fik jeg at høre,
Skjøndt jeg skjærpede mit Blik,
Og jeg spidsede mit Øre; —
Parret ned ad Bjerget gik.

Først en Hvisken lød, saa Latter
Muntert op fra Stien klang; —
Og jeg flytted Staven atter
Paa min skjønne Pilgrimsgang.

Christian Winther.

En Millionairs Lykke.

(Sluttet.)

En Hække af Solskjærme betegnede Grændsen mellem de forskjellige Familier. To Skridt fra den sidste Turnpike begyndte Samlingen af Dulwicherne. Den var 23 Exemplarer stærk, deriblandt 9 Betiente, galonerede fra Top til Taa. Hr. Dulwich var en Tory af den ægte Race; han var flyet fra sine Fædres Hjem, fordi den whiggistiske Commitè for Grevskabet Lancaster havde ladet trykke tredive Fod lange Sedler mod Hr. Robert Peel.

Bag Dulwicherne udfoldede Slægten Borton sig. Borton var faldet igjennem ved et Parlamentsvalg, og det classiske Land skulde trøste ham over hans Nederlag.

Fem eller sex Milionairer, der lede af den spleenagtiste Spleen, gabede ved Bagbord; deres Koner læste, siddende i Vognen, i Childe Harold, og sov ind efter hver Stanze; bag dem stod en Gruppe af melankolske Lakaier, der Alle stirrede hen paa een Plet.

Saaledes gjennemskjar det skjønne Skib Bølgerne langs det herlige Italiens Kyster, befragtet med sin Ladning af mandlige og qvindelige Elegier fra alle Englands Grevskaber.

Shoffield satte sig paa en Bænk, tog et Stykke Træ, og skjar med sin Kniv i det. Lakaierne stirrede ikke mere paa een Plet; de samlede sig omkring Helten i vor Historie, og beskuede hans sælsomme Beskjæftigelse.

Da Natten var kommet, ilede enhver Familie ned i sit Gemak. Tause sov de ind, som de tause havde vaaget.

Da Solen stod op, blev Shoffield vækket ved en just ikke meget behagelig Lyd. Fyrgetyve Englændere havde besat det fælleds Værelse, og vare iførd med at skylle deres Munde. Derpaa bleve Natsækkene udpakkede og Toilettet begyndt. Trods Bølgerne, der brøde sig mod Skibet, — thi Veiret var uroligt, — barberede Englænderne sig med urokkelig Alvor. To Timer bleve saaledes anvendte til at tilintetgjøre ethvert Spor af Skjæg, to andre til at pudse Neglene, og to Timer varede det endnu, før man fik Hænderne piinte ind i de snevre Handsker. Efterat en Fjerdedeel af den kjære Dag var forløben paa denne Maade, stege Albions Sønner op paa Dækket og hilsede Damerne — med Øinene. Damerne drak Thee med Anstand og spiste dertil Brød af uendeligt lille Format. En ung Gentleman, hvis Appetit vaagner ved Beskuelsen af denne gastronomiske Herlighed, aabner Munden netop saa høit, at det lille Ord tea — (udtales ti) kan slippe igjennem; som et niogtredivefoldigt Echo gjentoge hans Landsmænd dette meget betydende Eenstavelsesord. Shoffield forfærdedes, da han hørte dette med 40 multiplicerede tea; store Gud tænkte han, — det er Englændere. Fra dette Øieblik af blev han søsyg.

Eftersom Havet atter gik roligere, lagde ogsaa Oprøret sig i Shoffields arme Krop. Da han fik Øie paa en smuk Knøs, der talede Engelsk med Maskinisten, sukkede han: Et Glas Madera! — Knøsen bragte ham det. Om tre Timer ere vi i Neapel, sagde han, idet han rakte ham Glasset.

— I Neapel? sagde Shoffield; giv mig nok et Glas Madera; ikke sandt, det er et smukt Sted, dette Neapel?

— Ja, Mylord.

— Jo, jeg husker at jeg engang har læst noget derom i Qvaterly Review. Alle disse Herrer ere Englændere, ikke sandt?

— Ja Mylord, fra den Største til den Mindste.

— De reise for deres Fornøielse?

— Ja Mylord, Alle for deres Fornøielse. Det er lutter steenrige Herrer ligesom De, Mylord — Ak, lutter lykkelige Mennesker.

— Det er underligt, de synes mig dog slet ikke at see saa lykkelige ud.

— Paa Paketbaaden vel ikke; der ere de sammen med deres Koner og Børn, og det maa ikke være meget morsomt. Men de skal see alle disse Herrer naar de først ere i Neapel; ak, der kunde de gjøre den hellige Januarius misundelig.

Det synes at være en opvakt Knægt, tænkte Shoffield; han er ogsaa høflig. Ham kunde jeg ønske mig til Tjener. Derpaa lod han sig give et tredie Glas Madera for at styrke sig efter denne anstrengende Tanke.

— Det lader til at Mylord finder Vinen god.

— Ret god, ret god. Hvad hedder Du, min Ven?

— Franskmændene kalde mig Jean og Englænderne John.

Det løb iiskoldt ned over Knivsmedens Ryg; der indtraadte en Pause; han tog Mod til sig igjen og spurgte videre: Hvorfra er Du, John?

— Fra Neapel.

— Ah, fra Neapel! — hvad kalde de Dig da i Dit Fødeland?

— Micali, — men det er for langt for et Tjenernavn, og Englænderne sige, at man maa omgaaes sparsomt med Tiden. I forrige Aar

sagde de endnu til mig: giv mig en Portion Thee, saa hed det: giv mig Thee, nu sige de blot ti, og snart ville de kun sige det ved at nikke med Hovedet. Det vil være en stor Besparelse for dem.

— Jeg vil kalde Dig Micali.

— Mylord synes at have megen Tid tilovers. Men kald De mig dog heller John i Deres Landsmænds Nærværelse, ellers vilde de snart komme i ondt Rygte hos dem som Ødeland.

— Micali, jeg vil tage Dig i min Tjeneste; jeg giver Dig 60 Pund aarligt, og, naar Du har tjent hos mig i to Aar, saa vil jeg sætte en Pension ud for Dig.

— Mylord har altsaa ingen Tjener?

— Nei, jeg har ladet alle mine Folk blive tilbage i London. Jeg var saa utaalmodig efter at see Italien, — det skjønne Italien.

— Det lader til at Mylord er meget forudindtaget for mit Fædreland?

— Ja, ja, Micali, yderst forudindtaget.

— Nu vel, jeg antager Deres Forslag; saasnart jeg tør forlade vort Skib, træder jeg i Deres Tjeneste.

— Godt! Men siig mig nu, Micali, hvad Skjønt kan Du vise mig i Neapel?

— Vesuv for Exempel seer De, der ligger det.

— Ah, det berømte Vesuv. — Ja, ja, det er Vesuv, — jeg har det paa et Dubliner Lommetørklæde.

Il Vesuvio kalde vi Italienere det; Mylord, De vil være lykkelig som en Gud.

— Micali, hvor træffer jeg Dig igjen i Neapel?

— Jeg raader Dem at stige af i Hotel della Vittoria, i Chiaiaen.

Pharamond løb ind i Havnen; paa de trehundrede Kirker i Neapel slog Klokken otte. Det rolige Vesuv blæste ligegyldigt Røgskyer ud i Luften, som en Lazaron, der har stoppet sin Pibe, og strækker sig mageligt i Solskinnet. Staden laa for de Reisende i dens hele Herlighed.

Englænderne børstede deres Kjoler; Englænderinderne toge deres Parasoller; Lakaierne besaae en Bataillon Soldater, som badede sig foran Dronning Johannes Slot; Shoffield søgte efter sit Pas.

Alle Passagererne vare efterhaanden udstegne; Shoffield alene forblev endnu ombord. Han kunde ikke finde sit Pas, og havde glemt det Navn, som han havde laant ved sin Afreise fra England. Saa ofte Pasbetjenten spurgte ham: hvad hedder De? viste han paa sin uhyre Brevtaske, hvori Adresserne paa alle Knivfabrikanter i den civiliserede Verden vare optegnede, og antydede Betjenten, at han maatte være ham behjelpelig med at søge. Endelig fandt han det rigtige Papiir skjult dybt i et hemmeligt Rum af Portefeuillen, og erfarede deraf at han nu fremdeles hed Morfield.

I Hotel della Vittoria vare alle Værelserne fulde af Englændere; Turnpikerne, Dulwicherne, Boxtonerne flode der som i Strømme, — det var som en levende Themse. Da Shoffield kom uden Tjenere, uden Vogn, uden Kone og Børn, vilde Værten, Hr. Martini, neppe modtage ham. Han var bleven sulten; i Spisesalen laae en lang Liste paa alle de Spisevare, der vare at erholde. Han — den frække Forbryder med sit Fædrelands Politi, — troede neppe sine egne Øine, da han læste:

ox tail sup.

Fishs of every sort.

Meat pies.

Rump steak.

Ganske som i Birmingham, sukkede han efter lang Betænkning. — Det er dog ganske besynderligt, — i Birmingham har jeg aldrig læst en Stavelse Italiensk, og her er intet andet end Engelsk. Forresten maa jeg sige, at Birmingham er langt smukkere end det smudsige Neapel. Og dog maae Englænderne synes om det her; de have jo et sandt Raseri efter at komme til Neapel.

Micali opsøgte imidlertid sin nye Herre. Shoffield indlod sig i en lang Samtale med den opvakte Knos. Italien er mere engelsk end England selv, sagde denne. Selv i Rom

vrimler der af Deres Landsmænd; den Eneste, der ingen Englænder er, er Paven. Men siig mig, Mylord, er De kommen til Neapel for Deres Fornøielse.

— Ja for min Fornøielse, ligesom alle de Andre; jeg er rig og vil være lykkelig; — jeg vil nyde mit Liv.

De var altsaa ikke lykkelig i England?

— Jeg var der ligesom alle de Andre.

— Hvad gjorde De da der?

— Jeg red, jeg kjørte, jeg læste Hr. Kembles quarterly Review, — jeg kjøbte Handsker — hvad skal man gjøre naar man er rig, og har sin Tid fri?

— Rigtigt — og saa kom De til Italien, for at —?

— For at gjøre hvad de Andre gjøre. Englænderne maae more sig godt her, thi de ere jo Alle her.

— De vil faae det at see. Agter De at blive længe i Italien?

— Jeg veed det ikke. Pleie Englænderne at blive længe?

— Lorderne og Medlemmerne af Underhuset boe her under Parlamentsferierne. De rige Englændere uden Embeder tilbringe deres Liv med at reise fra Neapel til Venedig; sædvanligt døe de i Florents. Paa Kirkegaardene i Florents findes der næsten kun engelske Knokler. Men det maa man ogsaa sige, at i Florents er det behageligt at døe.

— Hvad Du der siger, synes at bevise mig, at der maa være mere comfortabelt i Italien end hos os; de italienske Gader maa have bredere Fortouge, skjønnere Brolægning, klarere Gas, end hos os.

— Jeg kjender England nøie, Mylord, men Englænderne kjender jeg endnu ikke. Disse Folk bygge sig de beqvemmeste Huse, der ere opfyldte med Meubler, deres Fod betræder de blødeste Tepper, de anlægge Gader i lange, lige Linier, Natten banlyse de med deres Gas, Gaderne brolægge de som de vare overtrukne med Fløiel, og naar de i deres Huse og deres Stæder have beredet sig et ret beqvemt, behageligt Liv, saa spærre de sig i en Vogn, og komme hertil, hvor de bedste Huse ere Hytter imod deres. Kan De dog forklare mig det, Mylord?

— Jeg — jeg kan ikke forklare Dig nogen Ting, Micali. Jeg vil oprigtigt sige Dig, jeg er ikke nogen Lord, jeg er ikke af Adel, jeg er ikke lærd, — jeg er kun en stakkels Haandværksmand, og har arbeidet i fyrgetyve Aar for at erhverve mig en Formue. Jeg er bleven gammel derover, og søger nu for mine mange Penge en Smule Lykke. Da jeg var femten Aar gammel, gjorde jeg allerede Knivskafter fra Klokken fem om Morgenen til Klokken ti om Aftenen; Kartofler og Ale var min Spise og min Drikke; om Søndagen læste jeg i Biblen. Endnu i den sidste Vinter førte jeg dette Liv. Hvad skal jeg sige Dig mere? — nu har Kjedsomheden angrebet mig. Jeg vilde endnu i al Hast nyde Livet, før jeg maa forlade det. Vil Du hjelpe mig at søge noget, Micali, hvorved jeg kan komme til at mærke at jeg endnu lever og har Millioner?

Micali rystede Hovedet med et medlidende Smiil.

Den arme Mand, sagde han halvhøit, — at tilbringe tre Fjerdedele af sit Liv med at gjøre Knive og skrabe Penge sammen! Man maatte næsten fristes til at spørge Dem, Herre, om den halvnøgne Lazaron, der aldrig har gjort det Mindste, aldrig har arbeidet, er ulykkeligere end De. Jeg troer at Lykken kun følger den friske, kraftige Armod, der altid har det vide Hav for sig, og Solstraaler over sit Hoved.

— Min Gud, Micali, sagde Shoffield, Du taler jo som en Bog.

— Tilgiv mig, jeg talede kun med mig selv. Hist nede paa den grønne, friske Øe leve Fiskere; Hytter og Garn er alene deres Eiendom, og Solen har brændt deres Pande bruun. De have skjønne, kraftige Qvinder, deres Børn lege ved Stranden, og leve i Vandet med

Fiskene og Muslingerne. Om Aftenen have de det herligste Maaltid, som Havet, deres omhyggelige Moder, leverer dem. Muntert Arbeide, muntre Sange ere deres Dagværk, disse Hytter see gladere Aftener end de prægtigste Paladser. Og Nætterne! Nætterne! For deres Skyld steg Solen gylden op, for deres Skyld glimte Stjernerne om Aftnen, for deres Skyld bølger Havet, blomstrer Orangetræet. Tag tre af disse Mænd, tre fattige Fiskere, tre Betlere ved Havet, og sandelig, De vil see, at de i deres Liv have nydt mere Lykke end alle Millionairer i Storbritanien, fra Børskongen af og indtil Dem, den rige Knivsmed.

Shoffield hørte med aaben Mund sin philosophiske Tjener, der sagde ham Ting, der hidindtil ikke engang vare faldne ham ind i Drømme.

Men Micali saae ud over Golfen, der udbredte sig for Hotellets Vinduer, og smilede ved sig selv. Og Du, Micali, spurgte hans Herre ham efter en lang Taushed; — er Du lykkelig?

— Jeg? — jeg har tjent fire Herrer, alene for at ydmyge dem ved min Lykke.

— Engelske Herrer?

— Ja, engelske, og Alle rige, steenrige.

— Hvad er der bleven af dem?

— Jeg har begravet den Ene efter den Anden; de ligge paa Compo santo di San-Spirito. De befandt sig Alle ret vel; de vare tykke og fede, og ere dog døde imod alle Lægekunstens Regler. De lede af Livets Sygdom, og den har bragt dem under Jorden.

— Micali, naar jeg hører Dig tale saaledes, faaer jeg virkelig Spleen. Kom og lad os gaae ud sammen. Micali førte sin Herre omkring. Shoffield fandt ikke noget Mærkeligt ved hvad han saae. Birmingham, sagde han, har meget skjønnere og renere Gader. Pompeji kjedede den gode Knivsmed over al Maade, og paa Capo di monte gabede han sig Kjævebenet af Led. Efter fire Dages Besøg var han træt og erklærede Micali, at nu havde han seet mere end nok. Kun Hundegrotten havde hans fuldkomneste Bifald. Ciceronen sled ved Randen af Grotten i tre allerede halvdøde Hunde. De stakkels Dyr havde skrækkelige Convulsioner; ved Siden af Shoffield stod en Landsmand, som tegnede Hundene mod deres smertelige Gebærder for sin Bruds Album. Shoffield tilgav Italien alle dets Ruiner for denne charmante Hundegrottes Skyld. Han spurgte Ciceronen, hvoraf det kom, at denne Grotte udøvede saa stor Virkning paa Hundenes Nerver, og var inderlig glad, da denne svarede ham: La Solfatara. Han havde nemlig allerede læst at dette Ord betyder Svovl.

Saaledes var da Alting seet, og i Neapel gaves der intet Videre end Havet, Solen, Munterheden hos Store og Smaa, Musikken, Kjærligheden og Foraaret — aldeles intet Videre. Enhver kommende Paketbaad satte hele Naturaliekabinetter af engelske Familier i Land, Toledogaden saa næsten ud som Parliamentstreet. Englænderne i Neapel vare ikke paa et Haar anderledes end Englænderne i London; her som der gik de alvorlige, tause, melankolske omkring, og gik ikke afveien for Nogen, selv neppe for Vognene.

— Micali, sagde Shoffield den femte Dags Morgen; da Alting er her som i England, saa havde det jo ikke været Umagen værdt at forlade hendes Majestæts Stater. Desforuden er Beefsteaken i Neapel seig, Porteren er slet, Sengene ikke magelige, Trapperne for høie, og om Natten er det mørkt. Hvad kan da Englænderne have at gjøre her? Det er sandt, Hundegrotten er meget smuk, men man kunde anlægge en lige saa smuk i Stafford Hill, paa Veien til Birmingham. Der gives ogsaa en Grotte; Jernbanen fører der forbi, — og Hunde er der ogsaa Overflodighed af. Jeg vil reent ud tilstaae Dig det, Micali, jeg kjeder mig allerede igjen ganske forfærdeligt, — ganske grusomt, siger jeg Dig. Det forekommer mig undertiden som om jeg ikke kunde trække Veiret, som om jeg skulde qvæles. Ingen Ting gjør mig mere Fornøielse. Da-

gene ere her utaaleligt lange. Timerne snige sig som lamme Heste; Klokken tolv, Klokken Eet, Klokken to skal jeg see noget Skjønt; — Timen kommer endeligt, og er den forbi, saa har jeg kjedet mig og kjeder mig igjen uendeligt.

— Troer Du, Micali, at alle Englænderne ville blive i dette fordømte Neapel? — Jeg troer at Staden vilde være muntrere, naar de ikke vare her, de udstrøe, hvor de indfinde sig, Kjedsommelighed med fulde Hænder. Hvorfor gaae de ikke til Florents og lade sig begrave?

— Vær De kun rolig, de ville nok gaae til Florents og døe. Men just nu har man lovet dem en Eruption af Vesuv, og nu vente de paa den i Toledogaden, og ville længe faae Lov at vente. Imorges har Hr. Boxton været hos den engelske Gesandt og spurgt om han ikke ved sin Indflydelse kunde bevirke, at Vesuv spyede Ild. Gesandten har svaret, at han skulde tage Hensyn til Hr. Boxtons Reclamation. Ingen har leet derover. Har ikke England Alt i sin Magt? Det vil, hvis det behøves, erklære dette insolente Vesuv Krig, fordi det vover at vægre sig ved at give Gammelengland, som kjeder sig, en Forestilling.

— Hvad mig angaaer, Micali, saa angaaer Vesuv ikke mig; mig skal det ikke stege med sin Ild, og jeg er ikke gammel nok til at lade mig opsluge af et Jordskjælv. Disse Englændere ere saa kjede af Livet, at de ordenligt gjøre Jagt paa Saar og Buler, for at fordrive sig Tiden. Bort, bort herfra!

— Hvor vil De reise hen, Sir Shoffield?

— Jeg veed det ikke.

— Vil De til Rom.

— For endnu engang at see gamle Stene, som I kalde Ruiner, og Englændere, som jeg i 58 Aar har seet hjemme?

— Vil De til Florents?

— Nei!

— Hvad synes De om at gjøre en lille Reise til Frankrig?

— Nei, min Fader kunde ikke lide Franskmændene.

— Det er en gyldig Grund.

— Men hvor skal jeg dog nu hen? jeg reiser nu engang, er Herre over en Million, og vil nyde mine Penge.

— Reis De til England og bliv der.

— Ak! jeg har jo igaar betroet Dig, at jeg ikke kan blive der; John vil forfølge mig overalt, — og saa Politibetjenten, som jeg har overredet, saaret, — ja maaskee dræbt!

— Men eet Sted maa De dog leve?

— Det mener jeg ogsaa, — men hvor?

— Hvad mener De, om De endnu forsøgte det i nogen Tid i Neapel?

— Nei, nei, her maatte jeg døe.

— De kunde jo hver Dag gaae i Hundegrotten.

— Micali, Gud give jeg var fattig! jeg føler at min Milion tager Livet af mig.

— Naa, saa sæt den overstyr.

— Hvormed?

— De kan jo spille.

— Jeg har altid hadet Spil.

— Saa gift Dem.

— Gifte sig naar man er 58 Aar!

— Giv Selskaber.

— Jeg kan ikke lide den brogede Brimmel.

— Men for Pokker, hvad kan da gjøre Dem Fornøielse?

— At smedde Knive igjen; jeg drømmer hver Nat at jeg staaer i mit Værksted.

— Naa saa gjør De Knive; lei Dem en Boutik i Toledogaden.

— Jeg troer at Climaet er ugunstigt for Staalets Tilberedelse.

— Saa gjør De slettere Knive end i Birmingham. De finder dog Afsætning derpaa, og behøver jo ikke at ærgre Dem, fordi de skjære slet,

— Ja, ja, jeg vil blive Knivsmed igien. Vil Du være min Compagnon, Micali?

— Sir Shoffield, jeg fik Godhed for Dem, fordi de syntes mig at være den bedste Eng-

lænder jeg i mit Liv havde truffet paa. En Morgen saae jeg Dem græde paa Paketbaaden; jeg havde endnu aldrig seet Taarer hos en Englænder, og fra den Time af besluttede jeg at være Dem nyttig med Alt hvad jeg formaaede. Saaledes har jeg da studeret Deres Characteer, og det er blevet mig klart, at De har meer Lykke, end De kan bære. De maa altsaa kaste en Portion Sorgfrihed overbord. Til Haandværksmand, til streng Arbeidsomhed blev De født; saa arbeid De da, min Ven. De gule Glacéhandsker trykke Deres Hænder værre, end hundrede Pund Staal. Jeg vil leie Dem et godt Værksted og en Boutik, og skaffe Dem dygtige Svende.

— Og Du skal være min Compagnon, uden at indskyde en eneste Skilling, raabte Shoffield glad.

— Nei, nei, det kan jeg ikke, sagde Micali leende. De vil blive lykkelig, og ikke behøve mig meer.

— Og hvorfor kan De ikke, Sir Micali?

Micali smilede. Hør mig, Hr. Shoffield, sagde han, De er en taus og en ærlig Mand; De har betroet mig en Hemmelighed, hvis Forraadelse, efter Deres Mening, vilde være af de slemmeste Følger for Dem. Jeg vil ikke være mindre aabenhjertig end De; her er mit Pas, — læs De mit Navn.

Shoffield foer forbauset tre Skridt tilbage.

— Jeg er, vedblev Micali smilende, Fyrst P... M..., Mine Venner kalde mig den philosophiske Russer, og jeg har gjort Englænderne i deres Hjem og paa deres Reiser til mit Livs Studium. Allerede har jeg, for ret at lære deres Liv at kjende, levet som Tjener i fire engelske Huse, og Britanien skal engang komme til at høre fra mig.

Shoffield vidste ikke hvormeget og hvorlænge han skulde undskylde sig hos sin Extjener. Vær ikke noget Barn, sagde den fyrstelige og philosophiske Russer venligt, jeg er et Menneske som De, og kjeder mig ofte ligesom De, da jeg er rig og fornem. Jeg vil kjøbe Deres første Dusin Knive. Kom De iaften i San-Carlo-Theatret, og spørg efter Fyrst P... M...s Loge. Farvel!

Om Aftenen pyntede Shoffield sig meget og ilede til San-Carlo. Han havde aldrig seet andre Theatre end det lille i Birmingham, hvor man seer slette Stykker, Skuespillere, der synge, og Sangere, der recitere.

I den betegnede Loge fandt han Fyrsten i en elegant Herres Paaklædning. De spillede Norma; Duprez og Persiani sang. Det var en nydelsesrig Aften. Englænderne spiste Sorbet og spillede Whist i Logerne, deres Feminina lorgnerede Persiani og sagde: very nice! very nice! Kongen af Neapel sov.

Shoffield saae paa Englænderne, derpaa paa Englænderinderne, derpaa hørte han lidt paa Musikken, og tilsidst sov han ind ligesom Kongen.

Fyrsten skrev følgende Ord med Blyant paa et Kort og overgav Knivsmedden det som en Autograph: „Den Overvægt af Civilisationen, som kun er rettet paa det Materielle, fremavler en Sygdom i Sjelen, der dræber Legemet. En lang Gade, jevn og lige som Bygmesterens Tegning, en Landevei, der er vedligeholdt som en Allee i en Rigmands Park, et Huus, i hvilket hver Finger har sit eget Værelse, ere vistnok skjønne Opfindelser, men desværre er Mennesket ikke født til at vandre sin Livsbane paa Fløielstepper; ogsaa Ubehageligheder ere nødvendige, — af lutter Magelighed døer Mennesket. Spleenen blev født i det smukkeste Huus i Oxfordstreet ved Gasbelysning.

„Jeg har kjendt mange rige Gniere, som næsten døde af Kjedsomhed. Først forstod jeg dem ikke. Det er saa let, tænkte jeg mig, at udvexle et Guldstykke for en Opfindelse eller for en Fornøielse. Men disse ulykkelige Millionairer besidde et Instinct, der forbyder dem, at give en Skilling til noget Menneske, hvem en Skilling kunde gjøre lykkelig, fordi de jo ellers maatte misunde ham. Gjerrighed er

ikke altid en dyrisk Kjærlighed til unyttig Rigdom, ofte er den ogsaa en dyb Beregning, som menneskelig Slethed har anstillet.

„Englænderne have raset værre i Italien end Theodorich og Attila; da de ikke kunde benytte det til Lægemiddel, have de vidst at drage det ned til den jammerligste Prosa; de have forvandlet det til et table d'hôte, til en Børnestue, til en fashionnabel Hestestald.

„Sæt den usleste Neapolitaner i sex Maaneder i London, giv ham rigeligt at leve af, skjænk ham et Pallads, Vogne og Heste, Guld i Overflod, — og efter et halvt Aar vil han jamre sig efter sin Sol, sin Himmel, sit Hav, føle sig ulykkelig, — kjede sig — som Eders Millionairer.“

Otte Dage derefter læste man paa et Skildt over en lille Boutik i Toledogaden: Knivsmeden fra Birmingham.

Den Pen, som nedskrev denne sandfærdige Historie, er skaaren med en Kniv af Shoffields Arbeide. Fyrst P. M...s Historie blev mig fortalt paa Dækket af den engelske Paketbaad Marie Christine, der havde en heel Ladning Spleen ombord.

Shoffield lever nu meget lykkeligt. — Han beseer hver Søndag Hundegrotten.

Mery.

Røverne i Kirkestaten.

(Fortsat.)

Nogle af Røveranførerne i den sidste Tid gjorde sig til af en ridderlig Opførsel mod det smukke Kjøn; de respecterede Qvindernes Ære og nøiedes med at drage Fordeel af denne Respect ved at fordre større Løsepenge. Andre, og ibandt dem Barbone, pralede af, aldrig at have skaanet Nogen. Den følgende Fortælling er ikke et af de mindst interessante Capitler i denne blodige og vellystige Bandits Historie. Vi ville lade Doctor Warrington, en af Heltene i dette Eventyr, tale selv.

Den 18de Septbr. 1822 forlode Hr. B. fra Glasgow, Mad. B., hans Kone, deres Datter og jeg Neapel for at vende tilbage til Rom og derfra gaae til Florents. Vi reiste med Posten, i Selskab med Lord G., der forlod Neapel den samme Dag som vi. Lorden og hans talrige Famili e indtoge to Vogne og hans Folk en tredie, og vort lille Tog bestod saaledes af fire Vogne.

Medens vi endnu i Neapel gjorde vore Tilberedelser til Afreisen, hørte vi af Flere, at Barbones Bande, der i Begyndelsen af Sommeren havde gjort flere Fangster paa Veiene mellem Rom og Neapel, havde opløst sig, og at den forladte Chef havde skjult sig i Bjergene ved Frosinone og Alatri. Vi skulde snart erfare, hvor falske disse Angivelser vare.

Da vi vare komne i Nærheden af Itri, stødte et af vore Vognhjul imod en stor Steen, der laa midt paa Veien, en af Fjedrene sprang, og vi maatte, saa nødigt vi vilde lade vort Reiseselskab kjøre fra os, holde for at faae Vognen løseligt istandsat. Lord G..s Postillonner fortsatte deres Fart, og ved en af Aabningerne af Bjerget, tabte vi Vognene af Sigte. Det var omtrent Klokken tre om Eftermiddagen; Himlen var klar, det var meget varmt og Veien syntes aldeles øde. Imidlertid mødte vi et Detachement Soldater i Nærheden af det høieste Punkt af den Bjergkjede, der strækker sig mellem Itri og Fondi. Dette Syn opmuntrede vort Reiseselskab, som var begyndt at blive uroligt over at vi vare skilte fra de Andre. Da jeg fuldkomment forstod Italiensk, tiltalede jeg Officeren, og han fortalte mig, at en Hyrde om Morgenen havde berettet ham, at der i den foregaaende Nat havde indfundet sig Røvere i Omegnen af Fondi. Men det er vist blind Allarm, sagde

Officeren, thi jeg har nu gjennemstreifet hele Veien fra Fondi og til Itri, og udsat Folk paa alle Høiene i Nærheden, men vi have aldeles intet bemærket, der kan lade formode, at Røverne ere komne hertil igjen. Efter at have givet os disse beroligende Underretninger, drog Officeren videre mod Itri med sine Soldater, og vi forsatte vor Reise.

Neppe havde vi tabt den lille Trop af Syne, før vi havde et nyt Møde. Det var en gammel Bonde, som kom fra en nærliggende Hede, og bar et mægtigt Knippe Myrthegrene paa Hovedet. Den gode Mand betragtede os med en urolig Mine, og raabte til os med et Udtryk af Medlidenhed, der er uvant, naar Folk af hans Lige tiltale Rige: Excellence! Madonna og Sant Antonio beskytte Eder! — B. og jeg befandt os dengang gaaende forud for Vognen, som langsomt slæbte sig op af den sidste Bjergskraaning. Bondens besynderlige Forbøn slog mig; thi jeg vidste, at Sant Antonio er Røvernes Patron. Jeg spurgte Bonden; men han lod som om han kunde ikke høre eller ikke forstaae mig. Men, da jeg, idet jeg skiltes fra ham, gav ham nogle Penge, kastede han et langt og hurtigt Blik omkring sig, og sagde sagte, og omhyggelig for at Postillonnen ikke skulde høre det: naar De er paa Høiden, saae kjør hurtigt, meget hurtigt til. Raadet var udentvivl godt; men ulykkeligviis tillod vor Vogns Tilstand os ikke at følge det. Imidlertid befalede jeg Kudsken, da vi vare komne op paa Spidsen af Bjerget, at kjøre til af alle Kræfter for at naae Lord G..s Vogn. Postillonnen satte sine Heste i Galop, men vi indsaae snart, at vi paa denne Maade vilde aldeles kjøre Vognen i Stykker, og maatte derfor finde os i at gaae frem i Skridtgang paa denne farlige Vei.

Naar man er kommen en Trediedeel ned af Veien, gjør den en skarp Bøining. Til venstre hæve sig høie Klipper, bevoxede med Krat og Slyngplanter; tilhøire gaber en snever Afgrund, hvis Bund er fuld af Klippeblokke, der have dannet et nu udtørret Flodleie; paa den anden Side af denne Kløft strække sig høie Bjerge, bedækkede med Myrther og Buskvæxter. Pludseligt greb B... mig ved Armen, pegede hen mod en lille Gruppe af Myrthebuske, og hviskede til mig: See, der ere de!. Jeg saae hurtigt derhen, og opdagede virkelig en bruun Masse, der syntes at bevæge sig i et Myrthekrat, der paa dette Sted næsten naaede ud til Kanten af Veien. Vi vare dengang endnu omtrent hundrede Skridt fra Stedet, og jeg tvivlede endnu. Det er maaskee en Oxe, der har lagt sig der, eller Bønder, der skjære Grene, sagde jeg til B.., da jeg pludseligt saae en Geværpibe glimte frem af det grønne Løv. Nu var der ikke længer nogen Tvivl om at det var Røverne, der ventede paa os. Mekaniskt vendte jeg mig som for at see om der ikke var nogen Udvei til at slippe fra dem, eller om der ikke hændelsesviis kom andre Vogne efter os. Hvor stor var min Forbauselse, da jeg saae syv eller otte bevæbnede Mænd pludseligt styrte ned fra Klipperne, vi havde passeret, og afskjære os Retraiten. I samme Øieblik stode ogsaa de Folk, vi havde seet foran os, midt paa Veien, og vi saae os omringede af femten velarmerede Banditer, med hvilke det vilde været afsindigt at indlade sig i en Kamp. Anføreren tilraabte os: Holder stille, og stiger ud! — Den første Befaling var unødvendig; thi Postillonnen havde allerede gjort Holdt.

Da vi stege ud hørte jeg en svær Karl sige til Anføreren: Der er ikke andet end Fruentimmer i Vognen. Saameget bedre, svarede denne; ere de smukke? — Bellissime! — Fortræffeligt! raabte Anføreren med et Smiil, der bragte mig til at gyse. Saasnart vi vare komne ud, affordrede denne Bandit, som var ingen Anden end den berygtede Barbone, os vore Bosser.

Uheldigviis vare vore Punge næsten tomme, da vi af Frygt for Overfald, kun havde taget de nødvendige rede Penge med os. Røveren

rynkede Panden; Ansigtet mod Jorden! raabte han, og vi maatte lægge os paatvers under Vognen, medens to Mænd af Banden holdt os Geværpiberne mod Ørerne, og fik Befaling at fyre, dersom vi rørte os. Resten af Banden aflæssede Kufferterne, kastede dem paa Jorden, og begyndte at undersøge dem. Vor Bagage stod omtrent i Forhold til vore Finantser; Klædningsstykker og Linned udgjorde Hoveddelen deraf, og Damerne førte hverken Pretiosa eller kostbare Stoffer med sig. I et Øieblik vare vore Kufferter og Skrin opbrudte og deres Indhold udtømt paa Veien; enhver af Røverne valgte sig i denne Forvirring hvad der behagede ham. Hvorledes! ingen Shavler, ingen Juveler, raabte Barbone med frygtelig Stemme; de Folk have altsaa taget deres Forsigtighedsregler. En af Banditerne tilføiede i en paa engang spøgende og ildevarslende Tone nogle Ord, som bragte hans Kammerater til at lee. Tillykke have vi Fruentimmerne til Skadesløsholdelse, sagde Barbone, — og Mændene, som maae rykke ud med en dygtig Løsepenge. Ja lad os føre dem bort! bort med dem! raabte alle Banditerne. Hurtigt reiste de os fra Jorden, reve vore Damer ud af Vognen, hvor de krøbe skjælvende sammen, og slæbte dem, trods deres Modstand og Bønner, med os hen paa den nærliggende Hede, og derpaa lode de os med en utrolig Hurtighed stige op af Bjerget. Her var ikke at tænke paa nogen Modstand. To bomstærke Karle holdt Enhver af os under Armene, og trak os afsted; hvor der var steilt skjød en Tredie bagtil.

I to Minutter havde man i en saadan Fart kunnet bestige Keglen af Vesuv. Saaledes gik det frem i tre Qvarteer, da pludselig de Røvere, som holdt Mad. B... raabte Holdt! Den stakkels Kone var besvimet af Angst og Træthed. Jeg er Læge, sagde jeg til Anføreren, som befandt sig tæt ved mig, — slip mig og lad mig hjelpe hende. Slipper ham, sagde Anføreren. Jeg bragte snart Damen tillive igjen, og idet hun slog Øinene op, sagde hun: Doctor, De forstaaer Dem paa Botanik; pluk os en giftig Plante, der kan dræbe mig og min Datter strax.

Hun sagde disse Ord i en bønlig og bestemt Tone; men om jeg ogsaa vilde opfyldt hendes Ønske, havde jeg ikke kunnet det, thi to af Banditerne toge mig atter under Armene. Man lod Fruentimmerne sætte sig paa Bærestole, som Røverne flettede af Trægrene og bedækkede med deres Kapper. To og to bare dem paa denne Maade, og vor Fart blev endnu hurtigere end forhen. Efter halvanden Times Marsch befandt vi os paa en meget høi Bjergkuppe, fra hvilken man paa engang kunde see Havet ved Gaeta og Fondi- og Lenolasøen. Uhyre Klippeblokke, nogle hundredaarige Ege, og hist og her Smaagrupper af Ahorn og Kastanietræer, bedækkede disse Bjergtoppe. Vi kunde nu omtrent være halvanden Miil borte fra Veien, hvor vi havde forladt vor Vogn. I det Øieblik vi gjorde Holdt, blev jeg forfærdet ved Synet af vore Damer. De hulkede, vrede Hænderne i Fortvivlelse, og opsendte brændende Bønner til Himlen. Deres uvirksomme Tilstand medens de bleve baarne af Røverne, havde givet dem Tid til at tænke over deres Ulykke og overlade sig til Smerten. Hr. B... og jeg vare nødte til at følge Røvernes Skridt; vi aandede kun mod Anstrængelse, og vor Udmattelse var saa stor, at vi neppe kunde tænke paa det Sælsomme og Farlige i vor Situation. Mad. B... og hendes Datter vare begge meget smukke, og man havde kunnet tage dem for to Søstre. Mad. B... var 31 Aar og hendes Datter 15. Kammerpigen, som ledsagede disse Damer, var en lille livlig fransk Pige, som, uagtet hun var overordentlig bange, — især for Geværerne, — dog beholdt en philosophisk Fatning. Ved vor første Standsning spiste hun endog en halv Appelsin, som en af Røverne rakte hende.

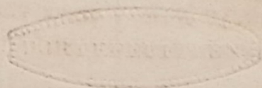
(Fortsættes.)

Efter Carel

Lehmann lith.

"KENNST DU DAS LAND?"

Em. Bærentzen & Co lith. inst.

Englen og Barnet.

(Jean Naboul).

Ved Vuggen stod en Engel stille;
En Lysglands paa dens Aasyn laae;
Sit eget Ansigt paa den Lille
Som i en Bæk den skinne saae.

„O Barn! mit Billed" Englen stammer,
„Flyv op med mig til Lysets Vei;
„Dig byder Jorden ikkuns Jammer:
„Kom, kom: den er dig værdig ei."

„Her voxer du kuns op til Sorgen;
„Selv Glæden trykker her dit Bryst;
„I Jubel Klagen er forborgen,
„Et Suk er skjult i hver en Lyst.

„Ei Fest har Jorden, fri for Kummer;
„Den kjender ingen Hoitidsdag,
„Som ender med en rolig Slummer,
„Og uden Frygt for Tordenslag.

„Ak skulde Græmmelse sig sætte
„Paa denne rene, stille Bryn!
„Ak, skulde Taarestromme tætte
„Udslukke dette Dies Syn!

„Nei, følg mig, følg mig, Barn, tilbage,
„Til evigt Lys bag Æthren blaae;
„Dig skjænker Himlen hine Dage,
„Du skulde her paa Jorden gaae.

„Ei Taarer skulle de udgyde,
„For hvem du var den bedste Skat;
„Din sidste Stund jo maa dem fryde
„Som Fødslensstund til Tidens Nat.

„Ei deres Aasyn skal forkynde:
„Et Die brast bag dette Tag;
„Hvo bortgaaer, uden her at synde,
„Hans sidste var hans bedste Dag.

— Nu rysted den sin hvide Vinge
Og hæved sig med Sang og Bøn; —
— — Da hørte Man en Stemme klinge:
„Du arme Moder! — død din Søn!" —

N. Søtoft.

Angstraab.

O kom tilbage, Barn! ihast!
Du, Engel selv, o bliv hernede!
Endnu dit Die vist ei brast:
Hold ved din arme Moder fast:
Bliv! hun dig lære først at bede.

O kom tilbage, Søn! o kom!
Bliv hos din Fader, Engleblide!
Nei! Vuggen skal ei vorde tom:
Paa Gulvet snart du løber om!
Paa Bedstefaders Knæe du ride!

En Engel kan ei handle saa:
Hvor kan Guds Verden han foragte?
Hvor kan han myrde Brødre smaa,
Og sætte Dødningpletter paa
Den Lille, selv han Moder bragte?

Dødsengel med din falske Røst!
Som taler kuns om Synd og Jammer!
Rør ikke ved min Lilles Bryst!
Her er ei mørkt: — nei! her er lyst,
Naar Barnet bliver i sit Kammer!

N. Søtoft.

Roverne i Kirkestaten.

(Sluttet.)

Roverne vare trætte og udmattede som vi. Imidlertid krobe dog nogle af dem op i Træerne og afbrode visne Grene til at gjore Ild med. De Andre udbredte deres Kapper paa Jorden, og lode Fruentimmerne sætte sig derpaa. Da de havde udstillet deres Skildvagter og havde samlet sig om Ilden, raabte de Yngre: naar skal Gildet begynde? — idet de kastede Blikke paa Damerne, der vidnede om deres toilesløse Begjærligheder. Lader os forst spise tilaften, sagde Barbone smilende, — og saa kunne vi tale derom.

Barbone var en Mand paa omtrent 40 Aar, hoi og velskabt som en Hercules; hans sorte, ildfulde Oine og hans vibrerende Stemme forkyndte Lidenskaberne i deres fulde Styrke.

Roverne adlode hans Befaling; de fremtoge Bedekjod af deres Tasker, hvilket de stegte over Kullene, og de hjalp dette Maaltid til at glide ned ved Hjelp af nogle Flasker siciliansk Viin og Rom, hvilke de havde fundet i vor Vogn. Under Maaltidet kastede de nogle Stykker Kjod til os, ligesom til Hunde, men vi vogtede os nok for at rore dem; Træthed og Frygt havde rovet os al Appetit.

Da Roverne vare færdige med deres Maaltid, reiste de Yngre sig og nærmede sig atter til Fruentimmerne, og der begyndte nu en Scene, som det er umuligt at fortælle, umuligt selv at forestille sig. Barbone trak Tærninger op af sin Lomme. Den, der faaer hoiest Oine af os To, har Valget, sagde han til den fornemste af sine Kammerater. Ved Sant Antonio, svarede denne, jeg vilde komme svært i Forlegenhed hvis jeg fik Valget; jeg har den samme Smag som min Landsmand Bartoldo; jeg holder meget af modne Ferskener, men jeg kan ogsaa lide gronne Abrikoser. Capitainen kastede Tærningerne paa et fladt Klippestykke, og var udentvivl tilfreds med sit Kast, thi jeg saae hans Oie gnistre. Ved Sant Antonio! I har Abrikosen, og jeg faaer Ferskenen, raabte Lieutnanten, som ikke syntes mindre tilfreds med Udfaldet. Indtil dette Dieblik havde Damerne, fast klyngede til hinanden og bedovede af Smerte, hverken hort eller forstaaet Rovernes sælsomme Samtale. Hr. B.., som ikke forstod Italiensk, kunde heller ikke forklare sig denne Scene; — jeg var den Eneste, som begreb den. Da jeg saae Lieutnanten nærme sig til Mad. B.. med et afskyeligt Smiil, skyndte jeg mig at lægge mig imellem: Skaan Damerne, raabte jeg, — og I kan gjore Regning paa en anseelig Losepenge; men jeg sværger Jer ved Christus og Madonna, at dersom I angribe deres Ære, da er det det samme, som I dræbte dem med Eders Dolk. Bort! bort! sagde Anforeren grinende, man doer ikke af saa lidet. Vore Losepenge vilde vi ligefuldt udbede os, sagde Lieutnanten. Troe I det? raabte jeg med al den Vægt jeg kunde give min Stemme, — Troe I det? Nu vel! jeg sværger Eder endnu engang, at dersom I blot lægge Haand paa dem, faae I ikke en Carlin i Losepenge; skaaner dem, og jeg sikkrer Eder med min Ære og mit Liv 5000 Piastre for Hver af dem. Jeg vil endnu iaften skrive til Torlonia, den pavelige Banquier, hvem I vel kjende, og om tre Dage skulle I være i Besiddelse af de 10,000 Piastre. Eller hænge i Galgen, sagde Lieutnanten. — Nei, thi I beholde jo os i Underpant, og dersom Pengene ikke komme, staaer det til Eder at tage mit Liv; men endnu engang, dersom I krænke disse Damer, saa dræbe I dem, og Eders Losepenge ere tabte.

Den Fasthed, hvormed jeg udtalte disse Ord, slog udentvivl de to Anforere. Jeg saae dem trække sig tilbage og raadslaae med hinanden. Barbone tænkte dengang paa at trække sig tilbage fra Haandværket, og Udsigten til at foroge sin Formue med nogle tusinde Scudi, kunde ikke undlade at have nogen Indflydelse paa hans Handlinger.

— Men for hende der vanker der vel ingen

Løsepenge, raabte nogle af Roverne, der lyttede til vor Tale, idet de pegede paa Kammerpigen, hvorpaa de grebe den Ulykkelige, der udstødte gjennemtrængende Skrig, og førte hende nogle Skridt bort fra os. Ved en heftig Ordvexling, der nu opstod mellem disse Rovere, foer Mad. B.. op, kastede et forvildet Blik hen paa Scenen, og slog forfærdet Øinene ned igjen. Frøken B.., som havde fulgt sin Moders Blik, raabte i sin Uskyldighed: Moder! Moder! de dræbe hende! Det var bedre at de dræbte hende, og os med hende, svarede Mad. B.. med Øinene heftede paa Jorden, Ansigtet bedækket med dødelig Bleghed, og med en Stemme saa fuld af Afskye og Rædsel, at jeg ikke vil glemme den i mit hele Liv.

Samtalen mellem Barbone og Lieutnanten var tilende. Jeg saae strax af det Blik, de kastede paa Damerne, at Lidenskaben vandt Seier over Fornuften. Nydelsen var let og vis, Vindingen fjern og tvivlsom, — Valget var let gjort.

Lieutnanten greb Mad. B.. i sine Arme, da hendes ulykkelige Ægtefælle, hvis Fortvivlelse bragte ham til at glemme enhver Fare, og som i dette Øieblik kunde have kastet sig ind imellem tusinde dragne Sværd, kastede sig over ham, og slog ham i Ansigtet. Hvor forbittret B. var, var han dog for svag til en saadan Kamp, og et frygteligt Slag for Brystet af Banditens Haand, kastede ham til Jorden. Jeg saae den Elendiges Dolk glimte, og styrtede frem for at frelse min Ven; men forend jeg kunde komme ham til Hjelp, følte jeg et koldt Legeme, og strax derpaa ligesom en Flamme, der foer gjennem mit Bryst. Jeg sank halv bevidstløs paa Knæ. Roveren, som havde ramt mig bagfra, vilde give mig min Rest, da hans Anførers Tordenrøst holdt ham tilbage. Maledetto! raabte han, hvem skal skrive efter Løsepengene, hvis Du dræber ham? B. havde imidlertid afbødet Lieutnantens Dolk med sin Haand, der var bleven frygteligt sønderskaaret af Klingen. Barbones Raab frelste ham som mig; Roveren tog ham ved Struben, og kastede ham som et Liig for sine Kammeraters Fødder. Binder denne Vanvittige, raabte han; og den Anden med, skjøndt han vel næsten har faaet nok, sagde Barbone, idet han pegede paa mig. Jeg havde en Flint for Brystet, og en Pistol for hvert Øre, og man havde altsaa ikke behøvet at binde mig. Da vi vare sammensnørede som Slagtequæg, kastede man os i en Krog. Jeg leed umaadeligt af mit Saar, men jeg aandede dog uden Vanskelighed, og jeg fattede Haab om at ingen af de ædlere Dele vare beskadigede. Efterat være kommet noget til mig selv, vendte jeg mig hen mod vore ulykkelige Ledsagerinder.

Efterat have skilt sig af med os, havde Barbone og hans Lieutnant nærmet sig til de to Damer, som holdt hinanden tæt omslyngede. Latteren af de Afskyelige, som omringede deres Offere, og deres tvetydige Tale, syntes endnu mere at ophidse de to Anførere. Med Voldsomhed reve de Damerne fra hinanden; de Ulykkeliges Kræfter vare udtømte; Frøken B.. var allerede slæbt bort fra sin Moder, der udstødte Fortvivlelsens vildeste Skrig, da pludseligt et stærkt Lysglimt opklarede denne Rædselscene: Kugler peeb omkring os, og jeg saae en af Roverne styrte om i det endnu brændende Baal, og blive liggende der ubevægelig. En Anden udstødte et Skrig og faldt med Ansigtet mod Jorden for vore Fødder. Flere Geværskud løde paa engang.

Gud være lovet! Roverne ere overrumplede! — det var min første Tanke. Barbone og hans Kammerat havde sluppet deres Bytte og grebet deres Vaaben. Læg Dem ned paa Jorden! raabte jeg til Mad. B.. og hendes Datter; det er vore Frelsere, men deres Kugler kunde ramme Dem. Men Damerne vare saa forvirrede, at de forbleve ubevægelige. Roverne begyndte at fatte sig og at forsvare sig. En af dem faldt, truffet af en Kugle, næsten over Mad. B..; en Anden, jeg troer det var Lieutnanten, greb hende fat i Haaret og slæbte

hende et Stykke henad Jorden, men da Soldaterne kom tilløbende i Skareviis, slap han hende, efterat have sparket til hende med Foden. Imidlertid knaldede Geværerne fra alle Sider, og det var et sandt Mirakkel at Ingen af os blev truffet. Da Kuglerne ikke mere pebe os om Ørerne, kaldte jeg paa en af Soldaterne, som skjar Rebene over, hvormed vi vare bundne, og vi kunde nu slæbe os hen til vore ulykkelige Ledsagerinder, der endnu skjælvede stærkt af Frygt. Syv af Røverne vare blevne dræbte eller fangede; men de to Anførere vare undslupne tilligemed Resten af Banden. Officeren, som commanderede Detaschementet, fortalte os, medens han ydede os sin Bistand, at hans Soldater havde overrumplet og dræbt en af Røvernes Skildvagter, og at man udentvivl vilde faaet dem alle fat, dersom ikke Fruentimmernes Skrig havde bragt ham til at troe, at de vare i Dødsfare, og til strax at give Ordre til at fyre.

Vore Damer begyndte at komme til sig selv igjen; Capitainen lod dem og os sættes paa Bærestole, thi Hr. B..s Kræfter vare udtømte, og mit Saar voldte mig heftige Smerter. Tre eller fire Soldater bare hver af Bærestolene; Resten af Detaschementet escorterede Fangerne. Den stakkels Kammerpige var i en ynkelig Tilstand; men dog var Vreden den fremherskende Følelse hos hende; Soldaterne havde Møie med at holde hende fra at give en af Røverne et Ørefigen, da hun i ham gjenkjendte en af sine frækkeste Forfølgere. Først længe efter vor Ankomst til Værtshuset i Fondi fik Mad. B.. og hendes Datter deres fulde Bevidsthed tilbage.

En Chirurg fra Terracina undersøgte mit Saar, forbandt B..s sønderskaarne Haand, og tillod os, den følgende Dag at fortsætte vor Reise til Rom, hvor vi snart bleve fuldkomment helbredede. Ulykkeligviis havde denne Scene saaledes rystet B..s svage Helbred, at han faa Maaneder derefter døde.

Det var den samme Barbone, der snart efter blev benaadet, og erholdt et indbringende Embede af den romerske Regjering. Han er endnu for Øieblikket Fangefoged paa Engelsborg.

Snart efterat Barbone havde underkastet sig, blev Gasparoni, der gjorde sig til af at vise sig som en galant Ridder mod sine qvindelige Fanger, opsnappet, og bragt i evigt Fængsel i Civita vecchia, og herved, saavelsom ved de af Cardinal Gonsalvi givne Exempler paa Strenghed, ophørte Bandernes Tilværelse i Kirkestaten. Røverier, udøvede af Enkelte Personer, ere derimod endnu meget almindelige, og det er ikke sjeldent at Reisende falde som Offere for disse Dillettanteres Ukyndighed i at bruge Vaaben, som de vel egentlig kun havde til Hensigt at true dem med. De simplere Romere overgive sig til comiske Reflectioner over den Fare, hvori disse uerfarne Røvere sætte de Reisende, og de ønske næsten den Tid tilbage, da Barbone, Fra Diavolo og Gasparoni besatte Veien imellem Rom og Neapel, thi saa vidste man dog, sige de, hvad man havde at vente sig, og kunde tage sine Forholdsregler. Hvis den romerske Regjering ikke tager kraftige Forholdsregler, vil det nok heller ikke vare længe før dette Ønske gaaer i Opfyldelse, og nye Bander samle sig i Kirkestaten; thi den har kun undertrykt det onde Instinct hos Folket, men den har intet gjort for at forbedre det.

Fr. Mercey.

Slottet Udolfo.

(Efter Merry.)

Anna Radcliffe havde en mørk Indbildningskraft; hun har ikke opfundet Spøgelserne, men hun har uddannet dem til Fuldkommenhed,

og Antallet paa de hemmeligsfulde Væsener, hvormed denne frugtbare Dame har beriget Verden, er nberegneligt. I Almindelighed tage Romanskriverne deres Helte fra den virkelige Verden, Anna Radcliffe derimod graver sine ud af den indbildte Verden. Enhver Person, der beviisligen har været til, var naturligviis udelukket fra hendes Gebeet; derfor havde hun ogsaa, for samvittighedsfuldt at opoffre sig til det Fag, som hun studerede, trukket sig tilbage i Ensomheden, og førte der et Liv, overeensstemmende med hendes Kald som Helved=Forfatterinde. Intet kan være frygteligere end en underjordisk Hvælving, som Anna Radcliffes Hænder have udhulet. De Slotte, som hun har bygget, ere ubeboelige og ubeboede, thi der foregaae forfærdelige Ting i Midnatsstunden, Spøgelsernes officielle Time, den Time, da man aldrig hører Kirkeklokken slaae, uden at føle tolv Slag i Hjertet. Ak! Aarhundredet har forandret sig; nu tildags troer man ikke mere paa Noget. Spøgelserne have faaet Afsked; Anna Radcliffes Mythologie er sunken ned i sit Intet. Vi ere alle Fritænkere, vi vilde allesammen spise til Middag med Banqvos Aand, dersom den vilde give os Middagsmad. Midnat er ikke længere en frygtelig Stund for os; den er kun Nattens Middag.

John Lewing tænkte dog ikke saaledes; han var en svag Aand. Som Søn af en hæderlig Baronet i Devonshire havde han arvet en umaadelig Formue i den lykkelige Alder, som Mennesket sætter saa megen Priis paa, fordi den tilsteder ham den største Rigdom af Nydelser. Men John Lewing tænkte kun i enkelte Mellemrum paa sine Rigdomme, og anvendte dem kun for at tilfredsstille den meest phantastiske af alle Lidenskaber. Han var overbeviist om at have seet to Gjengangere og et vist Antal Aander, og havde inddeelt Synerne i visse Categorier; han holdt meget af Nisser, spøgte med Alferne og smilede til Bjergtroldene; han talede endog fortroligt med Luftaander, men kunde derimod ikke lide Spøgelser, fornemmelig Gjengangere. Imidlertid var haa ikke bange for dem; han forsømte aldrig nogen Leilighed, hvor han kunde møde en heel Trop Spøgelser paa engang og omgaaes dem som en god Nabo. Han havde beboet flere Slotte i Devonshire, som stode i et slemt Ry; han havde taget fire af disse Slotte i Forpagtning, og sov hver Nat i et andet Værelse, ligesom Tyrannen Dionysius, dog ikke for at undgaae Syner men for at faae dem, da han formodede, at Spøgelser holde mere af et Værelse end af et andet. Nu vel! med al denne heftige, natlige Nysgjerrighed havde han dog ikke drevet det videre end til at see to Gjengangere, og endog herom tvivlede han i visse Dieblikke, naar han ret overlagde Sagen.

John Lewings Bibliothek bestod kun af Anna=Radcliffske Romaner. De vare indbundne i Skind med sorte Snit og Dødningehoveder over et Kors af Knogler. Hylderne vare af Cyprestræ. Hans Yndlingsbog kunde da ikke være nogen anden end „Mysterierne paa Slottet Udolfo.“ Hvilken Roman! det er den underjordiske Stygheds høieste Ideal; alle Forfatterindens øvrige sørgelige Værker ere muntre i Sammenligning med dette. Aldrig har Anna Radcliffe været saa ødsel med Rædsler som i Udolfo. Enhver Side synes at vende sig med Lænkerasslen, enhver Linie er bestrøet med Gravstov, ethvert Bogstav er et udslukt Die, der stirrer paa Læseren. Et nervesvagt Menneske kan ikke sove i et Værelse, der beboes af disse fire svovlfulde Bind; han bliver nødt til at forvise dem, hvis han har sin Nattero kjær.

Anna Radcliffe har leveret en nøiagtig Beskrivelse af de Bjerge, hvor Slottet Udolfo engang thronede; hun har med en roesværdig samvittighedsfuld Omhu skildret Localiteterne til de mindste Details, til stor Forskjel fra de Romanskrivere, som ikke respectere Læseren, og opføre Luftcasteller i Lande, som ikke ere til.

Anna Radcliffe har saa vel skildret alle Udolfos Eiendomme, at den daarligste Geograph ved det første Blik paa et Kort over Apenninerne lægger Fingeren hen paa Prikken og siger: det er Udolfo!!!

En Dag tegnede John Lewing i Hydeparks Stov Montonis mørke Borg, Bjerget, hvorpaa den staaer, og Fyrreskoven, der bøier sig af Skam over at have skjult saa mange Forbrydelser. Derpaa tog han et Creditiv paa sin Banquier i Florents og indskibede sig i Brighton til Livorno med et Exemplar af Romanen om Udolfo og nogle chinesiske Torklæder til Mandskabet; han havde opskrevet en Reiseroute i sit Album, hvorved han kunde have fundet Udolfo med lukkede Øine.

John Lewing ankom til Toscana den fjerde Juni 1832; han opholdt sig ikke længere i Livorno end der behøvedes til at drikke Thee i Værtshuset „la quercia reale“ (den kongelige Eeg). I sex Timer bragte en Postchaise ham til Schneider i Florents.

Ved table d'hôte sad der en firesindstyveaarig Tydsker, som var reist fra München for at døe i Rom foran et Billede af Cornelius; en Englænder, som var forelsket i den mediceiske Venus og havde anholdt om hendes Haand hos Storhertugen, fremdeles tre unge Franskmænd, der agerede Kunstnere og bare lange Lokker nedad Ryggen. Ved Desserten væddede man; Enhver rykkede ud med sine Anskuelser, og John Lewing kom da ogsaa med sin Theori om Gjengangere, som han udviklede med saa megen Alvorlighed, at Gjæsterne forbausedes derover. Kortet over Apenninerne blev bredet ud over Bordet; man forlangte Knappenaale af Opvarteren; John Lewing vandrede om paa de skovbedækte Toppe, satte over Søerne, passerede Bjergstrømmene, trængte modigt ind under Slottet Udolfos Hvælvinger, lod Gjæsterne decorere sig med Servietter som Spøgelser, og fik endelig et nervøst Tilfælde. De tre Franskmænd, der lagde sig efter Kunsten, ledsagede John Lewing ind i hans Sovekammer, og rakte ham med en Gravstemme en Medicin af Lindeblomster. For at belønne denne franske Ædelmodighed, aabenbarede John Lewing alle sine Planer, og bad de unge Franskmænd om at gjøre ham Selskab til Udolfo. De undskyldte sig paa det Artigste med den Erklæring, at de vare nødte til at blive i Florents for at drage et halvt udslettet Frescomaleri af Memmo Ghaddi paany frem for Dagens Lys.

Altsaa sagde John Lewing: „Nu vel! saa reiser jeg alene.“

Man skiltes ad ved Midnat.

To Dage efter forlanger John Lewing Postheste og farer afsted paa Veien til Siena indtil den lille, af to usle Huse bestaaende Landsby Torrinieri. Der lod vor Englænder en Hest sadle, hang Romanen om Dyrets Hals, og dreiede af fra den store Landevei, for at begive sig lige hen til det hemmelighedsfulde Slot. Imellem Polderino og Nicorsi udstrækker Apenninernes Kjæde sig i frygtelige Bugter; der seer man Fjeldgrupper, som synes at have samlet sig for at understøtte Himlen. Førend man stiger ned paa den dybe Vei, der sænker sig lodret ned paa Nicorsis Hytter, bemærker man tilhøire phantastiske Opdyngninger af Jord, røde Høie, spaltede Klipper, Bjerge, der ligne Cathedralkirkernes Kuppeler; hele dette Landskab bærer Præg af en Sørgmodighed, som selv ikke Italiens Sol er istand til at formilde.

Lewing tog sit Kort, rullede det op over Hestens Hals, og bestemte sine Positioner. „Udolfo er ikke langt herfra“ sagde han; „dette er en sand Tumleplads for Gjengangere. Han gav sig til at ride frem og tilbage, maalte Bjergene med Øinene fra Toppen til Foden, og standsede nu og da for at læse et Capitel i Romanen.

Midt i dette Virvar bemærkede han en tungfindig Hyrde, som sad paa en Forhøining af Grønsvær med en Stav i Haanden og en Hund ved Siden. Han farer i Galop hen

til Hyrden, og spørger ham i et Sprog, som han med den høieste jordiske Anstrængelse søger at forme til Italiensk, om han var langt fra Slottet Udolfo.

Hyrden var fra Issen til Fodsaalerne indsvøbt i en gammel rød Kappe, og lod ikke andet komme tilsyne end sine Øine og Halvdelen af Panden, thi der blæste en kold Vind i Apenninerne. Han løftede Hovedet langsomt iveiret, saae paa Englænderen, og viste med Gebærder, at han ikke forstod ham.

John Lewing betragtede derpaa Hyrden stivt, og en pludselig Gysen rystede ham heftigt. Det var i Sandhed frygteligt! En Hyrde uden Hjord, i en rød Kappe med en sort Hund. Man kunde næsten have troet at see en Efterskrift til en af Anna Radcliffes Romaner, som en Under af hendes Literatur havde forglemt i Ørkenen. Imidlertid paabød den heltemodige Englænder sin Hjertebanken Rolighed, kaldte alle de Brokker han i en Fart kunde erindre sig af Veneronis Grammatik til Hjelp, og begyndte følgende Samtale:

„Er Du fra dette Land, o Hyrde?"

„Ja, Eccellenza!" svarede Hyrden med en bucolisk Accent. „Jeg er født i Polderino."

„Tillad, at jeg spørger Dig: Hvor er Din Hjord?"

„Ak! min Hjord har overladt mig til min ulykkelige Skjæbne; kun min Hund er bleven mig tro."

„Hvilken Haandtering driver Du nu?"

„Hyrde, altid Hyrde. Signor Montoni har lovet at skaffe mig en Hjord; det venter jeg paa."

„Signor Montoni, siger Du? Er der en Signor Montoni paa dette Sted?"

„Ja, Eccellenza! Kjender De ham?"

„Om jeg kjender ham! ham, nei! men hans Morfader... Siig mig, boer han bestandig paa Slottet Udolfo?"

„Han boer i den Hytte, som De seer histnede, to Lieues herfra. Man kalder ham altid Signor Montoni, men han er ligesaa fattig som jeg."

„Den Usling!.. jeg taler om Morfaderen; og hvad bestiller denne Montoni, Sønnesønnen?"

„Han anholder de Reisende og plyndrer dem, men i Grunden er han en brav Mand."

„Virkelig! han har altsaa skilt sig ved sine Forfædres Borg?"

„Ja! Slottet forfalder aldeles til Ruiner."

„Ruiner, dette vidunderlige Slot! Ere vi langt derfra?

„Fra Signor Montoni?"

„Nei, fra Slottet."

„Man kan see det fra det Sted, hvor De holder. Vær saa god, stig af paa denne lille Klippe og kig ind imellem de to krumme Egetræer! Seer De ikke noget Sort der, hvad?"

„Noget meget Sort, jo!"

„Det er det sidste lille Taarn, som er tilbage af Slottet Udolfo."

„Og der vare saa mange Taarne! Kunde Du ikke ledsage mig derhen?"

„Med Fornøielse, Eccellenza! nu da jeg ingen Hjord har, søger jeg kun at adsprede mig; see, her er det Sted, hvor jeg hver Dag lod Qvæget græsse. O!"

„Stakkels Fyr! der har Du tyve Guineer til at trøste Dig med."

„Guld! Guld! Nei, behold Deres Gaver, høimodige Fremmede! Deres Guineer vilde berøve mig den Lykke, som jeg nyder."

„Og hvilken Lykke nyder Du da nu i Din Ulykke?"

"Jeg lægger mig efter Dyden."

„Meget vel! og saa?"

„Det er det Hele."

„Men hvoraf lever Du her?"

„Jeg lever paa Lykke og Fromme; en reen Luft omgiver mig, og Solen opvarmer mig med sine Straaler."

Under denne Samtale droge Hyrden og Englænderen videre frem. „Hm!" tænkte John Lewing „det er den meest originale Hyrde, som

jeg i mit Liv har seet; Gud skal straffe mig, om jeg begriber en saadan Tilværelse! Hør engang Hr. Hyrde! Har Du aldrig hørt tale om Mysterierne i Slottet Udolfo som et Sagn?"

Ved dette Spørgsmaal blev Hyrden pludseligt staaende og viste en heftig Bevægelse; hans Legeme syntes at ryste under den røde Kappe; han saae paa Englænderen med Øine, der saae ud som Glas af Skræk. Hunden hylede hæst, John Lewing gjorde tredive Gisninger i eet Minut, og sad stum paa sin Posthest. Vinden peeb i de tørre Grene paa et gammelt Figentræ, der saae ud som om det vilde deeltage i Samtalen.

Hyrden rystede paa Hovedet med høitidelige og tungsindige Fagter, og John Lewing, som bemærkede, at han vilde til at tale, steg af Hesten for at høre ham mere i Nærheden.

„Herre!" sagde Hyrden „De gjør mig der et frygteligt Spørgsmaal, som aabner gamle Saar; vil De tage dette Spørgsmaal tilbage eller holder De fast ved det?"

„Jeg holder fast ved det" sagde Englænderen.

„Vil De vide hvem jeg er?"

„Ja!"

„Jeg er en Sønnesøn af Annetta og Ludovico."

„Store Gud! en Sønnesøn af disse to brave..."

„Ja, min Herre! Betragt engang dette Figentræ!"

„Jeg betragter det."

„I Skyggen af dette Figentræ udhvilede min Morfader, min Mormoder, den unge smukke Emilie og Hr. Dupont sig, da de flygtede bort fra Slottet Udolfo."

„De hvilede der!.. Tillad, at jeg skjærer en Green af dette ærværdige Træ, der har overskygget saa mange Dyder! Bliv ved, Søn af Ludovico!"

„Veed De Navnet paa den Landsby, som De for lidt siden reed igjennem?"

„Polderino, troer jeg."

„Ganske rigtigt. Nu vel! der var det, at Emilie kjøbte en italiensk Straahat, hvortil hun havde megen Trang paa Reisen til Livorno."

„Ja, ja! denne Straahat... Tredie Deel, Pagina 247 i den Edinburger Udgave."

„Lad os gaae videre! De er endnu ikke ved Maalet. Seer De alle disse Hedeurter, der bevæge sig ligesom Haar i et Kar, fyldt med Fordømte og opvarmet til tredssindstyve Grader Réaumur?"

„Ja, o meest poetiske af Hyrder!"

„Der forsvandt Signora Laurentina."

„Dyrebare Skygge! maaskee den svæver ned..."

„Den svæver herned, tvivl bare ikke om det! disse Hedeurter bevæge sig altid, om det saa ikke blæser."

„Tillad, at jeg bryder en Qvist af denne Lyng?"

„I dette Øieblik befinde vi os i den Huulvei, som hine Condottieri passerede, da de begave sig fra Venedig til Udolfo."

„Jeg tager en Flintesteen med fra denne Vei."

„See, der er en lille Eng, som blev vædet af Valancourts Taarer!"

„Jeg plukker et Græsstraa der til min Samling."

„Og see hist! det er Udolfo, Udolfo!"

„O min Gud!... hold et Øieblik Tømmen paa min Hest, jeg vil kaste mig ned... Hvorledes, er dette det prægtige Slot? Hvor det er medtaget!... Men, hør et Ord! jeg seer ikke noget til Fyrreskoven."

„Brændt, brændt!"

„Brændt?"

„Ved Ondskab. Lad os nu trække Veiret lidt, og saa stige op ad denne vilde Sti!"

„O, jeg gjenkjender denne Sti... og Valancourt kjendte den ogsaa. Ulykkelige Yngling! O unge Hyrde! hvorledes skal jeg kunne noksom paaskjønne den Tjeneste Du viser mig?

O, jeg vilde være det erkjendtligste af alle Mennesker, dersom Du vilde modtage en Hjord af min Haand."

„Ikke saa meget som et Faar. Jeg behøver intet; min Fattigdom er mig nok."

„Denne Uegennyttighed bringer mig til Fortvivlelse. Siig mig, hvorledes lever Du sammen med Montonis Sønnesøn?"

„Tiden og Ulykken formilde Hadet forunderligt; jeg lever i et inderligt Forhold med Sønnesønnen af min Morfader Ludovicos Forfølger."

„Det rører mig til Taarer og forsoner mig med Montonis Navn; forfølger Sønnesønnen Ingen?"

„O Gud! hvem mener De vel, han skulde forfølge? Undertiden kunde han jo let fristes til at begaae nogle Grusomheder af Ørkesløshed, men han eier ikke en Daler; man maa være riig, for at kunne være grusom ustraffet. Seneca har selv sagt: **Da posse quantum volunt.**"

"Himmel! har De læst Seneca? De taler Latin? O, disse Bjerge fortjene ikke at besidde Dem! Hvilken Hjord vilde ikke prise sig lykkelig ved at have Dem i Spidsen! Følg med mig til London, min Herre: jeg vil forære Dem et af mine gamle Slotte."

„Ak! hvorledes kunde jeg leve lykkelig fjernt fra disse Steder, Vidnerne til min Families og mine egne Ulykker! Hvilke Behageligheder vilde kunne opveie den Elendighed, som nedtrykker mig under disse Figentræers Skygge?"

Under denne Samtale vare de komne til Bjergets Top. Et sælsomt Skuespil bragte Englænderen til at tie.

Ruiner laae sammendyngede i en bred og dyb Grav, som de ganske havde opfyldt. Halvdelen af et Slot stod endnu kraftigt opret; et vel bevaret Taarn hævede sig som en Aloestilk op over en Masse Egetræer, og var, som en levende Soldat, Vidne til Ødelæggelsen paa en Valplads. Vindebroen var ironisk trukken op for den manglende Muur, og ved en Grav uden Vand havde nogle usle Fyrretræer erobret det store Gallerie og syntes at spadsere der i to Rækker, ret ligesom mystiske Dverge. En gigantisk Trappe førte op til de øvre Værelser, som ikke mere vare til. Appenninernes Vind havde kastet Frø ind i disse Ruiner, og bedækket dem med denne kraftige og sælsomme Vegetation, som Kunsten aldrig kan efterligne.

John Lewing gjenkjendte fuldkommen Localiteterne: Han gjennemgik Slottet i Detail, og antydede med Fingeren i det tomme Rum de sammenstyrtede Sale, hvor der vare foregaaede saa mange uhørte Scener. Han betegnede med stor Skarpsindighed de Loftparceller, hvor det frygtelige Værelse med Vormaleriet havde været; han viste sig selv i det tomme Rum det Intet, hvorpaa hiint Maleri havde været fastnaglet, og han gyste. Han spadserede i den manglende Corridor, der havde hørt saa mange natlige Klager. og han anstrængede sig for endnu at høre et Echo af disse Klager. Hyrden fulgte ham overalt med den sorte Hund.

De kom til Foden af Taarnet; Døren blev forsvaret af spidse Tornebuske i Maneer af spanske Ryttere. John Lewing baner sig en Vei gjennem disse Torne, og lader Fragmenter af sin Klædedragt blive tilbage som Gidsler. Trappen var ormstukken og svagt oplyst ved Lyshuller, som vare anbragte i den tykke Muur. I første Etage træder Englænderen ind i et Værelse, som han i Øieblikket gjenkjender; det var Emilies Kammer. Ameublementet bestod i en Træseng og en Matrads i forraadnet Tilstand. John Lewing kyssede denne Seng, og raabte med Taarer: „o Valancourt!" Han saae ogsaa tydeligt paa Væggen Bogstaverne V. E., skrevne med Blod.

„Natten nærmer sig" sagde Hyrden med sin melancholske Røst.

„Ah, hvad bryder jeg mig om det! det er Natten, som jeg venter paa, som jeg paakalder. Naar skal den forhadte Dag faae Ende? Jeg afskyer Solen."

„Men betænk, Herre, at vi ikke kan finde til Torrinieri eller Polderino i Mørke!"

„Ja, det er mig det Samme. Jeg lægger mig tilsengs her."

Hyrden traadte tilbage af Nædsel! „Vil De sove her?"

„Ja vist, i denne Seng ... Emilies Seng! O Valancourt!"

„Og hvor vil De spise til Aften?"

„Jeg spiser aldrig Aftensmad. Imorgen spiser jeg Frokost i Torrinieri i Værtshuset ... naa ja, kort sagt i Værtshuset, der er kun eet. Farvel De, som jeg vover at kalde min Ven!"

Hyrden og Lewing trykkede hinanden hjerteligt i Haanden. Englænderen blev ene tilbage i Emilies Værelse; Hyrden og hans Hund forsvandt snart i Huulveien.

Natten udbredte sig over de vidtloftige Ruiner og bedækkede dem med en gjennemsigtig Skygge, der lod dem træde frem med et forfærdende Relief. Hver Granitmasse antog en sælsom Charakteer i den blegblaae Klarhed, der udgaaer fra en bestjernet, men tillige skyfuld Himmel. De grønne Pinier, de vilde Figentræer, Nøddetræerne, det høie Græs blev sort som et Sørgeflor; det var som en Kirkegaard, der er besaaet med ødelagte Grave, hvis Mindestene ere forsvundne under et Slør af Mos, Bregner og Vedbende.

John Lewing betragtede længe med Glædestaarer dette for ham saa henrivende Skuespil. „Hvor det er sødt at tilbringe Aftenerne her" sagde han „naar Alderen har mørknet vor Hud og røvet os vore Følelser! Er det dog nu ikke bedre end at spille Whist i en med Gas oplyst Klub? Hvad tænke dog Folk paa, naar de begrave dem i en snever Sal for at vexle nogle kjedelige Ord, som de kalde les charmes de la conversation? De Dødelige ere dog forrykte! O, hvor er Livet kraftigt mellem disse Ruiner! Hvilken Sol opveier vel denne Nat? O Anna Radcliffe! Store Mand ... hvad vilde jeg sige., store Qvinde! Hvorfor har Du intet Æreminde i Westminster? Jeg lover Dig et af sort Marmor."

Da John Lewing havde gjort dette Løvte, kastede han sig paaklædt i Emilies Seng, dog ikke i den simple Hensigt at sove, men for at samle sine Tanker til andægtige Betragtninger. Han tænkte saaledes i flere Timer; da hørte han tydeligt et Klokkeslag, dernæst et andet, et tredie og saa fremdeles indtil tolv. Det var Midnat. Han satte sig opreist i Sengen og sagde: „Det er underligt! det er ingen Drøm. Jeg har talt Slagene, og deres Svingninger lyde endnu i Taarnet. Er her da et Taarnuhr? Jeg vilde give sex Guineer for at høre det engang endnu."

Klokken slog tolv igjen.

„Meget vel!" sagde Lewing. „Jeg vilde nu gjerne vide, hvo den Uhrmager er, som stiller dette Uhr." Og han gav sig til at lee ganske høit over sin egen Vittighed. Dog, denne Latter blev afbrudt ved melodieuse Toner, der syntes at udgaae fra Taarnets Fod.

„Det er Laurentias Harpe!" raabte Lewing; jeg gjenkjender den. „Han styrtede hen til Vinduet for at høre og see. Instrumentet præluderede til en Romance, og en Stemme sang et af Elskov og dybe Længsler glødende Vers. Medens han anstillede tause Betragtninger herover, saae han tydeligt en hvid Skygge snige sig igjennem det høie Græs hen til Taarnet.

„Lad os respectere denne skrækkelige Hemmelighed!" sagde Lewing. „Det tilkommer os ikke at udgrunde de overnaturlige Phænomener" som Anna Radcliffe saa skjønt siger i sin Roman: Julie eller Mazzinis underjordiske Hvælvinger.

Nu begyndte der frygtelige Scener, som vilde have bragt enhver Anden end den heltemodige John Lewing til at forstenes af Rædsel. Taarnet skjælvede paa sine gamle Fundamenter med en saa vel vedligeholdt Raslen af gammelt Jern, at man maatte troe, det blev beboet af alle Aanderne fra Stokhuset i Hel-

vede. Man hørte sælsomme Skrig, der ikke tilhørte et Menneskebryst; disse Skrig brød frem med en afbrudt Piben, som om de banede sig Vei gjennem en Række Skeletter, i det mindste efter Lewings Mening om Tingen. Han hørte enkelte Udraab, ufuldendte Sætninger, som uden Tvivl afbrødes ved den brændende Spidse af den Helvedflamme, der følger den Fordømte paa Jorden, naar han har faaet Permission af Satan. Det var klagende Ord paa engelsk Italiensk, som om den Klagende havde villet rette sig efter Tilhørerens Fatteevne. Derefter fulgte en umaadelig Skoggerlatter, som hendøde i en Hulkeconcert; fremdeles en frygtelig Rallen, som om alle Tyburns Galger havde været Skuepladsen for hundrede jammerlige Dødskampe, som helliges Bøddelen. Alt dette kryddredes af Vindens Tuden, Løvets Raslen, Klangen af revnede Klokker, Klingren af Sværd, Suk, Vindebroer, Vandstrømmes Brusen under en Sluse, Pust af Aander, der snige sig ind i Øret, Miaven af Vildkatte, og alle de trøstesløse Harmonier, der høres paa de ulykkelige Steder, hvor Kiødet lider, Sjelen græder, og Livet gaaer over til Døden.

John Lewing analyserede alle disse Phænomener og optegnede dem i sin Protocol, idet han indbød den usynlige Forsamling til at komme frem og underskrive. Ingen kom, og Lewing ansaae det for rigtigt at trække sig tilbage til et andet Værelse for at give de Underskrivende fri Adgang.

Ved Morgenrødens Frembrud blev det atter roligt i Ruinerne, men aldrig blev en Morgenrøde mere forbandet end denne; Lewing var rasende og vilde i Førstningen slet ikke kjendes ved den. Morgenrøden tog dog intet Hensyn til denne Forblindelse og vedblev sin Bane paa Himlen; en Lysstraale fløi hen over Bjergene, der omgive Nicorsis brede Strøm; det var Solens Forløber, og dette glimrende Himmellegeme selv maatte døie en Forbandelse af Englænderen. Den uskyldige Sol blev ved denne Leilighed behandlet som et af hine Brunshoveder, der i Theatret forstyrre et morsomt Skuespil og foraarsage, at Tæppet maa gaae ned.

John Lewing gik igjen ind i Emilies Værelse, og tog det Ark Papir, som han i Mørke havde beskrevet med store Bogstaver og brugt til Protocol over Nattens Begivenheder.

Hvor stor var hans Glæde! han læste nedenunder følgende Underskrifter med svovlede Bogstaver. De Underskrevne vare:

Montoni, Fader og Søn, luftige Skygger.
Signora Ludrentina, Salamander.
Valancourt, omvankende Aand.
Emilie, ungt Spøgelse.
Hr. Dupont, Gjenganger.
Annetta, Nisse.
Ludovico, Bjergaand.
Chor af venetianske Condottieri. *)

Lewing viste ingen Forbauselse ved Synet af disse Underskrifter; han fandt det meget naturligt, men hans Glæde derover gik til Afsindighed. Han indsvøbte sin Protocol omhyggeligt, gik ned af Taarnet, og gav sig til at lede efter sin Hest, uden Haab om at finde den igjen, thi det var sandsynligt, at den var forsvunden under Nattens helvedagtige Orkan. „Hvor Alt dog er roligt nu!" sagde han. „Hvo skulde have troet, at disse Steder skulde blive Vidner til saa mange larmende Optrin? Idet han sagde disse Ord, stødte han med Foden til sin Hest, der laae roligt og sov paa sin grønne Side.

„Stakkels Dyr!" udraabte han. „See det avæger sig nu efter en urolig Søvnløshed i denne skrækkelige Nat. Men, frisk Mod, staa op! Du kan sove i Torrinieri."

Den af Sult og Kulde halvdøde Hest reiste sig med Møie og med et ynkeligt Udtryk

*) Alle disse Personer findes i Romanen Udolfos Mysterier.

af Resignation. John Lewing svang sig tungt op paa den, og styrede til Torrinieri. Der fandt han Hyrden efter Aftale staae i Værtshusets Dør. Hyrden sprang af Glæde ved at see Lewing, hvem han havde anseet for at være tabt uden Redning. Englænderen var rørt over disse levende Venskabsyttringer. „Lad os nu fremfor Alt spise Frokost; jeg har drukket Apenninernes Malurt, og er nærved at døe af Hunger. Unge Hyrde! hvad hedder Du?"

„Perugino."

„Perugino! jeg adopterer Dig som min Søn."

„Jeg har selv en Fader, Signor Lord!"

„Du kan godt have to. Sæt Dig ned der, min Søn, og lad os bestille en god Frokost! Hør Du, som kjender Landet, hvad Godt finder Du her at spise?"

„Slet intet, Herre! Her gives kun frisk Rullepølse og Æg, som ere mindre friske."

„Lad os spise alligevel! Siig mig engang! Hvem tilhøre nu Ruinerne af Udolfo?"

„Min Ven Signor Montoni."

„De indbringe ham intet, ikke sandt?"

„Aldeles intet."

„Mon han vilde sælge disse Ruiner?"

„Nei, han vilde ikke afhænde dem for en Million; det er hans Fædres Borg, hvor han kan have den Trøst at døe engang af Sult i Forening med mig."

„Men hvorledes? er han da gal?"

„Ak Signore! man maa agte den sønlige Kjærligheds hæderlige Skrupler; min Ven vil efterlade sine Børn denne Arv urørt.

„En Gjenganger-Arv! Hvad tænker han paa?"

„Gjenganger-Arv! Som De vil, men ikke sandt, De vilde ikke sælge Deres Fædres Borg?"

„En deilig Borg! Ruiner!"

„O ja! men Ruiner, som ere dyrebare for et sønligt Hjerte. Vi ere fattige, vi, men vi bære Agtelse for vore Forfædres Minde."

„Eders Forfædre vare Røvere."

„Vistnok, men en Søn underretter sig ikke om sin Faders Haandtering; han ærer den trods hver en Benævnelse, hvormed Samfundet har besudlet den."

„Det er da nogle besynderlige Grundsætninger! Men à propos, kan man ikke faae Hr. Montoni, Sønnesønnen, at see?"

„Han spiser i dette Øieblik Frokost hos sin Fætter Vilbareggio."

„Viis mig den Tjeneste at gaae hen til ham, og siig, at jeg ønsker at tale med ham, Perugino!"

Hyrden lod John Lewing kæmpe med et Stykke Rullepølse og ilede bort for at opsøge Montoni, Sønnesønnen. Montoni kom. Det var en ung Mand paa tredive Aar med et vildt Physiognomie; han var klædt som en ung ruineret Herre fra det sextende Aarhundrede, men hans Pjalter vidnede om en forsvunden Glands. Han bar en Kaarde i en Kobberskede, der var besat med Pletter af Spanskgrønt; hans Halvstøvler havde tabt Saalerne paa Apenninerne.

(Fortsættes).

20 Décembre 1840. 1678.

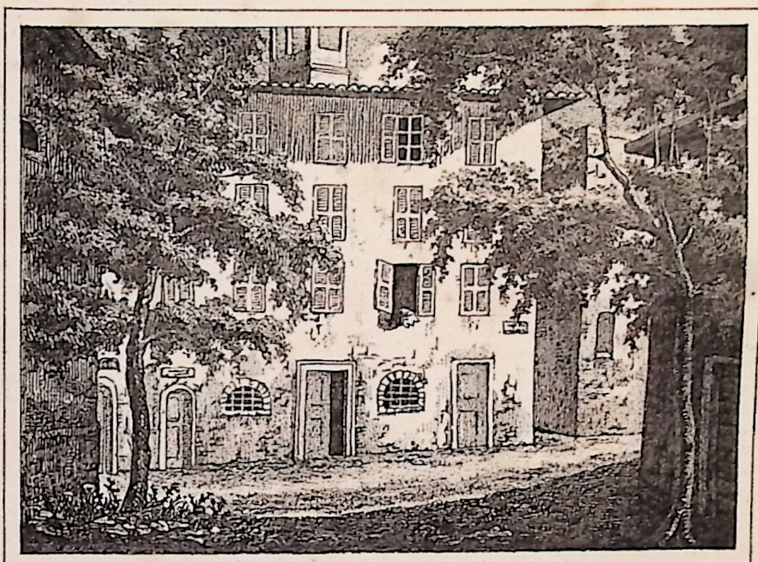
Modes de Paris.

Petit Courrier des Dames.

Boulevart des Italiens, N.º 2, près le passage de l'Opéra.

Chapeau en velours d'Afrique des M.ⁿˢ de M.ᵐᵉ Seguin, r. neuve des p.ᵗˢ Champs, 60. Kaftan en cachemire des M.ⁿˢ Gagelin-Opigez, r. Richelieu, 93.

Mess. S. et J. Fuller, 34, Rathbone Place, Lond.

Napoleons Fædrehuus i Ajaccio.

Em. Bærentzen & Co. lith. Inst.

Napoleons Grav paa St. Helena.

Jesu Fødsel.

Brudstykke af Fr. Rückerts: „Leben Jesu."

Det hændtes samme Tid at trindt der lød et Bud:
Alt Folket Landet om til Skat skal skrives ud.

Augustus Keiser var, da dette Budskab lød,
I Syrien Qvirin som hans Statholder bød.

Til Skat=Udskrivningen afsted nu Alle tog,
Hver til sin egen Stad; til sin og Josef drog.

Han kom fra Nazaret i Landet Galilæa
Til Davids Betlehem udi det Land Judæa;

Thi han af Davids Huus sin egen Slægt uddrog;
Og sin Trolovede, Maria, med han tog.

Der Tidens Fylde kom, lod Herren saa det møde,
At Verden ikkun der hun Barnet skulde føde.

Og Barnet fødte hun i Midnats stille Løn!
Og svøbte moderømt sin førstefødte Søn.

Derpaa hun varsomt ned i Krybbens Rum ham lagde
Der var ei andet Sted, hvor Natten de tilbragte.

Dog, i den samme Egn, paa Marken, Hyrder vare,
I Natten holdt de Vagt om deres Hjorders Skare.

Og see, en Engel kom, den Glands som ham omsvæved'
Omstraaled ganske dem, men de Forsagte bæved'.

Han sagde: Frygter ei! Ved mig skal aabenbares
For Eder Glæden stor som Folket vederfares.

Thi jeg forkynder Held. Opfyldt er hvad staaer skreven,
Idag, i Davids Stad, en Frelser fød er bleven.

Det være Jer et Tegn: Svøbt i et ringe Klæde,
Og i et Krybberum, I finde vil den Spæde.

Saa sagde han, og flux om ham der vare mange
Hærskarer Himmelske, som prised' Gud med Sange:

„Nu Ære være Gud i Himlens høie Sæde,
Paa Jorden Himlens Fred og Menneskene Glæde!"

Og som Hærskarerne til Himmelen opfore,
Da lød det under dem fra glade Hyrders Chore:

„Hvad Herren har kundgjort vi see og skue maae;
Kom lader os derfor til Betlehem hengaae."

Og hastelig de kom, i Stalden ind de træde;
Forældrene de fandt; i Krybberum den Spæde.

Og som de Barnet saae, kundgjorde de for hver
Hvad som om dette var forkyndt for dem især.

Og Alle undred sig ved Sagnet som de hørte,
Og Hyrderne for dem med Tro og Haab fremførte.

Men alle disse Ord Maria da erfared;
Hun overveied' fromt, i Hjertet dem bevared'.

Men Hyrderne gik hjem, og høit de Herren priste
For hvad de havde hørt og han dem naadig viste.

Men da blandt Dage nu den ottende frembrød,
Man kaldte Jesum det, som Engelen det bød,

Alt før endnu det blev undfangt i Moders Skjød.

Men, da i Betlehem, i Kong Herodes Dage
Var Barnet Jesus fød, fra Østerlandet fage

kom til Jerusalem nu Magier og Vise;
De vilde Barnet see, de vilde det lovprise.

Hvor er den Salvede, den Konge, ham hvis Stjerne
Er gaaet op for os i Morgenlandets Fjerne?

Vi ere dragne hid for at tilbede ham.
Herodes ængstedes da Ordet han fornam.

Jerusalem med ham forfærdedes tillige;
Da samled' han til Raad de Store i sit Rige.

Og de Skriftlærde nu, og Ypperstpræster mødes;
Og han da spurgte dem hvor Jesus skulde fødes?

Da svarede de ham: I Betlehem det bliver,
Alt som Profeters Mund os det tilkjendegiver:

Skjøndt Du, o Betlehem Efrota, ringe By
Blandt Judæ Fyrster er, af Dig skal gange Ny.

Thi han af dig fremgaaer som jeg har valgt til
Hyrde
For Israel, mit Folk; borttages skal din Byrde.

Men da Herodes det af Raadet fik at høre,
Han Magierne lod i Londom for sig føre.

„Forkynder nøie mig, naar først I Stjernen saae,
Som leded' Eder hid;" — de svared' ham derpaa.

Men derpaa han dem bød: „Til Bethlehem gak hen,
Og om det fødte Barn bring Kundskab mig igjen.

Hvad som I forske ud, det siger mig da nøie,
At jeg og kan gaae hen og Knæ for Barnet bøie."

De hørte Kongens Ord og fløtted' deres Stav;
Og see, den Stjerne klar som først dem Kund-
skab gav

I Morgenland, nu drog for dem paa Veien frem,
Og hvor den stille stod, de var ved Barnets Hjem.

Med Fryd de Tegnet saae nu over Husets Tinde,
Og de i Huset gik, og Barnet fandt derinde.

Det sad paa Moders Skjød og smilte dem imod;
Klar Stjernen lyste ind, bagved dem Josef stod.

For Barnet faldt de ned, tilbad med Priis og
Glæde,
Og deres Gaver nu de offrede den Spæde,

Af Virak, Myrrha, Guld, som de fra Hjemmet
bragte;
I mangt et kostbart Kar de ydmygt det nedlagde.

Men Guldet tyder paa, han skal en Konge være;
Og Røgelsen dernæst: en Ypperstpræst med Ære.

Men Myrrhen at han skal for Alle Døden smage.
— De bragte Gaverne, og vilde nu bortdrage.

Men Varsel i en Drøm af selve Gud de fik,
Derfor tilbage til Herodes ei de gik;

Men drog ad anden Vei til Morgenland derpaa;
Og Hiin fortørnet blev, da skuffet han sig saae.

S. C. Fohrmann.

Fragment
af
Marino Faliero.

Sørgespil i 5 Acter af Casimir Delavigne.

Frit bearbeidet af C. B.

Første Scene.

Plads udenfor Kirken S. Giovanni a Paolo. Ved Teppets Opgang slaaer Klokken tolv. Dogen kommer, indhyllet i en Kappe.

Faliero.

Alt Midnat! og endnu er Ingen kommen;
Man laer mig vente; det er i sin Orden,
— Min Rolle er begyndt! — Hvad er min Rolle?
God eller slet? Hvad vil min mørke Stræben?
Jeg, Statens Fyrste, vil omvælte Staten;
Den Adel, som har valgt mig, truer jeg,
De Love, jeg bør hævde, vil jeg styrte.
Hvad gav mig Ret dertil? — Misbrug og Vold!
Og sviger Lykken mig, hvem falder med mig?
Hvem blier min Ligemand, er den mig gunstig?
— Han, hvem min Fod foragtligt stødte til
Naar slumrende han strakte sig paa Trappen
Til mit Pallads, den usle, ringe Fisker!
Han skal da ryste Støvet af de Pjalter,
Der dække ham, og gribe Statens Roer?
Han danne skal mit Raad, mit Hof, og mit Senat?
— Men hvem var vore Senatorers Fædre?
En Fiskerskare ved den nøgne Strand!
Og er da mine Sammensvorne mindre?
Velan, saa gjør jeg dem til Stammefædre
For Fremtids Adel, og hvis En af dem
Engang fornærmer frækt min Efterfølger,
Saa gjøre han som jeg nu gjør, og knuse
Mit Værk. — Saa er det da mig selv jeg hævner?
Nei, det er Dig, min elskede Helena!
Dig har de Feige krænket, jeg bør straffe
Fornærmelsen! — Men hvis den var fortjent?
O, denne Tvivl er en Forbrydelse!
— Men hvis den var fortjent, — jeg føler det,
Da blev hun selv mit første Hævnens Offer,
Da blev hun Dødens Rov; — men nei, jeg veed det,
Hun er uskyldig. — Ha! der kommer Nogen!
(trækker sig tilbage.)

Israel Bertuccio, med Fiskere og Lastdragere etc. De komme forsigtigt ind fra venstre Side.

Israel.

Forsigtigt! stille! her er Stedet, Venner!
Vi komme seent; det er alt over Midnat;
Men langsomt turde vi kun snige os
I Mørket. Alt er nu beredt; jeg har
Udstillet sikkre Poster overalt,
De skulle varsle os, hvis Nogen kommer.
Een mangler kun endnu, den Vigtigste,
Den som skal sætte Kronen paa vort Værk.
— — Der kommer han.

Faliero træder langsomt frem imellem dem. De Sammensvorne see forbausede og mistænksomme paa Faliero.

Israel.

Forfærdes ikke Brødre!
Han er en Ven af Folket, mere værdig
End jeg og Nogen til at stille sig
I Spidsen for den gode Sag.

Alle.

Hans Navn?

Faliero træder heelt frem og slaaer Kappen tilside.

Marino Faliero!

Alle.

Dogen!

Israel.

Stille!
Han kommer ei som Doge.

Alle drage Dolkene.

Dø! Forræder!

Israel kaster sig for Dogen.

Vee den af Jer, som lægger Haand paa ham!

Faliero.

O, jeg beundrer dette Skrækkens Mod!
En talrig Skare drager Dolken mod
Den vaabenløse Gubbe, mod sin Fader!
Men, Børn, til at forfærdes ved et Glavind
Har han for tidt seet Døden under Øine;
Han leged med den fire Snese Aar,
Og som en gammel Ven han hilser den.
Jeg kommer ene, — og I skjælve for mig!
Er det de tappre Hjerter du har valgt dig,
Den Krigerskare, som vil rense Staten
For Voldsmænd, styrte, knuse dens Senat?
Den blegner blot ved Navnet af en gammel
Patricier! — Velan! I vil mit Blod!
Udgyder det! her staaer jeg roligt for Jer.
— Men nei, de flye forfærdede tilbage!
Den Roes maa jeg dog give dem: Ei Een
Er feig nok til at have dette Mod.

Israel.

O han beskjæmmer Jer! I har fortjent det.
Tal til dem, Herre, De vil høre Dig.

Faliero.

Nu vel, dertil vil jeg nedlade mig.
Siig, er jeg en Tyran, som I bør straffe?
Mit Liv staaer, Dag for Dag, optegnet for Jer;
Oplukker da dets store Bog, og dømmer:
Hvem har jeg undertrykt? Hvem var mit Offer?
Hvo kan bebreide mig en Uretsdaad?
Hver som var Martyr for mig, træde frem
Og skrive med sin Dolk mit Vidnesbyrd!
— I Utaknemlige! for Eders Skyld
Man offrer mig; for at forsvare Jer
Paatog jeg mig den Vægt af bittre Smerter,
Som knuser mig; til Værn for Eders Uskyld
Blier jeg Forbryder, og den Største blandt Jer
Er den Elendigste af Eder Alle.
Saa dømmer da: Er jeg en Undertrykker,
Hvad eller er I Utaknemlige?

Israel.

Frygter ei, Brødre, selv som Enehersker
Blev han dog aldrig Folkets Undertrykker.

Faliero.

I vilde hvad jeg var; saa hører hvad jeg
Vil være: først og fremmest Eders Hævner!
I vove Livet, men for denne Priis
Ei altid kjøbes Seier, men Frihed vel,
Thi den, som døer med Ære, han er Fri,
Som den der seirer. Men I skulle seire
Naar jeg vil føre Jer i Frihedskampen.
Velan, jeg fører Jer! Naar trende Slag
Gjenlyde fra San Marcos store Klokke,
Da reiser sig for mig en trofast Skare;
Forener Jer med den, fremstormer kjækt
Og drukner Tyranniet i dets Blod!
Og i det nye, det frie Venedig staaer
Jer Hævner atter som Jer Ligemand.
Ja lad os af en sørgelig Ruin,
Et Spøgelse af fordums Frihedsglands,
Omskabe os en Stat, hvor Loven hersker,
Hvor Rang kun støttes paa Fortjeneste,
Hvor Flid og Arbeid ene giver Rigdom,
Talent kun Magt og Dyd kun Adelskab!
— Troer ei at Despotismen frister mig,
At jeg ved Jer vil vinde Kongekronen;
Lad hvo der vil, paatage denne Byrde!
Mit Maal er høiere; ja, mine Brødre,

Paa Rhodus vandt jeg mig et Fyrstenavn,
Ved Zara var jeg første General,
Venedig kaarede mig til sin Doge;
— Jeg vil ei stige ned, — jeg stræber opad:
Jeg kalder mig det frie Venedigs Borger!

En Fisker træder frem og slaaer Dogen fortroligt paa Skulderen. Faliero træder tilbage med en Yttring af Foragt.

Israel støder Fiskeren bort.

Forvovne! glem ei, at skjøndt han sig kalder
Din Ligemand, saa stille hans Bedrivter
En mægtig Muur imellem ham og dig.
Kæmp for Venedig tredsindstyve Aar,
Vov tyve Gange Liv og Blod for det,
Læg tyve vundne Faner for dets Fødder,
Da kan du omgaaes ham som Ligemand!
Tilgiv ham Herre!

Faliero.

Jeg er ikke vred,
Min vakkre Svend. — Ræk mig din Haand. Og for
At slukke hvert et Glimt af Mistro til mig,
Er jeg beredt at offre selv mit Navn.
Vil den, der frygter mig som Hovedsmand,
Mig taale som Soldat, — velan, jeg lyder,
Jeg bøier for ham dette hvide Hoved,
Og stiller nederst mig i Eders Rækker.
Vælg Jer en Bedre, helligt er Jert Valg mig:
Hvem er den Mand iblandt Jer, jeg skal lyde?

Alle.

Vi, vi skal lyde dig.

Israel.

Kun du skal byde!
Hver Gondolier, hver Fisker døer for dig.

Faliero.

Den som var Fisker vorde kan Senator!

Israel.

Naar skal det skee!

Faliero.

Naar Morgensolen stiger!

Israel.

Saa snart?

Faliero.

Til slig et Værk ei nytter Toven.

Israel.

Og, ikke sandt, hver Adelsmand maa døe?

Faliero gysende.

Hver Adelsmand?

Israel.

Fuldende maa man Værket.
Har man begyndt det! — døe hver Mand, hver Gubbe;
Hver Broder segne ved sin Broders Side!
Selv Barnet, klynget til sin Faders Liig.
Du byder her, din Mund udtale Dommen!

Faliero efter et Diebliks Taushed.

Grusomme! hvad forlange I af mig?
Jeg kunde tvinge disse Hænder til
At svinge Morderstaalet, men at tage
Den rædselfulde Daad paa mig alene!

(til Israel.)

Du kan afsige Dommen! Dig har de
Kun krænket; men skjøndt de forraadte mig,
Saa var der dog en Tid, da vi var Venner.

(Gaaer frem paa Scenen, medens de Sammensvorne ængsteligt vente paa hans Bestemmelse.)

Vi blandede vor Fryd og vore Taarer;
De var min Barndoms Legekammerater,
Min Manddoms Vaabenbrødre. Jeg har hvilet
I samme Telt med dem saamangen Nat;
Vi tømte mangt et Bæger med hinanden,
Og vexled Ord, som Hjertet aldrig glemmer.
Farvel, I levende Fortællinger
Om vore første Kampe, første Seire!
I skal ei lyde meer. Ei mere skal
Den gamle Helt, forynget ved mit Syn,
Og med et Sekels Venskab i sit Blik,
Med kjærligt Haandtryk byde mig velkommen.
Fortid og Fremtid myrder jeg med dem,
Og slukt er hvert et Haab og hver Erindring!

Israel utaalmodig.

Du vakler end? — Hvo kommer der? — Ha, Pietro!

(En Sammensvoren bringer et Sværd og et Axelskjærf, og hvisker nogle Ord til Israel.)

Israel.

O rædsomt! (til Faliero) Hør mig Doge, Graven selv
Opfordrer dig til Hævn, adlyd dens Røst.
Din Brodersøn, den herlige Fernando,
Er faldet for en falsk Patriciers Haand;
Steno har myrdet ham i denne Nat.

(rækker Faliero Sværdet og Skjærfet.)

Faliero.

Fernando! Du, den sidste af min Slægt!
Mit Haab, min Stolthed: — Var det Jer ei nok
At binde mig som Træl paa Fyrstethronen,
At røve mig min Vivs, min egen Ære?
Hvi tog I ei mit Blod? hvi tog I hans?
Hvi skulde han, den unge, friske Svend,
Som Offer falde for Jert Had mod mig?
O min Fernando! o min elskte Søn!

Israel.

Du vakler end?

Faliero (farer op som af en Bedøvelse.)

Nei, nu er Maalet fuldt!
Forsamler Jer med Ild og Sværd i Haand
Ved Morgendæmring paa San Marcopladsen,
Der skal en større Skare møde Jer.
Og naar da Klokken lyder høit fra Taarnet,
Og sammenkalder Adlen til Conseilet,
Da bryder frem, da høster deres Liv!
Da falde de i Dynger for Jer Fod!
Ved disse Taarer for min tabte Søn,
Og ved hans Skygge, som omsvæver os,
Tilsværger mig, at I vil Ingen skaane!
Ved fælleds Lidelser, ved fælleds Frihed
Tilsværger mig: Hævn over Adlen!

(Alle strække deres Dolke imod Sværdet.)

Hævn!

Anden Scene.

(En Sal i Dogepalladset.)

Helena. Faliero.

(Helena, i festlig Dragt, sidder med Armen støttet mod et Bord; hun sover.)

Faliero (kommende fra Baggrunden.)

Hvor langsomt, døsigt sneg Gondolen sig
Hen ad Canalens øde Vande med mig!
Vi har Siroccovind; den tynger Luften;
Jeg føler mig saa mat. O, min Fernando!
Hvi skulde du saa tidligt blegne? Du,
Som sprang igaar med fyrig Ungdomslethed
Din gamle Ven imøde. (Seer Dogaressen.)
Min Helena!
Hun er ei gaaet tilsengs, har ventet paa mig;
End smykke Festens Blomster hendes Pande.
O, de vil visne snart for Sorgens Vindpust!
Tillukt er hendes Øie; sov du Kjære,
Du vaagner tidsnok for at fælde Taarer.

Helena (sovende.)

O vee mig! vee!

Faliero.

Hun skrækkes af en Drøm,
Dog mindre rædselfuld, end Virkligheden;
Snart —

Helena.

Død af Smerte — for jeg var ham troløs!

Faliero.

Hvi yttred jeg min Tvivl? den krænker hende,
Den røver hende Søvnens Fred — Helena!

Helena (farer op.)

Hvo kalder mig? hvor er jeg?

Faliero.

Elskte Viv!
Hvi lød du ei mit Bud og gik til Hvile?

Helena.

O, du blev længe borte!

Faliero.

Pligten bød det.

Helena.

Jeg har dig atter! o hvor jeg har lidt,
Hvor din Fraværelse har voldt mig Angst!
Jeg vented' i Palladsets dunkle Sale,
Jeg lytted utaalmodigt; naar en Aare
Bevæged' Vandet, foer jeg paa Balconen,
Og drog Gondolen da forbi Palladset,
Og Alt blev atter stille rundt omkring,
Da hørte jeg mit eget Hjertes Slag.
Jeg har seet Stjernen flye, og Natten rulle
Sit sorte Skyeslør over Himmelbuen;
Jeg har seet hvert et dunkelt Omrids svinde,
Og Lysene at slukkes eet for eet,
Indtil hvert Øie lukkedes af Søvnen.
Hvor Nat og Længsel dog gjør Tiden lang!
Forgjæves vilde jeg min Frygt forjage,
Den mørke Ahnelse —

Faliero.

Du skjælver end.

Helena.

Naar vil da Morgnen komme? hvor en Straale
Af Dagen vilde qvæge mig! o hvilken Nat!
Forfærdelige Drøm! det syntes mig —
Jeg saae en Afgrund gabe ved min Fod!
Min Arm blev dreven af en ukjendt Magt,
Den greb dig — styrtede dig ned i Dybet!
— Det var ei min Skyld, — ikke min — o Qval!
Jeg hører end din Røst fra Gravens Mørke
Anklage mig. O Himlen være lovet!
— Det var en Drøm kun!

Faliero.

Frygt ei meer.

Helena.

Hvad kaldte
Dig bort paa denne Tid?

Faliero.

Det var nødvendigt.

Helena.
Og uden Følge? ei engang Fernando
Ledsaged dig?

Faliero (afsides.)
Han! store Gud!

Helena.
Jeg gyser!
Du skjuler Øiet, rynket er din Pande.
O Himmel! der er Blod paa dine Hænder!

Faliero.
Blod! — allerede?

Helena.
Dit?

Faliero.
O — var det mit!

Helena.
Dit Blod?

Faliero.
En Andens!

Helena.
Skjul det ikke for mig.
Nu har jeg Mod at høre Alt.

Faliero.
Saa viid da;
Fernando. —

Helena.
O du græder: han er død.

Faliero.
Sin Stamme værdig døde han — for Dig!

Helena.
For mig!

Faliero.
Han ligger stiv og kold som Marmor.
Jeg lukkede hans Øine, væded ham
Med mine Taarer. (Rækker hende Axelskjærfet.)
Dette Axelskjærf
Blev bragt mig med hans Sværd. Det er maaskee
Et Elskovspant.

Helena griber det.
O frygtelige Vidne!

Faliero.
Tilgiv! jeg burde skaanet dig.

Helena.
Nei det er Straffen!
Anklaged han ei mig i Dødens Stund,
Han, som er død for mig?

Faliero.
Men ved hans Blod
Ved det jeg bar tilbage, sværger jeg
At de som har udgydt det, selv skal bløde.

Helena.
O Rædselsnat!

Faliero.
Meer rædsom vorder Dagen.

Helena.
Døden er draget ind i disse Haller.

Faliero.
Fra disse Haller skal den drage ud
Og kræve Offre i Venedigs Gader.

Helena.
O Gud! hvad vil du?

Faliero.
Graven er alt gravet,
Som snart skal dække Raadet og de Ti.

Helena.
Oprør! af hvem?

Faliero.
Af mig! til Hævn for Dig.
En trofast Skare venter paa mit Bud.

Helena.
O Gud! Forræderie, af dig! — af Dogen!
Afstaa fra denne frygtelige Plan,
Som kun vil bringe Død og evig Skjændsel.
Gjør ei Venedig til din Vredes Offer;
Venedig modtog jo din Troskabseed,
Det er som jeg, din Viv, men tro og reen,
Og værdig til din Kjærlighed —

Faliero.
Ei meer end du!
Jeg eller de maae falde!

Helena.
Du vil falde!
Du bliver Offret for din mørke Plan,
Saa varsler Gud mig i mit bange Hjerte;
Jeg seer Fernando reise sig af Kisten,
Og pege paa din Plads hos ham i Graven.
Skal jeg da vandre ene mellem Døde?
O Naade! jeg har grædt saa meget! bliv!
Gaa ei derhen! skaan mig! o skaan den Hæder
Som tredsindstyve Aar har vundet dig.

Faliero.
Du er min Hæder! kan din Husbond tabe
Sin Hæder ved at døe for dig? kun dig
Jeg hævner.

Helena.

Ha! kun mig!

Faliero.

Hvis ei
Min Tillid til din Uskyld var grundfæstet,
Hvis blot den Tanke kunde trives hos mig,
At kjed af Gubben, trykket af hans Valg,
Den unge Hustrue kunde overgive
Hans sølvgraae Haar til Hines frække Haan,
— Ved Gud! da gik jeg ei! den blotte Tvivl
Holdt mig tilbage fra at trodse Faren.

Helena.

Hvad hører jeg!

Faliero.

Jeg gik ei daarligt hen
At hævne hendes velfortjente Skjændsel.
Nei, bøiet under hendes Skam, jeg skjulte
Min Smerte, og anklaged kun mig selv.

Helena.

O hvilken Qval!

Faliero.

Men du, som offred Alt,
Som knyttede Dig til den svage Olding,
Du Dydens rene Mønster, du min Stolthed,
Min Trøstens Engel!

Helena.

Vee mig! jeg maa tale!

Faliero.

Jeg lovede din Fader paa hans Dødsseng
At værne om dig til min sidste Time,
Og dobbelt hellig byder Pligten mig
At hævne dig.

Helena med Kraft.

Nei, nei, — at straffe mig.

Faliero.

Hvordan?

Helena,

Ja hævn dig! hævn dig! straf!
Det Blod, min Fader fordrer, det er mit!
Din Ære byder dig at hævne dig,
Men jeg alene vorde Hævnens Offer!
Thi viid, den Uskyld, hvorfor du vil lade
Dit Liv, din Ro, — den har jeg tabt.

Faliero.

Hvor er jeg?
Hvad har jeg hørt?

Helena.

Forbryderst Ægtefælle,
Meensvoren Datter, har jeg frækt forraadt
Min Faders Skygge, dig, din Kjærlighed.
Alt, Alt har jeg forraadt.

Faliero.

Saa bort hver Medynk!
Men een Ting maa du først bekjende mig,
Hvo var den Skjændige?

Helena.

Han er ei meer!

Faliero.

Du taler vildt, Helena! Fatter du
Det Ord, du talte der? Begriber du
At du maae døe, hvis det er sandt?

Helena.

Stød til.

Faliero hæver Dolken.

Saa tag din Straf! — men nei! — det er ei Sandhed!
Du skjælver for mit Liv; mig vil du frelse
Ved at anklage dig!

(Dolken falder af hans Haand.)

Du er uskyldig!
Gjenkald dit Ord, o sig at du er skyldfrie!
Og jeg opgiver flux min Oprørsplan.
O sig det! — eller — kom i mine Arme,
Og jeg vil troe dig! —

Helena.

Vee mig! jeg er skyldig!
Jeg har fortjent min Død; — o giv mig den!

Faliero.

Og Dolken sank mig af min Haand! og jeg,
Jeg sank ei selv for Smertens Overmaal!
Det var da Lønnen for min Kjærlighed?
Ved den jeg styrtes i Foragt og Skjændsel.
O, Hadet vilde været mindre grusomt.

(Larm udenfor.)

Ha! — Tiden er der! Pligten kalder mig!
Jeg hører mine Venner nærme sig.
Op, Faliero! glem dig selv, din Smerte!
End engang gjelder det at vise Kraft;
Hvad nu skal skee, det seer mit Øie ei,
— Det dækker Skjæbnens Slør; men handles maa der!

(Iler mod Udgangen, men møder en Officeer med Vagt, der standser ham.)

Faliero.

Hvad nu? hvad vil I mig? hvo kaldte Jer!

Officeren

(rækker ham et Papir.)

Faliero læser.

„Din Plan er røbet, Doge, for de Ti;
Som Høiforræder arresteres du."

(Papiret falder af Haanden.)

Ha! saadan ender det.

Helena.

O knuus mig Himmel!
Men end er Haab om Redning! dine Venner
Vil frelse dig.

Faliero lytter.

Nei, Alt er stille!

Helena lytter.

Stille
Som Gravens Dyb!

Faliero.

Velan, mit Lod er kastet,
Jeg følger Jer.

Helena.

Jeg følger dig i Døden!

Faliero

(fører hende frem paa Scenen, og siger halvsagte.)

Hvad gier dig Ret til at ledsage mig?
Hvad er du mig? har jeg en Viv endnu?
Jeg kjender dig ei meer, jeg vil ei see dig.
Kun een Ting kan endnu jeg gjøre for dig:
Døe kan jeg, for at skjænke dig din Frihed!
Tilgive dig — det kan jeg aldrig!

(Til Helena som følger ham med foldede Hænder.)

Bliv!

(Til Vagten.)

Jeg følger Jer!

Helena synker i en Stol.

Vee mig! jeg er hans Morder!

3die Scene.

En stor Sal i Dogepalladset, med et Galleri i Baggrunden.

Faliero.

(Sidder ved et Bord med Dødsdommen i Haanden).

Læser: „Du er dømt til Døden som Landsforræder. Dit Navn skal udstryges af den gyldne Bog. — Paa Kæmpetrappen, hvor Kronen sattes paa dit Hoved, skal det falde for Bødlens Sværd. — Og i den store Sal, hvor Dogernes Billeder hænge til evig Erindring, skal blive en Plads aaben for dig; men intet Billede skal smykke den; paa den sorte Væg skal staae med store Træk: Han faldt som Offer for sin egen Brøde!" (reiser sig.)

Hellige Kyster! Fødelandets Himmel!
Du stolte Fyrsteborg, som jeg har reist!
I Bølger, som mit Blod har farvet røde,
Imens jeg kjæmpede for denne Adel,
Der, uden mig, nu gik i Slavelænker, —
O hører end engang min Afskedsrøst!
Hvis jeg forbrød mig, var da Hine vel
Uskyldige? — Jeg ei forbander dem,
— Gud, Gud alene dømme over dem!
Men deres Skjæbne forudseer mit Dødsblik.
Det Land, hvor Loven ei er lig for Alle,
Har intet Værn mod Tyrannie og Vold,
Og Eders Sønner ville undertrykkes
Af Eders egne Loves Despotie.
Som Slave for enhver Erobrer vil
Tyrannens Søn sig bøje for Tyrannen,
Der stødte ham fra Thronen. Eders Skatte
Skal splittes ad, og Eders Fædres Brøde
Skal skjænke Jer til Arv — Elendighed!
Og engang skal man see Venedigs Adel,
Vanæret, sælge sine stolte Titler,
Paladset med de øde, tomme Sale,
Gravhvælvingen, hvor deres Fædre hvile,
Til Jøden — som tilkaster dem en Guldmynt.
Og naar Venedig engang, mæt af Fraadsen,
Drukkent af Adelsblod, frembyder kun
Et Billed paa Fortvivlelse og Sorg,
En Spot for hver en Fremmed, der betræder
Dets øde Grund, da vil man ogsaa sige:
„Det faldt som Offer for sin egen Brøde!"

(synker hen i Stolen og lader sit Hoved hvile mod Bordet)

Helena kommer ind.

Jeg vilde tale med ham uden Vidner.
Man tillod mig det endeligt. O tør jeg
Vel nærme mig?

Faliero blive siddende ubevægelig.

Helena.

O, svar mig idetmindste!

Faliero tier.

Helena.

Hav Medynk med mig, lad mig høre blot
Din Stemme. (Faliero tier)
Intet Ord! o det er grusomt!
Saa har jeg intet meer at gjøre her.

(Vender sig og vil gaae, men kommer tilbage, griber hans Haand og kysser den.

Faliero.

(Farer op, seer hende, griber hende i sine Arme, og kysser hende)

Mit Barn! hvi toved' du saalænge?

Helena.

Himmel!
For dine Fødder vented jeg min Dom,
Thi jeg, jeg er Din bittre Skjæbnes Ophav,
— Og du tilgiver mig!

Faliero.

Jeg, jeg veed Intet.

Helena.

Du glemmer alt?

Faliero.

Nei, thi jeg mindes vel
At du har bragt mig til at elske Livet,
Din Pleie har forlænget det; og nu
Forsøder du mig selv min Afskedsstund.

Helena.

End er der Haab; Paa Pladsen samler sig
En Hævnerskare, den vil frelse dig.
Hør hvor de raabe!

Faliero.

O, hvor gjerne næred
Jeg Haabet hos dig; men det er forbi;
Den Nat, som nu frembryder, er min sidste.
Hør derfor nu min allersidste Bøn.

Helena.

Befal! Alt hvad du fordrer vil jeg gjøre.

Faliero rækker hende et Papir.

Tag dette; du kan ikke nægte mig det;
Det er min sidste Gave før vi skilles,
For atter hist at mødes.

Helena.

Nei, jeg kan det ei!
Var jeg uskyldig, tog jeg det, — men nu —
Nu har jeg intet andet Ønske meer,
End det at døe med dig.

Faliero.

Hvem skulde da
Imorgen plante Blomster paa min Gravhøi,
Naar du var ikke meer? — Ei sandt, mit Barn,
Du vil besøge den, vil væde den
Med dine Taarer?

Helena.

Store Gud!

Faliero.

Du, hvem
Jeg elskede saa høit, — hvem end jeg elsker.

Helena.

Haabløs, fortæret af min bittre Anger,
Vil jeg kun friste Livet for at lide.

Faliero.

Tænk paa de Arme, som maae falde med mig,
Vaag over deres Børn som kjærlig Moder.

Helena.

Velan! til dem modtager jeg dit Guld,
Og naar jeg da har givet Alting bort,
Kan jeg da døe?

Faliero.

Din Ægtefælle værdig,
Og som han tilgav dig, vil Gud tilgive.

Man seer Skin af Fakler udenfor Vinduerne. En Officeer kommer ind med to Betjente, som bære Dogens Kappe og Krone. Faliero giver dem Tegn at han vil følge dem.

Faliero.

Og nu, fat Mod, og skaan mit knuste Hjerte;
Viis mig at du har Kraft.

Helena.

Det er min Pligt.
Naar Tiden kommer, skal du see mig stærk.

Faliero.

Nu vel, den er alt kommen!

Helena forfærdet

Allerede!

Faliero trykker hende til sit Bryst.

Husk hvad du loved mig! farvel, farvel!

Helena.

Nei, nei! jeg slipper ei! forlad mig ei!
Jeg følger dig — jeg døer i dine Arme.
(synker afmægtig i hans Arme)

Faliero.

Hun hører mig ei meer! hun blegner — synker!
Og jeg maae bort, — vaag over hende, Gud!
(sætter hende paa Stolen)
Farvel! min elskte Viv! Naar snart dit Hjerte
Opvarmes atter, banker mit ei meer,
Men til sit sidste Slag det elsker dig!

Han kysser hende endnu engang; man beklæder ham med Dogekaaben, han sætter Kronen paa Hovedet og følger Vagten. Man hører Larm udenfor og Raabet: Faliero! Faliero! Naade! Naade!

Helena vaagner.

Ja, det er muligt! jeg vil bede dem,
Bønfalde dem om Naade — bort!
(seer sig om.)
O Himmel!

Han er alt borte! — han er offret alt!
— Nei, nei! de vilde Skrig fordoble sig!
Folket vil frelse ham fra Morderstaalet!
(styrter paa Knæ)
O Naadens Gud! han er jo deres Fader,
Skaan ham! — lad deres Kjærlighed befrie ham.
(Reiser sig og lytter)
De slaae paa Portene! ha, sprænger dem!
Fremstormer vældigt! frelser Ebers Fyrste!
— Nu strømmer Mængden i Paladsets Gaard,
Den overvælder Morderne! — O Lykke!
Frelst er han! frelst! (iler mod Udgangen; idetsamme hører man med høi Røst udraabe)

Marino Faliero

Faldt som et Offer for sin egen Brøde!

Helena

synker livløs til Jorden.

Slottet Udolfo.

(Sluttet.)

„Der er min ædle Ven!" sagde Hyrden. Montoni hilste stolt, og Lewing bøiede sig med en Franskmands Artighed. „Signor Montoni!" sagde Lewing „Perugino har sagt mig, at De er Eier af Slottet Udolfo."

„Ja, min Herre, og det er jeg stolt af" sagde Montoni med en særdeles mandig Røst.

„Vil De sælge det?"

„Sælge det? Hvad vilde den italienske Adel sige, dersom den fik at vide, at jeg har skakret med mine Fædres Vugge?"

„Uden at fornærme Deres Forfædre, beder jeg Dem blot bemærke, at Sammes Vugge er meget forfalden; jeg troer derfor heller ikke, at den italienske Adel vil forarges over dette Salg. Hør, Montoni, De forekommer mig at være lidet formuende; jeg eier ti Millioner, jeg, og kan betale hvad Deres Ruiner ere værd. Forlang blot en Priis af mig!"

„Hvis jeg indvilligede i en saadan Handel, skulde det kun skee i den lovlige Hensigt at berige mig pludseligt, for at jeg kunde gjengive mit Navn den Glands, den Pragt og Luxus, som tilforn omstraalede det. Jeg tilstaaer Dem aabenhjertigt, at jeg ikke vilde sælge mit Slot for en ringe Priis, det selv og mig uværdig, men jeg vilde med en modstræbende Følelse afstaae det imod en høi Pengesum. Giv mig hundrede tusinde Scudi, og jeg beslutter mig med Taarer til at see Udolfo for sidste Gang."

„Giv mig Derrs Haand, Signor Montoni, Udolfo er mit."

„Jeg har kun een Bøn til Dem, Mylord, og det er, at De vil tillade mig at døe der, saafremt mit Liv skulde blive mig til Byrde efter denne Afstaaelse."

„Alt hvad De vil — men De skal ikke døe."

„Jeg maa døe."

„Hvor ere Deres Papirer?"

„I Siena. Jeg eier der et Palads under min Morfaders Navn Filangieri, thi Navnet Montoni er banlyst af Toscana. Giv mig tre Dage for at skaffe mig ordentlige Klæder, og jeg venter Dem i Siena paa Piazza del Campo ved Middagstid."

„Og jeg vil imidlertid skrive til min Banquier i Florents."

„Farvel, ædle Lord!"

„Farvel, Signor Montoni, farvel, Perugino!"

Tre Dage efter denne Sammenkomst tilhørte Udolfos Ruiner John Lewing, som neppe kunde fatte sig af Glæde.

I sin Utaalmodighed som Eier steg han til Hest og galoperede afsted hen til det elskede Bjerg. „Hvilken sød Nat skal jeg nu forskaffe mig der!" sagde han ved hvert Spring Hesten gjorde. „O hvor skal jeg indsuge denne ædle Aften! Maaskee skal jeg faae Ting at see, som jeg ikke saae første Gang; Aander holde af Forandring. Jeg vilde give hundrede Guineer for at høre Laurentinas Romance nok engang."

Han kom til Udolfos Ruiner ved Nattens Frembrud; Alt var paa sit Sted; han lod Hesten blive i det Grønne og indtog selv paany sin Plads i Emilies Værelse. Mørket indhyllede snart Bjergets Top, og var saa gedigent, at man maatte gyse derved. „Det er en rigtig opbragt og truende Nat" sagde John Lewing. „Her forberedes noget Frygteligt og Uventet; det er en Krigserklæring fra Helvede — men jeg er beredt."

Med disse Ord gik han tilsengs, fuld af Glæde og Mod, med Øret opmærksomt for Larmen udenfor og Øiet aabent og utaalmodigt af Nysgjerrighed. Ved enhver natlig Lyd reiste han sig op paa Leiet og sagde med dump Stemme: „Ah, nu begynder det." Men der begyndte dog ikke noget, og han indtog atter sin horizontale Stilling. Aldrig har nogen Elsker ved et Stævnemøde følt mere Utaalmodighed end John Lewing ved dette Møde med Aanderne. Han lod sit Repeteeruhr slaae og talte elleve og endnu tre Qvarteer. „Det er godt!" sagde han. „Nu kan det ikke vare længere; lad os være paapassende og ikke beskylde Nogen! Dersom disse Herrers Uhr gaaer overeensstemmende med mit, som det sig hør og bør, saa har jeg kun et kjedeligt Qvarteer tilbage at udholde. O, hvor femten Minuter dog ere lange om Natten!"

Han lod Uhret slaae nok engang; Lewing talte tolv og et Qvarteer, og bemærkede: „O, det er ikke endda saa underligt. Enten gaaer Taarnuhret for sagte eller ogsaa ere de Folk endnu ikke færdige; jeg er kommen bag paa dem. Lad os nu see til!" Uhret slog hvert Qvarteer med en fortvivlende Hurtighed. Naar den forønskede Time er forbi, uden at medføre den belovede Glæde, løber Tiden ligesaa hurtigt som den gik seent under Forventningen. John Lewing var staaet op af lutter Utaalmodighed og betragtede med Haanden under Kinden fra et Vindue Udolfos Ruiner, som allerede begyndte svagt at oplyses af Sommermorgenens Skin. „Man maa tilstaae" sagde han „at det er en uanstændig Opførsel. Der have vi Morgenskumringen, og Intet viser sig."

Og i Sandhed, der lod sig Intet see. Morgenen trængte med sit melkehvide Lys ind i Taarnkammeret. Bjerget og Sletten laae klart for Øiet. John Leving udøste sit Raseri mod Gjengangerne og tænkte paa at anlægge Proces imod dem. Ved Solens Opgang gik han ned til Værtshuset i Torrinieri og spurgte efter Hyrden Perugino. Ingen kjendte dette Menneske i Landsbyen. Han besluttede da at tilbringe Dagen i Værtshuset, og vende tilbage til Udolfo om Aftenen. Det var netop Aftenen før Fredag eller Løverdag. „Dersom de endnu drive Gjæk med mig denne Nat" sagde han „opgiver jeg Haabet om at see dem tiere, men jeg skal nok hævne mig over disse Aander."

Han kom punktligt til det Stævnemøde, som han havde sat sig selv. Natten var akkurat

som den foregaaende, og Midnatsstunden gik ligesaa roligt forbi som enhver anden Time. Løverdagens Sol fandt Lewing, siddende bleg af Bestyrtelse paa en Ruin. Det tredie Forsøg, som han i sin yderste Fortvivlelse anstillede, havde ikke noget heldigere Udfald. „Jeg vil vende tilbage til Siena" sagde han „og spørge efter Perugino, Filangieri og Montoni." I Siena bankede han paa det Huus, hvor Contrakten var bleven sluttet. Døren blev ikke lukket op, thi det havde staaet ubeboet i fem Aar. „Jeg er allerede i levende Live bleven et Offer for Helvede" mumlede han med tungsindig Resignation; nu vil jeg drikke Thee i Caffehuset paa Piazza del Campo.

Medens han drak sin Thee, gjennemløb han Gazzetta di Firenza, og læste til sin ubeskrivelige Forbauselse følgende Artikel:

„En engelsk Millionair, Sir John Lewing har tilsendt Statskassen en Sum af 100,000 Scudi, som han har bestemt til Vedligeholdelsen af Landeveien fra Siena til Ricorsi. Denne ædle brittiske Høimodighed vil vække alle Toscaneres Erkjendtlighed, de Reisende ville ved ethvert Skridt velsigne John Lewings Navn. Dette Navn skal indgraves paa en Milepæl ved Foden af Sienas Bjerge mellem Ulvinden og Græshoppen i Byens Vaaben."

John Lewing lignede en Mand, der vaagner af en Drøm; han besad trods al sin Galskab, dog megen sund Forstand. Han begyndte roligt at eftertænke og gjenkalde sig sin Historie; han mønstrede de tre unge franske Spottefugle ved Table d' hôte i Florents, Hyrden Perugino, der førte et saa besynderligt Sprog, den unge, i sin Armod saa stolte Montoni, og endelig hele Trylleriet paa Slottet. Derefter stod han roligt op som en Mand, der har taget sin Beslutning, forlangte Pen og Papir. og skrev følgende Billet til Gazzetta di Firenza:

„Da jeg er bleven overtydet om, at de af mig skjænkede 100,000 Scudi ikke ville være tilstrækkelige til Vedligeholdelsen af Landeveien til Siena, giver jeg endnu en ligesaa stor Sum til, som ligger til Regjeringens Disposition hos min Banquier Fillippo Boggi paa Mercato nuovo i Florents.

John Lewing."

Dagen efter høitideligholdt han en auto da fè med Anna Radcliffes Værker.

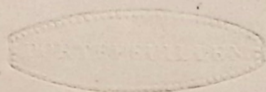
Mery.

Blandinger.

De første Sangere og Sangerinder i Italien ere for nærværende Tid saaledes gagerede: Moriani har aarligt 60,000 Francs, Salvi 50,000, Danzelli 70,009, Reina, Poggi og Pedrazzi, hver 35,000, Ronconi, Morini, hver 40,000 Francs. Sangerinderne Streponi, Schoberlechner og Ronzi have hver 50,000 Fr., Mad. Marini 35,000 Fr. Mad. Frezolini vil maaskee indtræde paa to Aar med 50,000 Fr. aarligt, og Francella Pixis hver aarligt 40,000 Fr. og Dem. Ungher 52,000 Fr.

MEHEMET-ALI.

Em. Bærentzen & C° lith. Inst.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af **Carl Borgaard.**

Søndagen den 4 October.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

40de Hefte.

Literatur og Kunst.

— Professor J. L. Heibergs nyeste Vaudeville-Monolog: „Grethe i Sorgenfri" er udkommet i Schubothes Boghandel, og faaes for 24 ß. Af den poetiske Deel af denne lille Scene tillade vi os at meddele vore Læsere Grethes skjønne Fortælling om „de Underjordiske ved Kilden."

1.

Under Høien dybt i Jord
Hist et stille Folk der boer;
Her hos os dem Alle
Underjordske kalde.
Jeg som Venner
Godt dem kjender;
Dem at møde let mig hænder.
Sligt et lille Pus jeg saae;
Tæt ved Kildens Rand han laae,
Sælsom nok at skue
Med sin røde Hue;
Under Løvet,
Strakt i Støvet,
Laae han og saae ud bedrøvet.
Men da han saae
Mig for ham staae,
Kaldte han paa
Brødrene smaa,
Og de myldred ud af Høien,
Hver med Hue rød,
Forklæd for sit Skjød,
Og med graa Couleur i Trøien.
Midt iblandt de Smaa
Snart jeg monne staae,
Og nu lød hans Tale saa;

2.

„Grethe gaaer i Sorgenfri;
Hende, Brødre, kjende vi,
Hun til Dagens Ære
Blomster monne bære.
Vor Veninde
Har isinde
Til idag en Krands at binde.
Men bedrøvet gaaer hun om,
Seer, at Skoven staaer saa tom;
Dog, hun aner neppe,
Under Jordens Teppe
Gaaer det lille
Folk saa stille,
Sørger ved den klare Kilde,
Thi saa forladt
Staaer Eng og Krat,
Slottet er brat
Mørknet som Nat,
Eensom Fugl kun slaaer i Hækken;
Ingen af os Smaa
Skjønheds Billed saae
Speile sig idag i Bækken,
Eller Skovens Vind
Vifte Kjøling ind
For en Herskers trætte Sind.

3.

Dog, mens Lundens Herskerpar
Os betroet sin Perle har,
Skal den lille Skare
Skjærme den for Fare;
Neden, oven
Jorden, Skoven
Vogte vi, samt Kildevoven.
Naar de To da komme hjem,
Alt skal frodigt hilse dem,
Alt skal atter grønnes
Og i Høst forskjønnes;
Vidt vi sværme,
Skal os nærme
Hver en Plet og Landet skjærme.
End, hvor de boe,
Rosen skal groe,
Hjerterne troe
Møde de To." —
— Saadan talte han, den Lille.
Skaren mig forlod,
Jeg allene stod,
Hvor de sagte Bølger trille.
Paa den Smaa jeg troer,
Som i Høien boer;
O Gud give, han holdt Ord!

— I Rom er nyligt udgaaet en Opfordring til Subscription paa en Samling af gamle gode Billeder i Roms Gallerier, som skal udkomme i Omrids med lette Skygger (mezza macchia.) Ved Slutningen af hver Maaned lover man 6 Blade i stor Format, og to Ark Text, for en Priis af 1 romersk Scudo (omtrent 2 Rbdlr.) Camuccini, Agricola, Overbech, Reinhard og flere bekjendte Mestere ville føre Opsyn med Værket, og man tør vist derfor love sig meget deraf.

— Vor Landsmand, Maleren Sonne, som i endeel Aar har opholdt sig i Italien, er for en Tid siden kommet tilbage, og han har lagt sidste Haand paa et Genrebillede, forestillende en Carnevalscene. Kunstneren har valgt det Moment, hvor Maskerne, idet de fra et afsides Qvarteer i Rom drage hen til Corsoen, spille deres Roller for dem, de paa Veien træffe paa. Hovedgruppen dannes af en Skomager og hans Familie, der blive spaaede af en Troldqvinde; i Mellemgrunden seer man alleslags Masker i livlig Bevægelse. Billedet, som er solgt i München, er fortrinligt udført, fuldt af Lune og Characteer, og har en rig poetisk Duft af det romerske Folkeliv. Ved Kunstnerens Velvillie bliver det os muligt, at levere en Gruppe deraf som et af de førstudkommende Tillægsblade.

Theater.

— Ved Kongehusets Besøg i Theatret d. 6te Octbr. vil blive opført for første Gang: Regimentets Datter, Syngespil i to Acter af St. Georges og Bayard, oversat af Overskou; Musiken af Donizetti. — Besætningen bliver følgende: Grevinden af Strahlenheim: Jfr. Jørgensen; Baronesse v. Birken-

thal: Mad. Nielsen; Sulpice, Sergeant: Hr. Phister; Marie, Marketenterske: Jfr. Berg; Tonio, en ung Hyrde: Hr. Schwartzen; Wallmann, Baronessens Forvalter: Hr. Rosenkilde.

— Heibergs „Syvsoverdag" vil blive givet kort efter ovennævnte Festforestilling. (Procuratoren: Hr. Waltz; Phantasus: Jfr. Andersen.)

— I Begyndelsen af October vil Jfr. Lichtenstein efter sin Sygdom optræde i Syngespillet: Bruden. (Henriette: Jfr. Lichtenstein; Mad. Charlotte: Jfr. Irza; Grev Frederik Løwenstern: Hr. Sahlertz.)

— Af ældre Repertoirestykker kunne snart ventes: 1) Shakespeares: Hamlet; (Hamlet: Hr. Nielsen; Kongen: Hr. Kragh; Polonius: Hr. Phister; Horatio: Hr. Hviid; Laertes: Hr. Holst; Aanden: Hr. Dr. Ryge; Dronningen: Jfr. Jørgensen; Ophelia: Mad. Holst). 2) Holbergs: Den Stundesløse; (Vielgeschrey: Hr. Phister; Pernille: Jfr. Petersen; Oldfux: Hr. Dr. Ryge; Leander: Hr. Holst; Leonore: Mad. Holst).

— Af Nyheder forestaae: 1) Maurerpigen, originalt Sørgespil i fem Acter af H. C. Andersen; (Maurerkongen: Hr. Dr. Ryge; Niama, hans Datter: Jfr. Ryge; Kongen af Cordova: Hr. Holst; Zavala, en ung Hidalgo: Hr. Hansen jun.; Erkebispen af Cordova: Hr. Kragh; Rafaella: Mad. Holst). 2) Othello, Opera af Rossini; (Othello: Hr. Faaborg; Desdemona: Mad. Simonsen). 3) Et ubekjendt Mesterstykke, Drama i en Act af Charles Lafont, oversat af A. L. Arnesen. 4) Familien Mazarin, Lystspil i tre Acter af Ancelot.

— Prinds Albert af Koburg, Dronningen af Englands Gemal, har componeret en Opera: „Hedvig von Linden," som snart vil blive opført i London.

— Cimarosos: „Matrimonio segreto," og Glucks „Iphigenia" have ved deres Gjenopførelse i London vakt levende Interesse. Den italienske Opera blev udført af Italienere, den gluckske af det tydske Selskab, der i London har gjort en temmelig betydelig Lykke. Allerede i flere Aar har man paatænkt at opføre Cimarosas fortræffelige Opera paa vor Skueplads efter en nye Bearbeidelse, og vi ville haabe, at et Forsæt, der lovede vort theateryndende Publikum en saa stor Nydelse, ikke endnu er ganske opgivet, om der end kunde finde nogle Vanskeligheder Sted ved Partiernes Besættelse.

— I „Ambigu Comique" opføres et Drama af Desnoyer: „Montbailly eller Bagtalelsen". Det spiller ligesom Scribes Skuespil ind i de høiere Classer af Selskabet, og dets Basis er taget ud af historiske Data af Justitsannalerne. Stykket har gjort megen Lykke.

— Det nye Theater i Dresden vil være færdigt i November Maaned. Professor Ritschel har, blandt de Statuer af Digtere og Componister, her skulle smykke Bygningens ydre Nischer, modelleret Schiller og Göthe. Til Theatrets Aabning har man bestemt en Prolog og Göthes Tasso. Paa den anden Aften vil Webers Euryanthe blive givet.

Chronik.

— Hans Hellighed, Paven, tør ikke gifte sig, og følgelig heller ikke forøge Jorden med Indvaanere; men til Erstatning derfor har han Lov til at forsyne Himlen med ligesaamange Helgene, som det behager ham. Gregorius d. 16de har i forrige Aar gjort en temmelig betydelig Udskrivning af nye Helgene, og det var en af disse, San Francesco Geronemeo, hvis Fest d. 9de Mai d. A. høitideligholdtes i Kirken St. Trinita maggiora i Neapel. Den store, pragtfulde Kirke var paa det rigeste behængt med røde Drapperier med Guldgaloner; mellem disse hang en Mængde plumpt udførte Malerier, forestillende den Helliges Mirakler, og flere tusinde Vorlys brændte paa Altrene og over Buerne, og udstraalede en blændende Glands. Klokken syv om Aftenen drog en stor Procession af Hofmænd, Embedsmænd, Præster, Munke og Andægtige gjennem Toledogaden hen til Kirken. Foruden tre mægtige Flyvefaner, hvis Flige bares af høiere Embedsmænd, medførte Toget et Uhyre af et Kirkebanner med Helgenens Billed. Fire militaire Musikcorps spillede de lystigste Marscher og Valtse, og foran Banneret gik 80 pyntede Smaadrenge, der med beundringsværdig Kraft og Correcthed sang brillante Chor af italienske Operaer med underlagt geistlig Text. Efterat Alle under buldrende Musik og Sang havde taget Plads i Kirken, hvis Høialter var skjult af et sort Teppe, besteg en Jesuit Prækestolen, og skildrede den Helliges Fortjenester med en Tordenstemme og en Voldsomhed i Mimik, Gesticulation og Bevægelser, der kun kan begribes af den, der selv har bivaanet en italiensk Munks Præken. Hans Extase steg mere og mere, indtil han endelig dødsbleg, med krampeagtigt fortrukket Ansigt og afsindigt funklende Øine, sluttede sin Tale med Udraabet: Evviva San Francesco! Evviva San Francesco! lød det fra den talrige Forsamling, og i samme Nu svævede Helgenbanneret op mod Kirkens Loftshvælving; det sorte Teppe forsvandt fra Høialtret, der viste sig belyst med utallige farvede Lamper, hvis Glands fordunklede det forhen stærke Lys; de fire Musikcorps spillede, Drengene sang deres Chor, Mængden jublede og paa Pladsen udenfor Kirken bleve flere hundrede Petarder affyrede. Det var en Larm som om Himmel og Jord skulde forgaae! Endnu engang raabte Munken fra Talestolen sit Evviva; Mængden gjentog det,

og hermed var den nye Helgen installeret i den til hans Tilbedelse bestemte Kirke. At endeel af Lazeronerne, der saa ivrigt havde onsket ham at leve, ogsaa havde baaret Omsorg for at leve selv, derom overbevistes flere af de Fremmede, der efter at være slupne igiennem Trængslen ud af Kirken, forgiæves søgte efter deres Lommetørklæder, Tegnebøger etc. Om Aftenen, og hver Aften i den paafølgende Uge, da der læstes Messer for San Francescos Alter, var Kirkens Façade illumineret, og prydet med Transparenter.

— Den spanske Digter Tirso Molino var den, der først dramatiserede det glimrende Stof „Don Juan". Efter dette bearbeidede Moliere sin: „Festin de Pierre," hvilken derpaa har tjent alle følgende Dramaer og navnlig Mozarts Opera til Grundvold. Don Juan er en aldeles historisk Person; hans Familienavn var Tenoris, Sevilla den fornemste Skueplads for hans Eventyr. Forhaanelsen af Statuen, der viser sig som Giæst, har allerede den første Bearbeider laant fra Folkesagnet. Hans Navn er nu forglemt; af de 300 dramatiske Digte, han skal have skrevet, har man i Spanien endnu kun 80, i de andre Lande maaskee ikke et et eneste. Tirso de Molino var Munk, og døde 1648 som Prior i et Kloster; hans egentlige Navn var Gabriello Tellez.

— Den alderstegne Digter, Ludwig Tieck, som nyligt har udgivet en Roman i to Bind: „Vittoria Accorombonì," har af Kongen af Preussen erholdt en aarlig Pension af 4000 Rthlr., (5330 Rbdlr.) af det Fond, som er bestemt til Opmuntring for Kunster og Videnskaber. Monarken har underrettet Digteren om denne Naadesbeviisning i et egenhændigt Brev, i hvilket han tillige indbyder ham til at tilbringe nogen Tid af hver Sommer paa det kongelige Lystslot: Sans=Souci.

— I Naplus, (det gamle Sichem) i Syrien leve endnu nogle faa ægte Descendenter af Israels ti Stammer. De bevare endnu stedse deres gamle samaritanske Pentateuch, og iagttage paa Spidsen af Bjerget Garizim den samaritanske Gudsdyrkelses Ceremonier og Offringer. Da den forrige brittiske Generalconsul i Damascus gik forbi Kirkegaarden ved Sichem, der ligger ved Foden af Garizim, saae han to Samaritanerinder, hvis Blikke med Vemod dvælede paa Gravene, hvori deres Slægts Levninger hvile, der truer med, snart ganske at forsvinde fra Jorden. Da han nærmede sig til dem, spurgte de ham med den dybeste Kummer, om han ikke kiendte noget Sted paa Jorden, hvor der endnu fandtes Nogle af deres Folk, og bade ham, at han, hvis han fandt Nogle, vilde sige dem i deres herværende Brødres og Søstres Navn, at de maatte komme tilbage til deres Fædres Land, for at deres Grave, naar de engang var uddøde, ikke skulde savne Pleie, og det hellige Bjerg Pillegrimme.

— Napoleon erholdt af Skolen i Brienne følgende Attest: Hr. Buonaparte, født den 15de August 1769, 4 Fod, 10 Tommer, 10 Linier høi, af god Constitution, fortræffelig Sundhed, lydig Characteer. Han har giort sit fierde Cursus, han er retskaffen og taknemlig, og hans Levemaade meget regelmæssig. Han har stedse udmærket sig i Mathematiken, kan temmelig meget Historie og Geographie, men er ikke kommet vidt i Øvelserne for det selskabelige Liv. Han vil blive en fortræffelig Sømand, og fortjener, at man optager ham i Skolen i Paris.

☞ Det artistiske Bilag for idag leverer Portraiter af Hertugen af Leuchtenberg og Gemalinde. Hertug Maximilian af Leuchtenberg, Prinds af Eichstedt, er en Søn af Eugene Beauharnais, og er født den 2den October 1817. Hans Gemalinde, Storfyrstinde Maria Nicolaiewna, er en Datter af den nuregjerende Keiser af Rusland, og født den 6te Aug. 1819. Det fyrstelige Par er formælet i Aaret 1839.

I det artistiske Extrablad see vi en Scene mellem tydske Haandværkssvende og Studenter:

En Student: (til de forbigaaende Svende) Was glotzt Ihr uns an, Ihr Knoden?

En Haandværkssvend: Was seyn mir Knoden? Dreck sinn mer, wer des sagt, der ist ein Esel! — und das sag ich!

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Ovartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge** og **Sverrig.** — Bidrag &c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af **Carl Borgaard.**

Søndagen den 11 October.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

41de Hefte.

Literatur og Kunst.

— Paa P. G. Philipsens Forlag er udkommet: Genfer-Noveller, efter R. Töpffer og Zschokke, oversatte af Theodor Schorn, første Bind, heftet 88 ß. Novellerne ere oprindeligt skrevne paa Fransk af Töpffer, som lever i Genf, ved hvis Academi han er Professor i Rhetorik og de skjønne Videnskaber, men Zschokkes frie Bearbeidelse er lagt til Grund for Oversættelsen. Det første Bind indeholder følgende tre Noveller: „Arven," „En Pukkelrygget" og „Col d'Anterne." Den lette, gemytlige Tone og det simple, fordringsfri Sprog i disse med Naturtroskab opfattede og paa interessante Situationer rige Livsbilleder, vil vist gjøre dem til en behagelig Underholdning for danske Læsere.

— I det saakaldte „Gutenbergs-Album," til Erindring om Bogtrykkerkunstens Jubilæum, hvortil alle Forfattere bleve anmodede om at levere Bidrag, har Friedr. Rückert skrevet følgende lille Digt:

Gutenbergs Album.

Vier Jahrhunderte sind geschwunden
Seit Du die schwarze Kunst erfunden;
Was hat sie der Welt für Gewinn gebracht?
— Den Bücherhaufen größer gemacht. —
Dir mögen die Wissenschaften danken
Für die Erweitrung der Geistesschranken,
Die Weltverbreitung der Gedanken.
Die Poesie steht gedankenvoll,
Und weis nicht was sie sagen soll.
Als sie, statt gesungen, ward gesprochen,
War ihr der eine Fittig gebrochen;
Als sie, statt gesprochen, ward geschrieben,
Ist im andern Fittig kein Kiel geblieben.
Nun, statt geschrieben wird gedruckt,
Hat sie des Todes Krampf durchzuckt.
Nur die Kritik,
Und die Politik,
Die beiden Tode der Poesie,
Ohne Druckerschwärze was wären sie?
Drum mögen dir diese beiden huldigen,
Die Poesie läßt sich entschuldigen.

— I det kongelige Bronzestøberie i München begynder man nu at gjøre Forberedelser til Støbningen af den colossale, af Schwanthaler modellerede Statue af Bavaria, der skal opstilles foran det bayerske Valhalla ved Regensburg. Haaret paa denne 82 Fod høie Kæmpestatues Hoved bølger i en Længde af 26 Fod ned over Nakken; gjennem Overarmens Huling kan et Menneske passere, og en Trappe vil komme til at føre gjennem Kroppen op til Hovedet. Otte hundrede Centner Bronze ville udfordres til dens Støbning.

— I Aaret 1812 forenede sig, i et velgjørende Diemed, for første Gang i Wien det dengang uhørte Antal af 590 Sangere og Instrumentalister til Opførelsen af et stort Musikværk i den k. k. Vinterrideskole. Denne Production blev optaget med enthusiastisk Bifald, og gav Anledning til Begrundelsen af „Selskabet af Musikvenner i den østerrigske Keiserstat. Det dengang valgte Værk, en af den udødelige Händels virkningsfuldeste og meest tiltalende Compositioner, har Selskabet valgt til Gjenopførelse ved den store Musikfest, som det forbereder sig paa at give den 8de og 12te Novbr. d. A. i den keiserlige Ridebane, under Medvirkning af 1000 Sangere og Instrumentalister. Man vil nemlig ved denne udføre: Timotheus, eller Musikkens Magt, stor Cantate i to Afdelinger, efter Drydens engelske Text, oversat af C. W. Rammler, og componeret af G. F. Händel, med forøget Ledsagelse af Blæseinstrumenter af W. A. Mozart. Ved forrige Aars Musikfest i Wien blev i samme Locale og af et lignende Antal af Deeltagere opført Mendelsohn-Bartholdys: Paulus.

— Musikforeningen i Kjøbenhavn har efter Forlydende ansat sin Concert paa Hoftheatret til Onsdagen den 25de dennes. Blandt de Instrumentalnummere, som ved denne ville blive bragte til Opførelse, nævnes Spohrs store Symphonie: Die Weihe der Töne, og blandt Vocalnummerne: Anden Acts Finale af Onslows: Skovhuggerens Søn.

Theater.

— Hr. Kammermusicus Kellermann, som for faa Dage siden atter er ankommen til Kjøbenhavn, vil Søndagen den 18de dennes give en stor Instrumental- og Vocal-Concert paa det kongelige Theater. — Concertgiveren vil paa sit Instrument, Violoncellen, spille følgende fire Nummere: Phantasie af Gervais, Elegie, componeret for Violin af Ernst, Divertissement over Favoritthemaer af Meyerbeer, og de oftere hørte, yndede Alpesange. Tvende Ouverturer ville blive udførte af det kongelige Capels Medlemmer. Hr. Faaborg vil synge nogle Romancer, samt i Forening med Hr. Sahlertz en Duet, og Madame Simonsen vil udføre tvende store Arier, af hvilke den ene er en her forhen ikke hørt Composition af Bellini, med Accompagnement af obligat Violoncelle.

— Vore to fortjente Sangere, Hhrr. Cetti og Sahlertz, ville mod Slutningen af denne Maaned i Forening give en Aftenunderholdning af blandet Indhold paa det kongelige Theater, til hvilken de have erholdt Løfter om Assistence af endeel af vore meest udmærkede Kunstnere og Kunstnerinder. Aftenunderholdningens Indhold skal nærmere blive anmeldt.

— Personalet af den italienske Opera i Paris har efter Londoner Saisonens Slutning i flere Afdelinger bereist de indre engelske Provindser, og givet Concerter i de større Stæder, forinden deres Tilbagegang til Paris, hvor den italienske Opera var bestemt at aabnes den 1ste October. To eller tre nye Operaer ville blive givne i denne Vinter, og man har ansat Rossinis „Semira-

mis" og „Moses" til at indstuderes paany. — Den sidstnævnte Opera har Componisten omarbeidet og forkortet, — Personalet bestaaer af Sangerinderne: Grisi, Persiani, Albertazzi, og Sangerne: Rubini, Tamburini, Lablache og Mario de Candia. Man havde ogsaa villet engagere Mad. Pauline Garcia Viardot, men hun forlangte ikke mindre end 1500 Fr. for hver Forestilling, og gjorde Fordring paa to Forestillinger ugentligt, hvilket for fer Maaneder udgjorde den lille Sum af 78,000 Fr.

— Fanny-Feberen raser endnu bestandigt fort i Yankeernes Hjerter og Hoveder. — Fanny Elßler har i mindre end to Maaneder indsamlet sig 20,000 Dollars. Billetter bleve solgte ved offentlig Auction og betalte med den firedobbelte Priis. I de fire Stæder, hvor hun er optraadt (New-York, Philadelphia, Washington og Baltimore) blev hun feteret af alle Classer af Selskabet, ligefra Præsidenterne og Landets første Familier, ned til den laveste Pøbel. Efter sin Benefice i Baltimore blev hun af den jublende Mængde trakket gjennem Gaderne hjem til sin Bopæl. Alle de Musikbander man havde kunnet overkomme, spillede endnu efter Midnat under hendes Vindue, for hvilket den forgudede Dandserinde viste sig, svingede sit Tørklæde og udkastede Blomsterbouqvetter. Kampen om disse Blomster var saa voldsom som om enhver af dem havde været en Hundredpundsnote.

— Balzac synes ikke at have ladet sig afskrække fra det dramatiske Forfatterskab ved den ulykkelige Skjæbne, der blev hans „Vautrin" til Deel, og ved hvis Fald et Theater med Directeur og Personale blev ødelagt. Han skriver atter et nyt Drama: „Mercadet".

— Conradin Kreutzer, Componisten til den paa alle tydske Theatre med Bifald optagne Opera: „Das Nachtlager in Granada", har nyligt bragt sin ny Opera: „Die beiden Figaros" til Opførelse paa Theatret i Braunschweig. Texten er af Treitsche bearbeidet efter Lystspillet af samme Navn, og danner en Fortsættelse af „Barberen i Sevilla" og „Figaros Giftermaal." Operaen har gjort overordentlig megen Lykke, og Componisten har Dagen efter dens Opførelse af Hertugen modtaget en kostbar med Brillanter smykket Daase. Kreutzer er i Slutningen af September afgaaet til Kölln, hvor han har faaet en Ansættelse som Capelmester og Concert-Directeur, og hvor hans Datter ogsaa er bleven engageret som Sangerinde.

Blandinger.

I en lang Række af Aar sad den vanvittige Jeannot hver Dag paa Pont des arts, og vakte alle Forbigaaendes Deeltagelse. Enhver kjendte ham, Enhver gav ham noget; han var ikke paatrængende, han tiltalte næsten ikke Nogen, men sad stum paa Broen, og modtog venlig hvad man rakte ham. Om hans tidligere Forhold vidste man intet andet, end at han engang havde været i en bedre Stilling, og nu ved ulykkelige Omstændigheder, i hvilke Revolutionen især havde Deel, saae sig nødt til at modtage Almisser. Han fandt sig i sine Lidelser med Taalmod og Hengivenhed, og aldrig afpressede hans Omstændigheder ham bittre Yttringer. Kun een Eiendommelighed besad den ellers saa rolige Mand, der i Paris næsten skaffede ham et Slags Berømthed, Saa ofte man nævnede hans Navn, blev han vred, ved dets Gjentagelse rasende, og ofte, især naar han mærkede, at det nævnedes med Vægt, faldt han i heftige Krampetrækninger. Forgjæves søgte man i lang Tid at komme paa Spor efter Aarsagen til denne sælsomme Egenhed. Hans Død løste endelig Gaaden, og i de Papirer, som fandtes efter ham, gav han selv Nøglen til hiin Afsky for sit Navn, som hidindtil var Alle ubegribelig.

Jeannot la Pelissière, saa heed Manden, var Søn af en velhavende Borger i Paris. Revolutionens Rædsler beroveде Faderen den største Deel af hans Formue; Sønnen drev nu Haandteringen, og søgte ved Industrie og Virksomhed at ernære Familien. I denne Hensigt nødtes han til at gjøre en lille Reise til Provindserne. De grusomme og mistænksomme Magthavere dreve just dengang deres Skarpretterhaandværk med utrættelig Iver, og ogsaa Jeannots Fader vakte, under Sønnens Fraværelse, uden nogen antagelig Grund Robespierres og hans Hjelpershjelperes Mistro. Den gamle Pelissiere blev hentet ud af Sengen, og slæbt paa Skafottet. Sønnen kommer i samme Time tilbage til Paris. Hans Vei fører ham over Grevepladsen, og han seer Guillotinen i fuldt Arbeide. En tæt Menneskehob hindrer ham i at see Slagtofferet. Han spørger, hvem den Ulykkelige er, og fra tusinde Munde hører han Ulykkesordet: „La Pelissiére!"

Jeannot var nu sin Moders eneste Forsørger, og han arbeidede rastløst Dag og Nat for at underholde hende. Rædselsscenerne vedvarede endnu, og han forlod aldrig Huset uden den yderste Nødvendighed. Men ogsaa dette var en Grund for Banditerne til Mistanke og Had. En Aften da han sad med sin Moder ved et tarveligt Maaltid, hørte han en vild Larmen paa Gaden. Pludseligt lyder Raabet: „La Pelissiére!" Moderen løber til Vinduet og aabner det, der falder et Skud, og den gamle Kone synker død paa Gulvet.

Saaledes havde for anden Gang hans eget Navn gjort et frygteligt Indtryk paa ham; og i hans stille og afsondrede Fremtidsliv opstod der altid en høist ubehagelig Følelse hos ham, hvergang man nævnede ham ved hans Navn. Det forekom ham uvilkaarligt som om der maatte være knyttet en Ulykke til denne Lyd.

Revolutionen var endelig forbi, og en Forretning bragte Jeannot tilfældigviis i en vakker Fabrikants Huus. De to Mænd bleve Venner, Jeannot blev snart en daglig Gjæst i Bremonts Huus, og fattede Kjærlighed til dennes Datter, den smukke Louisow. Louisow var ikke ligegyldig ved den unge Mands Tilbøielighed, og hun gav

ham strar sit Ja, da han anholdt om hendes Haand. Hans Humeur forbedrede sig mærkeligt siden hans Forlovelse; men kun den gamle Afsky for hans eget Navn hang endnu ved ham, og ofte, naar han i den fortrolige Kreds omtalte den Lykke, der ventede hans Fremtid, undslap uvilkaarligt den Yttring ham: „Alt vilde være godt, naar jeg kun ikke havde det fatale Navn!" — Fader og Datter vare for beskedne til at spørge ham om Grunden til denne Modbydelighed; han selv havde ved sine tidligere Ulykker antaget en indesluttet Characteer, og saaledes kom denne Sag aldrig til nærmere Forklaring.

Kort før Bryllupsdagen maatte Jeannot foretage en lille Reise til Dijon. En Dag, under hans Fraværelse, udbreder sig pludseligt det Rygte, at en Morder, som for to Aar siden havde giort Indbrud om Natten hos en Marqvise de la Ronciere, og dræbt hende, var endelig fængslet og henrettet i Dijon. Hans Navn skulde være la Pelisière. Bremont havde ogsaa hørt dette Rygte, men ingen videre Betænkninger giort sig derved. Først den følgende Morgen, da han i Moniteuren saae den officielle Beretning derom, blev Sammentræffet af Omstændighederne ham paafaldende. Jeannots Afsky for sit Navn, hans Taushed over Aarsagen dertil, hans lange Udeblivelse, og den Omstændighed, at han ikke havde skrevet til sin Ven eller sin Brud, — alt dette vakte en skrækkelig Uro hos Bremont. Han besluttede imidlertid ikke for det første at meddele sig til Louison; men uheldigviis gaaer hun ind i en Boutik; det Papir, hvori man indsvøber hvad hun har kjøbt, er et Nummer af Moniteuren; — hun læser, udstøder et Skrig, og falder død om i Modehandlerindens Arme.

To Timer efter indtræffer la Pelisière velbeholden i Paris, og hører og seer hvad der imidlertid har tildraget sig. Den fortvivlede Fader meddeler ham Alt, og erfarer nu af den ulykkelige Brudgom, at hiin Morder, der ogsaa bar det uheldsvangre Navn, var et ham ganske fremmed Menneske, som ikke i det fjerneste hørte til hans Familie.

Fra denne Dag var hans Navn ham den høieste Rædsel. Han flyede Verden, indsluttede sig i sit Kammer, og aabnede kun Døren for, liig en Fange, at indtage sin Næring. Hvo der nævnede ham ved hans Navn, var hans Dødsfiende, og maatte være fattet paa de vildeste Udbrud af hans Raseri. Hans Tilstand gik efterhaanden over til en dyb Sløvhed eller rettere til et roligt Vanvid, og da den lille Rest af hans Formue snart var fortæret, indfandt han sig dagligt paa Pont des arts for at modtage Almisser. Aaret 1828 forløste ham fra hans jammerlige Tilværelse. Han døde med de Ord: „Det frygtelige Navn!"

Med Ingemanns Portrait.

Under Sorøs Lundeskygger gaaer den Barde from
og blid;
Aanden dvæler ved de store Glimt af Danmarks
svundne Tid. —
Hvad han, varmt begeistret, skuer, tolker han ved
Harpens Klang. —
Gjennem Secler Fædrelandet takfuldt mindes vil
hans Sang!

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge og Sverrig.** — Bidrag 2c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet

af

Georg Carstensen.

Redigeret af **Carl Borgaard.**

Søndagen den 18 October.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

42de Hefte.

Literatur og Kunst.

Af H. C. Andersens: Billedbog uden Billeder, vil inden Nytaar hos Viewegg & Comp. i Braunschweig udkomme en af Major Jenssen besorget tydsk Oversættelse, forsynet med et Tillæg af Billeder efter Tegninger af Professor Oesterley. Af Billederne er et Par vakkre Proveblade hidkomne.

Theater.

Den i Paris d. 18de Mai d. A. førstegang opførte og ofte med særdeles Bifald gjentagne Opera i tre Acter, „Zanetta," Texten af Scribe, Musikken af Auber, bliver nu af Hr. Skuespiller Overskou oversat til Opførelse paa det kongelige Theater.

„De Uafhængige," Lystspil i tre Acter af Scribe, oversat af Hr. Professor J. L. Heiberg, indstuderes i denne Tid, og vil strax efter „Maurerpigen" blive bragt paa vor Scene. Rollebesætningen er følgende: Dhennebon, Contoirchef: Hr. Phister; Emilie, hans Kone: Fru Heiberg; Esther, hendes ældre Søster: Jfr. Nyge; De Rouvray, Deputeret: Hr. Stage; Edgard de Saint Rambert, hans Neveu, Officier: Hr. Holst; Madam Rigaut, Esthers Huusholderske: Mad. Winsløw.

Chronik.

(Af et Brev fra Rom). — Den 18de Septbr. feirede de danske Kunstnere i Rom hans Majestæt Kongens, deres ophøiede Velynders og Beskytters, Fødselsdag med et Festmaaltid. Her, hvor Romerne endnu ofte med sand Begeistring mindes Fyrstens Nærværelse, og hvor Lærde og Kunstnere ikke kunde finde Ord nok til hans Roes, følte man en Trang til at udbringe Monarken i det fjerne Fødeland en Lykønskning, med det varme og hjertelige Ønske, endnu i mangt et Aar at hilse denne Dag som Festdag. Ogsaa for hendes Majestæt, Dronningen og H. k. H. Kronprindsen bleve Toaster udbragte. En munter, gemytlig Stemning, som i de kjære danske Familiekredse, herskede i det lille, af ti Landsmænd bestaaende Samfund.

De fire Masker i den italienske Comoedie:

Pantalone, Arlechino, Brighella og il dottore di Bologna.

(Fr. Mercey: Le Theatre en Italie)

De fire nyere Masker i det italienske Skuespil danne den naturlige Overgang fra de folkelige Typer i „Comedia dell'arte" til Personerne i Characteerskuespillet. — Pantalone, Arlecchino, Brighella og den bolognesiske Doctor repræsentere hver for sig en Characteer, der er tilskaaren som deres Costumer. — Hvoraf kommer det, at Polichinello og Scaramuccia staae udenfor denne lille Gruppe? Analogien mellem disse Buffoner er saa stor, og deres dramatiske Manerer ligne hinanden saa meget, at man har Møie med at udfinde Grundene til en saadan Udelukkelse. Maaskee findes der ogsaa kun en eneste, Manglen af Maske. De Stykker, hvori de fire Masker spille, ere i Almindelighed kun løse Udkast, som kun adskille sig fra Folkefarcerne i Florents, Rom og Neapel ved Nuancer, der ere vanskelige at opfatte. Den Troskab, hvormed enhver af disse Personer vedligeholder sin Characteer, er den væsentligste af disse Forskjelle. Den venetianske Pantalone og den bolognesiske Doctor ere Mænd af den fine Verden, værdige Fædre i denne Green af den italienske Buffofamilie; Arlecchino og Brighella, der i de venetianske Lande kaldes de to Zanier, høre til Folket, og spille Tjenere.

Pantalone er almindeligt en god Borger, som driver sin Handel redeligt, lever simpelt og har et noget plumpt Udvortes. Han har næsten altid to unge og smukke Piger at bevogte, og det er meget sjeldent, at han ikke bliver bedraget af et idetmindste ligesaa stort Antal af Elskere, der vinde hans Kammerpige eller hans Tjenere for sig. — Hans Costume er endnu det samme som for to hundrede Aar siden; han har bevaret den gamle venetianske Klædning, Knæburerne, den store Kjole af sort Klæde eller af trykket Stof, den høie uldne Hue, de carmoisinrøde Strømper og de tyrkiske Tøfler. Pantalone, som allerede under Venedigs blomstrende Periode, var sparsommelig, er med Tiden, og efterat Republikens Sager havde taget en ganske anden Vending, bleven paaholden og gjerrig, og lader sig ikke mere saa let tage ved Næsen.

Doctoren har, ligesom Pantalone, Fordringer paa Værdighed og paa noble Manerer. Han er desuden Lærd og Retskyndig, og maa altsaa stamme fra Bologna. Denne Stad har til alle Tider gjort sig til af at have den første Rang i Videnskabelighed; den erholdt endog i Middelalderen det characteriserende Tilnavn: „Den Lærde." — Doctoren kalder sig Graziano. Digteren Lucio var den første, der i Aaret 1560 førte ham fra Folkesagnet op paa Scenen. Doctoren er nødvendigviis en stor Pedant; han veed kun lidet og veed det meget slet, men troer at vide det godt. Hans Uvidenhed gjør hans Pedanteri meget morsomt. Han citerer ved enhver Leilighed, men altid aldeles ubeleiligt, latinske Floskler, som han radbrækker, eller mythologiske Billeder, som han vender op og ned paa; snart forvandler han

Cyparisse til en Kilde og Biblis til en Cypres, snart lader han vor Skjæbnes Traad afskjæres af de tre Gratier, og Venus's Toilette besørges af Parcerne; — og alt dette gjør han med en mageløs Aplomb og med hele Dumhedens Frækhed. Doctoren indlader sig, som alle selvtilfredse Folk, gierne paa Satiren; men Ondskaben lykkes ham ikke bedre end Lærdommen.

Efterat være bleven Advocat, seer Signor Graziano kun klart i de Sager, som man ikke har overdraget ham. Doctoren har vedligeholdt de bolognesiske Professorers og Advocaters Costume. Ligesom Pantalone, er han beskyldt for Gnieri, og den Maske, som bedækker hans Næse og hans Pande, er opfunden for at minde om en stor rød Plet, der udbredte sig over Ansigtet paa en Jurist paa den Tid; — dette er idetmindste den traditionelle Forklaring, som Folkecomediens Annaler have overgivet os. I mere end et Aarhundrede har Doctoren været ude af Moden; Venedig og Milano have næsten forviist ham fra deres Theatre; han er flygtet til sin Fødeby Bologna, og der seer man ham endnu.

Doctoren og Pantalone have, uagtet den Vigtighed og Alvor, som de affectere, altid været Stof til Latter for deres Medborgere. Bologneserne og Venetianerne gjøre sig lystige over deres Gjerrighed, og kalde dem Doctor Skyllevand og Pantalone Brødskorpe. De fremstille dem, naar de engang ville gjøre sig tilgode, siddende ved et udækket Bord, spisende Vandsuppe, og drikkende Viin, som er øst af Brønden; de lade dem delicatere sig med et Æg, af hvilket de beholde Blommen for sig, give deres Koner Hviden og Børnene Vandet, som det er kogt i, med den Forsikring, at dette Maaltid er det usyldigste af alt hvad der kan fyldes i Maven. Spøgefuglene fortælle endnu mange lystige Historier, i hvilke disse to Masker have været Heltene, eller snarere Offrene. Pantalone har især deleshed altid Ulykken med sig. Han har alle de smaa Fordomme, og i visse Henseender den samme Uvidenhed, som hans canalomflydte Medborgere, der saa sjeldent vove sig paa det faste Land, og for hvilke et Træ, en Hest eller en Vogn ere ligesaamange Underværker. Pantalone har imidlertid ofte rullet fra en By til en anden i en elendig Leiecarosse, men han har aldrig mere end engang besteget en Hest, og da han ved Omstændigheder, der vare uafhængige af hans Villie, midt paa Ridetouren fandt sig liggende med Ryggen imod Landeveien, svoer han ved San Marco, at man ikke oftere skulde træffe ham der. Dette hans eneste ulykkelige Forsøg i Ridekunsten blev ledsaget af alskens snorrige Begivenheder, som de lattermilde Fastlandsbeboere fortælle. Den Leiecameel, som Pantalone havde besteget, var pludseligt bleven stædig; Arlecchino, hans Tjener, lod saamange Stokkeprygl regne ned over dens Bagdeel, at den, drevet til det yderste, slog bagud og gav ham et mægtigt Mavespark. Den forbittrede Arlecchino tog en Steen op og kastede den efter Hesten, men sigtede saa ubehændigt, at den istedetfor at træffe Dyret, ramte hans Herre midt paa Ryggen. Pantalone vendte sig hylende og udstødende Forbandelser, og saae Arlecchino, der fulgte ham noget fra og holdt sig paa Maven.

— Hvilket forbandet ondskabsfuldt Dyr man der har givet os! raabte han; i det samme Dieblik da den slog Dig for Maven, har den givet mig et Spark midt i Ryggen!

Det skjønne Bergamo er de to Tjeneres, Brighellas og Arlecchinos Fødeland. Bergamo har altid været Maalet for de vittige Hovedets Pilekast i det øvrige Italien, der behandler sine mindre polerede Landsmænd som Ignoranter og Klodrianer. Imidlertid ere Bergamaskerne hverken dummere eller klogere end deres Naboer, Milaneserne og Venetianerne. To Anecdoter ville, skjøndt paa en indirecte Maade, gjøre os bekjendte med de to comiske Tjenere, der stamme fra Bergamo.

En Forpagter i Bergamo havde paalagt sin Avlskarl, Girolamo, at kiøbe syv Æsler. Girolamo begav sig tilfods til Markedet i Nabobyen, kiøbte Æslerne, betalte dem, besteg det ene af dem for at vende hjem igjen, og drev de andre for foran sig. Da han var kommen til Forpagtergaarden, og førend han endnu har sat Foden paa Jorden og banket paa Porten, tæller han sine Æsler, og finder at der er kun sex. — Det syvende maa være kommet fra mig paa Veien, tænker han, og i al Hast farer han tilbage mod Landsbyen, hvor han havde gjort Indkiøbet, idet han overalt søger det Æsel, der mangler ham, og som han selv sidder paa. Han gjennemkrydser Byen til alle Sider, rider omkring i Omegnen, spørger alle Forbigaaende, men kan ikke finde Dyret, som han har mistet. Han tilbringer Resten af Dagen og hele Aftenen med at søge, saa at tilsidst det stakkels Æsel, han rider paa, halvdødt af Træthed og Sult, staaer stille og vil ikke bære ham længer. Ved denne Modstand faaer Girolamo Dinene op; han slaaer sig for Panden og raaber: „Jeg Dumrian, som søger det Æsel, jeg har under mig!"

Denne tykhovedede Karl er Arlecchino. Ved andre Leiligheder mangler han imidlertid hverken Snildhed eller Listighed.

Naar Spotterierne med Arlecchinos Landsmænd bleve altfor grove, og naar Florentinerne satte sig i Spidsen for de uforskammede Drillere, og overvældede dem med deres Epigrammer, saa svarede Bergamaskerne dem med den lille Historie, vi nu ville fortælle.

Engang, da Florentinerne havde været endnu ondskabsfuldere end sædvanligt, og deres Spot havde drevet Bergamaskerne til det Yderste, besluttede disse at hævne sig paa en Maade, der gjorde dem Ære. De sendte en Deputation til Florents, der, da den var indladt i Academiets Sal, tiltalede de forsamlede Lærde saaledes: I behandle os som Dosmere, og troe Eder klogere og lærdere end os. Velan! vi komme for at udfordre Jer til en lærd Veddestrid; Bergamo skal være Kamppladsen, Venetianerne og Bologneserne skulle være vore Dommere Florentinerne optoge med en Haan, som de ei engang søgte at skjule, den dem tilkastede Handske. Det blev vedtaget, at en Deputation af lærde Florentinere skulde begive sig til Bergamo, og der med et lignende Antal af denne Stads Lærde disputere over de subtileste Materier.

Dagen for den til Kampen bestemte Dag, medens de høilærde Florentinere endnu vare paa Reisen, samlede Bergamaskerne alle de lærdeste Folk i Byen, alle dem, der kunde tale Latin eller Græsk. De lode Nogle klæde sig som Bønder, Andre som Tjenere og Opvartere; de unge Knøse, som endnu ikke havde Skjæg paa Hagen, klædte sig som Opvartningspiger i Værtshusene. Saasnart man meldte, at Florentinerne vare i Nærheden, begave alle vore improviserede Skuespillere sig paa deres Pladser paa Landeveien, i Skjænkene og Værtshusene, og opfyldte Stadens bedste Hoteller.

De rigt klædte Florentinere vare allerede nær ved Bergamo. En af dem saae ved Veien en stor Bondeknold, som hakkede i Jorden. „Hvormange Mile er der endnu til Bergamo?" spurgte han, idet han saa godt som muligt efterlignede den tunge bergamaskiske Dialect. „Tre Mile," svarede Bonden ham i det bedste Latin. Da man fik Bergamo i Sigte, gjorde man Holdt i en Landby tæt for Forstæderne, for at forfriske og hvile sig lidt, for man holdt sit Indtog i Staden. De bankede paa Døren til et lille Værtshuus; Værten hilser dem i ciceroniansk Stiil, og citerer Horats og Anacreon, idet han fylder deres Bæger. Staldkarlen, til hvem de overgive deres Muuldyr, svarer dem paa Latin; Pigen, hvem en af de unge Viismænd vil omfavne, flyer ham med et Udbrud, laant af Seneca. De forbausede Florentinere stirre paa hinanden. Naar Pøbelen i Bergamo udtrykker sig saaledes, hvordan maa da de Lærde af Profession ikke være? De forsage imidlertid ikke, stige op paa deres Muuler, og drage til Stadens Porte. Deres Forbauselse vorer, da Skildvagten hilser dem med et Vers af Odysseen. Men da de, i de for dem bestemte Hoteller, høre Tjenerne og Lastdragerne udtrykke sig paa Latin i det fortræffeligste Sprog, da Verten, efterat have modtaget dem med en prægtig Tale i græsk Prosa, fører dem i Spisestuen, hvor Kokken og Opvarterne tilbyde dem deres Tjeneste i et blomstrende Sprog, der havde gjort Apicii Huushovmester Ære, saa forvandledes deres Forbauselse til Forstening. De tænkte ikke mere paa andet end at undgaae Skammen af et offentligt Nederlag, afsloge Kampen under det første det bedste Paaskud, og skyndte sig atter paa Hjemveien, idet de svore ved Hercules, at Bergamo, langt fra at være uvidende, endnu mere end Bologna fortjente Tilnavnet, den Lærde.

Man har paastaaet, at en af disse aandfulde og skjælmske improviserede Tjenere, efterat have fundet Vinen i Værtshuset god, har faaet Smag for Haandteringen, og at denne Spøgefugl er ingen Anden end Brighella, den listige Kompan, som siden har glemt sin Latin.

Disse to Nuancer af den bergamaskiske Characteer gjøre os bedre end en lang Analyse bekjendte med de to Tjener Arlecchino og Brighella, der ere lige saa forskjellige i Costume som i Manerer og Evner. Brighella er ligesaa behændig og snild som Arlecchino er enfoldig og naiv. Brighellas Dragt fremstiller et Slags barokt Livrée; hans Maske er af bruun Farve, hvormed man har villet characterisere den solbrændte Beboer af Høiene omkring Bergamo. Scapin, Fenocchio og Fiqueto ere Derivationer eller Transformationer af Brighellas Person.

Harleqvin gjør Fordring paa Vittighed, men han er altid naiv indtil Plumphed. Hans Costume er, som man veed, meget broget. Det er laant fra en fattig Djævel af en Tjener hos en Læge, som opsamlede alle de Klude han fandt paa Gaden, for dermed at lappe Hullerne paa sine Klæder; hans flade og forslidte Hat af et Slags militair Form, er en Tiggers, der har arvet den efter en Soldat; den Harehale, der smykker den, er paa engang et Symbol paa Personens Mod, og en sædvanlig Pynt for Bønderne ved Bergamo.

Vort Aarhundrede, der har, om ikke ødelagt, saa dog forandret Alt, har ikke kunnet frarive nogen af disse italienske Buffoner deres Masker. De have trodset Publicums Ubestandighed, Forfatternes Luner og Modens Tyranni. Pantalone, Brighella og Arlecchino have overlevet Republikken, de ti Mænds Raad, og de tre Statsinqvisitorer. Og hvad er det da, der gjennem alle Revolutioner og Catastropher har bevaret dem? — Deres Popularitet! —

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge** og **Sverrig**. — Bidrag 2c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

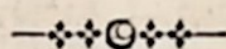
Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af **Carl Borgaard.**

Søndagen den 25 October.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

45de Hefte.

Brudstykker af en catilinarisk Oration

over det Thema:

Hvad skal der blive af Tonekunsten?

eller

Nød- og Stødsuk af en gammel, scilicet fordærvet Kunstven.

(Allgem. musik. Anzeiger.)

Qvousque tandem abutere patientia nostra? — og endnu engang spørger jeg: Hvad skal der blive af Tonekunsten, — men in specie af Vocalmusiken, — naar det nu indirængte, mere og mere om sig gribende System vedvarer, og der ikke med al Alvor og samlet Kraft sættes en Dæmning mod Vandalismen? — Fordum var det Grundsætning og Primarhensigt, at Musiken skulde smigre Øret, og gjennem dette Organ bane sig Veien til Hjertet, for deri at vække behagelige Stemninger, — rørende eller glade Følelser, — eftersom i Vocalsatsen Textens Gjenstand bestemte samme. For at naae dette Maal beflittede man sig paa en smuk, udtryksfuld Melodi, hvilken da blev understøttet, forstærket og hævet af en anstøg, klar Harmoni. Sangeren spilte derved, som den sunde Fornuft byder det, en Hovedrolle, og Accompagnementet var for saavidt Syngestemmen underordnet, som den ved absolut Selvstændighed hverken utilbørligt maatte bedække, eller endnu mindre fordunkle den. Paa denne Maade traadte Sangen stedse lydelig og forstaaelig frem, for at virke velgjørende paa Øre og Hjerte. Alle store Mestere i den tidligere Tid have arbeidet efter saadanne, af Sandhed og Skjønhedsfølelse udsprungne Regler, og efterladt sig Værker, der vedvarende have begrundet deres Erindring. — Men hvorledes seer det nu for Tiden ud i Vocalcompositionen? Istedetfor en sammenhængende, flydende, følelses- og udtryksfuld Melodi hører man næsten ikke mere andet end afrevne, sønderlemmede Phraser, hvilke blive druknede i en forvirret, bizar, uhyre overlæsset Harmoni. — Høist unaturligt dominerer Orchesteret; Sangeren derimod spiller blot en Bifigur, saaledes at man med Ret kunde sige, at han ledsager Instrumenterne, istedetfor at disse som lydige Drabanter skulde staae ved hans Side. Derhos er Skrivemaaden ikke sjeldent saa overmaade lærd, svulstig og kunstlet, at det selv for det meest øvede Kjenderøie bliver en herkulisk Opgave, at fatte og forstaae den, og at hvad der skulde frembyde en Nydelse, bliver et trættende Arbeide. Den gamle, paa fast Grund baserede Regel, ikke at famle efter fremmedartede, altfor fjernede Tonarter, men kun at gaae ind paa de med Hovedtonen nærmest beslægtede, er ganske gaaet i Forglemmelse; hyppigt finde vi os strax efter Begyndelsestacterne hensatte paa en ganske heterogen Scalas øde Ø, uden at den egentlige Tonfarve endnu ret bestemt er funderet; ja man anstrænger og piner sig meget mere med Flid for at vise sig saa barok, vild, tøileløs og abnorm som muligt, og at træde alle Satsens Regler under Fødder. Modulationerne ere undertiden saa overlæssede og saa tvungent trukne frem ved Haaret, at ofte i en eneste Tact paa samme Tid Krydser og spanske Ryttere (×), enkelte og dobbelte Beer fremstille sig. Lærd, over maade lærd kan sligt maaskee være, — eller synes at være; — men hvortil skal dette nytte? — Naaer man Tonekunstens sande Maal ved forsætlige Vanskeligheder, som ovenikjøbet endnu gjøre Skaar i den forønskede fuldendte Udførelse? Visselig ikke! — Meget mere fjerner en saadan Behandling ganske fra dette Maal. Hvorledes kunne Toner tiltale Hjertet, der blive utilgængelige for Øret, som dog skal bane dem Veien dertil? Hvorledes kan en Musik virke, der vidt fjernet fra al Natur, kun dreier sig omkring i Kredsen af en kold, pedantisk Kunst? Er hiin Himlens Datter da bestemt til, liig Mathematiken, kun at beskjæftige Forstanden med algebraiske Combinationer? Nei, i Sandhed! — Sulzer siger i sin Theori under Artiklen: Musik: „Altsaa er ethvert Tonestykke, som ikke vækker Følelse, intet ægte Musikværk. Og om end Tonerne nok saa kunstigt fulgte paa hverandre, om end Harmonien var nok saa møisommeligt overlagt, og rigtig efter de mønsterværdigste Regler, saa er det Stykke, som ikke vækker nogen af de nævnede Følelser i vort Hjerte, dog intet værdt;" — en Dom, hvilken vist enhver fordomsfri, sund Menneskeforstand af fuldeste Overbeviisning maa tiltræde. Men hvoraf kommer det da, at mange Componister — (Den Afdøde kunde fra hiin Periode, da han endnu vandrede paa Jorden, nævne adskillige vidtberømte Notabiliteter) — fjernede sig saa vidt derfra, og søge Berømmelsens Culminationspunct i at udmærke sig ved svulstige, overlæssede og blytunge Harmonifølger? Skulde der maaskee mangle dem et vist Noget, hvilket man pleier at titulere — Genie, — og deres Stræben derfor være rettet derpaa, at tilsløre hiin Defect med tilsyneladende Kunst eller mystificerende Kunstleri? — Næsten skulde man troe det. — Kunsten kan Enhver lære; — men Geniet maa være medfødt. Vistnok er det langt lettere at opdynge lærd Accordværk paa hinanden, og at gjennemstreife det hele Harmonisystem med Escadroner af × og ♭♭, end med faa Toner og simpelt Accompagnement at frembringe store Virkninger; til hiint behøver man kun Forstand, Hoved og theoretisk Skolelærdom, men til dette Aand, Hjerte og fiin Følelse. En eneste Node, anbragt paa rette Sted, er ofte mere værd end hele fuldsværtede Blade. — Ikke meget bedre gaaer det i Instrumental-Compositionen; mægtige Masser maae operere, — alle Kræfter blive tagne under Beslag, — alle Drivhjul satte i Bevægelse, for i Dunst og Taage at levere — et Slag i Skyerne. — Barok Uforstaaelighed, Svulst, og en Sum af Sværheder høre til Dagens Orden, og omhylle med en arrogant pralende Nimbus aandelig Fattigdom, Mangel paa Opfindelseskraft og Ideetyndhed. — Synes det dog ikke ofte, som om et undveget Daarekistelem havde sammenkastet slig rapsodisk Bombast? Snart turde vel ved Nøglen det sædvanlige Fortegn blive erkjendt for hensigtsløst og unyttigt. — Man kan oekonomisere; man behøver, for at promenere paa alle Tonstiger,

istedetfor hine undværlige Signaturer, blot at sætte foran enhver enkelt Node den tilfældigt nødvendige Qvadrat, ♮, — et ♯ eller × —, et ♭ eller ♭♭ —; man begynder, verbi gratia, i C—dur, kaster i 6te eller 8de Tact til morende Selvoverraskelse Ankeret ud i Fis—moll, og lander ved Slutningen ad libitum ved den transatlantiske Kyst af Des-maggiore eller As-minore. — Men dette vil nu være den nye Skoles Triumf, Smagens Chimborassohøide, Tidsaandens nonplus ultra, — Forfaldet af vor herlige, fra det høie Guddomssæde til Menneskehedens Lyksaliggjørelse nedsendte harmoniske Kunst! —

Literatur og Kunst.

Pastor N. F. S. Grundtvig har i denne Tid udgivet det angelsachsiske Digt „Phenix-Fuglen," med Indledning, Fordanskning og Efterklang; et Resultat af hans Reiser til England 1829—31. Fra samme Haand er udkommet: „Skjalde-Blik paa Danmarks Stjerne," en Samling af fædrelandske Taler, Foredrag og Sange.

— Paa A. F. Høsts Forlag er udkommet: „Fiirkløveret," Novelle af Dr. Sophus, (Forfatter til: „To Venners Noveller," „Høreren og Taterpigen" etc.) første Deel.

— Af det belletristiske Maanedsskrift, „Salonen," redigeret af G. Siesbye, er første Binds første Hefte udkommet. S. S. Blicher har til dette Hefte leveret en lille Novelle: „Julianes Giftermaal;" H. C. Andersen en Vaudevillemonolog: „Mikkels Kjærlighedshistorie," og et Børneeventyr; H. P. Holst tre Smaadigte, og af Redacteuren selv finder man et meget smukt Digt: „Folkesympathi."

— Under Titlen: „Was ich erlebte," har vor Landsmand, Professor Henrik Steffens i Berlin ladet udgaae de to første Dele af en Selvbiographie, der indeholde interessante Skildringer af Forfatterens aandelige Udvikling, og af Forholdene her tillands i hans Ungdomsaar. Fred. Schaldemose besørger en dansk Oversættelse af dette Værk, hvis første Deel i disse Dage er udkommet hos Boghandler Steen.

Theater.

I Lucca er nyligt med Bifald opført en ny Opera, „Giovanni da Procida," Text og Musik af Fyrst Joseph Poniatowsky. Sgra Carolina Ungher har tilligemed Sgra Strepponi og Tenoristen Iwanoff, udført Hovedpartierne.

Den gamle Sangerinde Madam Giuditta Pasta, som allerede i længere Tid havde trukket sig tilbage til et roligt Liv paa sin herlige Villa ved Comosøen, og kun stundom ladet sig høre i Milano ved Concerter og Forestillinger i velgjørende Øiemed, har efter Opfordring fra St. Petersborg, bestemt sig til at gjøre en Kunstreise til denne Stad. Paa Gjennemreisen er hun i Wien optraadt paa Kärntnerthortheatret og har med overordentligt Bifald udført Scenen af „Norma" og „Anna Bolena." „I begge disse Forestillinger," — siger Anmelderen i Allgemeine Theaterzeitung, — „viste det sig umiskjendeligt, at Mad. Pasta endnu er i Besiddelse af hiin grandiøse Opfatningsmaade, hiin Kunstadel, hiin Sands for det Naturlige og Sande, som vi stedse have beundret hos hende. Tiden, den ubarmhjertige Forstyrrer af physiske Kræfter, har ikke berøvet det Inderlige, Aandfulde, af hvilket hun stedse var vant til at skabe og uddanne sine Fremstillinger, noget af dets Magt og Drivekraft, ja selv i Stemmen troer jeg ikke, idetmindste ikke i de høiere Chorder, at have iagttaget nogen saadan Aftagelse, at det skulde være blevet til nogen Nødvendighed for Organet at søge Effect i overdreven Kraftanvendelse. Meget mere mener jeg at have bemærket, at Mad. Pasta, paa ægte Kunstnerviis, med Forsæt undgik disse forcerede Effectmidler, hvori andre Sangerinder have bragt det til saa stor Fuldkommenhed. Hendes altid lovprisede Virtuositet i den declamatoriske Sang, hendes fortræffelige, af Rollens Aand inderligt gjennemtrængte Spil, erhvervede hende nu atter udeelt Anerkjendelse."

Sangerinden Sabine Heinefetter foretager ogsaa en Kunstreise til St. Petersborg. (Fra det franske Dampskib, der bragte hende paa Kjøbenhavns Rhed, gik hun i Tirsdags iland i nogle Timer, og besaae endeel af Stadens Mærkværdigheder.)

— Gjenoptagelsen af Isoards: „Joconde," paa Opera comiqve i Paris, har havt et saa glimrende Udfald, at dette Theaters Bestyrelse har besluttet at gjøre et Forsøg med, paany at optage flere, endnu ældre Compositioner, i dets Repertoire. Begyndelsen hertil vil blive gjort med Gretrys: „Richard Løvehjerte." Denne i tidligere Tider meget berømte Opera er nu ogsaa med Held bleven bragt paa Scenen i Berlin.

— Paa Kärntnerthortheatret i Wien har en ny Opera, „Alfred den Store," Text af O. v. Müller, Musik af Capelmester W. Reuling, gjort Lykke. Musikken til denne Opera er Componistens første større Arbeide,

— Operaen i Berlin vil komme til at lide et betydeligt Tab, idet den berømte Sangerinde, Sophie

Love, forlader den, og gaaer til Paris, hvorfra der er gjort hende meget fordeelagtige Tilbud. Hendes Engagement i Berlin indbragte hende aarligt 7000 Rthlr. (9300 Rbdlr.)

Blandinger.

— Johanna Schopenhauer fortæller i hendes „Jugendleben und Wanderbilder" følgende Anecdote: En rig Gnier i Danzig, eiede tre Huse, der vare meget forfaldne, og vilde, uagtet hyppige Advarsler, ikke lade dem understøtte eller reparere. Pludseligt styrtede Husene sammen og knuste den største Deel af Beboerne. Kun Faa reddede deres Liv, og blandt disse befandt sig paa en tragicomisk Maade Ophavsmanden til Ulykken, Eieren af de indstyrtede Huse. Det egensindige Tilfælde havde villet, at den Gjerriges Stol tilligemed det lille Bord, der stod foran den, just skulde staae paa den eneste Deel af Bygningen, der blev tilbage, da Alt rundtomkring styrtede sammen. Ganske isoleret, høit oppe i Luften, i Slaaprok og Nathue, sad Aagreren for Alles Øine; den gamle modbydelige, bævende og næsten halvdøde Skikkelse ramtes ikke af en eneste af de endnu rundt om ham nedstyrtende Stene og Bjelker. Dybt under ham larmede med vild Haan en rasende Mængde, beredt paa at holde Dom over ham naar han kom ned. Først senere, da det hele Rum var bleven omgivet med Vagt, og Tilskuerne adsplittede, vovede man at hente den af Angst livløse Gamle ned fra hans høie Plads, og bringe ham i Sikkerhed.

Med Skizzen: Den ængsteligt Ventede.

Storm var det nyligt og Slud; vildt taarnedes oprørte Bølge;
Snekken man vented' alt længst, ak, er den ikke forliist!
Gubben det speidende Blik saa vidt over Havet udsender;
Moderen beder til Gud: Bring ham dog frelst til vor Favn!
Meest dog i Datterens Træk sig Vemod og Længsel udtaler:
Venter en Broder hun hjem? — nei, det vist Beileren er!

☞ Med dette Hefte følger en Anmeldelse af: „Luthers Leben und Wirken," von Jäkel. Bestillinger modtages hos Boghandler A. F. Høst, hvor 1ste Hefte erholdes.

Uforudseelige Omstændigheder foranledigede, at det for Portefeuillens 42de Hefte bestemte artistiske Extrablad kun blev Halvdelen af Abonnenterne tilbragt. Hvor det i hiint Hefte manglede, vil det findes vedlagt Dagsheftet.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge** og **Sverrig.** — Bidrag 2c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet af
Georg Carstensen.

Redigeret af Carl Borgaard.

Søndagen den 1 November.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

44de Hefte.

Literatur.

Under Titlen: „Germaniens Völkerstimmen" agter en Dr. Firmenich i Berlin at begrunde et for alle tydske Folkestammer fælleds Nationalværk, i hvilket alle de mange og forskjelligartede Dialecter i det tydske Sprog skulle sammenstilles i slægtordnet Oversigt. Udgiveren opfordrer Forfatterne i alle germaniske Lande, saavidt det tydske Sprog rækker, til at levere ham Bidrag af Digte, Sagn, Legender, korte Fortællinger etc., i de respective Provindsers, Landskabers, Cantoners, Byers og Stæders Dialecter, saaledes som de i vor Tid blive talte af Folket. Henimod 120 tydske Lærde og Forfattere have allerede lovet ham deres Bistand til dette Værk. I et Anhang vil Dr. Firmenich ogsaa meddele danske, norske, islandske og laplandske Digte, og han har i den Anledning anmodet en af vore Forfattere om at levere nogle Digte dertil, ledsagede af en ordret tydsk prosaisk Oversættelse, hvilken han derpaa vil bringe over i tydske Vers (!!!)

Kunst(er.)

De to fremmede Kunstnere, Herrerne Kirchner og Künstler, som i den senere Tid have gjort Kunster i Kjøbenhavn, ville efter Forlydende snart forlade Danmarks Hovedstad. Man vil paastaae, at Theatrets Damer og Damernes Lopper (sit venia verbis!) skulle være meget glade over at slippe af med slige farlige Rivaler; men den første af disse Paastande kunne vi dog umuligt fæste nogen Liid til.

Theater.

Det nye Lystspil: „De Uafhængige" kan ventes opført paa det kgl. Theater i næste Uge.

— En ny Ballet: „Den forelskede Djævel," paa hvis Udstyrelse der er anvendt store Bekostninger, opføres i denne Tid med Bifald paa den store Opera i Paris.

— Den fortræffelige franske Skuespiller Saint-Aubin, tidligere Medlem af det Delcourske Selskab i Berlin, og givt med den af det danske Publikum saa meget yndede Mlle Lancestre, vil i denne Vinter med sit Selskab give franske Skuespil i Dresden. Forestillingerne skulle aabnes den 4de November med Delavignes: „Lécole des vieillards."

Blandinger.

Den hos os noksom bekjendte X. Marmier har nyligt forøget de Franske Kilder til Kundskab om Norden med et nyt Værk i to Bind, betitlet: Lettres sur le Nord, af hvilket vi ville meddele vore Læsere nogle Brudstykker, vort Fædreland, og navnligt vor Hovedstad vedkommende.

1.

I sin Beskrivelse over Kjøbenhavn omtaler han vort Brolægningsvæsen paa følgende Maade: „For den stakkels Fodgænger, hvem Skjæbnen ikke tillader den aristocratiske Nydelse af Vognbefordringen, er der en stor Ubehagelighed ved de kjøbenhavnske Gader, — og det er Brolægningen. Naar jeg siger Brolægningen, saa er det fordi mit Lexicon ikke giver mig noget andet Ord, hvormed jeg kan omskrive det. Det er snarere en Samling af spidse, sønderbrudte og slet sammenføiede Steen, som gjør det nødvendigt, at man er i Besiddelse af vide Støvler, smidige Saaler, og en eqvilibristisk Behændighed. Kongens Nytorv, hvilket betragtes som en af de største Pladser i Europa, er i Særdeleshed noget Frygteligt. At gaae over det om Vinteren, naar det er oversvømmet af Vand, eller belagt med Glatiis, og naar Maanen ikke føier nogen velgjørende Lysning til Skjæret af de matte Lygter, der omgive det, er paa en vis Maade at foretage en Opdagelsesreise. Man kan ikke forestille sig hvormange falske Steder, hvormange uventede Svælg og bratte Høie der findes. Kjøbenhavnerne kalde det det danske Schweitz. Men dette stakkels Torvs Ulykke er iøvrigt kun opstaaet ved den store Interesse, som det har vækket. Dette synes vel at være en Paradox, men dog er det en beviist Sandhed. Stadens Magistrat fik engang den Idee at lade det udjevne. Men her indblandede sig Kunstacademiet, som var meget ængsteligt over hvad der under dette borgerlige Værk vilde blive af en fæl Statue af Christian den 5te, klædt som romersk Keiser, og omgivet af fire ulykkelige allegoriske Figurer, der vække Medlidenhed. Hertil kom endnu Ingenieurcorpset, uden hvilket, i Danmark som i Frankrig, intet kan gjøres mere i nogen Stad eller nogen Flække. De tre Magter traadte i Forhandlinger med hverandre, alle tre med deres Plan lagt forud og med deres Pretensioner. Man discuterede og discuterede, og da Discussionerne ikke kunde bringe dem til Enighed, forlode de tre Magter Valpladsen, og Kongens Nytorv forblev i sin jammerlige Tilstand. Nyligt har et af Kjøbenhavns Blade søgt at vække nogen Sympathie for det, eller rettere for dem, der ere fordømte til at passere det. Indtil disse Ønsker blive opfyldte, vilde det være at ønske, at en dulig Ingenieur gjorde en Topographie af denne Plads, og omhyggeligt betegnede dens Klipper, Øer og Skjær. Han vilde dermed gjøre de Reisende en stor Tjeneste." — Siden Marmier skrev saaledes om Kongens Nytorv, er den største Deel af det bleven omlagt; men det omtalte topographiske Værk turde maaskee ogsaa i dets nuværende Tilstand være Kjøbenhavnerne interessant og nyttigt.

2.

Ved at omtale Ordens- og Rangsvæsenet i Danmark, siger Marmier: „Titlen af „Raad" paalægger ingen Forpligtelse, og betegner ikke nogen speciel Stilling. Man har seet meget fredelige Landbeboere ophøiede til Rangen af Krigsraader; udmærkede Digtere ere blevne Commerceraader. Den store Kunstner Thorvaldsen er Conferentsraad, og en af de ivrigste og meest frygtede Critikere i Kjøbenhavn bærer Titel af Justitsraad. — Ligner dette ikke et Epigram?" —

3.

Paa Brolægnings- og Raadsvæsenet i vort Fædreland har Forfatteren ikke havt saa galt et Blik, men hvad skulle vi tænke om den æsthetiske Hr. Marmier, der i længere Tid opholdt sig i Kjøbenhavn, studerede vor skjønne Literatur, besøgte flittigt vort Theater og gjorde sig til af at forstaae hvad han der hørte, naar han i sin korte Skildring af vort Theater siger: I lange Mellemrum sætter Directionen en Comoedie af Holberg, et Drama af Oehlenschläger i Scenen, og i den øvrige Tid er Scenen overladt til Hr. Scribes Vaudeviller, septentrionaliserede af Hr. Heiberg, som har den Pretention at skabe patriotiske Værker ved at sammenflikke Pjalter af *) franske eller tydske Comoedier." — Skulde man virkelig kunne troe, at Hr. Marmier ved at fælde en saadan Dom har kunnet tænke paa Gjenstanden af den danske Nationalcomoedie? Sandeligt! Hr. Marmiers Hjerne og Hjerte maae have været fastere brolagte end Kongens Nytorv, naar intet Glimt af Bevidsthed om, hvad vort Theater skylder Heiberg, skulde trængt ind i dem! — Eller skulde vi maaskee søge en anden Grund til hans Yttringer? Skulde maaskee Titlen: „Maliceraad" passe for ham, uden at ligne et Epigram?

*) „en taillant dans la dèfroque."

Thiers.*)

(Med det artistiske Bilag.)

Der gives neppe nogen Statsmand, paa hvem Verdens Opmærksomhed i dette Øieblik saa udeelt er henvendt som paa Frankrigs Premierminister, og, om vi endog vilde forudsætte nok saa ringe politisk Interesse hos Fleertallet af dette Blads Læsere, troe vi dog, at nogle faa — tildeels biographiske — Bemærkninger om en Mand, der i aandelig Overlegenhed blandt sine Samtidige søger sin Lige, ikke ville være dem ukjærkomne.

*) Denne Artikel er skreven Dagen for Posten bragte Efterretningen om Thiers's Udtrædelse af Ministeriet. Redact. Anm.

Thiers er født i Marseille i 1797, og studerede Lovkyndigheden ved Universitetet — eller rettere sagt: det juridiske Facultet — i Aix. Allerede her var et af hans Hovedoimed, paa een eller anden særegen Maade at udmærke sig, for derved at henvende Opmærksomheden paa sig, og saaledes aabne sig en Bane: og det lykkedes ham ogsaa. Først prøvede han paa at besvare en Priisopgave, men var ikke saa heldig at vinde Præmien. Næste Aar blev der stillet samme Opgave, og nu besluttede han at indlevere to forskjellige Besvarelser, baade den fra forrige Aar med nogle ubetydelige Forandringer, og en ny. Udfaldet svarede til hans Forventning: Professorerne gik i Fælden: for den nye Afhandling fik han Medaillen, og for den gamle — Accessit. Dette gjorde, som man begriber, Opsigt, og det var ham naturligviis langt kjærere, end om han havde vundet Præmien det første Aar.

Men Opholdet i Aix blev ham imidlertid snart for trangt. Til Paris stod hans Hu; thi Hovedstaden betragtede han som den meest rette Skueplads for sin Aands Virksomhed, ja som den eneste, der var den værdig. Beskedenhed var altsaa ikke just hans Hoveddyd; men det er ogsaa andre Egenskaber end Beskedenhed, der lade Aander som en Thiers's indtage den Plads i Samfundet, hvortil de ere fødte. Historien var hans Hovedstudium, og hans første Plan med at gaae til Paris var, der at samle Materialier til at skrive Italiens Historie. Tilfældige Omstændigheder bragte ham imidlertid til at opgive denne Plan: et høiere Maal fremstillede sig for ham. Intet Afsnit af Historien var beskrevet oftere end den franske Revolution, og dog lod neppe noget Afsnit saa Meget tilbage at ønske som netop dette. Partiskhed og Lidenskabelighed havde hidtil givet saa eensidige, vrange og indbyrdes modstridende Fremstillinger af hiint mærkelige Tidsrums Begivenheder, at mange af disse vare urigtigt affattede, og Revolutionens vigtigste Udbytte miskjendt af en stor Deel af den nærværende Slægt. Derfor besluttede Thiers at hellige dette Afsnit af Historien et Afsnit af sit eget Liv, at vie den al den Kraft, al den Skarpsindighed, hans Aand var i Besiddelse af. Levende gjennemtrængt af Følelsen af sin Opgaves Betydenhed, lagde han saaledes Haand paa Værket, og han hvilede ikke, forend han, efter fem Aars uafbrudte Anstrængelse, havde fuldført dette Monumentum ære perennius, hvis Værd den kommende Tid vil paaskjønne i, om muligt, endnu høiere Grad end hans Samtid. „Maaskee," siger han selv i de faae kjernefulde Linier, han forudskikker dette Værk, „er det Øieblik, da de handlende Personer staae i Begreb med at forlade Verdens Skueplads, det, der bedst egner sig til at skrive Historien: man kan samle deres Vidnesbyrd, uden at dele deres Lidenskaber. Men

i alt Fald har jeg stræbt at undertrykke hos mig enhver Følelse af Had: jeg har snart forestillet mig, at jeg var født i en Hytte, og at jeg, besjelet af velgrundet Begjerlighed vilde erhverve hvad de høiere Klassers Stolthed uretfærdigen havde nægtet mig; snart, at jeg var opdragen i et Pallads og var Arving til gamle Privilegier, og at det derfor var tungt for mig at opgive en Besiddelse, som jeg antog for lovlig Eiendom. Fra dette Øieblik af kunde jeg ikke forbittres: jeg beklagede de Stridende, og holdt mig skadesløs ved at tilbede de ædle Aander." Og denne Upartiskhed, denne Samvittighedsfuldhed bærer hvert Blad af Værket de umiskjendeligste Spor af.

Hvorledes Samtiden har vurderet dette Arbeide, derom vidner den Omstændighed, at Forfatteren for Øieblikket er beskjeftiget med den niende Udgave deraf. Og saa de belgiske Eftertryk!

Denne første glimrende Optræden skaffede ham naturligviis en smigrende Modtagelse overalt, og herfra begynder nu hans politiske Bane. Han hørte til det fremadskridende Parti, og blev snart et af dettes vigtigste Organer: dog vare hans Frembringelser ei udelukkende af politisk Natur; ogsaa de skjønne Kunster og andre Gjenstande helligede han sin Pen. Af Baron Louis blev han indviet i Finantsvidenskabens Hemmeligheder, og hans Afhandling om Laws System vandt almindeligt Bifald.

Imidlertid begyndte Le National, og Thiers blev en af dens Medarbeidere. Hvad Betydning dette havde for det bourbonske Huus, er bekjendt, og Ludvig Philips vordende Minister var ei blandt det gamle Dynasties ringeste Fiender. Ogsaa erholdt han da snart efter Julirevolutionen sin Belønning; thi under Lafittes Finantsbestyrelse blev han først Under-Statssecretair, og ikke længe efter blev han Medlem af Ministeriet. Fra denne Post har meer end eengang væsentlig Uovereensstemmelse imellem Kongens og hans Anskuelser fjernet ham, og Ministren har derpaa indtaget sin Plads paa de Deputeredes Bænke; men, skjøndt den Uforbeholdenhed, hvormed han i denne sin offentlige Stilling har omtalt sit Forhold ligeoverfor Hans Majestæt, synes at være gaaet en Deel ud over den strængere Convenients's Grændser, har Kongen dog gjentagne Gange atter kaldt ham i sit Raad.

Den samme Aandsoverlegenhed, hvoraf hans historiske Værk bærer Præget, gjenfinde vi og i hans parlamentariske Virksomhed. Med ydre Gaver som Taler havde Naturen kun stedmoderligt udstyret ham; men den Skarpsindighed, Klarhed, og tildeels spillende Vid, hvoraf næsten ethvert af hans Foredrag bærer Præget, har sikkret ham en Plads blandt vor Tids første parlamentariske Talenter.

For nærværende Tid er han Ministerpræsident, og har selv det udenrigske Departement. Den Opgave, der i dette Øieblik er stillet ham, hører vel til de vanskeligste, Historien har at opvise, og neppe har en Ministers Stilling nogensinde været mere kritisk end hans: faa Dage ville sandsynligviis afgjøre den. Lykkes det ham at besværge Uveiret, vil han vinde nye Palmer: lykkes det ham ikke, vil han falde — dog nei: han vil kun dukke under, for igjen om føie Tid at hæve sig op med sit sarkastiske Smiil, i Følelsen af sit eget Værd, og atter yde sin Tjeneste til den Regjering, der, hvor kraftfuld end dens Hoved er, dog synes ei at kunne undvære ham.

B.

— Som artistisk Extrablad følger en Skizze af Hr. Sonnes, i Portefeuillens 40de Hefte omtalte, Carnevalsmaleri, udført efter en Tegning af Kunstneren selv.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge** og **Sverrig**. — Bidrag ɔc. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt=artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af **Carl Borgaard.**

Søndagen den 8 November.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

45de Hefte.

Literatur og Kunst.

Paa Boghandler Reitzels Forlag vil med det Første udkomme en Samling af italienske Canzonetter, som kgl. Syngemester Hr. Rung under sit Ophold i Italien med megen Smag og Omhu har udvalgt og arrangeret. Værket bliver udstyret med megen Elegance, og prydet med et characteristisk Titelblad af Sonne. Udgivelsen af musikalske Værker møder hos os saa liden Forekommenhed, og er forbundet med saa store Vanskeligheder, at Hr. Reitzel ved denne Leilighed faaer forhøiet Krav paa Erkjendtlighed for den Beredvillighed, hvormed han bidrager til at bringe danske Literair- og Kunstarbeider ud i Publikum, og vi tvivle ikke om at han ved at forlægge dette Værk, der i saa høi Grad maa have Interesse for Musikelskere, ogsaa i materiel Henseende vil see sine Bestræbelser lønnede.

Theater.

— Det franske Publikum er i den sidste Tid bleven grebet af et sælsomt Raseri efter at synge sin Folkehymne: Marseillaisen. Ikke blot i Theatrene i Paris, men ogsaa i Provindserne, ikke blot under Opførelsen af Stykker, der alludere til „Friheden," men ved enhver Forestilling, hvor man blot ved et Haar kan frembringe Anledningen dertil, fordres denne Sang afsunget. Regjeringen har, for at forebygge ubehagelige Optrin, taget det Parti at sige: „Lad dem synge!" — I et nyt Drama, „Betleren," som nyligt opførtes i Theatre des variétés i Paris, har Vernet, der udfører Titelrollen, en Scene, hvori han skal lære en ung Mand at spille paa Fløite. Paa hans Spørgsmaal: hvilket Stykke skulle vi spille? raabte en Stemme i Parterret: Marseillaisen! Det øvrige Publikum raabte derimod „nei!" Nuvel, vedblev Vernet, saa ville vi spille den: „Min Daase er fuld af god Tobak, men Du faaer intet deraf!" — og han spillede nu denne gamle Folkevise. Om Skuespillerens Anvendelse af den fyldte Tobaksdaase som et Symbol paa den fredelige, comfortable og trygge Livsnydelse, gjorde betydelig Lykke hos Publikum, derom melde Beretningerne endnu intet.

Blandinger.

— Det er kun lidet bekjendt, hvorledes den berømte Bøn af Hebræerne i Rossinis „Moses" nærmest har en keitet Maskinmester at takke for sin Tilværelse.

Da Operaen for første Gang blev givet i Neapel, gjorde den et dybt og mægtigt Indtryk paa Tilhørerne; den første og anden Act vakte hele den Enthusiasme, som Italienere kunne henrives af, naar et ægte Kunstværk bliver dem budet. Men i 3die Act forstyrrede en udulig Maskinmester hele den alvorlige Virkning. Digteren Tottola, som havde skrevet Texten, vilde her bringe Folkets Gang gjennem det røde Hav paa Scenen; men nu viste der sig et Hav, hvis Bølger formeligt udfordrede til Latter, og fra alle Loger kunde man see de smaa Lazaroni, som banede Bølgerne til en Vei, der paa Moses Bud skulde danne sig. Publikum loe hjerteligt, og den hele tredie Act gik upaaagtet over Scenen.

I den næste Theatersaison blev Moses atter givet; i de første Acter med den samme Enthusiasme, i den tredie med grændseløs Latter.

Om Morgenen før Operaen anden Gang blev gjentaget, kom Tottola aandeløs ind i Componistens Værelse. Rosini laa som sædvanligt endnu mageligt i Sengen, og omkring ham loe og spøgede et Dusin Venner. „Maestro! Maestro!" raabte Poeten, uden at hilse eller see sig om, — „jeg har reddet vor tredie Act!"

„E che hai fatto?" spurgte Rossini; „de vil vel lee os ud, trods Dine nye Vers."

„Maestro! jeg har skrevet en Bøn for Hebræerne; her er den, den har kostet mig en møisommelig Time." Og skjælvende, og i Forventning af en eller anden Spøg, der vilde gaae ud over ham, rakte han ham Digtet.

„Naa, Du har skrevet Bønnen i en Time, og jeg vil i et Qvarteer sætte Musik til den." Med disse Ord springer Rossini ud af Sengen, sætter sig upaaklædt ved Bordet, og componerer Versene i ti Minutter, medens han under Arbeidet leer og spøger med sine Venner.

„Der, der har Du din Musik," siger han til Digteren; denne iler paa Theatret dermed, og Rossini spøger fort med sine Venner, og den arme Tottola med hans Iver maa endnu tjene til at forhøie deres Lystighed.

Den næste Aften bliver Moses opført for propfuldt Huus. De to første Acter høres med Andagt og lydelig Enthusiasme; da tredie Act, og med den det røde Hav, kommer, vil Latterlysten atter til at styres. Da istemmer Moses en nye Arie: „dal tuo stellato soglio." Efter Moses gjentager Folket i Chor denne Bøn; Latteren forstummer, Tilhørerne blive atter opmærksomme. Nu synger Aaron de samme Stropher, Choret falder atter ind med Begeistring; Elcias Stemme lyder, ogsaa hende svarer Choret, og derpaa kaste Alle sig med brændende Andagt til Jorden. Nu aabne Bølgerne sig og Herrens Folk vandrer over Havet med tørre Fødder.

Tilhørernes Enthusiasme kjendte nu ingen Grændser længer; selv de ældste Theatervenner erindrede ikke at have hørt Raabet: „bello! bello! o che bello!" med en saadan Magt. Nu kunde Maskinmesteren gjerne være endnu maadeligere og det røde Hav endnu slettere, — Ingen kunde falde paa at lee deraf.

— I Peking har man nyligt under grændseløst Bifald nyfort et allegorisk Tableau, betitlet: Oceanets Formæling med Jorden. Ved Teppets Opgang træder Jorden frem og udbeder sine Rigdomme i de tre Naturriger: Drager, Elefanter, Tigre, Ørne, Eege, Graner o. s. v. Men da Oceanet ikke maa staae tilbage, saa udspyer dets Helvedsvælg efterhaanden i broderlig Eendrægtighed Valfiske, Skildpadder, Krokodiler og andre ikke mindre behagelige Souhyrer, og deriblandt et Antal af Skibe, Klipper og deslige. Alle disse svære Roller vare betroede til Kunstnere af første Rang. Efterat nu Ocean og Hav flere Gange have defileret Skuepladsen rundt, forene de fjendtlige Elementer sig, og Arm i Arm fordre nu Tiger med Krokodil, Elefant med Skildpadde, Drage med Krigsskib, Chinas Applaus og Chinas Smag i Skrankerne.' Efter nogle Evolutioner træder Valfisken frem i Midten, hilser gravitetisk tre Gange til den keiserlige Loge, og sender derpaa 7 til 8 Tønder Vand ned i Parterret, hvorpaa det Hele ender under en Bifaldsorkan af de drivvaade Tilskuere.

— Churfyrste Johan af Sachsen gav den 13de Juli 1615 en Kæmpeconcert i Dresden, der endnu overgaaer hvad man i vore Dage leverer. Concerten havde Holofernes Historie til Emne. Pflaumenkern skrev Texten og Grundmaus Musikken. Alle Kunstnere fra Tydskland, Italien, Schweitz og Polen ankom fra den 9de Juli af til Dresden; 576 Musikere og 919 Sangere havde indfundet sig foruden de indenlandske Dilettanter. Man havde bragt Instrumenter, som man aldrig forhen havde seet. Saaledes førte Napotsky fra Krakau paa en med 8 Muuldyr forspændt Vogn en syv nederlandske Alen høi Bas med sig; en lille Stige gjorde ham det muligt at voltigere op og ned ad sit Instrument, og haandtere Buen paa de mægtige Strænge. En Student fra Wittenberg, Rumpler, overtog Holofernes Parti under den Betingelse, at faae sin Stemme restaureret med en Syndflod af Øl. Paa Opførelsesdagen placerede man sig paa en Slette, hvor man havde Ryggen dækket af et lille Krat, og af Frygt for at Napotskys Bas ikke skulde være tilstrækkelig for denne Masse af Stemmer og Instrumenter, lod Sangeren Grundmaus en af ham opfunden Methode bringe i Anvendelse. Ved Vingerne af en Veirmølle befæstede man fire Touge, og ligesaa mange Kunstnere bragte disse til at drøne mægtigt ved Hjelp af uhyre takkede Træstænger. Istedetfor Pauker opstillede man fire Mørsere, som Hofkanoneren affyrede ved de i Partituren betegnede Steder. Blandt Sangerinderne udmærkede Primadonnaen Bizarri fra Milano sig ved sin fanatiske Fioriturer; to Dage derpaa døde hun. Giovanni Sciappo, sin Tids første Violinist, udførte de vanskeligste Steder med Instrumentet paa Ryggen. Studenten Rumpler sang under Napotskys Accompagnement en Arie, saa Høiene i Omegnen skjælvede; en Fuge blev udført med saamegen Sandhed, at de fremmede Sangere, som havde overtaget de flygtende Assyriers Roller, og de dresdenske Chorister som seirende Israliter, i deres kunstnerske Paroxysmus begyndte en saa heftig Kamp med Jordklumper, at Churfyrstens Garde maatte lægge sig imellem dem. Hofsangeren erholdt som Gratification for sit Mesterværk og sit sindrige Arrangement et Fad Nierensteiner og 50 Gylden Landmynt.

Madam Malibran.

(Med Kunstnerindens Portrait, costumeret som Desdemona i Rossinis Othello.)

Maria Felicitas Malibran, den største Sangerinde i den nyere Tid, blev født i Paris i Aaret 1809. Hun var en Datter af den spanske Tenorist Garcia, som fra hendes tidligste Ungdom med næsten grusom Strænghed holdt hende til Øvelser i Sang og Musik. Som Barn viste hun næsten intet Anlæg for Kunsten og kun den skjønne Stemme gav Faderen Haab om, engang i Tiden at naae Maalet med hende. Først i hendes fjortende Aar udfoldede Talentet sig med en beundringsværdig Styrke og Hurtighed, og den klokkerene, fyldige Contraaltstemme høstede da de første Laurbær paa en Musikfest i York, hvor hun sang et Parti i Händels Messias. — Dette opmuntrede Faderen til at lade hende forsøge sin Lykke paa Theatret, og i sit sextende Aar debuterede hun med glimrende Bifald i Paris som Rosine i "Barberen af Sevilla" (efter Andre i London i Meyerbeers „Crociato"); men dengang fordunkledes hun dog endnu af Pasta, Fodor-Mainvielle og Sontag, og den ærgjærrige Fader drog med hende til New-York, hvor han oprettede en italiensk Opera. En rig, aldrende Kjøbmand, Malibran, tilbød hende sin Haand, og for at vinde sin Fader og sig en uafhængig Stilling indgik hun Forbindelsen. Men snart fandt hun at hun havde skrækkeligt bedraget sig. Hendes Mands Formue var aldeles ødelagt, og han havde kun giftet sig med hende af Speculation. Hun betraadte atter Theatret, men da Creditorerne ogsaa vilde lægge Beslag paa hendes Indtægter, forlod hun Amerika, og gik tilbage til Paris, hvor hun i sit 19de Aar (1828) atter traadte op i Rossinis „Semiramis." Fra dette Øieblik var hun Sangens Dronning. Pasta var bleven gammel; Catalani havde gjort sin sidste Reise gjennem Europa, og havde trukket sig tilbage; Fodor havde ogsaa for en Tid forladt Scenen, og Sontag gjaldt i Paris kun i det muntre Fag, og endte snart efter Malibrans Ansættelse sin theatralske Løbebane. — Hvorvel Malibran i den tragiske Sang meest henrev ved sin Lidenskabelighed, ved Dybde og Rigdom i det musikalske Udtryk, saa var hun dog ikke eensidigt indskrænket dertil, men besad meget mere den rigeste Fleersidighed. Med en Stemme, der som egentlig Contraalt i de dybe Chorder frembød en underfuld Fylde, og tillige i de høie Sopranregioner den yndigste Lethed, forbandt hun det meest levende mimiske Udtryk, hævet ved et mørkt

sjelfuldt Øie, en skjøn Figur, og ved Ansigtstræk, der mindre udmærkede sig ved Skjønhed end ved sydlig Bevægelighed. Med disse gunstige ydre Gaver forbandt hun en genial Skaberkraft; hun havde kun lært — men det til Fuldkommenhed, — hvad Skolen foreskriver, Alt Andet udsprang fra hende selv, og dette var altid nyt, overraskende og henrivende. Fyrigheden i hendes lidenskabelige, og dog i sine Grundtoner ædle Characteer, gjennemtrængte enhver af hendes Kunstfrembringelser. Fra Mozarts Donna Anna, gjennem alle de store Opgaver, som Rossini havde stillet, og indtil Bellinis, fandt hun sin vidtudstrakte Sphære. — Med den største Lethed tilegnede hun sig fremmede Sprog; Fransk, Engelsk, Italiensk og Spansk talede hun med lige Færdighed, og derved vandt hun naturligviis Borgerret i alle disse Nationer. — Den kolde Englænder geraadede i flammende Begeistring, fordi den samme Kunstnerinde, der i Paris henrykkede ham i den italienske Opera, i London lod ham høre hans Fædresprog. Og desuden erhvervede hun sig Briternes Gunst derved, at hun dagligt paa den modigste Hest sprængte gjennem Hydepark, og paa den viste sig ligesaa gratiøs og kraftfuld som paa Scenen. Franskmanden var stolt af at hun var en Indfødt, der ved længere Ophold i Frankrig, ved sædvanlig Brug af Sproget og ved Formerne i den selskabelige Omgang, meest tilhørte det. Spanieren gjorde sin Ret paa Navn og Herkomst gjældende, og Italieneren saae i hende Forherligerinden af sin Kunst, som med straalende Glands indførte hans tilbedede Maestrers Værker i Verden.

Midt i dette herlige Kunstnerliv var der kun een Ting, der forbittrede hende hendes Tilværelse, og det var Forholdet til hendes uværdige Ægtefælle, og det saameget mere, som en anden Kjærlighed allerede længe havde fængslet hendes Hjerte. Endelig blev hun skilt fra Malibran, og forbandt sig med den berømte Violinvirtuos Charles de Beriot, med hvem hun allerede havde gjort flere større Kunstreiser. Med ham gjorde hun ogsaa en Reise til Italien, og vakte ligefra Milano til Neapel en Enthusiasme, der grændser til det Fabelagtige. I Høsten 1836 gik hun med sin Mand fra Paris til London, og derfra til den i Manchester foranstaltede store Musikfest. Men her havde Skjæbnen afstukket Grændsen for den store Kunstnerindes jordiske Stræben. Hun havde givet efter for sin Lidenskab at ride paa de vildeste, ustyrligste Heste, og paa en saadan Fart styrtede Dyret med hende. Uden synlige Følger synes dog den dermed forbundne Rystelse af hendes Legeme at have været Foranledningen til hendes Død. Allerede paa Prøven følte hun sig upasselig, men dog sang hun ved den første Opførelse. Men mellem ethvert Sangstykke følte hun sig yderst udmattet, havde Anfald af Besvimelser, og blev endelig for den sidste Arie bragt bevidstløs hjem. Hendes Nerver bleve angrebne af et hidsigt Feberanfald, Sygdommen tiltog med overordentlig Hurtighed, og allerede efter faa Dage, den 26de Septbr. 1836, var hun Dødens Bytte. Hendes Død vakte Bedrøvelse i alle de Lande, hvor hendes Kunst havde viist sig; i lang Tid fortalte alle Blade om hendes Sygeleie, hendes sidste Øieblikke og hendes Begravelse, om hendes Ægtefælles Smerte og fortvivlelsesfulde Flugt (endnu før Begravelsen) til sit Hjem i Belgien. I Manchester blev anlagt offentlig Sorg, og paa mange Steder, især i Italien, foranstaltedes Sørgefeste til hendes Erindring.

Mad. Malibran var utrættelig i Udøvelsen af sin Kunst. — Ofte sang hun paa een Aften i flere selskabelige Soireer, efterat hun først havde udført et stort Parti i Theatret. — Disse overdrevne Anstrængelser, forbundne med en stor Uforsigtighed i hendes Levemaade og Diæt, have maaskee bidraget meget til hendes tidlige Død. — Desdemona og Rosine vare hendes fornemste Triumfpartier. — Hun har componeret endeel mindre Sangstykker, som have fundet stort Bifald.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge** og **Sverrig.** — Bidrag 2c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af Carl Borgaard.

Søndagen den 15 November.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

46de Hefte.

Theater.

I næste Uge vil paa det kongelige Theater for første Gang blive opført: Toreadoren, idyllist Ballet i to Acter, componeret af Balletmester Bournonville, Musikken componeret og arrangeret af Capelmusicus Edv. Helsted, Decorationen af Theatermaler Christensen. Besætningen af Partierne er følgende: Josè, Gjæstgiver, Hr. Fredstrup; Maria, hans Datter, Jfr. Fjeldsted; Alonzo, Toréador, Hr. Bournonville; Céléste, Dandserinde fra Paris, Jfr. Nielsen; Mad. Finard, hendes Moder, Jfr. Larcher; Mr. Arthur og Mr. Williams, reisende Englændere, Dhr. Füssel og Stramboe; Pedro og Paquitta, unge Landsbyfolk, Hr. Larcher og Jfr. P. Fredstrup. Af Solodandse udføres i Balletten: Zapatéado, af Hr. Larcher og Jfr. P. Fredstrup; Ialeo de Xeres, af Hr. Bournonville og Jfr. Fjeldsted; Polonaise, af Jfr. Nielsen, og Boléro a quatre af Dhr. Bournonville og Hoppe og Jomfruerne Fieldsted og Funck.

Lucile Grahns Biographi.

I „Galerie de la presse" findes en ægte fransk, men just ikke overalt paa rigtige Data grundet, Biographi af Dandserinden Lucile Grahn, af hvilken vi ville meddele Portefeuillens Læsere følgende:

„Lucile Grahn er født i Kjøbenhavn den 30te Juni 1821. Hun var kun fire Aar gammel, da hendes Fader, en forhenværende Officeer, tog hende med sig i Theatret til Opførelsen af en Ballet. Den henrykte Lucile drømte i to Aar kun om denne Aften, og efterlignede uophørligt de Stillinger og de Pas, hun havde seet. Naar man søgte at modstaae denne Smag for Dandsen, græd hun, og hendes Forældre, forbausede over et Kald, der saa tidligt aabenbarede sig, opmuntrede tilsidst selv den lille Dandserinde. De lode hende træde ind i den kongelige Dandseskole, der blev bestyret af den fortræffelige Lærer, Hr. Larcher. Den unge Lucile havde naaet sine barnlige Ønskers Maal. Hun var dengang sex Aar gammel. Et Aar efter lod Hr. Larcher hende debutere i en Cupidorolle, i hvilken hun vandt Stadens og Hoffets Bifald. De danske Poeter skrev, at hun „med Amors Pile havde saaret alle Hjerter."

Uagtet denne glimrende Lykke trak Lucile sig tilbage fra Scenen, for i en Tid af fem Aar at arbeide paa at blive en fuldendt Dandserinde. Fra sit ottende til sit fjortende Aar hengav hun sig til disse trættende Øvelser, disse Pinsler, værre end Fortidens Tortur, ved hvilke Benet erhverver sin Elasticitet, Figuren sin Smidighed, — en sand Martyrdom, som ikke leverer Helgene til Calenderen, men Guddomme til Operaen. Den fjortenaarige Lucile, stor og smuk, af en idealsk og phantastisk Skjønhed, som Nordens Poesi, debuterede i et Parti i „den Stumme." I otte Dage var der ikke en Rose tilbage i Kjøbenhavns Haver; de gik alle — og saa at sige af sig selv, — for at lægge sig for Fødderne af denne Blomsternes Dronning, som havde udfoldet sig paa Theatret. Hvilken en Mængde af Krandse! — af Bouquetter! — Skulde man nogensinde troet, at der var saa mange Roser i Danmark! —

Fyrsterne og Fyrstinderne, Ambassadricerne og Ambassadeurerne, hele det høiere Selskab i Kjøbenhavn, adopterede denne elskværdige Pige med de blaae Øine, de blonde Lokker, det uskyldige Smiil og den ætherlette Fod. Digterne forenede sig for til hendes Ære at componere en Ballet, i hvilken alle Arter af Dandse skulde udfolde sig. De kaldte denne Ballet: „De fem Sandser." Det var en ung Gjenstridig, som ikke vilde høre tale om Amor; men Amor hævnede sig paa hende ved at beseire hendes Hjerte, som Amor altid gjør: en sød Hævn i al Fald. — Lucile gav derpaa Astrids Rolle i Valdemar, en serieux Ballet, der var laant af Norges, Sverrigs og Danmarks gamle Historie. Forklædt som Mand viste hun sig under en ny Skikkelse. Endelig fremstillede hun den blide og melankolske Margrethe hos Göthe, dette uskyldige Offer for Lærdommen og Tvivlen, som henfalmede ved Berørelsen af Doctor Faust, som en Blomst mellem en ubarmhjertig Botanikers Fingre. Hun viste sig endnu i Quitterias Rolle i en Ballet, betitlet: Don Quixotte. Ethvert af Luciles Partier forhøiede hendes Hæder, — Intet kan sammenlignes med den Enthusiasme, hun vakte.

Balletten Sylphiden gjorde paa den Tid Furore i Frankrig, og de Danske, som havde deres Maria Taglioni, fordrede med Iver den nye Ballet. Lucile Grahn skyndte sig at fæste denne luftige Piges yndefulde Vinger paa sine Skuldre. Imidlertid havde Dandserinden opnaaet en Alder af sexten Aar. Hun drømte om Paris, som alle store Kunstnere, der vide at det er Verdens Midtelpunkt, og at det store Renommé allene skabes der; — det er Indvielsen til den hele Verden. Lucie løsrev sig fra den Hylding, der omgav hende i Kjøbenhavn, for med sin Moder at drage til os. Saasnart hun har sat Foden paa Parises Steenbro, iler hun til Operaen; hun træffer Barrez, hun beder ham om Underviisning; hun kunde ikke falde i bedre Hænder. Barrez ønsker sig tillykke med at Nordens Himmel sender ham en saa henrivende Elev! Lucile arbeider Nat og Dag. Pludseligt bliver hun tilbagekaldt af Theaterchefen Holstein, for at spille i en Ballet, som man indstuderer til Dronningens Fødselsdag: Dronningen havde været saa god mod hende! — Hun vender strax tilbage til Kjøbenhavn; hun lader sig, en passant, see i „Brama og Bayaderen," — og reiser derpaa atter. — Men jeg havde nær glemt Cachucha. Ja, denne rene Skjønhed, denne blufærdige Danske, har vidst at frarøve Fanny Elssler hendes stolte Erobringer. Hendes Cachucha hævede hende til Skyerne!

Lucile reiser altsaa atter til Frankrig. Hun debuterer i vort „Académie royale" i Carnevalet i Venedig og i Søvngængersken, med Pas, som ere forblevne i alle Kjenderes Erindring. Hvilken Ynde og hvilken blufærdig Anstand! Maria Taglioni var gjenfunden, men skjønnere og yngre! Et Engagement følger paa disse Debutfremtrædelser, der bleve omtalte med Begeistring af Parises galante Journalister. Theaterchefen Holstein kalder atter Lucile tilbage til en anden Høitidelighed! Den lydige Lucile, der venter paa Tiden til sin Fremtrædelse i Operaen, vender atter tilbage til Kjøbenhavn; hun reiser igjennem Hamborg, hvor hun bliver behandlet som Fyrstinde; hun kommer hjem til sit Fædrelands Theater for at spille „Phantasiens Dronning" i en Ballet, der var componeret for hende. Derpaa giver hun Abbedissen i „Robert," og dandser endvidere Cracovienne og El Jaleo de Xeres. Efter et andet Besøg, et Taknemlighedsbesøg til Borgerne i Hamborg, som, med Borgemesteren i Spidsen, ledsagede hendes Vogn ud af Staden, drager hun triumferende ind i Paris. Hr. Duponchel modtager hende med Udmærkelse.

Lucile begynder atter sine kostelige Pas, sine lette Spring, og man betroer hende snart Sylphidens Rolle, hvilken hun udfører saaledes at alle gamle Erindringer udslettes. Imidlertid havde Lucile at kæmpe mod et vist hemmeligt Modparti, der ofte virker afgjørende paa Dandserindens Skjæbne; vi mene hermed Løvernes Kabale. Løver kalder man en Snees tobenede Skabninger med Glacéhandsker, som gjør Fordring paa at udøve Herskerret hos alle de unge og smukke Piger, der nyligt ere viede til Operaen. Dersom Novicen ikke giver efter for en af dem, saa hysser man hende ud, det vil sige, man lader fra alle Kanter i Salen udgaae en Mumlen, som bringer det stakkels Barn ud af Fatning. Saaledes forstaae Løverne sig paa Galanteri! Lucile, den noble Lucile, støttende sig paa Publikum og Journalerne, modtog ikke den Indbydelse, man gjorde hende, til at vælge sig en Beskytter i dette Menageri, hvis skammelige Myndighed altformeget taales i Operaen. Sylphiden afslog at fængsle sig i en Camelia, for at glimre i en af disse Herrers Knaphul; — hun gjorde derved ikke mindre Lykke, — hun gjorde derved endnu mère Lykke!

Blandinger.

I en gammel italiensk Folkecomedie befaler Pantalone sin Tjener Arlecchino at bringe en af hans Venner en Flaske Cyperviin. Men da han ikke har Tillid til sin slikmundede Tjeners Ærlighed, forsegler han med største Omhyggelighed Proppen, der lukker Flasken. Arlecchino finder en lille Blære i Bunden af Flasken, gjennemstikker den, drikker Halvdelen af Vinen og tilstopper igjen Hullet. Pantalones Ven modtager Flasken, og opdager strax Defecten; han undersøger Flasken nøie, og finder Hullet i dens Bund. Din Skjelm, siger han til Arlecchino, har Du ikke gjort et Hul forneden i Flasken og drukket min Viin! — Hvor kan De nu troe det? svarer den naive Dosmer, — De seer jo nok, at det er ikke forneden, men foroven at Vinen mangler.

— Et tænkende Hoved hørte sige, at Loupen forstørrer en Loppe tre Millioner Gange, og spurgte, hvor dette optiske Spil blev foreviist. I en Stue, svarede man ham. Det er ikke muligt, paastod Manden, i den største Stue kunde jo et saadant Uhyre af en Loppe ikke staae, end mindre bevæge sig!

Maximilian Korn.

(Med det artistiske Bilag).

Naar Tydskerne ville udpege deres berømteste nulevende dramatiske Kunstnere, pleie de, og vistnok med Grund, at nævne Eslair i München, Seydelmann i Berlin og Korn i Wien. Den sidste af disse, Maximilian Korn, der sikkert tilkommer den høieste Rang i det fortræffelige Kunstnersamfund ved Burgtheateret i Wien, er født i Wien den 12 October 1783. Han havde overgivet sig til det juridiske Studium, da Iffland i 1801 ved sit Mesterspil begeistrede ham saaledes, at han besluttede at hellige sig til den dramatiske Kunst, som han allerede havde dyrket paa Privattheatre. Iffland prøvede ham og var henrykt over hans Anlæg, og den 21 Marts 1801 betraadte Korn Scenen som Cynthio i „Troldqvinden Sidonia." Han behagede og blev antaget. De berømte Kunstnere Brokmann og Lange bidroge til Udviklingen af hans Talent, og ved sin Omgang med Digteren Heinr. v. Collin naaede han en høi Grad af æsthetisk Dannelse. Korn gik med raske Skridt fremad paa sin Bane, og blev snart det smagfulde og fiintdømmende Wienerpublicums erklærede Yndling. I sin yngre Periode spillede han Elskerroller, men gik efterhaanden ogsaa over i Cavaleer- og Intrigantfaget og i det tragiske Heltefag. Willnang i Adolph og Lovise, Dallner i Embedsiver, Klingsberg i Ringen, Baron Wiburg i Det stille Vand har den dybe Grund, Giulio Romano i Correggio, Carlos i Clavigo, Saladin i Nathan den Vise, Hamlet, Don Carlos, Tasso o. s. v. er Roller, som han i sine forskjel-

lige Kunstnerperioder har udført med fuldendt Mesterskab.

Udrustet med Aandsevner til at gribe og fastholde enhver Characteer, han vil fremstille, og til at opfatte selv dens letteste Nuancer, er Korn i Besiddelse af alle de ydre Betingelser for Fremstillingen af hvad han saaledes har tænkt sig; kun er hans Organ noget svagt og bedækket, men denne Mangel veed han fortræffeligt at bringe i Forglemmelse ved Moderation og Oekonomie i Brugen af Organet og ved sit sjelfulde Foredrag. Der er en utrolig Natur, Rolighed og Harmoni i hans Spil; man seer i det Resultatet af det dybeste Studium, men man seer aldrig Studiet selv; man føler sig hjemme i Situationen og Characterene, han fremstiller, ligesom han føler sig hjemme paa Scenen. Og med hvor faa, hvor simple Midler veed denne Kunstner at frembringe de største, de meest gribende Virkninger! Man griber ham aldrig i Anvendelsen af hine Kunstgreb og Effectmidler, hvormed ofte selv bedre Skuespillere af den nyeste Skole søge at gjøre sig pikante. En let Modulation, en flygtig henkastet Replik, et Smiil, en Nuance i de udtryksfulde bevægelige Ansigtstræk, anvendte af ham paa de rette Steder, gribe med henrivende Kraft. Korn er, i Livet som paa Scenen, Cavaleer i Ordets reneste Betydning; hans dannede Aand har gjennemtrængt og formet hans Ydre, og den behersker det og straaler ud af det, hvor han viser sig.

Korn er nu 57 Aar gammel, men Alderen har endnu ikke grebet svækkende eller ødelæggende ind i hans Væsen. Han er endnu i Besiddelse af en kraftig Mands Phantasi, Fyrighed og Livsfylde; hans smukke Ansigt med de ædle Former og de sjelfulde Øine aander et næsten ungdommeligt Liv og Skjælmeri; han er endnu Wienerdamernes kaarede Yndling. Af sit store Repertoire har han kun afgivet de yngre Elskere og de tragiske Helte; de sidste især fordi hans Organ nu vilde falde altformeget tilbage ved Siden af Ludvig Løwes Stentorstemme, der i Kraft, Bøielighed, Fylde og melodisk Velklang endnu overgaaer vor Nielsens — og det er vistnok meget sagt!

Korn har foretaget sig flere Reiser, men han har med disse mere havt til Hensigt at recreere sig og at see Andres Kunstfremstillinger, end selv at vise sig for Publicum, og han er kun sjeldent optraadt paa fremmede Theatre. En classisk Skuespiller som han, kan heller ikke føle sig hjemme paa noget af de øvrige tydske Theatre; kun paa Wiens fortræffelige Burgtheater kan han føle sig i uforstyrrende og værdige Omgivelser.

☞ Indsenderen af en Artikel mrk. B. S. anmodes om at lade et Brev afhente hos Redacteuren.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge og Sverrig.** — Bidrag 2c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af Carl Borgaard.

Søndagen den 22 November.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

47de Hefte.

Literatur og Kunst.

Under Titlen: „Lebensbilder aus Dänemark," ere hos J. J. Weber i Leipzig nu ialt ser Bind Noveller og Fortællinger af Carl Bernhard udkomne. De tydske Titler paa disse, alle først paa Dansk udgivne, Arbeider, ere: Die Hospitalverlobung, Eine Familie auf dem Lande, Der Eilwagen, Ein Sprichwort, Die Declaration, Der Commissionair, Tante Franziska, Der Kinderball, Die Hauptfehler.

— Af samme Forfatter er i disse Dage udkommet paa Schubothes Forlag: Gamle Minder, Fortælling i to Bind.

Theater.

I October Maaned er i Paris Meyerbeers „Robert af Normandiet" opført for 205te Gang, og Halevys „Jødinden" for 105te Gang.

— Hos ingen stor scenisk Notabilitet har Lykkens Omverling viist sig paa en saa skjærende og bedrøvelig Maade, som hos den verdensberømte Skuespillerinde Dem. Georges. Denne uovertrufne tragiske Heltinde, som var Parisertheatrenes første Prydelse, som for tredive Aar siden nød en Gehalt af 80,000 Francs aarligt, hvis Juveelsmykker, naar hun fremstillede sine Forceroller Cleopatra og Antonina, fordunklede Keiserinde Josephines, og i hvis Gemakker Senatorer og Marschaller flokkedes ved hendes Lever, befinder sig nu i yderst trængende Omstændigheder. Med gustent og furet Ansigt, med sammenkrympet Legeme, og i ussel Klædning, drog hun i denne Sommer fra det ene lille franske Provindsialtheater til det andet, for mod et elendigt Honorar at fremstille de Roller, som hun i sin Glandsperiode havde spillet under Bifaldsjubel paa Europas første Theatre. For Øieblikket befinder Dem. Georges sig med et lille Skuespillerselskab i Odessa, hvor hun vil give Forestillinger i denne Vinter.

— Den gamle Dem. Mars vil fra den 1ste April 1841, da hendes Contract med Theatre français er udløben, for stedse forlade Scenen.

— Dem. Rachel er efter Hjemkomsten fra sin Kunstreise. atter optraadt paa Theatre français, som Hermione i Andromache.

— Componisten Meyerbeer har i denne Sommer og Høst opholdt sig ved flere Bade i Tydskland for sin Sundheds Skyld. Efterat have gjort et Familiebesøg i Berlin, vil han i denne Maaned vende tilbage til Paris, for at bringe sin nye Opera „Propheten" i Scenen.

— Comiteen for den store Opera i Paris har eenstemmigt antaget en ny Opera i fem Acter, „Maltheserridderen," der skal være af udmærket Værd. Componistens Navn er ubekjendt.

— Donizettis ny Opera „Engelen paa Nisida" bliver indstuderet i Paris, og kan ventes opført først i December.

— For den comiske Opera i Paris har Halevy componeret en Opera „Il Guitarero," hvortil Scribe har leveret Texten; ogsaa den vil i December Maaned første Gang komme til Opforelse. Hovedpartiet er tiltænkt Dem. Heinefetter.

— Den italienske Opera i Paris er aabnet med Donizettis, Lucia di Lammermoor. Norma, Puritanerne, Lucrezia Borgia etc. ville udgjøre Hoveddelen af denne Vinters Repertoire.

— Fraül. Charlotte Hagn fra Berlin har i denne Tid givet Giæsteroller i Pesth, og har saaledes henrykket det ungerske Publikum, at hun paa een Aften er bleven fremkaldt 25 Gange.

— Directeuren for Theater an der Wien og Leopoldstädtertheatret i Wien, den berømte Comiker Carl, har udsat en Præmie for det bedste til en Comitee af Dramaturger indleverede Folkeskuespil. 45 Manuscripter ere allerede indleverede til Bedømmelse.

Blandinger.

Lemontey, en af de fyrgetyve franske priviligerede Udødelige (Medlem af det franske Academi), vendte efter de stormende Revolutionsaar 1796 eller 1797 tilbage til Paris, og beboede et lille Værelse i Nærheden af Chaussée d'Antin. — „Det er kun en midlertidig Bopæl, kun et Aftrædelsesværelse", sagde han til sine Venner, der forundrede sig over at see ham i en til hans Forhold saa lidet svarende Vaaning, i et sandt Ungkarlskammer, i den slemmeste Betydning af dette Ord. Imidlertid gik Maaneder og Aar hen, og Skribenten forlod ikke sit lille Kammer i femte Etage. Man kan let tænke sig at han, saa selskabelig han forresten var, kun meget ugjerne modtog Besøg her, og han undlod aldrig, noget beskjæmmet at sige til Venner og Bekjendte, der kom til ham, at han vilde flytte imorgen eller overmorgen. Sagde Nogen til ham: „jeg vil besøge Dem i disse Dage", saa kunde han gjøre Regning paa det Svar: „De vil ikke træffe mig, thi jeg flytter; jeg har nu kun en foreløbig Bopæl, et Aftrædelsesværelse for et Par Uger. Men nu vil jeg leie mig en mere passende Vaaning, og derefter med

Fornøielse see Dem hos mig." Saaledes talede han i hele 24 Aar, saaledes blev han rig, saaledes Besidder af en Plads mellem de Ni og Tredive, saaledes erholdt han indbringende Poster, og saaledes overraskedes han i sit foreløbige Aftrædelsesqvarteer af en Gjæst, som han ikke kunde bestille hen i en smukkere Bopæl, af Døden. — Endnu Dagen forud havde han forsikkret en Collega: „Imorgen flytter jeg." — Denne Gang havde han endeligt sagt Sandhed, thi den næste Morgen var han flyttet over i en Bolig, som man ikke kan forlade efter Opsigelse.

— Naar Franskmændene kalde Belgien „Kniplingernes og Eftertrykkenes Land," saa fortjener dette vist, især i sidste Henseende, denne Benævnelse. Intet i Frankrig udkommende Værk af nogen Betydenhed er sikkret for denne Udøvelse af fredelig Hostilitet fra Nabolandets Side, og da Belgien ved Eftertryk er fritaget for Erlæggelsen af alle Forfatterhonorarer og alle Anmeldelsesudgifter, saa indsees det let, hvorledes det ved hine yderst billige Udgaver undertrykker Frankrigs, og bestandigt forøger sine Bogtrykkeriers Velstand. Saaledes seer man af en officiel statistisk Angivelse, at Brüssel i Aaret 1815 kun besad 20 Trykkerier med 27 Presser, medens det i Aaret 1839 havde 53 Trykkerier med 229 Presser at opvise. I 1815 beløb Antallet af de i Belgien trykte Ark sig til 5,000,000, i 1838 til fulde 62,000,000. — Belgien afsætter i Ind- og Udlandet aarligt et Qvantum Bøger til Beløb af tre Millioner Francs. Blandt de franske Skribenter, hvis Værkers Eftertryk i Belgien have tilføiet Forfatterne og Forlæggerne den største Skade, nævner man Béranger, Thiers og Lammenais. Den Førstes Sange bleve publicerede i 30,000, den Andens Historie i 15,000, og den Tredies næstsidste Værk endog i 60,000 Bind, hvorved Pariserboghandelen gik Glip af en Fordeel af idetmindste en Million Francs. Ogsaa Balzac og Victor Hugo bleve meget stærkt medtagne, og den Første optraadte flere Gange offentligt mod Eftertrykkeriet, og giorde Ministrene opmærksomme paa denne Misbrug, der undergravede Frankrigs literaire Velstand. Virkningerne af Eftertrykningen reagerede selv paa den forhenværende Conseilpræsident. Balzac bemærker ikke urigtigt, at naar Thiers for sin „Napoleons Historie", under de nu bestaaende Love har erholdt et Honorar af 500,000 Francs, saa havde den ved Ophævelsen af Eftertrykkene i Belgien maattet kunne afgive ham idetmindste to Millioner Francs.

— En berømt engelsk Skuespillerinde gik i et af sine første Theateraar til Liverpool for at give Gjæsteroller. Hun optraadte i et nyt Stykke, hvori hun spillede en ung fader- og moderløs Pige, der levede i de ulykkeligste Kaar. En hjerteløs Kjøbmand forfulgte den stakkels Heltinde i Stykket med en betydelig Gjældsfordring, og paastod, at hun skulde arresteres, hvis Ingen vilde gaae i Borgen for hende. Pigen siger: „saa har jeg intet Haab, thi jeg eier ingen Ven i Verden." — „Hvad?" spørger den haarde Creditor, „er der Ingen der vil gaae i Borgen for Dem, for at frie Dem fra Fængslet?" — „Jeg har sagt Dem, at jeg ikke har nogen Ven paa Jorden," svarer hun atter. — Just som hun siger disse Ord, seer man en Matros springe ud over Rækværket i det øverste Galleri, og svinge sig fra den ene Etage ned til den anden, indtil han naaer Orchestret; i et Nu sætter han over dette og over Prosceniets Lamperække, og staaer midt paa Scenen. — „Jo, den Onde ....! har hun en Ven, Jomfru!" raabte han med det livligste Udtryk i sit aabne solbrændte Ansigt, „jeg vil borge for en nok saa stor Sum for hende. Og I (her vender han sig til den forskrækkede Skuespiller) naar I ikke strax dreier af og styrer en anden Kaas, I Slyngel! saa skal jeg komme Jer i Jert Bogspryd!" — Publikum kom i et overordentligt Oprør, Huset gjenlød af Latter, Angstraab og Hurra af de tjærede Kammerater i Galleriet, og midt i den almindelige Larm stod den improviserede Skuespiller, med den ene Arm omslyngende den ulykkelige unge Pige, og med den anden truende fremrakt mod hendes Forfølger. Man kunde først formaae ham til at trække sig tilbage, da Regisseuren forbandt sig til at befrie hende med en Masse — Theaterbanknoter.

— Englands første Løve er for Dieblikket Hertugen af Beaufort. Ikke tilfreds med, i Hydepark og Regentstreet at vise sin store Færdighed i Kjøre- og Ridekunsten, har denne Repræsentant for engelsk Excentricitet nylig bragt et originalt Indfald i Udførelse. Klokken tolv hver Dag viser sig ved Indgangen til Picadelly en prægtig himmelblaa Diligence med Englands Vaaben og Valgsprog, paa hvis ene Side den hertugelige Conducteurs Navn er malet. En Tjener i brillant Livrée rækker Hertugen Tømmen og Pidsken, og det fortræffelige Spænd, hvoraf hver Hest har kostet mellem 7 og 8000 Francs, flyver afsted i susende Galop. Underveis gjør Hertugen to Gange Holdt, drikker et Glas Porter, tænder en Cigarre, og skjænker Opvarteren en Guinee. Den følgende Dag kjører han fra Brigthon til London og saa fremdeles. Det Nye og Pikante i at blive befordret af en Conducteur af kongeligt Blod, og Equipagens fееagtige Pragt, lokker dagligt en Mængde Reisende til hans Vogn. En Tjener modtager Pengene af dem, Hertugen tæller dem og stikker dem i Lommen.

En fransk Rekrut i Perigeaux har nyligt afgivet et mærkeligt Exempel paa blind militair Lydighed. Francois blev anmeldt for sin Capitain som angreben af en Upasselighed, der burde fritage ham for Exercitien, og denne gav Commandeersergeanten Ordre til at lade den Syge bringe paa Hospitalet. Den følgende Morgen kaldte Sergeanten paa Exerceerpladsen François A— frem af Geleddet. Her! raabte en ung Knøs og traadte frem. — Du hedder? — François, som De sagde! — Saa følg mig, sagde Sergeanten. — Hvorhen? — For Pokker! til Hospitalet. — Strax, svarede Rekrutten. — Og de gik nu til de barmhjertige Søstres Hospital, hvor François blev puttet i en Seng, og hvor han i Pottevis drak den bittre Decoct, man satte for ham. Man foreskrev ham ogsaa Forfriskninger af en mere behagelig Natur, og ogsaa disse nød han med den nøiagtigste Lydighed, og var efter de barmhjertige

Søstres Vidnesbyrd et Mynster af en Patient. Tre Dage forløb saaledes, da man bemærkede at man manglede en Recrut, og anstillede Undersøgelser. En Kammerat af den virkelige Patient François erklærede nu, at denne laa hjemme paa sit Kammer, hvilket han ikke havde forladt i tre Dage. Underofficeren, som indsaae, at en Feiltagelse maatte have fundet Sted, hentede François fra hans Kammer, og førte ham til Hospitalet, hvor de fandt hans Navne, svedende og drikkende sin Medicin. Er Du syg? spurgte Sergeanten; — ikke det mindste, svarede Recruten roligt, men jeg vil snart blive det, naar jeg skal ligge her. Men hvorfor har Du da ikke sagt det? — Fordi jeg hver Dag har hørt, at Soldatens første Pligt er at tie og adlyde!

Det artistiske Bilag.

Under de to Beleiringer af de Franske, som Saragossa var underkastet i Aarene 1808 og 1809, kappedes de spanske Fruentimmer med Stadens heltemodige Forsvarere i Mod og Virksomhed. Den 22aarige Augustine Aragon bragte under den heftigste Skydning Levnetsmidler op paa Murene til dem, hjalp med at betjene Skytset, og oplivede Forsvarernes Mod. Grevinde Burita dannede et Compagnie af Damer, der opvartede de Saarede og Syge, og bare dem bort fra Fægtningen. Den med dette Hefte af Portefeuillen følgende Skizze fremstiller en ung Pige, som paa Saragossas Mure uddeler Patroner til Fædrelandets Forsvarere.

☞ Med dette Hefte følger en Prospectus paa „Neuer Wunderschauplatz, von Poppe,“ „Eckarthausens religiöse Schriften“, og „Stillings sämmtl. Schriften,“ hvorpaa Subscription modtages hos A. F. Høst i Gothersgaden.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge og Sverrig.** — Bidrag &c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af **Carl Borgaard.**

Søndagen den 29 November.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

48de Hefte.

Theater.

Tryllefloiten vil med det Første blive opført paa det kgl. Theater. Hr. Waltz udfører Papagenos, Mad. Stage Papagenas og Hr. Phister Monostatos Parti.

I Ludovic, som ogsaa snart vil blive bragt paa Scenen, vil Francescas Parti blive givet af Jfr. Lichtenstein.

Tydsklands store Skuespiller, Ferdinand Eßlair, er den 10de d. død i Nærheden af Innsbruck, i sit 68de Aar. Allerede i flere Aar vare hans Aands- og Legemskræfter betydeligt svækkede, og han optraadte sjeldent mere end en eller to Gange om Aaret paa Hoftheatret i München, og da stedse i sine to Yndlingsroller: Wallenstein og Abbé de L'épée.

Webers Oberon er bleven oversat paa Fransk, og de franske Provindsialtheatre kappes om at bringe denne Opera paa Scenen.

I Opera comique i Paris er en nye Opera: Dronning Johanne af Neapel, optaget med Bifald. To Forfattere, Leuwen og Brunswick, og to Componister, Monpou og Bordèze, have arbeidet sammen paa dette Værk, hvis Text skal være ret interessant, og hvis Musik skal være i den lette auberske og adamske Maneer.

Den Uundgaaelige.

(En Scene for Nationalgardens Tribunal.)

Præsidenten. Hr. Dallival, De har viist Dem forsømmelig i Tjenesten.

Dallival. Nei, tvertimod.

Præsidenten Hvorledes, tvertimod?

Dallival. Det er klart. Jeg skulde jo møde ene til Vagtparaden, ikke sandt?

Præsidenten. Naturligviis.

Dallival. Naa, og vi ere to mødte; viser det ikke Iver?

Præsidenten. Men det er just med Hensyn til Deres Kammerat at De er indklaget; det er ham, som har forstyrret Roligheden paa Vagten.

Dallival. Det er ikke min Skyld om jeg har en Ven; kan jeg forbyde ham at følge mig?

Præfecten. Hvorledes? Men han er jo først med paa Vagten af Dem?

Dallival. Det er heller ikke min Skyld. De maa vide, at da vi kom til Tuilerierne, opdagede den vagthavende Officeer Tilstedeværelsen af et Phænomen, som han aldrig før havde iagttaget, et Phænomen, som er sjeldnere end en Comeet, der kan sees med blotte Øine, — der var en Mand formeget. Det var et vanskeligt Tilfælde for den stakkels Lieutnant. Havde han befalet at den Overcomplette skulde forføie sig bort, saa havde Enhver med Fornøielse ladet denne Ordre gjælde sig, og hele Mandskabet var marscheret af. Men nu kom der ogsaa en anden Knude. Ved Nummereringen fik jeg Nummer 3 og min Ven No. 15, men han vilde med Magt have No. 4, for at være ved Siden af mig. Er det ikke et rørende Beviis paa Hengivenhed?

Præsidenten. Og han fik ogsaa dette Nummer?

Dallival. Lieutnanten var saa artig.

Præsidenten. Og han var ikke at formaae til at forlade Dem?

Dallival. Tal ikke til mig derom; han hang ved mig som en Burre, han klyngede sig op til min Side, — og det generede mig virkeligt; — havde det været en lille Pige —

Præsidenten. Og han fulgte Dem ogsaa paa Posten?

Dallival. Om han gjorde! han krøb ind i Skilderhuset med mig, den ædle Ven!

Præsidenten. Han har endog vægret sig ved at gjøre sin Tjeneste, for at kunne ledsage Dem i Patrouillen?

Dallival. Det er ogsaa sandt; han interesserede sig saa varmt for mig; han var saa bange for at der skulde tilstøde mig noget.

Præsidenten. Og da De endelig absenterede Dem fra Vagten, fulgte han ogsaa med Dem?

Dallival. Bestandigt en Følge af hans rørende Opmærksomhed! Han frygtede for, ikke mere at skulle see mig, hvis han lod mig ene. Man har ofte slemme Anelser.

Præsidenten. Men fulgte han Dem da ogsaa hjem i Deres Huus.

Dallival. Om han fulgte mig? han havde fulgt mig til Mississipi eller til Hottentotternes Land, dersom jeg havde begivet mig paa en saadan Reise. Jeg kom hjem, han kom ogsaa hjem, — hos mig; jeg spiste Kalvekarbonnade, — han spiste ogsaa Kalvekarbonnade. Jeg gik i mit inderste Cabinet, han gik ogsaa i mit inderste Cabinet; Jeg gik ud at gjøre Visitter, han gjorde det samme, uagtet han ikke kjendte et eneste af de Mennesker, jeg vilde besøge. Kort sagt, jeg er vis paa at min værdige Ven har havt hovne Fødder, da han forlod mig.

Præsidenten. Naa saa han forlod Dem dog engang?

Dallival. Ja, min Herre, om Aftenen, da jeg havde betalt ham.

Præsidenten (forundret.) Betalt ham? betalt ham?

Dallival. Femten hundrede Francs, som jeg skulde nedlægge i hans Haand for at undgaae at faae Logis i Clichy.

Præsidenten. Ah, denne Herre var altsaa en Creditor.

Dallival (Med Værdighed.) Hvad tænker De om mig, min Herre? En Creditor? — Fy! — Det var en Retsbetjent! — Begriber De nu, hvorfor han ikke vilde forlade mig?

Præsidenten. Det var da for at erholde den omtalte Sum at De absenterede Dem fra Tjenesten?

Dallival. Ja, Hr. Præsident, og jeg beder Dem at bære over med min Forseelse. Hvad nyt-

tede det mig at jeg slap for det ene Fængsel, naar jeg skulde puttes ind i det andet. Og hvad min Ven, Retsbetjenten angaaer, saa tal ikke mere om ham, — han var overcomplet.

Nationalgardisten slap med en Irettesættelse.

En bortkommen Kone.

Man læste nyligt i den schwabiske Mercur følgende Efterlysning:

„Afvigte Søndag, mellem Ti og Elleve om Aftenen, er Skræddermester Stahles elskede Kone bleven borte. Hvad det Physiske angaaer, da er den Bortkomne rød og hvid som Melk og Blod, har blaae Øine, en lille Næse, og Haar saa sorte og skinnende som en Ravnevinge. Hun var iført en citronguul Kjole, en lille rosenrød Hat med Blomster, et grønt Schavl, og lyder Navnet Sara. Hvad det Moralske angaaer, da er hun livlig, glad og lattermild i klart Veir, men gnaven, søvnig og arrig naar Luften er overtrukken.

Skræder Stahle beder den Ædelmodige, som huser hende, at sende hende tilbage til det ægteskabelige Hjem, efterat have givet hende en streng Irettesættelse. Men det maa være strax, thi dersom det varer altfor længe, saa kommer hun ikke ind.

Ærbødigst
Stahle.
Skræder."

Dette Avertissement vakte naturligviis megen Opmærksomhed i Stuttgart, og Alle ønskede at vide, hvem denne Skræder Stahle var? hvor han boede? om Konen var ung og smuk? — og mangfoldigt Andet, denne Familie angaaende. Hans Magazin var snart opfyldt af Nysgjerrige, der haabede, af Manden selv at faae nærmere Oplysninger. Skræder Stahle kom i Moden. Mangen Banquier gik selv hen til ham for at bestille sig en Frakke, og gjøre ham et Par Spørgsmaal; mangen Borgermand lod sig forklare Omstændighederne ved Konens Forsvindelse, medens Manden tog Maal af ham til en Mackintosh; mangen Student inddrog Oplysninger angaaende den forsvundne Engels hemmelige Sympathier, og bestilte sig et Par nye Beenklæder. Kort, Skræderen fik fuldtop af Spørgsmaal og Arbeide.

Først nogen Tid efter fortalte det samme Blad, hvori Stahle havde efterlyst sin Kone, at den hele Historie havde været opdigtet, at Stahle aldrig havde eiet nogen Kone, og altsaa heller ikke mistet nogen, men at han havde brugt dette nye og originale Middel til at bringe sit nyligt anlagte Etablissement i Skuddet, hvilket ogsaa var lykkedes ham saa godt, at han med det første vilde føre sig en Kone hjem, som han haabede aldrig at skulle komme til at efterlyse blandt bortkomne Sager.

Vi Kammerater!

Den berømte Skuespiller Ludwig Devrient, kom paa en af sine Kunstreiser til en lille sachsisk Landsbye, hvor han blev nødt til at overnatte. Paa sin Aftentour gjennem Byen, kom han forbi et lille Marionettheater, og fik Lyst til at bivaane dets Forestilling. Han gik ind, og nedlagde en Rigsdaler paa Bordet for Theatrets Eierinde, der udsolgte Billetterne. Denne blev meget forundret over at see en saa stor Sum paa engang, betragtede den rige Cavaleer opmærksomt, og udbrød: Ak Herre Jesus! De er bestemt Hr. Devrient? — Ganske rigtigt, Madam! — Naa, det er smukt, at De engang besøger os. Men put De Deres Penge i Lommen igjen, thi vi Kammerater kunne ikke være bekjendte at tage Betaling af hinanden.

George Sand.

(Mad. Dudevant).

Aurora Dupin, senere Mad. Dudevant, kaldet George Sand, er Sønnedatter af en Generalforpagter Dupin. Hendes Fader døde en hæderlig Død paa Ærens Mark i en ung Alder, men allerede steget til en høi militair Grad. Den unge og smukke Aurora blev i Aaret 1822 gift med en Grev Dudevant, hvem hun bragte en Formue af 500,000 Francs. De første Aar af dette Ægteskab vare rolige og lykkelige. Indtil 1825 forstyrrede Intet denne rolige huuslige Tilværelse, der vel ikke belystes af den høiere Kjærligheds Straaler, men idetmindste flød blidt og stille hen.

Men denne fredelige Lykke, dette matte og monotone Liv, dette Liv uden Flammer og Lynglimt, kunde ikke i lang Tid tilfredsstille den Kones stormende og lidenskabelige Sjæl, hvis Genie sydede i Løn, som Lavaen, der endnu er skjult i Vulcanen. Ørnen døer naar man vil sætte den i Buur, den kan ikke trives uden Luft, fri Himmel, et vidt Rum, bratte Klipper, Frihed, og især Frihed i sin mægtige Flugt!

Mad. Dudevant elskede med Lidenskab, med Anelse om sin tilkommende Hæder, Kunsten, Poesien, Philosophien, Literaturen, alle disse vide og frodige Marker, der aabne sig fra den menneskelige Intelligents, og hvis ædle Frugter ernære Sjelen og Tanken. Hr. Dudevant derimod havde den Smag, de Tilbøieligheder og det ligegyldige Væsen, som man finder hos Godseiere, der dyrke deres Eiendomme i Fred og Ro. Han var en Mand, der gik roligt og Skridt for Skridt henad det almindelige Livs dunkle og prosaiske Sti. Ikke heller forstod han at vurdere sin Kones ud-

mærkede Aandsgaver, ja han gik endog saa vidt, at han ofte omtalte hende som dum og stupid. Mad. Dudevant fandt sig længe i sin Skjæbne, men tilsidst blev denne Mand, der hverken kunde elske eller forstaae hende, utaalelig for hende; hun forlangte at skilles fra ham, og han indvilgede deri. Fra dette Dieblik fulgte hun det høie Kald, som hendes Genie anviste hende, og Digterinden fremtraadte i sin Glands.

Indiana var hendes første Værk. Hun vilde ikke engang beholde Navnet tilbage som Erindring om sit ulykkelige Ægteskab, og hun valgte og omformede en ung Vens ubekjendte Navn, og paatog sig det, ikke for at skjule sig, men for at sætte sit Værk i Ly under dette pseudonyme Slør. Og nu er sikkert George Sands Navn blandt alle de nyere Navne, der glimre og have erholdt en høi uaftrættelig Berømthed, et af de meest berømte og hæderfulde.

Efter Indiana fulgte Valentine, Lélia, Leone Leoni og en Række af større Romaner, i hvilke hun især med levende, men ofte grelle Farver skildrer den nuværende Udartelse af de franske ægteskabelige Forhold, og Qvindens underordnede Stilling mod Manden.

I Revue des deux mondes har hun leveret et Antal af Noveller, foruden poetiske, critiske og philosophiske Artikler, der høre til dette udmærkede Tidsskrifts fortrinligste Prydelser. I Le monde, som De la Mennais for en Tid redigerede, findes hendes fortræffelige: Lettres a Marcie.

For at undgaae de evige Forsøg af hendes Mand paa at vinde hende tilbage for sig, eller idetmindste at faae hendes Formue mellem Hænder, gjorde George Sand i Aaret 1833 en Reise til Italien, og man begriber let, hvorledes dette Solens og Poesiens Land maatte virke ind paa hendes heftige og levende Indbildningskraft. En ung fransk Digter, Alfred de Musset, ledsagede George Sand paa denne Reise som hendes Secretair. Siden denne poetiske Pilegrimsgang aander Italien frem af hendes magiske Stiil med al sin Duft, al sin Solglands og alle sin vellystige Himmels Glæder og Nydelser.

Idet George Sand antog en Mands Navn, skabte hun sig ogsaa en Mands Existents, klædte sig som Mand, levede i hele sit nye Livs Uafhængighed og Frihed, og benyttede sig ofte uindskrænket og med Lunefuldhed af den Ret til at beherske og erobre, som hendes lykkelige Privilegium som Qvinde og hendes glimrende Genie have skjænket hende. George Sand glæder sig ved at høre sig kaldes ved sit mandlige Navn; hun ryger sin Cigarre som den fuldkomneste Dandy, og lader de vittigste og lystigste Bemærkninger flyve ud mellem Røgskyerne; hun klæder sig oftest som Mand; de skjønne sorte Haar hænge i rige Bukler ned over Fløilskraven paa hendes Frakke. Hun blander sig let og fri og som en god Kammerat i Kunstnernes og Digternes Selskab, og George Sand, der er Lord Byrons Søster i Genie, vilde have været hans Broder i munter Livsnydelse, og hans flygtige og vagabonde Livs lystige og sorgfri Ledsager.

Literairt Bilag.

☞ Med dette Hefte følger en Prospectus paa „Constantinopel von Allom und Walsh." Subscriptionen modtages hos Andr. Fred. Høst.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge** og **Sverrig.** — Bidrag &c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af **Carl Borgaard.**

Søndagen den 6 December.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

49de Hefte.

Theater.

Vort udmærkede Kunstnerpar, Hr. Instructeur Nielsen og Mad. Nielsen, have erholdt Tilladelse til, Søndagen den 13de dennes at give en Aftenunderholdning paa det kongelige Theater. Foruden et interessant Udvalg af Musik- og Declamationsnummere vil ved denne Aftenunderholdning blive givet tre store Scener af Casimir Delavignes Tragoedie: „Marino Faliero," i hvilke Marino Falieros (Dogens) Rolle udføres af Hr. Nielsen, og Helenas (Dogaressens) af Mad. Nielsen, — samt en nye Vaudeville i en Act: „Under Laas og Lukke," i hvilken Hovedrollerne udføres af Jfr. Berg og Hr. Phister. At det sjeldne Kunstnerpar, som foruden sine store sceniske Fortjenester endnu har den, at have bragt Declamationskunsten hos os til en Grad af Correcthed og Reenhed, som den neppe paa noget andet Sted har opnaaet, vil ved denne Leilighed modtage nye Beviser paa det kunstelskende Publikums Interesse og Opmærksomhed, tør man sikkert holde sig overbeviist om.

— Det tidligere omtalte Syngestykke i 3 Acter af Scribe og St. Georges, „Janetta, eller: Spøg ikke med Ild," Musik af Auber, er nu oversat og indrettet for den danske Skueplads af Hr. Skuespiller Overskou. Rollebesætningen er følgende: Carl den sjette, Konge af begge Sicilier: Hr. Hansen sen.; Nisida, Prindsesse af Tarent, hans Søster: Mad. Phister; Greve Rodolfo de Montemar, Kongens Yndling: Hr. Sahlertz; Baron Mathanasio von Warrendorff, bayersk Statsraad og Livlæge: Hr. Phister; Janetta, en Gartnerpige: Jfr. Berg. — Handlingen i Stykket foregaaer i Palermo i Aaret 1740.

— Pianisten Hr. Wilmers, som vil opholde sig i Kjøbenhavn i denne Vinter for at tilendebringe Compositionen af en comisk Opera, hvortil Hr. Skuespiller Overskou har leveret Texten, agter i Begyndelsen af Januar Maaned at give en stor Instrumental- og Vocalconcert paa det kongelige Theater.

— Et nyt Skuespil af Karl Gutzkow: „Werner, oder: Herz und Welt," har gjort megen Lykke paa Burgtheatret i Wien, hvortil dog mere den fortrinlige Udførelse end Stykkets Værd skal have bidraget. Samme Forfatter har atter fuldendt et dramatisk Product: Patkul, Tragoedie i fem Acter, med et Forspil: Rigsdagen i Stockholm.

— Donizettes Opera: Regimentets Datter, der er componeret for Paris, er bleven oversat paa Italiensk og opført paa Teatro della Scala i Milano, men har fundet en meget ugunstig Optagelse.

Et morganatisk Ægteskab.

Familien Harrach er meget gammel; den protestantiske Linie, til hvilken den afdøde Konge af Preußens Gemalinde hører, var uformuende. Hendes Moder, Frue von Harrach, besøgte hvert Aar Badet i Toeplitz, hvor ogsaa Kongen af Preußen sædvanligt tilbragte en Deel af Badetiden.

Familien Harrachs indskrænkede Formuesomstændigheder tillode den ikke at vise sig med nogen Glands; den unge Comtesses Paaklædning var derfor lige saa simpel, som hendes Væsen var beskedent. Paa hende rettede Kongen af Preußen sit Øie, og da han havde den Skik, hver Morgen i Selskab med de øvrige Badegjæster at gjøre en Spadseretour, og at henvende Ordet til de Ringe saavelsom til de Fornemme, saa var den unge Comtesse Augusta en af de Damer, med hvilke Kongen i Badetiden 1824 oftere underholdt sig.

Forend Kongen vendte tilbage til Berlin, beærede han hvert Aar sin Minister ved det sachsiske Hof, Hr. von Jordan, med et Besøg paa hans Landgods. Denne lod han vide, at det vilde være ham behageligt hvis han vilde indbyde Damerne Harrach til sig. Ingen, hverken i Toeplitz eller i Kongens nærmeste Omgivelser, anede i det Fjerneste den Udmærkelse, som forestod Comtesse Augusta. Hun indtraf med sin Moder paa Landgodset, og det med en meget slet Befordring. Om Aftenen efter Taffelbordet bad Kongen indstændigt den gamle Grevinde, endnu at tilbringe en Dag med sin Datter paa Landet, men Frue v. Harrach undskyldte sig med den Overenskomst, hun havde truffet med Vognmanden, og reiste bort endnu den samme Aften.

Neppe var hun borte, før Kongen pludseligt tog sin Generaladjutant og gamle Ven, General Witzleben til Siden, og uden videre Indledning sagde til ham: Jeg har isinde at formæle mig med Frøken von Harrach; begiv De Dem til hendes Moder, for i mit Navn at bede om hendes Datters Haand, og træf i denne Henseende alle nødvendige Foranstaltninger med den her nærværende Fyrst v. Witgenstein.

De to i denne Sag indviede Mænd vare høiligt overraskede, men iagttoge dog den dybeste Taushed. Efter faa Dages Forløb var Formælingen besluttet, og tillige Betingelserne fastsatte; men Publikum erfarede imidlertid intet derom. Det var Kongens Villie, at Comtesse Augusta v. Harrach skulde antage Titelen Fyrstinde af Liegnitz, og at Udgivterne ved denne Forbindelse og den nye Fyrstindes Huusholdning, skulde udredes af hans Privatcasse; hendes Naalepenge bleve bestemte til 8000 Rth. aarligt, og de Børn, der maatte fremkomme af denne Forbindelse, skulde føre Titlen af Grever og Comtesser af Liegnitz, naturligviis uden Fordringer paa, nogensinde at arve Kronen.

Staten var paa denne Maade sikkret mod enhver nye Udgivt, og den strengeste Oekonomie, et characteristisk Træk hos den preussiske Regjering, blev ogsaa ved denne Leilighed iagttaget, for forud at betage Undersaatterne enhver Aarsag til Klage, med Hensyn til den nye Gemalindes Ud-

givter, og enhver Frygt for en Indflydelse paa Statsanliggenderne, som den unge Fyrstinde kunde anmasse sig.

I Begyndelsen af November 1824 indtraf Grevinde Augusta, ledsaget af sine Forældre, i Berlin, og traadte af i et af Hovedstadens Hoteller. En Hofvogn førte den 9de November Familien Harrach ud til Slottet Charlottenburg, hvor den ægteskabelige Pagt skulde signes i Nærværelsen af en lille fortrolig Kreds.

Intet Blad meldte et Ord om hvad der dengang foregik ved Hoffet. Selv den protestantiske Biskop, Dr. Eylert, erholdt ingen Meddelelse angaaende den forestaaende Ceremonie fra Kongen. Denne Geistlige blev kaldet til Slottet, med den udtrykkelige Befaling, at komme i sit geistlige Ornat. Han ilede derud, og fandt i Slottets Gemakker et Selskab, bestaaende af Kongen, Kronprindsen, Prindsen af Witgenstein, det kongelige Huses Minister, General Witzleben, den første Kammertjener, og de tre Medlemmer af Familien Harrach. Ingen andre Personer paa Slottet fik Adgang til Capellet, hvor Biskop Eylert fuldbyrdede Kong Fredrik Wilhelm den 3dies Formæling med den til Fyrstinde af Liegnitz hævede Comtesse Augusta v. Harrach.

Fyrstinden af Liegnitz skjælvede, og vovede neppe at slaae Øinene op; Kongen syntes atsvære tankefuld og alvorlig. Fyrsten af Witgenstein var som sædvanligt elskværdig og forekommende.

Efter Ceremonien begav Fyrstinden sig til Berlin og drog ind i de Gemakker, der vare indrettede for hende i det kongelige Pallads.

Greven og Grevinden af Harrach forlode snart efter Berlin, for at forebygge mulige Bagtalelser for Indflydelse paa Hoffet. Denne værdige Families Opførsel var i høieste Grad ædel og uegennyttig; den var fattig og er forbleven fattig; Fyrstinde Liegnitz's Broder er endnu i dette Øieblik Lieutnant eller Capitain i østerrigsk Tjeneste, og aldrig have Harracherne modtaget hverken Titler eller Gunstbeviisninger eller Pensioner.

En saadan Adfærd er for sielden til at den ikke skulde fortjene at omtales med særdeles Roes, idet den staaer i en paafaldende Contrast til den Lyst til Intriguer og Begjærlighed efter Rigdom, der kun altfor hyppigt bemægtiger sig dem, der staae en Trone nær.

„Den preussiske Lovsamling" var det første offentlige Blad, som paa en officiel Maade forkyndte Undersaatterne deres Konges Formæling. I Begyndelsen blev denne Begivenhed langt mere dadlet end rost i Publikum, idet man allerede saae Favoritismen og Intriguen i Følge med den unge Kone. Man kjendte endnu ikke Fyrstindens Characteer, og tog for lidet Hensyn til Kongens Stilling, der ønskede, i sin Alderdom ikke at være uden kjærlig Pleie, og havde valgt et fordringsløst, blidt qvindeligt Væsen, uden Stolthed og Glimresyge, til sin Ledsagerinde.

I en ikke ringere Grad yttrede ogsaa i Begyndelsen Misfornøielsen over denne Formæling sig hos Medlemmerne af den kongelige Familie. Kronprindsens — den nuværende Konges — Opførsel var imidlertid fuld af den ædleste Værdighed. Endnu mere end den Fasthed, Kongen ved denne Leilighed lagde for Dagen, fremførte Fyrstindens Beskedenhed og Venlighed, hendes jevne Væsen og Hjertensgodhed, snart en fuldkommen Forandring til hendes Gunst, ikke alene ved Hoffet, men ogsaa i den offentlige Mening, der senere ved en almindelig Yndest rigeligt har afbødet den Strenghed, hvormed den først bedømte denne Dame.

Da Fyrstinde Liegnitz kom til det preussiske Hof, var hendes Opdragelse endnu ikke tilendebragt, og hun har derfor siden den Tid med al Iver bestræbt sig for at erhverve sig den til hendes Rang passende Dannelse. Fyrstinden er hverken en Dame af udmærket Aand, eller en lærd Dame, men man har allerede ofte gjort den Erfaring, at i vanskelige Forhold i Livet — og vistnok var Fyrstindens Stilling, i Midten af et talrigt Hof, ikke uden store Vanskeligheder — ere Fruentimmernes jevne, sunde Forstand, en rigtig Tact og Pligtbevidsthed, langt lettere istand til at erhverve dem Agtelse, Lykke og Medfølelse, end hine glimrende Egenskaber, der udbrede et stærkt Lys over det Ydre, men kun altfor hyppigt efterlade en Tomhed i det Indre.

Kjærligheden — en Bog.

Vi skrive 1840 — og endnu veed man ikke hvad Kjærligheden er. Det gaaer med Kjærligheden som med mangen Sygdom, — men kan, trods al Erfaring og Lærdom, ikke bevise, om den er en Miasma eller et Contagium.

Digterne sige, at Kjærligheden er en Plante, men de ere ikke enige om, hvilken Plante den er. Nogle paastaae saaledes, at den er en Rose, Andre at den er en Hvidtjørn; — angaaende Tornene ere Begge enige.

Jeg derimod paastaaer, at Kjærligheden aldeles ikke er nogen Blomst, men at den derimod er — en Bog.

Ja, Kjærligheden er en Bog, som den store Mester over Stjernerne har udgivet til Bedste for sine Skabninger, en Biblia polyglotta i alle Sprog, en Vulgata, forstaaet og holdt hellig af alle Folk og i alle Zoner. Kjærligheden er en ABC-Bog, hvoraf unge Mennesker kunne lære at bogstavere, en Præmiebog for alle Jordens Børn, en Classiker cum notis variorum.

Denne Bog er Indbegrebet af alle Videnskaber, med Undtagelse af de mathematiske. Thi Kjærlighed og Mathematik ere Antipoder; de forholde sig til hinanden som den qvægende Dug til den brændende Sirocco.

De største Kjendere af denne Bog ere Fruentimmerne, thi Fruentimmerne ere fødte Professorer

i Kjærligheden; vi Mænd ere blot Candidaterne, som sidde paa Livets lange Skolebænke, og lade os Kjærlighedens gyldne Bog commentere fra det qvindelige Hjertes Katheder.

I Herrer Professorer i de høie Videnskaber, hvorlidet ligne I hine elskværdige Professorinder! I bære Eders Professorat kun som et personligt Lehn, Kjærlighedens Professorat er derimod et Allodiolgods for Qvinderne, og selv i den høieste Alder lade de sig ikke sætte paa Pension. Lord Chesterfield spurgte engang en firesindstyveaarig Dame, i hvilken Alder Fruentimmerne hørte op med at elske. Jeg veed det ikke, svarede hun, — derom maa de spørge en Ældre. — Saaledes ere Qvinderne; deres Fødsels- og Dødstime ere de to blanke Blade, der findes foran Begyndelsen og efter Enden af Kjærlighedens Bog; deres Livsdage ere de trykte Blade i den.

Vi ville kaste et flygtigt Blik paa de sidstforgangne Aarhundreder, for at overskue denne Bogs mangfoldige Skjæbner.

Middelalderen var dens gyldne Tidsalder; de skjønneste Bogstaver bleve med uforgængelig Sværte tegnede paa uforgængeligt Pergament; Initialbogstaverne bleve udmalte med de prægtigste Farver, og rigt belagte med Guld; selv de brede Siderande vare smykkede med herlige Billeder. Troubadourernes og Minnesangernes Qvad give Kundskab om denne Bogs daværende Glands. Da blev Bogtrykkerkunsten opfunden og Manuscripterne hørte op. Pergamentet forsvandt, Papiret traadte i dets Sted. Endnu blev Bogen altid udgivet i stor Folio, med gothiske Bogstaver og kunstige Træsnit; men snart udkom den in Qvarto, vel med store Lettrer, men med slette Kobberstik, — senere endog i Octav med sædvanlige Typer og Vignetter, og endeligt i Lommeformat med smaa Lithographier. I den nyeste Tid seer man den kun i en Duodezudgave med Petitskrift paa simpelt Papiir uden nogensomhelst Slags Billeder, — og paa Titlen prange med store Bogstaver de Ord: allerbilligste Udgave. Vistnok vil Kjærligheden tilsidst endnu blive til et Penningmagazin, en Olla potrida af smaa Følelser, et Caffehuusblad, hvilket man flygtigt gjennemblader, og lægger ligegyldigt til Siden.

Nu er denne store, paa Pragt og Skjønhed saa rige Bog, ikke mere forhaanden; dens høie Betydning, der før kun blev ret forstaaet af et lidet Antal af indviede Læsere, bliver nu mistydet og spottet af den store Hob.

Med sit Bind — Troskaben, i hvilken enhver Kjærlighed maa være indbunden, — har Bogen havt en ikke mindre omvexlende Skjæbne. Først blev den indbunden i Pergament, saa i Fiske-, derpaa i Svine, og endelig i Kalveskind; senere indbandt man den blot i Halvlæder, derefter i Papirbind, og tilsidst broscherede man den kun. I den sidste Tid holder man meest af den ubundne.

☞ Forfatteren af: De to Engle, anmodes om at lade et Brev aftente i Redactionen.

Indhold: Bispens Handsker, af N. Søtoft; — Røverne i Kirkestaten, (fortsat); — En Millionairs Lykke, efter Mery; — Theater; — Et morganatisk Ægteskab; — Kjærligheden — en Bog.

Artistisk Bilag: Pigerøveren, Skizze.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge og Sverrig.** — Bidrag 2c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af Carl Borgaard.

Søndagen den 13 December.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

50de Hefte.

Literatur.

Paa Reitzels Forlag er i disse Dage udkommet en Julegave af Digteren Henrik Hertz, under Titlen: Lyriske og dramatiske Digte, første Deel. Foruden en Samling af blandede Digte og poetiske Epistler, indeholder Bogen: Et Eventyr i Dyrehaven eller Cassanders opdagede Trædskhed, Maske-Comoedie i en Act (opført i Studenterforeningen i Vinteren 1839) og: Sparekassen, eller: Naar Enden er god, er Alting godt, Lystspil i tre Acter (opført paa det kongelige Theater i 1836 og fremdeles). At mangt et Julebord vil prydes og mangt et Julesind frydes ved denne kjærkomne Gave fra vor høitbegavede Digter, er vist udenfor al Tvivl.

— Paa Steens Forlag er den tidligere bebudede danske Oversættelse af de to første Dele af Henrik Steffens: „Was ich erlebte:" nu udkommet. Hr. Schaldemoses Oversættelse anbefaler sig ved Correcthed, og da den danske Udgave kun koster omtrent en Trediedeel af hvad den tydske er ansat til, vil dette interessante Værk sikkert finde en velvillig Indgang hos Publikum. De øvrige Dele af den tydske Original ville snart udkomme, og da ufortøvet blive oversatte.

— Under Titlen: Dansk Parnas, har A. E. Boye paa eget Forlag ladet udgaae et smagfuldt Udvalg af Digte af ældre og nyere danske Forfattere.

— Naar genealogiske Tabeller skulle have noget Værd, og ikke forvirre mere, end de oplyse, er det en nødvendig Betingelse, at Forfatterne træffe et saadant Udvalg, at de Personer, der virkelig ere historiske, sees at fremgaae af Fremstillingen, ligesom et Resultat, hvis Præmisser ere den store Mængde af ubekjendte Personer, som ingen Indflydelse have paa Verdensbegivenhedernes Gang, og derfor have deres Plads ikkun i Genealogien, med mindre vanskelige historiske Forhold (f. Ex. Successionsstridighederne) give dem en enkelt Betydning og gjøre Kjendskabet til dem nødvendig for Historikeren, som da i saadanne Tabeller, hvis de med denne Klarhed i Fremstillingen forbinde den store Correcthed, som naturligviis er nødvendig, vil have en Hjælper, som vil spare ham stor Tid og Møie.

De af Hr. Adjunct Kønigsfeldt udgivne „genealogiske Tabeller over den oldenborgske Stamme," er vistnok et saadant høist nyttigt Værk, som afhjælper et stort Savn og afgiver et fortrinligt Beviis paa Forfatterens store Flid og Kundskaber. De bestaae af syv Tabeller, af hvilke de nyttigste synes at være den 2den og 3die, som indeholde en Fremstilling af den danske Kongefamilie fra Christian den 1ste til Christian den 8de, og den 6te, som indeholder den russiske, svenske og storhertugelige oldenburgske. Den 4de og 5te vil have særdeles Interesse i vor Tid, da de forviklede Successionsforhold i Hertugdømmerne flere Gange ere bragte paa Bane. Den 7de, der viser de nulevende regierende Fyrsters Nedstammen fra Christian den 4de og hans to Søstre, er snarere et Curiosum, end historisk nyttig, men vidner unægtelig om særdeles Flid. Anmælderen maa af de nævnte Grunde ønske dette Arbeide en saadan Modtagelse i Publikum, at den kan opmuntre den flittige Forfatter til at fortsætte sit vistnok meget møisommelige Studium. Et Tilfælde har iøvrigt forskaffet Selvherskeren over alle Russer en Udmærkelse fremfor de andre regjerende Fyrster, idet hans Navn er trykt med større og smukkere Typer, end deres, hvilket dog naturligen ingen Indflydelse kan have paa Værkets Bedømmelse.

Theater.

Sangeren Wild, der engang var Tydsklands første Tenorist, nøies nu med at give Gjæsteforestillinger paa Königstädtertheatret i Berlin.

Teatro di Borgo Ognisante i Florents har den Bestemmelse, ogsaa at forskaffe de fattigere Classer af Folket den Italieneren uundværlige Nydelse af Operaen. Billetten til Parterret koster der omtrent 9 ß. Dansk. Saisonnen blev nyligt aabnet med Donizettis Marino Faliero, der efter en tydsk Referents Beretning blev udført saa godt, at mangt et større Theater ikke vilde havt Skam deraf. Huset var naturligviis propfuldt og Nistillingspublikummet yttrede sin Deeltagelse og sit Bifald med en Kraft og Livlighed, der forekom selv de italienske Øren at være noget for vild.

En Chatouilleur.

(Af Heines Salon, fierde Deel).

Veed De hvad en Chatouilleur er? Jeg selv kjender først i kort Tid Betydningen af dette Ord, og skylder denne Belærelse til min Barbeer, hvis Broder er ansat som Chatouilleur ved et Boulevardtheater. Han bliver nemlig betalt for, ved Forestillingen af Lystspil at lee høit og vække Publikums Latterlyst, hvergang der bliver sagt en god Vittighed. Dette er et meget vigtigt Embede, og det heldige Udfald af mange Lystspil er afhængigt deraf. Thi mangengang ere de gode Vittigheder meget slette, og Publikum vilde aldeles ikke lee, naar ikke Chatouilleuren forstod den Kunst, ved allehaande Modulationer af sin Latter, fra den sagteste Fnisen til den hjerteligste Skoggergrynten,

at fremkalde Mængdens Medlatter. Latter har en epidemisk Characteer ligesom Gaben, og jeg anbefaler for den tydske Skueplads Indførelsen af en Chatouilleur, en Forleer. Af Forgabere besidder den sikkert allerede nok. Men det er ikke let at forrette hiint Embede, og der udfordres, som min Barbeer forsikkrer mig, meget Talent dertil. Hans Broder har nu allerede udøvet det i femten Aar, og har bragt det til en saadan Virtuositet, at han kun behøver at anslaae en eneste af sine finere, halvdæmpede, halv undslupne Fisteltoner, for at faae Mængden til at udbryde i den fuldeste Jubel. Han er en Mand af Talent, lagde min Barbeer til, og han fortjener flere Penge end jeg; thi han er desforuden ogsaa ansat som Sørgemand ved Liigbegjængelserne, og han har om Morgenen ofte fem til sex Liigtog, ved hvilke han, i sin ravnesorte Paaklædning, med sit hvide Lommetørklæde og bedrøvelige Ansigt, kan see saa grædende og sørgende ud, at man skulde sværge paa at han fulgte sin egen Faders Liig bort.

I Sandhed, kjære B. — jeg har Respect for denne Fleersidighed; men om jeg ogsaa havde Evne til den, vilde jeg dog ikke for alt Guld i Verden paatage mig denne Mands Embede. Tænk Dem, hvor skrækkeligt det er, paa en Foraarsmorgen, naar man just har drukket sin kjære Caffe, og Solen leer En ind i Ansigtet, allerede at skulle paatage sig en Bedemandsmine, og udgyde Taarer for een eller anden hensovet Urtekræmmer, som man maaskee slet ikke kjender, og hvis Død kun kan være En glædelig, fordi den indbringer den Sørgende syv Francs og ti Sous. Og derefter, naar man for sjette Gang er vendt tilbage fra Kirkegaarden, og er træt og dødskjedsommelig og alvorlig, skal man endnu den hele Aften lee over alle slette Vittigheder, hvilke man allerede saa ofte har leet, — lee med det hele Ansigt, med enhver Muskel, med alle Legemets og Sjelens Kramper, for at stimulere et søvnigt Publikum til Medlatter. — Det er forfærdeligt! — Jeg vilde hellere være Konge af Frankrig.

Nicolaus Beckers Rhinvise.

(Det vil sikkert ikke være Portefeuillens Læsere uvelkomment at faae den smukke Folkesang meddeelt, som blev afsunget i Cölln paa Kongen af Preussens Fødselsdag den 18de Octbr. d. A., og som nu allerede er optaget som Yndlingssang over hele Tydskland. Kreutzer har componeret en smuk Melodie dertil, som blev brugt ved den første Afsyngelse. Senere skulle allerede over 120 Compositioner til denne Sang være fremkomne.)

Rheinlied.

Sie sollen ihn nicht haben,
Den freien, deutschen Rhein,
Ob sie wie gier'ge Raben
Sich heiser darnach schrei'n,

So lang er ruhig wallend
Sein grünes Kleid noch trägt,
So lang ein Ruder schallend
In seine Wogen schlägt.

Sie sollen ihn nicht haben,
Den freien, deutschen Rhein,
So lang sich Herzen laben
An seinem Feuerwein,

So lang in seinem Strome
Noch fest die Felsen steh'n,
So lang sich hohe Dome
In seinem Spiegel seh'n.

Sie sollen ihn nicht haben,
Den freien, deutschen Rhein,
So lang dort kühne Knaben
Um schlanke Dirnen frei'n,

So lang die Flosse hebet
Ein Fisch auf seinem Grund,
So lang ein Lied noch lebet
In seiner Sänger Mund.

Sie sollen ihn nicht haben,
Den freien, deutschen Rhein,
Bis seine Fluth begraben
Des letzten Manns Gebein.

Butler og Cromvell.

Paa en Høstaften i 1665 red en Mand langsomt over Bjerghøiene i Grevskabet Herford. Det var uvenligt, taaget Veir, og man kunde neppe see et Par Skridt forud for sig. Pludseligt snubler hans Hest, og støder mod en dunkel Masse, der ligger paa Veien. For Djævlen! raaber Rytteren, og springer af Sadlen, — det er jo et Menneske.

I tage feil, naadigste Herre, svarer en kraftløs Stemme med hæs Latter, — jeg er kun en Fattig, over hvis elendige Legeme I let kunde have redet bort.

— Hvad gjør I da her i denne raae, uvenlige Aften?

— Jeg venter paa Døden eller paa en Almisse.

— Her er Penge og min Kappe.

— Hav Tak, naadige Herre! raabte den graahærdede Betler, og hyllede med Velbehag de stivnende Lemmer ind i den varme Kappe. I er vistnok hverken Fyrste eller Hofmand, thi I viser et ædelt og medlidende Sindelag. Skulde I vel troe det: denne elendige Olding, hvem Smerten frygteligt nedboiede, denne Betler, der er bleven en Skræk for Bornene, — han har gjort mere for Stuarternes Dynasti, end alle de Helte, der bryste sig i Glandsen af Værdigheder og Ærestegn, som Hoffet har odelagt paa dem.

Da hele England, da Skotland og Irland laae paa Knæ for Cromvell, da stod jeg alene, Stuarternes Sag hengiven, truende ligeoverfor ham, og min Satyre, Hudibras afvendte flere Gemytter fra ham, end alle de Forbrydelser, han har begaaet, end alle de Skafotter, han har ladet opbygge.

Nytterens Træk formorkedes, da han horte den gamle Mand tale saaledes, og han betvang kun med Moie Udbruddet af sin Vrede.

— Hvem er I da? spurgte han.

— Samuel Butler.

— Samuel Butler? gjentog den Fremmede langsomt.

— Ja, Herre, at det maatte komme saa vidt med ham, er en Skam for dette Aarhundrede.

— I nævnede nyligt Cromvell, sagde den Anden; jeg har staaet Lord-Protectoren nær nok til at kunne fælde en Dom over hans Characteer. Omgivet af Forrædere og Spioner maatte han stedse være indesluttet, undertiden grusom; den største Magt paa Jorden, Nodvendigheden, retfærdiggjør ham.

— Nei, Herre, Cromvell har begaaet Misgjerninger, som selv den dueligste Talsmand ikke formaaer at billige eller forsvare. Troe De mig forresten, det Sprog, De der forer, er selv tredsindstyve Mile fra Windsor ikke uden Fare. Der blæser i dette Land en Vind, der let bærer ethvert Ord for Kongens Øren, og Carl den Anden turde vel være strengere mod Eder end mod Milton. Den store Mand fandt ogsaa efter Cromvell en anden Protector, — sit Genie.

— Og mig, mig vilde mit Navn maaskee forsvare.

— Hvem er I da? spurgte Betleren forbauset.

— Ikke noget Stort. Min Fader var efterhaanden Soldat, Puritaner, Statsmand og saa videre. Han vilde, da han dode, at jeg skulde arve hvad han havde tilkæmpet sig; men mig piner Ærgjærrigheden ikke, jeg stræber efter Ro og Fred, og har her grundet mig et Asyl, hvor jeg lever liig med den simpleste Bonde, og er lykkelig —

— Som en Poet, — afbrod den Anden ham spodsk.

— Som en Mand, der hverken har Smigrere at betale, eller et tungt Scepter at føre.

— I levede vel altsaa aldrig ved Hoffet?

— Jo, da jeg indtog den Plads, som blev ledig ved Lord-Protectorens Dod.

— Min Gud! I var altsaa —?

— Nu er jeg Sir Clark; for sex Aar siden hed jeg endnu Richard Cromvell.

Indhold: Fire Smaadigte af Christian Winther: I Studentersangforeningen; Uden Haab; Tak for Blomsterne; Copie af Catels Maleri: „Kennst Du das Land?". — En Millionairs Lykke, (sluttet); — Roverne i Kirkestaten, (fortsat); — Literatur; — Theater; — En Chatouilleur; — Beckers Rhinvise; — Butler og Cromvell.

Artistisk Bilag: Skizze efter Catels Maleri: „Kennst Du das Land?"
„ **Extrablad:** Et Tyrolerpar, efter en Tegning af Westphael.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Sondag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge** og **Sverrig.** — Bidrag 2c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af Carl Borgaard.

Søndagen den 20 December.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

51de Hefte.

Literatur og Kunst.

Den forløbne Uge har atter beriget vor Literatur med to høist interessante Julegaver, der foruden deres indre Værd udmærke sig ved en særdeles smagfuld og smuk Udstyrelse:

1) paa Steens Forlag: Goethes Herman og Dorothea, oversat af Oehlenschläger; —

2) paa Høst's Forlag: Gamle danske Folkeviser, samlede og bearbeidede af Oehlenschläger.

— Af: Genfer-Noveller efter R. Töpffer og Zschokke, oversatte af Theodor Schorn, er andet Bind udkommet paa Philipsens Forlag. Det indeholder tre interessante Fortællinger: Julius, eller de to Fanger, Julius, eller Onkelens Bibliothek, og: Julius, eller Tagværelserne.

— I Leipzig blev den 7de dennes for et stort Antal Tilhørere otte Compositioner til Beckers, i sidste Hefte af Portefeuillen optagne, „Rheinlied" opførte. Efterat alle otte Melodier vare afsungne, fordrede man eenstemmigt Nr. 2, der var componeret af G. Kuntze, Medlem af Leipzigs Stadsmusikchor, gjentaget, og det viste sig allerede derved paa den eclatanteste Maade, hvormeget denne Melodie havde behaget fremfor de øvrige. Ved en derefter foretaget Afstemning vandt Kuntzes Melodie sig 293 Stemmer, medens Marschners kun fik 12, Reißigers 8 og Kreutzers 5 Stemmer. *)

Selskabet af Musikvenner i den østerrigske Keiserstat afholdt den 8de November om Middagen den tidligere anmeldte Concert i den k. k. Winter-Rideskole i Wien, hvorved Händels Cantate Timotheus eller Musikkens Magt, blev opført. Med Indbefattelse af Dirigenterne og Solosangerne, beløb Antallet af de Medvirkende sig til 1126 Personor. Heraf udførte 790 Personer Chorcue, nemlig: 250 Sopraner, 170 Alter, 170 Tenorer, 200 Basser; Orchestret talte 328 Medlemmer, nemlig: 60 primo og 60 secund Violiner, 48 Bratscher, 48 Violonceller, 25 Contrabasser, 12 Fløiter, 12 Oboer, 12 Clarinetter, 12 Fagotter, 12 Horn, 8 Trompeter, 9 Basuner, 3 Ophikleider, 2 Contrafagotter, 4 Par Paukere og 1 stor Tromme. Første Dirigent var Hr. Schmiedel, anden Hr. Klemm; Chorene dirigerede Professor Fischhof, Primoviolinerne Professor Helmesberger og Secondviolinerne Gauster. Som Solosangere fungerede Lutz, Staudigel og Mad. Hasselt-Barth,

*) Kunzes og et Par af de andre bedste Compositioner til „Rheinlied" skulle i næste Maaned blive leverede som musikalsk Bilag til Portefeuillen.

Forskjelligheden i den dramatiske Declamation i England, Frankrig og Tydskland.

(Af Heines Salon, 4de Bind.)

Da jeg i England førstegang bivaanede Forestillingen af engelske Tragoedier, var isærdeleshed en Gesticulation mig paafaldende, som viste den største Lighed med Pantomimespillenes Gesticulation. Men dette forekom mig ikke som Unatur, men meget mere som Overdrivelse af Naturen, og det varede længe inden jeg kunde vænne mig dertil, og trods det carikerede Foredrag, nyde Skjønheden af en shakespearsk Tragoedie paa engelsk Grund. Ogsaa den Skrigen, den sønderrivende Skrigen, hvormed der saavel Mænd som Qvinder tragere deres Roller, kunde jeg i Begyndelsen ikke taale. Er i England, hvor Skuespilhusene ere saa store, denne Skrigen nødvendig, for at Ordene ikke skulle tabe sig i det vide Rum? — Er den ovenomtalte carikeerte Gesticulation ligeledes en local Nødvendighed, idet den større Deel af Tilskuerne befinder sig i en saa stor Afstand fra Scenen? Jeg veed det ikke. Der hersker maaskee paa det engelske Theater en Vanens Ret i Fremstillingen, og denne maa man tillægge den Overdrivelse, der især paafaldt mig hos Skuespillerinder, hos blide Organer, som paa deres Styltegang ikke sjeldent styrte ned i den modbydeligste Mislyd, hos jomfruelige Lidenskaber, der tee sig som vilde Dyr. Den Omstændighed at fordum Fruentimmerrollerne paa den engelske Scene bleve spillede af Mænd, virker maaskee endnu paa de nuværende Skuespillerinders Declamation, idet de maaskee fremskrige deres Roller efter gamle Theatertraditioner.

Imidlertid, hvor store ogsaa de Feil ere, hvorunder den engelske Declamation lider, saa yder den dog en betydelig Erstatning ved den Inderlighed og Naivetet, som den undertiden lader fremtræde. Disse Egenskaber skylder den til Landets Sprog, der egentlig er en Dialect, og besidder alle en af Folket umiddelbart fremgaaet Sprogarts Dyder. Det franske Sprog er meget mere et Product af Selskabet, og det savner hiin Inderlighed og Naivetet, som kun en kraftig, af Folkets Hjerte udsprungen, og med dets Hjerteblod besvangret Ordkilde, kan frembringe. Men derfor besidder den franske Declamation en Grazie og Lethed, som er ganske fremmed, ja umulig for den engelske. Talen er her i Frankrig, ved det snaksomme Selskabsliv, gjennem tre Aarhundreder bleven filtreret saa reen, at den uigjenkaldeligt har tabt alle uædle Udtryk og uklare Vendinger, alt Dunkelt og Simpelt, men ogsaa al Duft, alle hine vilde Lægekræfter, alt hiint hemmelige Tryllerie, der rinder og risler i de raae Ord. Det franske Sprog, og altsaa ogsaa den franske Declamation, er, som Folket selv, kun henviist til Dagen, til det Nærværende; Erindringens og Anelsens dæmrende Rige er tillukket for det; det trives i Solens Lys, og fra dette stammer dets skjønne Klarhed og Varme; fremmed og ugjæstfri er Natten for det, med det blege Maaneskjær, de mystiske Stjerner, de søde Drømme og rædselvækkende Spøgelser.

Men hvad de franske Skuespilleres egentlige Spil angaaer, saa staae de over deres Colleger i alle Lande, og det af den naturlige Grund, at alle Franske ere fødte Comoedianter. De vide saa let at indstudere sig, og saa fordeelagtigt at drappere sig i alle Livsroller, at det er en Glæde at see derpaa. Franskmændene ere den kjære Guds Hofskuespillere, les comédiens ordinaires du bon Dieu, en udvalgt Troupe, og den hele franske Historie forekommer mig ofte som en stor Comoedie, der bliver opført til Bedste for Menneskeheden. I de Franskes Liv, som i deres Literatur og dannende Kunster, hersker det Theatralskes Characteer.

Hvad os Tydske angaaer, saa ere vi ærlige Folk og gode Borgere. Hvad Naturen nægter os, stræbe vi til ved Studium. Kun naar vi brøle for stærkt, frygte vi undertiden, at man i Logerne vilde forskrækkes og straffe os, og vi insinuere da med en vis Snuhed, at vi ingen virkelige Løver ere, men kun i tragiske Løvehuder indsyede Theatersedler, og denne Insinuation kalde vi Ironi. Vi ere ærlige Folk og spille bedst ærlige Folk. Jubilerende Statstjenere, gamle Dallnere, retskafne Overførstere og troe Tjenere, det er vor Salighed. Heltene falde os meget suurt, men dog kunne vi ogsaa levere dem, især i Garnisonsstæder, hvor vi have gode Monstre for Dinene. Med Konger ere vi ikke heldige. I de fyrstelige Residentser hindrer Respecten os fra at spille Kongerollerne med absolut Kjækhed; man kunde tage det ilde op, og vi lade da den undersaatlige Ydmygheds Kittel stikke frem under Hermelinet. I de tydske Fristater, i Hamborg, Lübeck, Bremen og Frankfurt, i disse glorværdige Republikker, turde Skuespillerne ganske ugenerede spille deres Konger, men Patriotismen forleder dem til at misbruge Scenen til politiske Hensyn, og de spille med Forsæt deres Konger saa slet, at de gjøre Kongemagten, om ikke forhadt, saa dog idetmindste latterlig. De fremme indirecte Sandsen for Republikanismen, og dette er i Særdeleshed Tilfældet i Hamborg, hvor Kongerne blive spillede paa det miserableste. Dersom det derværende hoivise Senat ikke var utaknemmeligt, som alle Republikkers Regjeringer altid have været det, saa maatte Republikken oprette et stort Pantheon for sine Skuespillere, med den Indskrift: Det taknemmelige Fædreland for de slette Comoedianter!

Erindrer De Dem endnu, kjære L., den salige Schwartz, der i Hamborg spillede Kong Philip i Don Carlos, og altid trak sine Ord ganske langsomt lige ned til Jordens Midtpunkt, og derpaa atter pludseligt drev dem op mod Himlen, saaledes, at de kun i et Sekund kom os tilsyne?

Men for ikke at være uretfærdige, maa vi tilstaae, at det fornemmeligt ligger i det tydske Sprog, naar Foredraget paa vort Theater er slettere end hos Englænderne og Franskmændene. Det Første Sprog er en Dialect, det Sidste et Product af Selskabet; vort er hverken det Ene eller det Andet; det savner derved saavel den naive Inderlighed som den flydende Grazie; det er kun et Bogsprog, et bundløst Fabrikat af Skribenterne, som vi ved Boghandlerbefordring erholde fra Leipzigermessen. Englændernes Declamation er Overdrivelse af Naturen, Overnatur, — vor er Unatur. De Franskes Declamation er affecteret Tiradenton, — vor er Løgn. Der er en nedarvet Flæben paa vort Theater, hvorved ofte Nydelsen af de bedste Stykker af Schiller er bleven mig fordærvet, især ved sentimentale Steder, hvor vore Skuespillerinder smelte hen i en vandet Syngen. Dog vi ville intet Ondt sige om tydske Skuespillerinder, thi de ere jo mine Landsmændinder — — —

Blandinger.

Paa Theatret i Rouen kom nyligt et rystende Drama til Opførelse under en Række af saa sælsomme og ulykkelige Tilfælde, at det hele Stykke kom til at ligne en veltillavet Farce. Saaledes saae man i første Act en tapper Kriger fra Middelalderen træde ind, for at blive slaaet til Ridder; ulykkeligviis løste Sporen paa hans venstre Støvle sig tildeels, og begyndte at streife hen over Gulvet, og slæbe en Rem efter sig, der lignede en Rottehale. Da Sporen endelig ganske løsnede sig, blev den hængende saa fast ved den raskt indtrædende Primadonnas Slæb, at han maatte gjøre flere Rundgange omkring Scenen med den beængstigede Borgfrue, indtil Publikums Latter og Lystighed fordrev Begge fra Scenen. Nogle Scener derefter seer Ridderen sig nødt til at trække fra Læderet, da ved den heftige Bevægelse Grebet bliver ham i Haanden, medens Klingen glider ned i Souffleurhullet. Savnet af det til den i Stykket forekommende Tvekamp nødvendige Vaaben, sætter Skuespilleren i den grusomste Forlegenhed. Men som Mand af Aandsnærværelse veed han snart at hjelpe sig, og stikker sin Modstander ihjel med Kaardeskeden. Publikum optog dette godmodigt, og var i den muntreste Stemning. Anden Act bidrog til Vedligeholdelsen af dets Lystighed. Ved Indtrædelsen i en Hytte sønderriver en Terne sin Kjole saaledes mod Dørhængslet, at den hænger i lange Trævler omkring hende. Da Tyrannen i Stykket bemærkede, hvorledes denne Aften bragte intet Andet end Uheld med sig, brugte han den Forsigtighed at klæbe sig sit Skjæg ret fast, men i det Dieblik, da hans Rolle bød ham at røve et Kys fra Ternen, kom hans Skjæg saaledes ind imellem Laasen paa hendes Pandebaand, at hun forblev i Besiddelse af den pragtfulde sorte Kindprydelse. Den trøstesløse Røverridder trak med al Kraft det tabte Skjæg tilbage fra hendes Pande, men hermed fulgte nu en riig Lokkesamling, som Pigen kun med nogle faa Naale havde

befæstet paa sit Hoved. Taarer af Latter rullede fra Logerne ned i Parterret, saa at ingen Skuespiller vovede sig til at betræde Scenen i 3die Act, og da Directeuren, tydende hen til de nævnede Tilfældigheder, bad Publikum om Overbærelse, og gav Tegnet til Teppets Nedgang, blev dette paa Halvveien hængende ved et Som. Endelig lykkedes det Maskinmesteren at faae det løsnet, og det styrtede nu saa voldsomt ned for det sønderknuste Personales Fødder, at det indhyllede det hele Theater i en Støvsky.

— Efter Udstædelsen af det Decret, som befalede at i de franske Søehavne skulde alle engelske Vare, og alle Colonialartikler opbrændes, kom Napoleon paa en Ridetour i Omegnen af Fontainebleau forbi Præstegaarden i en lille Landsby, og hørte ikke alene der den bekjendte Lyd af en Caffemølle, der er sat i Bevægelse, men bemærkede ogsaa den stærke Lugt af brændte Caffebønner. Hvad er det? sagde Napoleon leende, her opdager jeg jo En, der er ifærd med at overtræde mit Decret; Jeg vedder paa at det er Præsten. Og drevet af sin Nysgjerrighed stiger han af Hesten, og træder ind i Præstegaarden. Det var virkelig Præsten selv, der, saasnart han saae Napoleon, lod sin Mølle staae, reiste sig, og hilste ham. Hvad Djævlen gjør De der, Hr. Abbed? spurgte Napoleon leende. — Deres Majestæt seer det jo, svarede Præsten, uden mindste Forlegenhed, — jeg gjør hvad De har befalet, jeg brænder Colonialvarene.

Det artistiske Extrablad

indeholder Prospecter af det Huus i Aiaccio, hvor Napoleon fødtes, og af hans Grav paa St. Helena, — som Forgængere for en Tegning af det Mausoleum i Paris, der nu skal gjemme hans Levninger, hvilken snart skal blive leveret.

Til Portefeuillens Læsere.

I den nu snart begyndende nye Aargang vil Portefeuillen see sig istand til at levere et større Antal end hidindtil af Arbeider af danske Forfattere, især bestaaende af Digte, Noveller og humoristiske Skildringer. Ogsaa vil der i hvert Hefte forefindes en kritisk Theaterrevue for den næstforegaaende Uge. Modekobbere ville i den nye Omgang ikke blive leverede som artistiske Bilag, da man har Grund til at troe, at det vil interessere Abonnenterne mere at erholde Samlingen af Portraiter af berømte Personer, især Danske, betydeligt forøget, hvortil der ogsaa er truffet Forberedelser i den lithographiske Anstalt. Skizzer og lithographerede Extrablade ville følge som hidindtil, og af Musikbilag vil det første udkomme i den første Halvdeel af Januar.

Red.

☞ De indsendte to Digte med Overskrift: „Ved L. H..s Grav," og „Haabet," egne sig ikke til Optagelse i Portefeuillen.

Red.

☞ **Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4—6 Efterm.**

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge og Sverrig.** — Bidrag 2c. bedes indleverede til Redacteuren.

Fierde Bind.

Portefeuillen

for

1840.

Et literairt-artistisk Skrift.

Udgivet
af
Georg Carstensen.

Redigeret af Carl Borgaard.

Søndagen den 27 December.

Kjøbenhavn.
Trykt paa Udgiverens Forlag i det Berlingske Bogtrykkeri.

52de Hefte.

Theater.

Hr. Skuespiller Rosenkilde vil paa Nytaarsdag give en Aftenunderholdning af blandet Indhold paa det kongelige Theater.

Den Concert, som Pianisten Hr. Willmers har erholdt Tilladelse til at give paa det kongelige Theater, er ansat til den 10de Januar 1841.

En af Pariser-Operaens første Sangerinder, Mad. Damoreau-Cinti, vil tage sin Afsked fra Theatret, fordi man ikke har givet hende, der allerede er noget ude over Ungdomsalderen, en sextenaarig Piges Rolle i en nye Auberst Opera, — et Parti, som hun dog sikkert selv havde vægret sig ved at modtage, hvis man havde tilbudt hende det. Hun danner et værdigt Sidestykke til Duprez, der nyligt søgte sin Afsked paa Grund af at Directionen efter hans Ansøgning tilstod ham en Permission, hvilket han betragtede som en Ringeagt imod ham.

— De to Dresdener Sangerinder, Mad. Schröder-Devrient og Dem. Marx have i længere Tid staaet i et fjendtligt Forhold til hinanden, der nyligt under Opførelsen af Chelards Opera Macbeth udbrød til en heftig Kamp bag Couliserne. Mad. Schröder-Devrient var saa angrebet heraf, at hun sang maadeligt paa Scenen og blev udhysset af Publikum, der, for at straffe hende paa den for en Kunstnerinde føleligste Maade, beærede Dem. Marx med et overordentligt levende Bifald. Denne usædvanlige Hæder consternerede Damen saaledes, at hun besvimede og maatte bæres bort fra Scenen. Forestillingen maatte endes midt under Operaen.

— I Adelphitheatret i London opføres i denne Tid et nyt Drama, betitlet: Maria Lafarge. Theaterintendanten har, for at Opførelsen af dette Drama ikke skulde bliver forbudt af Øvrigheden, forud givet „den høie Adel og det hæderlige Publikum" den offentlige Forsikkring, at Stykket var aldeles moralsk. Stykket vandt meget Bifald og Fremstillerinden af den berygtede Morderske gjorde Furore. Imellem Acterne dandsedes en grotesk Dands!!

Mehemet-Ali.

(Med det artistiske Bilag.)

Vicekongen af Egypten, Mehemet-Ali, som spiller en af Hovedrollerne i de nyeste politiske Begivenheder, er født i Kavala i Macedonien, i Aaret 1769. Statholderen i Kavala blev opmærksom paa den unge Tyrks overordentlige Skarpsindighed og Færdighed i alle legemlige Øvelser, lod ham give en god Opdragelse, og forskaffede ham en fordeelagtig Post og et rigt Parti. Fra dette Dieblik udmærkede Mehemet sig saaledes som Statsmand og Kriger, at han hurtigt steg fra Ærespost til Ærespost og endelig i Aaret 1806 af Porten blev udnævnt til Statholder af Egypten, og hævet til Pascha af tre Hestehaler.

Mehemet Alis Liv, hans Virksomhed som Regent og hans Indgriben i Politikken, tilhøre Historien. Vi forudsætte vore Læseres Bekjendtskab dertil, saavelsom til hans krigerske Søn Ibrahim Pascha, og ville indskrænke os til her at meddele en Skildring af en Franskmands Besøg hos denne mærkværdige Mand i August Maaned dette Aar.

Mehemed-Alis Bolig i Alexandrien, — fortæller den franske Meddeler, — ligger ved Bredden af Havet, og er en uhyre Bygning, der aldeles ikke fremhyder Synet af et orientalsk Pallads efter vore europæiske Ideer. Man finder i Paschaens Pallads hverken hine af Guld og Ædelstene funklende Tyrker, eller hine albanesiske og georginske Gardere, af hvilke jeg har seet saa skjønne lithographerede Afbildninger. Jeg har endog forgjæves søgt efter en Eunuchs smægtende Ansigt.

Paschaen modtog mig i en stor fiirkantet Sal med Udsigt til Havet; en uhyre Divan af rødt Silke med store Qvaster løber langs med alle Væggene og udgjør Salens eneste Meublement; to Sømalerier udgjøre dens eneste Prydelse. Under hele vort Besøg lode de aabne Vinduer, til min store Forundring, en Mængde smaa Fugle indpassere, som fløi omkring i Salen, og ledsagede vor Tale med deres just ikke melodiske Skrig. Da jeg traadte ind, stod Paschaen i Salen; to Tolke holdt sig ved hans Sider.

Uagtet det sneehvide Skjæg, som falder ned paa Paschaens Bryst, har han vedligeholdt et næsten ungdommeligt Udtryk af Kraft og Styrke. Han er en lille Olding, med gjennemtrængende, listigt Blik, med et regelmæssigt Ansigt, med hvide Tænder. (Senere har jeg rigtignok erfaret, at hans Mund skylder alle sine Prydelser til en engelsk Tandlæge.) Paschaens Skuldre ere noget krummede, men han bevarer i alle sine Bevægelser Ungdommens Livlighed. Hans Gang er let og hurtig. Mehemet-Ali paatager sig en qvasi-Napoleonsk Stilling, der bestaaer i at bære Sablen med begge Hænder hævet horizontalt bag Ryggen. Intet i Vicekongens Personlighed minder om hiin asiatiske Tankefuldhed og Inerti, der dog efter hvad jeg har overbeviist mig om, danne den characteristiske Typus for Tyrkerne. Saavel ved sin ophøiede Aand, som ved sin overordentlige Virksomhed, adskiller han sig fra de Folk, der omgive ham. En Hest, der er færdig til at bestiges, holdes Dag og Nat ved Palladsets Port. Vicekongens Paaklædning var paa den Dag da han modtog mig, yderst simpel; han bar ikke engang den Decoration paa Brystet, der udmærker Fyrsterne af Blodet. Efter at jeg havde bøiet mig ærbødigt for ham, begav han sig hen i en Krog af Salen, satte sig paa Divanen og bød mig ved et Tegn at sætte mig hos ham. Man bragte Caffe uden Sukker, en temmelig modbydelig

Drik, — og Samtalen begyndte. Indtil dette Dieblik havde Virkeligheden forekommet mig at svare saa lidet til Prindsesse Scheherazades Fortællinger, der endnu leve i min Hukommelse, at jeg fandt mig ilde tilmode. Det syntes mig latterligt, udenfor den frygteligste orientalske Padischas Døre at see simple Soldater med Patrontasker og Baionetter; at see Arvingen til Califernes Magt i en Kjole af grønt Klæde, uden den mindste Yatagan, bedækket med Guld og Diamanter, uden noget Shavl, og snusende voldsomt af en Conchyliedaase. Men da Vicekongen havde krympet sig sammen paa sin Divan, og hans Tolk, Kosrew-Effendi havde sat sig i Virksomhed ved, med en Fluevifte i Haanden, at forjage alle de Insecter, som vilde sætte sig paa hans Høiheds ærværdige Ansigt, begyndte jeg at gjenfinde det Østerland, som jeg havde forestillet mig, og snart beskjæftigede Samtalen med Vicekongen alene min Opmærksomhed.

Paschaens Tale er levende og bestemt. Han svarer paa alle Spørgsmaal med en Precision og en Sagkundskab, der forvirrer og forbauser. Naar han taler, bliver han let lidenskabelig; hans Ansigt opklares da, og hans Dine funkle paa en frygtelig Maade. Han talede til mig om de Opfordringer, som Rifaat Bey havde gjort til ham i de fire Magters Navn; hans Gesticulation viste Trods og Bestemthed; hans Stemme havde noget Gruvækkende; han syntes beredt paa at trodse Lynstraalerne fra den londonske Conference, og bestemt paa, ikke uden ved Sværdets Magt at fratræde det Herredømme, som hans Sværd havde erhvervet ham. Jo mere jeg grunder paa Alt det jeg har seet af denne mærkværdige Mand, jo vanskeligere synes det mig at afgive nogen Dom over ham. Dersom jeg fæstede Liid til de første Indtryk, saa vilde jeg sige om Mehemet-Ali, at han er en uboielig Fatalist, fuld af Tillid til den beskyttende Skjæbne, der har hævet ham til den høieste Rang, hovmodig i den høieste Grad over sine Bedrifter, fattet paa, at henvise Conferencens Beslutninger til Vaabenmagten, og næsten lykkelig ved at kunne vise, at han mod sit Livs Ende har bevaret sin Ungdoms utæmmede Mod. Imidlertid vilde jeg bedrage Verden, bedrage min egen Overbeviisning, dersom jeg vilde fremstille Vicekongen som en dristig og heftig Spiller, der er beredt til, dumdristigt at vove det Yderste. Nei, saaledes er han ikke; han støtter sine Beslutninger altformeget paa logiske og vel coordinerede Raisonnementer; han kjender altfor godt sit Lands, og hele Europas Tilstand, til at man ikke skulde kunne bemærke, at det ikke er en blind og uoverveiet Stivsindighed, der forestriver ham hans meest haardnakkede Beslutninger. Altfor tillidsfuld maaskee til sine Bedrifter, — jeg siger maaskee, thi hans Hjelpekilder i dette Land ere umaadelige, — troer han, trygt at kunne trodse den londonske Conferences Trudsler. Men jeg troer, at paa den Dag, da Faren viser sig som virkelig og truende for ham, vil han aflægge sin pralende og fatalistiske Mine, og han vil betænke sig mere end een Gang, før han begraver sig under Ruinerne af sit Rige. Efter min Mening lader Paschaen, naar han taler saa høit om sin ubøielige Trods til Reisende, hvem Politikken er aldeles ligegyldig, sig forvilde af sin overordentlige Trang til at frembringe et levende Indtryk ved det første Syn, til at imponere. Vi maae undskylde Mehemet-Ali naar han lader sig forlede til en Feil, som vore største Mænd ikke have været frie for. Men Manden i Cabinettet er ikke Manden i den offentlige Audients; dersom jeg vilde bevise denne Paastaand, saa vilde jeg anføre, at Paschaen, uagtet Englænderners Færd ved Beyruth, uagtet de have bemægtiget sig flere ham tilhørende Transporten, ikke har beordret Repressalier af de Skibe, som befinde sig i Havnen.

Bør man ikke af denne Adfærd slutte at han med Modenhed veed at bedømme Omstændighedernes Vægt, og at han ikke vil ved en uoverlagt Handling skade den fyrstelige Fremtid, som han har beredt sin Familie? Kort, det Indtryk, som Paschaen har gjort paa min Sjel, har været levende og dybt, hans klare og dybsindige, modige og energiske Aand synes mig aldeles værdig til at realisere hans stolte Planer. Vi ville haabe at den overordentlige Egenkjærlighed, der synes at være et af de fremspringende Træk i hans Characteer, ikke vil afvende ham fra den vise og grundige Handlemaade, hvilken han synes at have gjort sig til Regel.

Jeg har for et Dieblik forladt min Characteer som Reiselibhaber og vovet mig ind i Politikken, men jeg vender nu igjen tilbage til min Natur, og taler om Paschaens Atlas. Som man veed, har Paschaen selv givet sig sin Opdragelse. Jeg vil ikke udtale mig over den Maade, hvorpaa han skriver det tyrkiske Sprog eller forstaaer Coranen, men jeg troer ikke at feile, naar jeg paastaaer, at om hans geographiske Kort end ikke have opnaaet Dhrr. Lapies og Picquets Høide, saa ere de ikke destomindre af den overordentligste Originalitet. Mehemet-Ali har bestandigt i sit Følge en Repræsentant for hvert af de forskjellige Districter i sit Rige. Og naar han engang trænger til at kjende Bøiningerne af den hvide Flod, Grændserne af Senaar, Spidserne af Libanon, lader han det levende Exemplar af disse Provindser hente til sig.

Jeg vil endnu tilføie nogle Ord om Paschaens Hof. Det er bekjendt at Mehemet-Ali uden Modsigelse er den største Kjøbmand i Verden, hans Hofmænd ere derfor værdige Handelsmænd, som med lige Iver dyrke Handelen og Politikken, og ligegodt kjende Prisen paa Bomuld og det orientalske Spørgsmaal. Vore Pariserblade blive her slugte med en mageløs Graadighed. Det er høist interessant, i Paschaens Nærhed at see den store Forsamling af Europæere, der ere deelte mellem Had mod Conferencens Beslutninger og Frygt for en Søblokade. Jeg har hos disse Herrer truffet en værdig og sand Agtelse for Mehemet-Ali, der har skabt deres Lykke.

Mehemed-Alis Levemaade er simpel og regelmæssig. Han staaer op ved Dagens Frembrud, og giver Audientser indtil Klokken Elleve. Derpaa spiser han til Middag, tager sig nogen Hvile, og begiver sig ud i en af de Haver, som han har ladet sig anlægge udenfor Staden. Paschaen viser sig aldeles ikke paa nogen pragtfuld eller

bvitidelig Maade; der bæres hverken nogen Hestehale eller nogen Halvmaane foran ham; han begiver sig til sin Have i en simpel, meget slet forspændt Vogn med sine Heste, der ligner ganske de gamle og svære Karether, i hvilke Mairerne fra vore tolv Arrondissementer pleie at gjøre deres Reise til Tuillerierne paa Galladagene.

Maleren Géricault.

I sit 24de Aar havde Géricault, den berømte Genremaler af den nye franske Skole, allerede erhvervet sig et hæderligt Navn, uden at dele Troen paa sit Genie med Verden. Han kaldte sine Værker kun Knopper til kommende Blomster, og erkjendte kun een Frygt, — den at døe for disse Blomster vare udsprungne. En Dag besøgte Maleren Delacroix ham, og forfærdedes over sin unge, af indre Smerte fortærede, Vens indfaldne og dødsblege Ansigt. Naa, spurgte Delacroix, — hvorledes staaer det med Din Sundhed? — Slemt, min Hoste bliver med hver Dag værre. — Du er altfor ligegyldig mod Dig selv. Du bør søge en Læge, og fremfor Alt i nogen Tid afholde Dig fra at arbeide. — Hvad vilde Du sige, Eugen, hvis man gav Dig det Raad? Er Arbeidet ikke Kunstnerens Livsaande? Med Penselen i Haanden, foran mit Lærred, glemmer jeg at jeg er fordømt til at døe fattig, ubekjendt og ung, jeg troer alvorligt paa mit Talent, paa mit Kald, hvilket jeg i ledige Øieblikke betvivler. Desuden er Magelighed et Privelegium for de Rige, og jeg er fattig. Staae ikke vore Punge Dig aabne? — I ere lige saa beredvillige til at give, som jeg er bestemt i, ikke at modtage. — Du er egensindig. Men hvorfor vil Du da ikke tage Tilflugt til Dine egne Midler? Her staae to herlige Malerier, hvis Salg jo for flere Aar vilde forsyne Dig med alle Nødvendigheder. Jeg elsker disse Malerier, som Venner i min Ulykke, og desuden vilde de ingen Kjøber finde. Hvilken overdreven Beskedenhed! skal jeg skaffe Dig en Kjøber? — Géricault overveiede et Øieblik, trykkede derpaa sin Vens Haand, og sagde: Kunstneren siger nei, men den Hungrige ja. Den følgende Morgen traadte en rig Kunstelsker ind i Géricaults Atelier, betragtede længe begge Billederne, og vendte sig derpaa rakt til Kunstneren med det Spørgsmaal: Hvor høit ansætter De Deres Malerier? — Jeg veed det ikke; lad Publikum bedømme Malerens Fortjeneste; jeg overlader Dommen til det. Femten! er det nok? — Maleren faldt ud af sine Drømme; femten hundrede Francs, sagde han mørk, for et Aars møisommelige Arbeide? Jeg er dog kun en almindelig Maler! Min Herre, Malerierne ere Deres Eiendom. Kjøberen lagde 15,000 Francs i Banknoter paa hans Bord. Géricault hævede stolt sit Hoved; nu følte han for første Gang sit Værd; men hurtigt nedtrykkede den sørgelige Tanke ham atter, at disse hans Genies Yndlingsborn nu for evigt skulde skilles fra ham, og maaskee kun blive et Udhængsskilt for deres Besidders Rigdom. Han kastede et Blik paa de nøgne Vægge i Værelset, og mumlede sagte: Min Herre, de skulle blive udleverede til Deres Bud. — Tre Aar senere døde Géricault af en chronisk Sygdom, og efterlod Publikum som Arv „Medusas Skibbrud," dette evige Tegn paa hans Storhed og Kraft.

☞ Titelblad og Register til Portefeuillens fjerde Bind for 1840, vil med det næste Hefte blive Abonnenterne tilstillet.

☞ Redacteuren boer i Hôtel du Nord Nr. 29, og træffes sikkrest hjemme til Kl. 10 Form. og Kl. 4–6 Efterm.

☞ Af dette Skrift udkommer **hver Søndag Formiddag** et Hefte, ledsaget af en eller to Lithographier. **Subscriptionsprisen** er 1 Mk. pr. Hefte. — Enkelte Hefter eller Lithographier sælges ikke. — Abonnementet er kun bindende for et Qvartal. — Man tegner sig paa det **Berlingske** Comptoir, Pilestrædet Nr. 118, i **Andr. Fred. Høst's** Boghandling, Gothersgaden Nr. 349, samt hos de forskjellige **Agenter i Danmark, Norge og Sverrig.** — Bidrag ꝛc. bedes indleverede til Redacteuren.